

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

M.J. Arlidge

ALL FALL DOWN

YOU HAVE ONE
HOUR TO LIVE...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

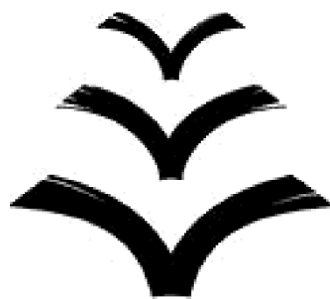

Adanmışlık

*Babam Anthony için,
iyi bir hikaye anlatmayı bilen biri.*

ALL FALL DOWN

M J. Arl^aidge

°ü°RiON

İçindekiler

[Kapak İthaf](#)
[Başlık Sayfası](#)

[Birinci Gün](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)

[İkinci Gün](#)

[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Karanlık Bir Gecedен Alıntı Bölüm](#)
[14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Karanlık Bir Gecedен Alıntı 28.](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[*Üçüncü Gün*](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Karanlık Bir Gecedен Alıntı 54.](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[*Dördüncü Gün*](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Karanlık Bir Gecedен *Alıntı* Bölüm](#)

[78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[*Beşinci Gün*](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Karanlık Bir Gece'den alıntı Bölüm](#)

[102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Bölüm 127](#)

[Bölüm 128](#)

[Bölüm 129](#)

[Bölüm 130](#)

[Bölüm 131](#)

[*Altıncı Gün*](#)

[Bölüm 132](#)

[Bölüm 133](#)

[Bölüm 134](#)

[Yazar Biyografisi_](#)

[Ayrıca M.J. Arlidge](#)

[Krediler](#)

[Telif Hakkı](#)

Birinci Gün

Bölüm 1

Justin Lanning gözlerini ufka dikmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Bütün gün ofisini dolduran güneş şimdi alçalmaya başlamıştı, altın rengi parıltısı suyun üzerinde süzülüyordu. İlerleyişinde görkemli, hatta muzaffer bir şey vardı; ışığın uzun kolları suları, sallanan tekneleri, hatta marinanın kendisini bile ele geçirmiş gibiydi. Bu Justin'in birçok kez tanık olduğu bir manzaraydı ama yine de onu etkileme gücüne sahipti. Müthişti, güzeldi, aynı zamanda rahatlatıcıydı, çok yorucu bir günün ardından bir rahatlama anıydı.

Tavandan tabana camdan başını çeviren Justin saatine baktı - 17.58 - sonra masasına yürüdü. Bu geniş, iyi döşenmiş ofisin tek sakini oydu ve bu ona büyük bir zevk veriyordu. Zengindi, şımartıcıydı, güçlüydü... ama aynı zamanda görkemli bir sırdı. Endeavour House dışarıdan bakıldığında Ocean Village'daki diğer ofis bloklarından farklı görünmüyordu. Fuayesi sıra dışıydı ve en üst iki kattaki ısmarlama ofisler hakkında hiçbir ipucu vermiyordu; göz kamaştırmak için tasarlanmış ofisler. Pahalı İtalyan mobilyaları, modern sanat enstalasyonları ve evet, manzara - her şey zenginliği, profesyonelliği ve başarıyı telaffuz etmek için dikkatle ayarlanmıştı. Çok az kişinin içeri girmesine izin verildi, ancak içeri girenler Redstone Solutions'a bir göz attıktan sonra rahatlamış ve ilham almış olarak ayrıldılar.

Bilgisayarını kapatan Justin telefonunu aldı ve asansöre yöneldi. Günü ne kadar zorlu ya da öngörülemez olursa olsun, zamanında çıkmaktan gurur duyardı. Bunun verimliliği ona cazip geliyordu - sabah 6'da içeride, akşam 6'da dışarıda - ve aynı zamanda ruh halini düzenlemek için de yararlıydı. Günün işi ne olursa olsun, eğer zamanında çıkabiliyorsa, o zaman her şeyin kontrol altında olduğundan emindi.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve Justin içeri girerek bodrum katının düğmesine bastı. Eğer şimdi giderse

Adam dönmeden önce egzersiz yapmak için bolca zamanı olacak şekilde altı buçukta evde olabilirdi. Adam - sadece onu düşünmek bile şaşırtıcı bir dizi duyguyu çağırıyordu: öfke, hayal kırıklığı, şehvet ve çok daha fazlası. Son zamanlarda işler o kadar zor, kadar karmaşıktı ki, ev artık olması gereken sığınak değildi. İlişkilerinin sakın bir ruh hali içinde dikkatle yönetilmesi gerekiyordu, bu nedenle öncesinde rahatlatıcı bir egzersiz yapmanın önemi büyüktü.

Kapılar öpüşerek kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı. Katlar hızla geçiyordu - on, dokuz, sekiz, yedi. Justin kendini neşeli bir melodi mırıldanırken buldu, iş gününün nihayet bitmiş olmasını kutluyordu. Altı, beş, dört. Justin kendini hoş bir hayal aleminde kaybediyordu, endişeleri yavaş yavaş eriyordu ...

Sonra aniden ve hiçbir uyarı olmadan asansör sarsılarak durdu ve onu geriye doğru fırlattı. Justin aynalı duvara çarptı, kafasını cama çarparak kırdı ve rüzgârın etkisiyle bir küfür savurdu.

Şimdi metal kutuyu garip bir sessizlik kaplamış, ilerlemenin hoş uğultusu yerini cansız bir atalete bırakmıştı. Sersemlemiş olan Justin tökezleyerek ilerledi ve bodrumun düğmesine bir, iki, üç kez bastı. Hiçbir şey olmamıştı ve o daha ilerlemeye devam ederken başka bir şeyin farkına vardı. Asansörün ışıkları da sönmüştü. Sanki tüm mekanizma aniden ölmüş gibiydi.

Kendini toparlayarak diğer katların düğmelerini denedi, sonra vazgeçip kızgın bir teslimiyetle alarm ziline bastı. Uzaklarda bir yerde donuk bir zil sesi duyuldu ama bu onu pek rahatlatmadı. Ofis müdürünün asansör mühendislerini çağırması bir asır sürecekti ve katlar arasında sıkışmış gibi görüldüğü için onu kurtarmaları daha da uzun sürecekti. Asansörü tekrar çalıştırabilecekler miydi? Yoksa onu bir patates çuvalı gibi asansör boşluğuna mı taşımaları gerekecekti? Küfrederek kapıları tekmeledi, planları

akşamın dağılması için. Ne olmuştu da burada kırık bir kukla gibi sallanıp duruyordu? Neler oluyordu?

Duymadan önce hissetti - yeni Samsung'u cebinde titriyor, sonra da o tanıdık tiz sesini çıkarıyordu.

"Tanrıya şükür...

Birileri durumunun farkındaydı - bu aramanın acil durumuyla bağlantılı olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Telefonu çıkarırken arayanın kimliğini görünce şaşırdı - arayan Adam ya da ofis değildi, numara gizli tutulmuştu - ama yine de cevap verdi. Onu bu teneke kutudan kurtardıkları sürece kim olduğunun ne önemi vardı ?

"Alo?

Sessizlikle karşılaştı.

Ben Justin Lanning. Beni duyabiliyor musunuz?'

Sesi asansörü doldurdu ama yanıt gelmedi. Bağlantının iyi olduğundan emindi - diğer uçta bir şeylerin uğuldadığını duyabiliyordu - o halde arayan kişi neden yanıt vermiyordu?

"Dördüncü ve üçüncü katlar arasında sıkıştım, eğer yapabilirsiniz...

Şimdi bir şey onu durdurdu. Sanki arayan kişi konuşmak üzereymiş gibi, diğer uçtan bir nefes alış veriş. Justin devam etmek, içinde bulunduğu durumu açıklamak istedi ama aniden devam etmek için kendini güçsüz hissetti, sanki bir şey - ya da biri - ona sessiz olmasını emrediyordu.

Ve sonunda arayan kişi konuştu, yumuşak bir erkek sesi fısıldıyordu:

"Yaşamak için bir saatin var.

Bölüm 2

İbre saatte seksen mili gösteriyordu ama Dedektif Helen Grace durmadı. Fawley Yolu'ndaydı, güneye sahile doğru hızla ilerliyordu, açık yol ve uzaktaki parıldayan su onu çekiyordu. Bu ıssız asfalt yol onu rahatsız edebilirdi, belki de *etmeliydi*; bir tarafında kullanılmayan elektrik santrali, diğer tarafında ise son yıllarda kendisine pahalıya mal olan suçların işlendiği New Forest vardı. Ama bugün geçmiş travmalar onu rahatsız etmiyordu. Bu Honda Blackbird çekildi yanında, manevra sollamak için. Helen sürücüye bir bakış attı, yarı yarıya DS Joseph Hudson'ın ona muzaffer bir gülümseme sunmasını bekliyordu, ancak bakışları kararlı bir şekilde önündeki yola sabitlendi, sanki uzakta bir damalı bayrak görebiliyormuş gibi, sanki bu mesai sonrası yarışın gerçekten anlamı varmış gibi. Onun yenilgiden kaçınmaya niyetli olduğunu, istekli olduğunu görmek Helen'i memnun etti.

Sessiz, alaycı meydan okumasına cevap ver.

Elbette, gerçekte bu takibin bir anlamı vardı, ancak ikisi de bunu kabul etmeye hazır değildi. Joseph Hudson, Southampton Merkez'in Büyük Olay Ekibi'ne nispeten yeni katılmıştı ve Helen' yatağına daha da yeni girmişti ama yavaş yavaş hayatının dokusunun bir parçası olmaya başlamıştı. İş günlerinin çoğunu birbirlerinin yörüngesinde dönerek, gecelerinin çoğunu da bu keyifli dansı yaparak geçiriyorlardı. Helen Hudson'ı çok iyi tanıdığını iddia etmiyordu ama Hudson onun hız tutkusunu paylaşan, heyecan verici, atılgan ve tutkulu bir adamdı. Bu ilişkinin zorlukları yok değildi - meslektaşları tarafından kesinlikle hoş karşılanmayacaktı- ama Helen onun arkadaşlığından ve aralarındaki heyecandan keyif aldığını inkâr edemezdi.

Gazı çeviren Helen, rakibine bir ya da iki metre fark atarak öne geçti. Yol artık bitmek üzereydi - keskin bir sağa dönüş - ama hala o değildi şaşırdı ne zaman Joseph

ikinci sıraya düşmeyi reddederek bir kez daha eşitlendi. Kükreyerek ilerlediler, keskin viraj onlara doğru hızla geliyordu, her sürücü bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Batan güneş sahil yolunu ışıkla yıkıyordu ve Helen yolun açık olduğunu görebiliyordu, bu da onun beklenti duygusunu keskinleştiriyordu. Yaklaşan bir araç görseydi, hızını hemen keserdi, oyun biterdi, ama olduğu gibi hız göstergesini doksana kadar itti, aniden yavaşlamadan ve viraja eğilmeden önce dönüşe doğru hızla ilerledi. Sahilin bu kesimindeki yol eski ve yorgundu, yüzeyi gevşek çakıllarla kaplıydı ve Helen'in motosikleti şimdi bu çakılların üzerinde kayıyordu. Rahattı, kontrolü elindeydi ama yine de patinaj onu planladığından daha uzağa götürdü ve takipçisi bundan yararlandı. Joseph memnun bir kükremeye iç taraftan hızla geçip gitti ve bunu yaparken Helen'e seslendi.

'Seninkinde görüşürüz...'

"Sanki..." cevap verdi Helen, hızı saatte yüz milin üzerine çıkarken bisikleti kükreyerek ilerliyordu.

Joseph deneyimli bir sürücüydü ama önde kalmak için kurnazlığa güvenmek zorundaydı çünkü iş ham güce geldiğinde sadece bir kazanan vardı. Helen kararlı bir hamleyle onu geçti, Kawasaki Ninja'sı onun isteklerine cevap verirken mutlu bir şekilde homurdandı. Birkaç dakika sonra Joseph Hudson onun yanına ilerledi ve sadece temas halinde kalmak için aracının sınırlarını sonuna kadar zorladı.

Bu kez Joseph ona doğru bir bakış fırlattı - sevecen, meydan okuyan - bu da Helen'i memnun etti. Bu genellikle tek başına zevk aldığı bir aktiviteydi, muhteşem bir izolasyon içinde köy yollarını arşınılıyordu. Ama şimdi paylaşmaktan mutluluk duyduğu bir şeydi, Joseph'e uzun yıllar boyunca tek başına binici olarak keşfettiği gizli rotaları ve kestirme yolları gösteriyordu. Bu sadece yetenekli bir rakip bulduğu için değil, bunu yapmak doğal geldiği içindi. İlişkileri henüz emekleme aşamasındaydı ama Helen, Joseph'le vakit geçirirken hiç tahmin edemeyeceği kadar rahatlamıştı. Jake'ten beri,

Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemiş, ilgilenenleri kasıtlı olarak uzak tutmuştu, ama şimdi yakınlığı elinin tersiyle itmek, bariz uyumu görmezden gelmek anlamsız görünüyordu. Çoğu zaman Helen'e sanki hiç olmayacakmış gibi gelmişti ama artık bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Sonunda ona ayak uydurabilecek birini bulmuştu.

Bölüm 3

'Tanrı aşkına, yavaşla. Hiç mantıklı konuşmuyorsun...' 'Hangi kısmını anlamadın?

"Hepsini. Deli gibi konuşuyorsun-'

'Siz de benim yaşadıklarımı yaşamış olsaydınız...'

"Tam olarak ne? *Yavaşla* ve bana ne olduğunu anlat...'

Adam'ın sesi o kadar küçümseyici, o kadar kızgındı ki, Justin'in ilk içgüdüğü ona nereye gitmesi gerektiğini söylemek oldu. Ama bir şey - bir şefkat kalıntısı mı? Saf, çıplak bir dehşet mi? - Onu geride tutuyor, öfkesini dizginlemeye zorluyordu.

"Asansörle aşağı iniyordum..."

"Evet..."

Tanrım, kapa çeneni de bitireyim. "Ve telefonum çaldı..."

İçinde bulunduğu durumu ifade etmeye çalışırken Justin'in sesi bir kez daha titremeye başladı.

'... ve Bu ... Bu ses at ve diğer son beni tehdit etmeye başladı... bir saatlik kaldığını söyledi.

Sessizlik.

"Adam, hala orada mısın?"

"Evet, buradayım, sadece..

Bu Küçümseme vardı buharlaştı Şimdi, değiştirildi kafa karışıklığı ve endişeyle.

"Sesi tanıdınız mı?" "Hayır..."

"Sizi kimin tehdit etmek isteyebileceği hakkında bir fikriniz var mı?" "Hayır.

'Bir şaka olabilir mi? Bir tür eşek şakası?' 'Hayır... asla...'

Elbette bu mümkündü ama Justin bunun mümkün olmadığını biliyordu. Arayan kişi tüyler ürpertici ultimatomeni vermiş, saniyeler sonra ışıklar yanmış ve asansör yoluna devam etmişti.

pürüzsüz iniş, olarak Eģeronun antagonist oldu
içinde kontrol .

Her şeyi.

"Polisi aramak ister misin?"

"Sanırım..."

'Justin, eğer gerçekten birinin sana zarar vermek istediğini düşünüyorsan, o zaman polisi aramalısın-'

Onlara ne söyleyeceksin? Bu adamın kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum-'

"TAMAM, TAMAM. Kafamı ısıрма. Sadece... sadece eve git ve ne yapacağımıza sonra karar veririz. Eğer şimdi gidersem, çok uzakta olmayacağım..."

Justin'i aniden bir sevgi ve minnettarlık seli kapladı. Son zamanlarda yaşadıkları zorluklara rağmen, şimdi onu gerçekten tanıyan, koluna girip her şeyin yoluna söyleyebilecek biriyle birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu.

Teşekkürler, Adam. Arabayı çağırdım. Kısa süre sonra evde görüşürüz.

Konuşmayı bitiren Justin arkasını döndü. Tam o sırada siyah Mercedes görüldü, ofisin bodrum katındaki otoparkta sıra sıra dizilmiş arabaların yanından mırıldanarak geçti ve önünde durdu. Her gün aynı saatte bu lüks araçlardan biri onu evine götürüyordu ve bu araçların tanıdıklığı, sağlamlığı şimdi rahatlatıcıydı. Kapıyı çekerek açan Justin içeri tırmandı ve ağır kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Tam o sırada cam bölmenin yanındaki küçük kırmızı ışık ve sürücünün onu dinlediğini gösterdi.

"Grange House, lütfen. Olabildiğince çabuk."

Işık, ortak niyetin sessiz bir onayı olarak kapandı. Birkaç dakika sonra güvenlik bariyerinden geçip caddeye çıktılar ve yoğun trafiğin ortasında yerlerini aldılar. Justin rahat deri koltukta arkasına yaslanıp etrafındaki arabaları seyrederken sonunda kalp atışlarının yavaşlamaya başladığını hissetti. Asansör durduğunda dehşete düşmüş, havasız bir kutusunda saatler geçireceğine ikna olmuştu. Ama ardından gelen şey daha da kötü olmuştu.

Anlayışsızlık, ardından katıksız korku, Justin'in aklına her türlü korkunç görüntü geliyordu -asansör kapılarının açılıp bir saldırganın ortaya çıkması, asansörün yere çakılması- beklenmedik bir şekilde çilesinden kurtulup hiçbir şey olmamış gibi bodrum katındaki otoparka bırakılmadan önce. Kafası karışmış, yönünü kaybetmişti ama yine de kurtulmuştu ve şimdi tüm bu korkunç kâbusu geride bırakma şansına sahipti. Telefonu kapalıydı, lüks bir Mercedes'in arkasına yerleşmişti ve *evine* doğru gidiyordu.

Yavaşça nefes vererek, saatine bir bakış atmadan önce tüm bunların çılgınlığı karşısında başını iki yana salladı.

18.08.

Bölüm 4

'Bu ölü bir ağırlık. *Sizden* onu taşımanızı istemek zorundayım.

Charlie Brooks bir kolinin üzerine yığılmış, derin derin nefes alıyordu. Tozlu çatı katında Steve'e biraz yardımcı olmayı ummuştı ama Jessica'nın eski karyolasının parçalarını kaldırma girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bir ton ağırlığındaydı ve şu anki durumunda, sekiz aylık hamile ve devasa bir şişlikle, bunu riske atmasının imkânı .

"Endişelenme," diye kıkırdadı Steve. 'Burada yük hayvanı olduğumu biliyorum.

Charlie ahşap karyolayı çevreleyen bebek ürünleri bereketine göz gezdirirken o da parçaları bir araya getirmeye başladı.

"Burada bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum.

Etrafları sterilizatörler, bebek zıpzıpları, bir salıncak, eski Musa sepeti ve sayısız bebek kıyafeti torbasıyla çevriliydi. Jessica yürümeye başlayan bir çocuk ve nihayetinde bir öğrenci olduğunda, tüm bu eşyaları gözden ve akıldan uzak bir yere kaldırmışlardı. Ancak Charlie şaşırtıcı ve sevindirici bir şekilde tekrar hamile kaldığında, bu ihmal edilmiş alana geri dönmek zorunda kalmışlardı. Charlie geçmişlerinden bir kesit alarak, ki bu yeniden bugünleri olacaktı, bir endişe ürpertisi hissetti. Bebek ne yapacağını hatırlayacak mıydı? Uykusuzlukla başa çıkabilecekler miydi? Ve Jessica bir kardeşin gelişine nasıl tepki verecekti? Şimdiye kadar, ailesinin ısrarlarına ve annesinin şeklindeki bariz değişikliğe rağmen bu konuda çok az şey söylemişti.

"Eğer aşağı inersem, eşyaları bana vermek ister misin?

Charlie aniden bu klostrofobik alandan çıkmak istedi. Burada çok fazla sahne vardı, onun geçmişinin çok fazla sembolü vardı. Onun okul kitapları, onun Interrailing

Sırt çantası, ilk polis üniforması, nedime elbisesi... Bunların hepsi bir araya gelince kendisini yaşlı, çirkin ve yorgun hissetmesine neden oldu.

"Tamam, ama dikkatli ol.

Charlie'nin Steve'in uyarısına ihtiyacı yoktu, çatı katındaki merdivenin her adımını dikkatle atıyor, inmeden önce ayağının yere sağlam bastığından emin oluyordu. Korkunç sabah bulantılarına rağmen hamileliği iyi geçmişti ve kendi aptallığı yüzünden kendini ya da bebeğini tehlikeye atmamaya kararlıydı.

Aşağı inerek çocuk odasına yöneldi. Burası önceleri Jessica'ya aitti, daha sonra Jessica daha büyük bir yatak odasına taşınınca burası yedek yatak odası olmuştu. Ya da başka bir deyişle, çöplük. İnsanlar nadiren kalmaya gelirdi, yani küçük kutu oda atmaya üşendikleri eşyalar için bir depoydu. Ancak ikinci çocuklarının yakında dünyaya gelecek olması onları harekete geçirmiş, her boş dakikalarını eleyerek ve atarak geçirmeye başlamışlardı. Sonuç olarak, oda artık döküntülerden arınmıştı, ancak bir çocuk odası olmaya uygun olup hala açıktı.

Steve karyolanın başlığına tutunarak onun yanından geçerken Charlie, "Yapacak çok işimiz var," diye inledi.

adresinden tekrar çıkmadan önce "Bolca zaman var," diye cevap verdi.

Heyecanlıydı, bu da Charlie'yi memnun ediyordu, çünkü endişelerinden kurtulmakta zorlanıyordu. Tüm bunlar için nasıl zaman bulacaklardı? Jessica artık okuldaydı ve iş dışındaki hayatı bitmek bilmeyen lojistik zorluklarla doluydu. Bırakma, alma, oyun randevuları, doğum günü partileri - bunlara şimdi bebekle ilgili uzun bir görev listesi eklenmişti: kontroller, taramalar, dekorasyon, temizlik ve alışveriş. Charlie, Jessica'nın bebek ekipmanlarını yerleştirirken ne kadar dikkatli davrandığını düşünse de, sterilizatörün ya da bebek zıpzıpının önemli bir parçası her zaman eksik gibi görünüyordu.

Etrafına, boyasız duvarlara, çıplak ampule ve atılmış yatak başlığına bakarken Charlie hissetti

bunalmıştı. Yeni gelen ocuk gerçekten heyecanlandırıyordu ama birdenbire tamamen hazırlıksız göründüler. Hâlâ iki haftalık işi vardı, bu yüzden anlamlı bir hazırlık zamanı bulmak zordu. Her şeyin yerli yerinde olmaması fikrinden nefret ediyor, yeni doğan bir bebeğin nasıl yetiştirileceğine dair öğrendiği her şeyi unuttuğuna inanıyordu. Mantıksız davrandığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Diğer tüm alanlarda son teslim tarihleriyle oynanabilir, zamanlamalar sıfırlanabilirdi ama bu konuda değil. Charlie elini karnının üzerine koyup bebeğinin ayağının keskin darbelerini bir kez daha hissederken, bir şey acı verecek kadar açıktı.

Saat işliyordu.

Bölüm 5

'Hadi, hadi...'

Justin, Southampton'dan ayrılmaya çalışırken onları alıkoyan geçici trafik ışıklarını geçmesi için arabayı teşvik ederek kendi kendine bu sözleri söyledi. Sanki şoför onun sessiz ısrarını duymuş gibi araba ve ışıklar sarıdan kırmızıya dönerken yanlarından geçip gitti.

Justin kendine kısa bir gülümseme verdi. Sonunda trafikten kurtulmuşlar, Adam'la birlikte son bir yıldır evleri olarak gördükleri küçük Wickham köyüne doğru yola çıkmışlardı. Burası her zaman hoş karşılanan bir yer olmamıştı, bazı yaşlı sakinler açıkça eşcinsel bir çiftin varlığından başlangıçta rahatsız olmuş, diğerleri ise özel olarak inşa edilmiş evlerinin zenginliğinden rahatsız olmuş ve bunun ani bir 'yeni para' istilasına yol açacağından korkmuşlardı. Ancak zamanla Justin ve Adam şüphecilerin gönlünü kazanmış ve sanki hep orada yaşıyorlarmış gibi köy hayatının bir parçası olmuşlar.

Saatine bir kez daha hızlıca baktı: 18.48. On dakikadan kısa bir süre içinde, Adam ve yeni aldıkları Yorkshire teriyeri Caspar'la birlikte evde olacaktı. Güvende, mutlu, rahat. Her geçen dakika, ofisteki çilesi daha da gerçek dışı görünüyordu, öyle ki artık bunun olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Bu kadar dehşete düştüğü için kendini aptal gibi hissediyordu - belki de sadece aptalın biri rastgele numaraları arıyordu.

Gözlerini kapatan Justin pelüş, döşemeli koltuğuna daha da gömüldü. Araba servisini kullanmanın bir savurganlık olduğunu, bir taksi çağırabileceğini ya da Tanrı yardımcısı olsun, araba kullanmayı öğrenebileceğini biliyordu. Ama onlarla bir hesabı olması fikri hoşuna gitmişti, lüks bir araç çağırabilme fikri hoşuna gitmişti, bunun ona verdiği güç ve prestij hissi hoşuna gitmişti. Daha da ötesi, sanki işe gidip gelirken birinci sınıfta seyahat ediyormuşçasına rahatlığın tadını çıkarıyordu. Kıvrıla kıvrıla uzanan taşra yolunda ilerlerken

lanes, arabanın hafif hareketiyle sallanmasına izin verdi, bedeni ve zihni sonunda rahatladı.

Önce ne yapacaktı? Adam'la mı konuşacaktı? Yoksa Caspar'ı yürüyüşe mi çıkaracaklardı? Ekim ayının ortasıydı ve ormanlar şimdiden kızıl ve altın rengine bürünmeye başlamıştı. Belki de dışarı çıkıp öğleden sonra yaşanan tuhaf olayları daha sonra gözden geçirmek daha iyi olurdu. Evet, doğru fikir buydu. Bu şekilde birlikte rahat bir akşam bile geçirebilirlerdi - Tanrı biliyor ya, son zamanlarda bunlardan pek azı olmuştu.

Birdenbire Justin'in gözleri fal taşı gibi açıldı, içinde bir dalgası yayıldı. Bu şeritleri o kadar çok kullanmıştı ki her dönemeci, her inişi ve çıkışı biliyor, vücudu arabanın tanıdık hareketlerine ayak uyduruyordu. Genellikle bu baleyi sever, sakinleştirici bulurdu ama şimdi içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Koltuğunda doğruldu, etrafına bakındı - bilmediği bir şeritte olduklarını, iyi belirlenmiş rotalarından saptıklarını gördü.

"Alo?

Gerçekleştirmek o unutulmuş için basın ve iletişim düğmesine bastı.

"Pardon? Sanırım yanlış bir yola olabiliriz.

Sanki buna cevap verircesine, batıya, köyden uzağa gittiklerini gösteren bir tabelanın yanından geçip gittiler.

"Bu yol bizi Shedfield'a götürüyor. Wickham'a dönüş yaklaşık bir mil kadar geride..."

Sürücü anlamış gibi başını salladı ama hızını ya da yönünü değiştirmede. Justin adamın başının arkasına baktı, geniş omuzlarını ve düzgün kesilmiş saçlarını inceledi ve ilk kez onu tanıyamadığını fark etti. Bu yeni biri miydi? Bölgeyi bilmeyen biri mi?

"İleride bir kavşak var. Oradan dönebiliriz..." Araba ve Justin'i koltuğuna geri dönmeye zorladı.

'Acelemiz yok. Oraya tek parça halinde varmak daha iyi...' diye şaka yaptı, sesi düz ve gergindi.

Ne kadar hızlı gidiyorlardı? Saatte 60 mil mi? Yetmiş mi? Şimdi içini bir endişe kaplamaya başlamıştı. Neden bu kadar hızlı gidiyorlardı? Ve şoför neden cevap vermiyordu?

"Bakın, sizden yavaşlamanızı istemek zorundayım..."

Yanıt yok, araba dar taşra yolunda kükreyerek ilerlemeye devam ediyor.

"Bak dostum, ne bu acele?"

Araba sanki buna karşılık veriyormuş gibi şiddetle yoldan çıktı ve Justin sola doğru yuvarlandı. Çaresizce emniyet kemerini tuttu ve kendini yukarı çekti - şimdi engebeli bir yolda hızla ilerlediklerini, Mercedes'in engebeli yüzeyde aşağı yukarı zıpladığını gördü. Sinirlenen ve telaşlanan Justin emniyet kemerini çözdü ve ileriye doğru hareket ederek onları ayıran cam bölmeye öfkeyle vurdu.

"Sana *durmanı* söylüyorum..."

Araba kükreyerek yoluna devam etti ve Justin şaşkınlık içinde ileride, sanki onların gelişini bekliyormuş gibi açık duran zincirli kapıları gördü. Birkaç dakika sonra, bir tür inşaat alanı olduğu belli olan bir yere girdiler.

Paniğe kapıldı ve cebine girerek cep telefonunu çıkardı. 'Açma' düğmesine sertçe bastı, ama o bunu yaparken araba aniden durdu. Hazırlıksız olan Justin öne doğru fırladı ve yüzü cam bölmeye çarptı. Telefon elinden yuvarlandı ve geriye doğru yığıldı. Eli içgüdüsel olarak başına gitti, ama orada umutsuzca asılı kaldı, bedeni ve beyni işlevini yerine getiremeyecek kadar sersemlemişti. Yıldızlar görüyordu, ağızındaki kanın tadını alabiliyordu, uzuvlarının titrediğini hissedebiliyordu ve kapı açılıp kaba eller onu yakalayıp arabadan sürüklerken artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bölüm 6

Kapıyı kırarak açan Adam karanlık odaya doğru yürüdü.

"Alo?"

Selamlaması boş alanda yankılanarak havada kayboldu.

"Justin?"

Cevap gelmedi. Aslında, Caspar'ın cilalı ahşap zeminde koşuşturan patilerinin çıkardığı sesler dışında hiç ses yoktu. Adam onu komşuları olan ve yavrunun üzerine titreyen yaşlı bir çocuktan almıştı ama Caspar her zamanki gibi Adam'la ilgilenmiyordu, tek Justin'i, yani sevgisinin tek nesnesini bulmaktı.

Adam köpeğin etrafından dolanarak mutfığa yöneldi. Çoğu zaman Justin'i burada, akşam yemeği için yaratıcı bir şeyler hazırlarken birasını boşaltırken bulurdu, ama oda terk edilmişti.

"Justin? Evde misin?"

Boğuk sesi duvarlarda yankılandı ama yine de yanıt gelmedi. Adam aceleyle ana yatak odasına girdi. Burası da boştu, bu yüzden etti, yatak odaları ve banyolarda bir tur attıktan sonra nihayet oturma alanına döndü. İçeri girer girmez bunu anlamıştı, evdeki ürkütücü durgunluk böyleydi ama artık hiç şüphesi yoktu. Yalnızdılar.

Telefonunu çıkaran Adam Justin'in numarasını çevirdi. Mesaj bırakırken sesi titriyordu ve doğrudan sesli mesaja geçti.

'Benim... Evdeyim. Sadece nerede olduğunu merak ettim. Mesajı alınca beni ara.'

Köpek ona yalvarırcasına bakıyordu, sanki daha çok çabalaması gerekiyormuş gibi, ama daha fazla ne *yapabilirdi* ki? 'a birkaç dakika verecekti - Justin'e onu geri araması için zaman tanıyacaktı - sonra, hâlâ bir şey duymadıysa, araba şirketini arayacaktı

endişesini kaydetmek için. Normalde eve varmaları bu kadar uzun sürmezdi ama *iş* çıkış saatiydi, belki *de* trafikte kalmışlardı. Adam endişeyle telefonuna baktı.

19.07.

İkinci Gün

Bölüm 7

Charlie hızla mutfığa doğru ilerledi ve saate bir göz attı. Sabahın erken saatleriydi ve her zamanki gibi geç kalmıştı. Kötü uyumuştı, rahat etmesi imkânsızdı ve alarmı çaldığında halsizdi. Steve erkenden işe gitmiş, Charlie'yi Jessica'yı besleyip giydirmekle baş başa bırakmış, bir yandan da bir şekilde işe uygun görünmek için zaman bulabilmişti.

"Yiyecek başka bir şey ister misin?"

Jessica derin düşüncelere dalmış bir halde Weetabix'inden arta kalanlara baktı.

'Çabuk, lütfen, aşkım, zamanımız azalıyor...'

Jessica bir an düşündükten sonra onayladı ve elini kutuya sokarak bir buğday bisküvisi daha çıkardı. Charlie iç geçirdi - kızı iyi yemek yiyordu ama *yavaştı* - ve şimdiden programın gerisinde kalmışlardı. Jessica giyinmişti, bu bir nimetti ama yola çıkmadan önce bir şekilde saçlarını düzeltmeleri gerekiyordu - Jessica'nın çok içerlediği, sık sık el işi makasıyla hepsini kesmekle tehdit ettiği bir egzersiz. Bazı sabahlar Charlie ona izin vermek istiyordu.

Charlie'nin sabahki normal görevlerinin yanı sıra öğle yemeği hazırlamak için de zaman bulması gerekiyordu. Bu günlük rutinin yeni bir parçasıydı, Jessica'nın en iyi arkadaşı Mia son zamanlarda okul yemekleri yerine bunu tercih etmişti. Jessica'nın beslenme çantasına bir paket Hula Hoops ve bir kutu elma suyu koyduktan sonra ekmeğe uzandı ve en görkemlisi olarak bir Marmite sandviçi eklemeye niyetlendi. Bunu yaparken, varlığının merkezinde keskin, bıçak gibi bir his hissetti. Acı içini yaktı, dengesini bozdu ve destek için mutfak yüzeyine tutunurken nefesi kesildi. Bir anlık korku, bir anlık şok, sonra bir rahatlama seli - ciddi bir şey değildi, yine de acı vericiydi, bebek onun pelvik kemiğine vuruyordu. kendini düzeltiyor, Charlie

Jessica'nın kendisine baktığını fark etti, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Sorun yok tatlım," dedi Charlie çabucak. 'Sadece küçük kardeşin trambolin için biraz alıştırtma yapıyor...'

İç organları zonklasa da bunu hafifçe söyledi. Tatmin olmuş, ilgisiz Jessica Weetabix'ine döndü, sanki yiyip yememeyi düşünüyormuş gibi onunla oynuyordu. Charlie bir süre kıpırdamadan kızına bakarak düşüncelerini anlamaya çalıştı.

"Jessie?"

Küçük kız sonunda mısır gevreğini ağzına götürürken başıyla onayladı.

"Jessie, tatlım, bebek için heyecanlı mısın?"

Bir kaşık dolusu daha kayboldu ama Jessica yanıt vermedi.

'Bu olacak olmak Eğlence içinvar biri için
Oyna ile, olmaz Bu mu?'

Charlie neşeyle dedi ki. 'Onlara bebeklerini, , oyuncaklarını . Evde her zaman bir arkadaşın varmış gibi olacak...'

Jessica artık Weetabix'ten bıkmış, kaseyi itiyordu. Yine de tepki vermeyince Charlie duyup duymadığını bile merak etti.

"Jessica? *Heyecanlı mısın?*"

Ve sonunda Jessica başını kaldırdı, kısa bir süre başını salladıktan sonra şöyle dedi: "Partimde sosisli börek yiyebilir miyim?"

Charlie bir an şaşırdı. Yarın Jessica'nın doğum günü partisiydi ve aralarında geçen konuşmalarda tüm konuların ele alındığından emindi.

"Ve parti yüzükleri de mi?"

Jessica ayağa kalkarak masadan uzaklaştı ve oturma odasındaki kanepenin üzerinde düzgün bir sıra halinde dizilmiş olan en sevdiği oyuncak bebeklerini aramaya koyuldu. Charlie kıpırdamadan durdu, üzgündü. Jessica'nın tepkisine üzülmeyi aptalca olduğunu biliyordu ama biraz daha heyecan ummuştu. Annelik edecek, giydirecek ve kucaklayacak bir kardeşe sahip olma ihtimali karşısında neredeyse histerik olan başka çocuklar da görmüştü. Ama bu yüzden

Şimdiye kadar Jessica'dan böyle bir şey gelmemiştir. Doğum hakkında çok az şey sormuş, çok az şey konuşmuştu; aslında yaklaşan doğumdan son derece rahatsız görünmüyordu.

Oyuncak bebeklerinin içinde kaybolan Jessica sadece partisiyle, arkadaşlarıyla, oyuncaklarıyla... ve kendisiyle ilgileniyordu. Gençliğin mükemmel bencilliği böyleydi.

Bölüm 8

Helen kıpırdamadan yatıyordu, gözleri sabah güneşine karşı kapalıydı. Buna rağmen Joseph'in kendisine baktığını anlayabiliyordu. Sık sık uykusundan uyandığında Joseph'i bir dirseğine dayanmış, savaşta yara bere içinde kalmış vücudunu incelerken bulurdu ve şimdi de aynı şeyi yaptığını hareketlerinin ritminden anlayabiliyordu. Önceden yara izlerinden utanarak çarşafı çenesine kadar çektiştirirdi ama şimdi orada çıplak ve açıkta yatmaktan mutluydu. Onun bakmasına aldırılmıyordu, vücudunu süsleyen kızgın deri şeritlerini incelemesine neden olan şeyin şehvet olmadığını biliyordu. Adamın ilgisini çekmişti, tıpkı kadının da onun ilgisini çektiği gibi.

"Gitmen gereken bir yer yok mu...?" diye nefes aldı Helen gözlerini açmadan.

Muhtemelen. Görüyorsunuz, kabus gibi bir patronum var. İşe geç kalamam.'

"En iyisi yola koyulmak. Ama önce bana kahvaltı hazırlayabilirsin.

"Ebedi ikilem bu değil mi? Joseph iç çekti. "Hırsa karşı...

"Neye karşı?" diye cevap verdi Helen, yüzünü ona dönerek.

"Karşı...

Joseph duraklatılmış için düşünün, bakıyor at
Onu, Sonra: '... zevk.'

"Bu o mu?" "Sen söyle.

Helen kısa bir süre gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi ve bir kez daha sırt üstü yattı. Bu oyundan keyif alıyordu ama hafif kalpli sorusunun bir noktada yanıtlanması gerektiğini biliyordu. Joseph'e karşı bir şeyler hissediyor muydu? Ve Joseph de ona karşı? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapacaklardı? Ekip içinde romantizm hoş karşılanmıyordu ve eğer Helen gerçekten onunla bir ilişki sürdürmek istiyorsa, bu

Bu, ilerinden birinin Southampton Central'dan ayrılması anlamına geliyordu ve bu düşünce tüylerini diken diken ediyordu. Ama belki de kendini aşıyordu. Şimdilik onlar sadece bir yatağı paylaşan iki sevgiliydi.

Kahvaltı hazırlamayı kabul etmesine rağmen Yusuf gitmek için harekete geçmedi, onun yerine parmağını en son savaşta aldığı yaranın, kalçasındaki kalın yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Yapma.

Helen, New Forest'ın kalbinin derinliklerinde ölümle burun buruna geldiğini hatırlamak istemiyordu. Joseph mecburen parmağını karnına götürdü ama burada da geçmiş savaşların kalıntılarını buldu. Gbeğinin üzerinden, göğüslerinin üzerinden geçerek boynunun yan tarafına dokundu ve başka bir yaralanmayı kıl payı nledi.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Ses tonu belli belirsiz değışmişti, artık sevgisinin içine endişe sızıyordu. "Nasıl ayağı kalkmaya devam ediyorsun?

"Sadece şanslıyım sanırım," diye cevap verdi Helen, omuz silkme taklidi yaparak.

"Ciddiyim," diye devam etti Joseph. 'Vücuduna, kendine çok şey yaşattın. Bir gün şansının tkeneceğinden korkmuyor musun?

Helen şaşkınlıkla ona döndü. Birkaç ay amiri Dedektif Başkomiser Grace Simmons'la çok benzer bir konuşma yapmış ve o da Helen için korkularını dile getirmişti. Hepsi bu kadar mıydı? Gerçek, iyi niyetli bir endişe miydi? Yoksa ikisi de onun fark etmediğı bir şeyi mi fark etmişlerdi?

'Dürüst olmak gerekirse bu konuda pek düşünmüyorum. Yapılacak bir iş varsa, onu yaparım.

"Ve hiç geri çekilmek, n cepheden uzaklaşmak istemediniz mi?

"Daha iyi bir adama yol açmak için mi yani?

"Hayır, tabii ki . Sadece... bunu hiç hissetmiyor musun...'

Yusuf sanki kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi yere, çarşafıya baktı.

'... yeterince yaptın mı?'

Sorusu onu çok etkilemişti. Bu daha önce düşündüğü bir şey değildi ama şimdi Helen durup duramayacağını -ne zaman durabileceğini- merak ediyordu.

"Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse başka ne yapardım bilmiyorum-" 'Ama ya birisi sana karşı bir şeyler hissediyorsa...'

Helen ona baktı, şimdi ne olacağını merak ediyordu. '... seninle ilgilenmek istedim, diyelim ki...'

"Beni gerçekten önemsiyorlarsa," diye dikkatle yanıtladı Helen, "beni değiştirmeye çalışmaktan daha iyisini bilirlerdi. Bu gerçek sevginin işareti olurdu, kabul edeceğim tek tür bu olurdu.

"Yani sen... ilişki fikrine açıksın o zaman?"

"Elbette. Ne okumuş olursanız olun, ben tam bir ucube değilim.

İstemedi de olsa Helen'in aklına Emilia Garanita'nın görüntüsü geldi ama bu hayaleti uzaklaştırdı. Gazetecinin burada yeri yoktu.

"Bana daha fazlasını anlat..."

Joseph'in ses tonu rahattı ama ilgisini gizleyemiyordu.

"Muhtemelen çoğunu zaten biliyorsunuzdur, paylaşmaya istekli olduğum kadarını zaten.

Yüzündeki ifade hayal kırıklığı mıydı?

'Gerçek şu ki, ilişkilerimi sürdürme konusunda hiçbir zaman çok iyi olamadım. Her zaman... benimle temas kurmanın insanlara yardımcı olmaktan ziyade zarar verdiğini düşündüm. Bu yüzden de kendime yalnız bir hayat kurdum.

Joseph'in yüz bir başka huzursuzluk notu.

"Noel'de bir arkadaşına hayır demeyeceğimden değil, belki birlikte tatile gideceğim birine..."

Bunu gerçekten kastettiğinden emin değildi - *o kadar* ileri gidip gidemeyeceğinden - ama Joseph bu fikirden memnun görünüyordu, yakışıklı yüzü bir kez daha gülümsedi.

"Peki ya sen?" diye devam etti Helen parlak bir sesle. 'Piyasada mısın? Yoksa bir kez sana yetti mi?

"Geçen sefer iyi sonuçlandığını söyleyemem ama asla asla deme...

Helen hiçbir şey söylemedi, ona bakmaya devam etti. Yeterince soruya cevap vermişti ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Joseph bunu hissediyor gibiydi, bu Göster ve Anlat oyununda sıranın kendisine geldiğini fark etti.

"Karen ve ben çok genç evlendik.

Joseph durakladı ve Helen bir an için tüm söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu düşündü ama sonra "Herkes bize bunun bir hata olduğunu *söyleyebilirdi* - söylediler de - ama biz dinlemedik, neden dinleyelim ki? Gerçek şu ki birbirimizi tanı mıyorduk, gerçekten tanı mıyorduk. Nasıl olduğunu bilirsiniz, biriyle tanış ırsınız, görünüşünü beğenirsiniz, komiktir, neşelidir, naziktir... ve bu yeterli gelir. Ama değil, tabii ki değil... Yıllar geçiyor, hayat ciddileşiyor ve aniden tamamen farklı ihtiyaçlarınız olduğunu, aileye, çocuklara, politikaya karşı tamamen farklı tutumlarınız olduğunu fark ediyorsunuz-'

Helen şaşırarak, "*Çocuğ un mu vardı?*" diye sordu.

Joseph gülümseyerek, "Neyse ki öyle değil," diye cevap verdi. 'Bunu da domuz kulağı yapardık. Dürüst olmak gerekirse, birbirimizi tanıdıkça tamamen uyumsuz olduğumuzu daha çok fark ettik. Sonunda bunu tecrübeye bağlayıp yolumuza devam etmek zorunda kaldık.

"Yeni bir başlangıç.

Joseph başını salladı ve Helen'e bakmaya devam ederek . Ve şimdi, Helen ilk kez sanki bir şeyler değişmiş gibi kendini bilinçli hissediyordu. Her nasılsa bir şeyler söylemek, Joseph'in dürüstlüğüne ve açıklığına karşılık vermek için kendini onurlu hissediyordu ama birden aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Gerçekte duyguları sürekli değişirken, dürüst, samimi ve doğru olan ne önerebilirdi?

Hâlâ ona bakıyordu, sanki sessiz bir meydan okumaydı bu. Helen renginin yükseldiğini hissediyordu ve

Durumdan sıyrılmak için zayıf bir bahane birden telefonu çalmaya başladı. Rahatlamış ve belki biraz da utanmış bir halde telefona cevap vermek için arkasını döndü.

"Sizi erken rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi..."

DC Bentham her zaman kibardı, ancak bildirmesi gereken ciddi bir şey olduğunda nezaketle vakit kaybetmezdi.

'... ama bir ceset bulduk.'

Bölüm 9

Tekerlekleri çakıllara motosikleti aniden durdurdu. Helen daha motorun sesi kesilmeden Kawasaki'sinden inmiş, anahtarları cebine atmış ve aceleyle olay yerine doğru koşmaya başlamıştı. Kendi zevkiyle ilgili bencil düşünceleri çoktan unutulmaya yüz tutmuştu - yeniden dedektif müfettiş olmuştu, enerjik ve odaklanmıştı

Önünde, üniformalı bir polis memuru, düzgün bir kare şeklinde dalgalanan polis şeridinin yanında duruyordu. Suç mahallinin etrafına bir kordon çekmek standart bir uygulamaydı ama bu Helen'e biraz saçma gelmişti. Curbridge yakınlarındaki kırsal alanın ücra köşesinde, sadece bir kilometre uzunluğunda toprak bir yoldan ulaşılabilen bir inşaat alanındaydılar - halkın olay yerine gitme ihtimali son derece düşüktü.

Joseph Hudson bisikletinden inmiş ve polis kordonunu kaldırarak Helen'yanına gelmişti. Helen kordonun altından geçerek, tedirgin görünen polis memuruna yaklaştı.

"Günaydın," dedi Helen, ses tonunu parlak tutarak. "Benim için neyin var?"

"Yalnız erkek, ölmüş, yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında..." "Onu kim buldu? Joseph sordu.

"Şantiye ustabaşı.

Helen ilk kez Portakabin'in basamaklarında oturan kaba saba görünümlü bir adamın farkına vardı. Tıraşsız, saçları ağarmış, yıpranmış yüzü açık havada bir ömür boyu çalıştığını gösteriyordu. Sigarasını sertçe üflüyordu ve Helen bu mesafeden bile elinin titrediğini görebiliyordu.

"Şu anda burada bir çalışma yok ama de çoğu sabah şantiyeyi kontrol etmeye geliyor. Saat sekiz buçuk civarında açtı ve beş dakika sonra bizi aradı. Tüm detayları aldım ve bir açıklama yapmayı kabul etti.

...

Memur özetine devam ederken Helen olay yerini inceledi. Büyük bir binanın temelleri - bir depo, belki de bir sanayi birimi - çimento karıştırıcıları, el arabaları ve dağınık halde duran bloklar gibi açıkça görülebiliyordu. İnce bir beyaz toz tabakası her şeyi kaplamıştı ve bu, atılmış kola kutuları ve gevrek paketleriyle birlikte, alana bir yaşam, geçici olarak askıya alınmış faaliyet hissi vermeliydi. Ama aslında her yer ölü gibiydi, sanki ekip yarı yolda pes etmiş, projeyi kaderine terk etmiş gibiydi.

"Kurbanın kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Joseph'in sorusu Helen'i hayal dünyasından kopardı.

"Ustabaşı tarafından tanınmıyor... ve ben hiçbir şeye dokunmadım," diye devam etti memur, Joseph'in bir sonraki sorusunu önceden yanıtlayarak.

"Gece boyunca kayıp olduğu bildirilen kimse var mı? Helen sordu.

Memur tereddütle, "Bu tanıma uyabilecek birkaç kişi var," diye cevap verdi. 'Ama daha fazlasını öğrenene kadar...'

"Gidelim mi?"

Helen cesedi işaret etti ve kısa mesafeyi birkaç saniye içinde kat ettiler. Kurbanın bir işçi olmadığı açıktı - Helen mavi ipek takım elbisesini fark etmeden önce bile pahalı deri broglarını fark etmişti. Adam toprakta yüzüstü yatıyordu, kolları önünde iki yana açılmış, başı hafifçe yana eğilmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, şok içinde gökyüzüne bakıyordu.

"Buraya sürüklenmiş," diye gözlemledi Helen, cesede giden tozdaki lekeli deseni işaret .

"Ve şuraya bak," diye ekledi Joseph. "Bir çeşit ayakkabı izi var.

Helen çömeldi ve cesedin yanındaki çizme izine benzeyen şeye baktı. Büyüktü - sekiz ya da dokuz numara? - Tabanında belirgin bir çıkıntı vardı. Bir asker botu mu? Bir yürüyüş ayakkabısı olabilir mi? Cesetten yana dönerek Helen çizgisini ayak izlerini takip etti, büyüyordu

Her adımda biraz daha silikleşiyor ve birbirinden uzaklaşıyordu, bu da katilin cesedi bırakıp kaçtığını düşündürüyordu.

"Bunların nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" diye devam etti ayak izlerini göstererek.

'İçinde ve dışında yeni lastik izleri var. Görünüşe göre bunu kim yaptıysa bir araca binip kaçmış,' diye cevap verdi memur hızlıca. "Ne tür bir araba olduğu hakkında bir fikrim yok ama olay yeri kordonuna aldım.

"Güzel. Kasabadan çok uzaktayız,' diye yanıtladı Helen, 've burada toplu taşıma yok.

Bu da bölgenin özellikle seçildiğini gösteriyor. Uzak, ıssız, suça tanık olma ihtimali yok.

...

Joseph'in sözlerini düşünen Helen dikkatini tekrar cesede verdi. Eğilerek cebinden bir kalem çıkardı ve adamın gömleğinin yakasını aşağı çekti. Bu bölgedeki izleri fark etmişti ve önündeki manzarayı görünce yüzü bulutlandı. Mor morluklardan oluşan kalın bir şerit adamın tüm boynunu çevreliyordu. Bu karanlık, travmatik bölgenin tam ortasından geçen, düzgün, kırmızı bir kolye gibi, eti parçalayan derin bir kesik vardı. Bu korkunç cinayetin sorumlusu her kimse hatırı sayılır bir güç uygulamıştı, kurbanın boynu o kadar harap olmuştu ki Helen içerideki nefes borusunu görebiliyordu.

Arkasında, Joseph yavaşça nefes vererek onun duygularını yankıladı. Bu acımasız, dehşet verici bir ölüm şekliydi. Helen oksijensizliğin boğuculuğunu, derisi yarılırken duyduğu yakıcı acıyı, silahın -bir tel parçası, belki de bir garrotte? - daha da sıkı çekiyordu. Tedirginliğini üzerinden atan Helen bir çift eldiven giydi ve adamın başını nazikçe kaldırarak yüzünü hafifçe kendisine doğru çevirdi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kirlenmiş ve bir zamanlar bu yüz hatlarını aydınlatan yaşam artık sönmüş olsa da, kurban gençti, güzel bir teni ve güçlü, yakışıklı yüz hatları vardı. Yüzünü tozun içinde değiştiren Helen cesedi sıvazlamaya başladı.

Elleri adamın umut verici bir şekilde kabaran ceketinin yan cebine gitti.

Dikkatle içine uzandı, kumaşın içinden çıkabilecek daha küçük eşyalar olup olmadığını kontrol etti ama cüzdanın güven verici büyüklüğü dışında bir şey yoktu. Cüzdanı çekip çıkardı ve açtı. Onu bir dizi platin kredi kartı karşıladı ve arkalarına bir Birleşik Krallık ehliyetinin tanıdık pembesini sıkıştırdı. Ehliyeti geri çeken Helen detayları inceledi. Ve şimdi günün ikinci sürprizini yaşıyordu. Fotoğraf biraz bulanık olsa da belli belirsiz tanıdıktı, ancak kurbanın kimliği hakkında anlaşılması zor bir şey yoktu. Bu Helen'in tanıdığı bir isimdi, Southampton'ın çoğunun tanıyacağı bir isim. Hayatına daha önce de karanlık dokunmuş bir adam.

"Justin Lanning listenizdeki isimlerden biri miydi?" diye sordu üniformalı memura bir kez daha dönerek.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi .

"Peki kayboluşunun koşulları hakkında ne biliyoruz?"

Subay sanki kötü haber vermekten çekiniyormuş gibi durakladı.

"Ortağı dün gece aradı. Lanning saat altı sularında ofisinden alınmış ama eve gelmemiş. Görünüşe göre, o saatlerde ortağını aramış, biraz da durumu kötüymüş...'

"Çünkü mü?"

Çünkü az önce bir tehdit telefonu almış ve ona ...'

Memur bir kez daha tereddüt etti, tedirgin görünüyordu. Sonuç olarak: '... ona bir saatlik kaldığını söyledi.'

Bölüm 10

Charlie soğuk betonun üzerinde durmuş, önündeki ıssız alanı inceliyordu.

Helen ve DC Hudson şantiyedeydi ve suç mahallini teslim ediyorlardı ama Charlie doğruca Endeavour House'a gitmişti. Lanning'in ofisi en üst katta, muhteşem su manzarasına sahip bir çatı katındaydı. Kısa süre içinde oraya gidecekti ama şimdilik Justin Lanning'in canlı olarak görüldüğü son yer olan bodrum katını kontrol etmek istiyordu.

Saat 18:00'den kısa bir süre sonra asansörden çıkarken görülmüş ve kendisini eve götüren makam aracını almak üzere yeraltı otoparkına doğru yola çıkmıştı. Ondan sonra hiçbir şey olmamıştı - ta ki ustabaşının bu sabahki üzücü keşfine kadar. Lanning'in cep telefonu kayıptı ve işten ayrıldığı saatlerde kapatılmıştı, dolayısıyla hareketlerinin izlenmesine yardımcı olamayacaktı. Varlıklı yöneticinin ortadan kayboluşuna dair anlatının parça parça bir araya getirilmesi gerekecekti.

"Araba ne zaman geldi?"

Dönüp bloğun güvenlik şefi Dave Prentice'e baktı. Kilolu ve çelimsiz, eski bir polisin fiziğine ve tavrına sahipti. Zamanında olsa heybetli bir duruşu olurdu ama bugün korkmuş görünüyordu.

"Akşam beş buçukta."

"Nasıl bu kadar kesin olabiliyorsunuz? Burada kameralarınız var mı?"

"Ne yazık ki hayır," diye cevap verdi Prentice, utancı giderek artıyordu. 'Ama makam araçlarında kapıları otomatik olarak kaldırıp otoparka girmelerini sağlayan yerleşik zapper'lar var. Her zapper'ın benzersiz bir imzası vardır, bu yüzden bunun Lanning'in arabası olduğundan emin olabiliriz. Plakayı ve detayları telefonda meslektaşınıza verdim.

...

DC Bentham zaten kayıp arabanın ve sürücüsünün detaylarını araştırmakla görevlendirilmişti -aracı bulmak çok önemliydi- ama şu anda Charlie'yi ilgilendiren bu değildi. O daha çok Lanning'in şoförünün -kaçıran kişinin? - Lanning eve dönmek için zili çalmadan yarım saat *önce* binaya girmişti. Bu sadece iyi bir hizmet olabilirdi -Lanning'in tam saat 18.00'de alınmaktan hoşlandığını bilen düzenli bir şoför- ama Charlie daha kötü bir neden sezmişti.

"Burada başka ne var?" diye sordu akıllı arabaların tarayarak.

"Fazla bir şey yok. Depolar, personel soyunma alanları, kamu hizmetleri ve asansör sistemi için trafo merkezi-"

"Bunu görmek istiyorum, lütfen.

Sesi kibar ama acildi. Prentice oyalanmadı, onu otoparkın uzak tarafına götürdü, burada çelik bir kapı binanın yardımcı hizmetler bölümüne erişimi engelliyordu. Kapı 'Girilmez' ve 'Elektrik Çarpma Tehlikesi' yazan tabelalarla süslenmişti ama birileri uyarıları dikkate almamıştı. Kapıyı sabitlemesi gereken ağır hizmet tipi asma kilit, halkasından gevşek bir şekilde sarkıyordu.

"Bu da ne-

Telaşlanan Prentice asma kilide doğru uzandı ama Charlie onu durdurarak kolunu havada yakaladı. Öne çıkıp lateks eldivenler giyerek asma kilidi çıkardı. Kilit, cıvata keski ya da benzeri bir aletle temiz bir şekilde koparılmış, ardından halkaya yerleştirilerek davetsiz misafirin bu ayrılmış alana serbestçe girmesine izin verilmişti.

Ağır kapıyı hafifçe aralayan Charlie içeri adım attı. Ürkütücü, loş bir parıltı klostrofobik mekânı aydınlatıyordu ve içerisi alçak, tatmin edici bir elektrik uğultusuyla doluydu. Belirgin ayak izleri ya da toz izleri yoktu ama Charlie yine de dikkatle ilerledi, odanın kenarlarına yapışarak uzak duvara doğru ilerledi. Prentice hafifçe hırıldayarak onu takip etti.

"Ne varmış burada?"

"Şebeke elektriği, sayaçlar, ana sigorta kutusu ve asansör sistemine güç sağlayan ayrı bir priz.

Arka duvardaki büyük bir konsolu işaret etti ve Charlie bir adım daha yaklaştı. Markayı tanıdı - Schindler - ama düğmelerin ya da kolların ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nasıl çalıştığına dair bir fikrin var mı?

'Bir ipucu bile yok. Benim alanım değil,' diye hemen karşılık verdi Prentice, Lanning'in ortadan kaybolmasının sorumluluğunun en azından bir kısmını üzerinden atmak istiyordu.

'Ama asansöre giden gücü kesmek isteseydiniz? Diyelim ki bir yangın çıktı ve sistemi devre dışı bırakmak istediniz...'

'Yangın alarmı tetiklenirse asansörler otomatik olarak kapanır. Ama bunu manuel olarak yapmak isterseniz, sanırım tek yapmanız gereken şuradaki kolu çekmek...'

Konsolun sağ tarafındaki büyük kırmızı kolu işaret etti. Charlie yaklaştı ve sodyum ampulün soluk ışığında bile bu kolun üzerinde kutunun geri kalanından çok daha az toz olduğunu, sanki yakın zamanda çalıştırılmış gibi olduğunu görebildi. Basit ama etkiliydi. Davetsiz bir misafir trafo merkezine girmeyi başardığında, asansörlere giden elektriği kesmek ve Lanning'i onun insafına bırakmak çocuk oyuncağı olacaktı.

Yardımları için Prentice'e teşekkür eden Charlie, onu karanlık odadan çıkardı.

"Olay yeri ekibi çalışmalarını tamamlayana kadar kimse oraya adımını atmayacak, tamam mı?

Prentice zorla başını salladı, bir anlığına devriye polisi rolüne geri dönmüştü. Onu nöbetçi olarak bırakan Charlie otoparkın ana alanına geri döndü ve gözleri bir kez daha ana asansör kapılarına takıldı. Olanların resmi artık oldukça netti ve Adam Cannon'ın ortağının kaybolduğunu bildirdiğinde operatöre söylediklerinin temelleriyle uyuşuyor gibi görünüyordu. Lanning'in saldırganı saat beş buçuktan hemen sonra gelmiş, otoparkında yerini almış, trafo merkezine gitmeden önce devre dışı bırakmıştı.

saat tam altıda kalkmış, sonra da muhtemelen bu bodrumdan telefon etmiş, Lanning'in içgüdüsel tepkisinin arabayı eve götürmek ve az önce aldığı garip tehdide bir anlam verene kadar orada saklanmak olacağını varsayarak -bilerek? - Lanning' içgüdüsel tepkisinin arabayı eve götürmek, az önce aldığı garip tehdidi anlamlandırana kadar orada saklanmak olacağını varsayarak - bilerek?

Lanning'i ölüme kimin götürdüğünü zaman gösterecekti. Belki de düzenli şoförlerinden biri işin içindeydi - rüşvet verilmiş, şantaj yapılmış, hatta tehdit edilmişti? Ya da belki de saldırgan ölümcül planını gerçekleştirmek için arabayı 'ödünç' almıştı. Bunu zamanı gelince öğreneceklerdi ama şimdilik bir şey açıktı. Lanning'e yapılan saldırı titizlikle araştırılmış, planlanmış ve uygulanmıştı. Bu bir telefon şakası ya da boş bir şaka değildi.

Katil tehdidini yerine getirmişti.

Bölüm 11

Detaylara aç bir şekilde onun etrafında toplandılar. Odadaki daha deneyimli dedektifler bile bunun büyük bir soruşturma olacağını hissetmişlerdi.

'Çoğunuz bu ismi tanıyacaksınız...'

Helen cinayet tahtasına bir kafa atışı yaptı. Southampton Merkez'e geri dönmüştü, tıklım tıklım dolu olay odasındaydı.

'Justin Lanning, sekiz yıl önce Daniel King tarafından kaçırılan bir grup öğrenciden biriydi. Hepsi aynı Southampton ortaokulundandı ve onun pençesine düştüklerinde South Downs'da Edinburgh Dükü Ödüllerini alıyorlardı. Beş genç, Chilgrove yakınlarındaki çiftlik evinde esir tutuldu ve burada fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar. Lanning ve üç arkadaşı sonunda kaçmayı başardı, ancak sınıf arkadaşları Rachel Wood o kadar şanslı değildi - King tarafından çiftlik evinin bodrumunda öldürüldü, ardından da binayı ateşe verip kaçtı.

King hiç yakalanmamıştı ama Helen'in bunu söylemesine gerek yoktu. Orada bulunan her memur bunu - King adaletten kaçan kötü şöhretli bir kaçaktı - ve dikkatlerini şimdi ve burada sabit tutmak istedi.

'Lanning o sırada on yedi yaşındaydı ve belli ki yaşadığı olaydan dolayı ciddi bir travma geçirmişti. Ama o ve diğer kurtulanlar dirençli bir grup olduklarını kanıtladılar. Özellikle Lanning her şeyi başarmış gibi görünüyor - sadece yirmi beş yaşındayken hayatı benimkinden çok daha düzenli ve etkileyici görünüyordu ...'

Ekipten bir kıkırdama, tedirgin edici bir sabahta bir anlık neşelenme.

'Southampton Üniversitesi'nde okudu, Deniz Araştırmaları bölümünden birincilikle mezun oldu, ardından Brighton'da İşletme Çalışmaları alanında yüksek lisans yaptı ve ülkesine döndü. aslen Southampton'lı , Fordham'da büyüdü , ve

DoE grubunun geri kalanı gibi yerel bir okul olan St Mary's'e devam etti. Sonunda şehirde bir ev kurdu ve 2016 yılında petrol ve gaz endüstrisindeki şirketlere koruma sağlayan Redstone Solutions şirketine katıldı. Ortağı Adam Cannon ile birlikte Wickham kırsalında büyük bir evde yaşıyordu ve her şey yolunda gibi görünüyordu. Ancak dün gece boğularak öldürüldü ve cesedi evinden birkaç mil ötede bir inşaat alanına atıldı.

Ekipten birkaç kişi bilmiş bilmiş baktı - Daniel King kaçırılan çocukları bodrumunda kafes içindeyken boğmakla tehdit etmişti - ama Helen o girmeyecekti. Kanıtlarla ilgileniyordu, spekülasyonlarla değil.

'Dün akşam erken saatlerde Ocean Village'daki ofisinden kaçırıldığını düşünüyoruz. Dün gece Lanning'i kimin alacağını biliyor muyuz?

DC Bentham, "Araba servisiyle konuştum," diye öneride bulundu. 'Prestige Travel, Thornhill'deki bir sanayi sitesinde yerleşikler. Küçük bir şirket, Endeavour House'dan araç almak için dönüşümlü bir sürücü listesi kullanıyorlar. Leo Bagdadtis adında biri Lanning'i almaya gelecekti ama arabası dün üç sularında çalınmış gibi görünüyor.

"Bu mu?

"Saat üç buçuk civarında yerel polis karakolunu aramış. Oradaki ekiple konuştum - Bagdadtis akşam saat 6'da karakoldaymış ve hırsızlığı bildirmiş. Sabıkası yok ve tek gelir kaynağını kaybettiği için oldukça üzgün görünüyordu. Bence samimi.'

Tamam, her zamanki gibi. Memurları ev adresine gönderin - arabayı kimin aldığına dair bize ipucu verebilecek herhangi bir tanık, CCTV, herhangi bir şey arıyoruz. Arabanın şu anda nerede olduğuna dair bir fikrimiz var mı?

"Herhangi bir vericisi yok," diye konuştu Joseph, "bu yüzden izini kendimiz bulmak zorundayız. Elimizde bazı iyi trafik kamera görüntüleri kadar kadar kadar Botley var.

Lanning'i ya da şoförü gösteren bir şey yok, ama bize seyahat yönünü veriyor-'

"Bu da Lanning'in evine gittiklerini gösteriyor," diye araya girdi Helen.

"Aynen öyle. Rotada sapma yok, olağan trafikte makul bir ilerleme var, ancak araba Botley yolundan ayrıldığında kaybediyoruz.

"Yani...?"

"Oradan herhangi bir yere gitmiş olabilir, ancak Southampton'a geri döndüğüne dair herhangi bir trafik kamerası görüntüsü yok, yakındaki A yollarından veya otoyollardan herhangi birinde de tespit edilmedi.

"Limanlarda veya havaalanlarında bir şey var mı?"

"Hayır, bizim teorimize göre yerel bir yerde - garajda, otoparkta, ek binada - gizlenmiş ya da suç mahalline yakın bir yere atılmış. Açıkçası trafik polisini ve yerel polisleri alarma geçirdik, ama aynı zamanda insansız hava araçlarını da göndereceğiz - orada iyi bir imha alanı olabilecek çok sayıda ormanlık alan ve tarım birimi var.

Helen ona dönerek, 'Bir şey bulur bulmaz bana haber ver,' diye karşılık verdi. Lanning'i tehdit eden telefon görüşmesi hakkında ne biliyoruz?

Charlie grubun geri kalanına dönerek, "Kayıtsız bir ödemeli telefondan yapılmış," diye cevap verdi. 'Sinyal dün akşam 6'dan kısa bir süre sonra kayboldu ve aslında sadece iki kez sinyal verdi. Dün Endeavour House civarında ve ondan birkaç gün önce de Northam bölgesinde.

"Telefonun nereden alındığına dair bir fikriniz var mı?"

"SIM kart büyük yerel sağlayıcılardan kayıtlı değil, bu yüzden karaborsadan satın alınmış olmalı.

"İlk çağrının özellikle nereden geldiği hakkında bir fikriniz var mı?"

'Northam'da yaklaşık yarım millik bir alanımız var, ancak burada çok sayıda daire, dükkan, sanayi birimi var.

bundan daha spesifik.'

"Peki ya çağrının kendisi, onun hakkında ne biliyoruz?

"Akşam saat 6'da yapıldı ve tam olarak bir dakika sürdü.

"Saniyesine kadar mı? Helen şaşırarak cevap verdi.

"İkinciye.

Helen başını salladı ama bir şey söylemedi. Yine ekip arasında bakışların değiştiğini fark etti - katilin yaklaşımındaki hassasiyet bazı memurların sinirlerini bozuyordu.

'Tamam, Lanning'in arama ve mesaj geçmişinin önemli olduğu açık. Lanning'in ortağından gelen aramaların içeriği hakkında sadece ikinci elden bir bilgiye sahibiz. Bu yüzden dün gecedan önce Lanning'le kimin iletişime geçtiğini görmemiz gerekiyor. Başka tehdit mesajları, alışılmadık arama kalıpları, yeni kişiler var mıydı?

Charlie, " diye onayladı.

'Hazır bağlantılar konusuna girmişken, geri kalanınızın Lanning'in hayatını gözden geçirmesini istiyorum. Şu anki ortağı Adam Cannon'ı araştıralım. Komşularla konuşun, bakalım nasıl bir çift olduklarını öğrenebilecek miyiz, ama aynı zamanda mali durumuna, e-postalarına, mesajlarına da bakalım. Ayrıca ailesini, arkadaşlarını, iş arkadaşlarını, Lanning'in yurtdışında etkileşimde bulunmuş olabileceği kişileri takip edin. Petrol işinde koruma tehlikeli bir oyundur - Lanning her türlü diktatör, yozlaşmış memur, paralı asker ve sıradan gangsterlerle temas kurmuş olacaktır. Bakalım Redstone - ve özellikle Lanning - herhangi bir sorun yaşamış mı? Feshedilen sözleşmeler, yapılan suçlamalar, para ödenen ya da ödenmeyen insanlar. Lanning'in kendisi mali sorunlar mı yaşıyordu? Wickham'a taşınmakla kendini aşırı mı bağlamıştı? Özel hayatından memnun muydu? "Bütün kayaları kaldıralım ve bakalım neler çıkacak.

Kısa bir sessizlik oldu, ekipten bazıları notlar aldı, sonra DC Malik konuştu.

"Peki ölümünün önceki deneyimleriyle bir bağlantısı olup araştırıyor muyuz?

Malik'in neyi söylemesine gerek kalmadı ve özel olarak Helen soruyu sorma cesaretini gösterdiği için onu takdir etti.

Helen, 'Bizim asıl araştırma konumuz bu değil,' diye cevap verdi. Yine de açık fikirli olmalıyız. Son on sekiz ay içinde King'in görüldüğü üç yer var, en sonuncusu yaklaşık dört hafta önce Southampton'da..'

Grupta bir ilgi dalgalanması oldu ama Helen hemen bunun üzerine gitti.

'Ancak bunların hepsi asılsızdı ve ya isimsiz olarak ya da reklam peşinde koşanlar tarafından yapılmıştı. Hayatta kalanlardan biri - Maxine Pryce - yaşadıklarıyla ilgili bir kitap yayınladı, bu da kaçırılmalarının insanların zihninde çok fazla yer ettiği anlamına geliyor - aniden insanlar her yerde King'i görmeye başladı. Dolayısıyla, bu tür asılsız iddialara ihtiyatla yaklaşıyor ve saldırı yöntemini de sorguluyoruz. Evet, Lanning boğulmuş gibi görünüyor ama bu şekilde öldürülmesinin pek çok nedeni olabilir. Geçmişte yaşadıklarıyla bir bağlantısı *olabilir*. Tamamen tesadüfi olabilir. Ya da bizi yolumuzdan saptırmak, çıkmaz bir sokağa sokmak için kasıtlı olarak tasarlanmış olabilir.

Devam etmeden önce bu düşüncenin yerleşmesine izin verdi: "Daniel King son derece rahatsız bir kişiydi, açıkça cinayet işleyebilecek biriydi. Hayatta olabilir de olmayabilir de. Ancak saldırılarının niteliğine bakmamız gerekiyor. Çiftlik evindeki olaylardan önce King iki kişiyi boğma girişiminde bulunmuş, bunların ikisi de uzak taşra yollarında evlerine doğru yürüyen okul çocuklarıymış. Her iki girişim de başarılı olmamış, her iki kurban da King'i defetmeyi ve alarmı çaldırmayı başarmıştır. Bu cinayet girişimleri özellikle iyi düşünülmüş ya da uygulanmış değildi - kaba ve amatörceydi. Edinburgh Dükü'nün çocuklarına yaptığı muamele bile beceriksizceydi - hepsini merhametine bırakmış, mahzenine kapatmıştı, ancak yaptığı basit bir hata onların kaçmasına izin verdi. Yani, evet, King şiddet yanlısıydı ve cinayet işlemeye meyilliydi, ama o bir

linik katil. Justin Lanning'in cinayeti farklı hissettiriyor - temiz, kesin, hatta profesyonel.

"O zaman bunun bir hit olduğunu mu söylüyoruz? Malik yanıtladı.

"Bunu biz bulacağız," diye cevap verdi Helen, ekibin kendilerini aşmasına izin vermemeye kararlıydı. "Öyleyse işe koyulalım, olur mu?"

Toplantı dağıldı, ekip Helen'in emirlerini yerine getirmek için aceleyle yola koyuldu. Konuşmaya devam edebilirdi ama şu anda ihtiyaçları olan şey somut kanıtlardı. Yine de, memurlarının görev yerlerine koşuşturmalarını izlerken, aklı Lanning'in ölüm şekli üzerinde dönmeye devam etti. Görünüşe bakılırsa, bu bir suikastın tüm özelliklerini taşıyordu - iyi planlanmış ve acımasızca uygulanmış, suikastçı kolaylıkla kaçmayı başarmıştı. Ama eğer durum buysa, geriye merak uyandıran bir soru kalıyordu.

Eğer bu profesyonel bir suikast idiyse, neden Lanning'e ölüm haberi önceden verilmişti?

Bölüm 12

"Justin Lanning?"

Emilia Garanita şaşkınlığını gizleyemiyordu. İlginç bir şeyler bulma umuduyla aceleyle uzak şantiyeye gitmişti ama kendisine söylenenler inanılır gibi değildi.

"Adının bu olduğuna *emin* misin?"

Polis memuru Marvin Hayes birden sanki haddini aşmış ya da yanlış bir şey söylemiş gibi endişeli göründü. Emilia'dan kurtulmaya hevesli görünüyordu, ona *bir şey* vererek tatmin olabileceğini umuyordu ama şimdi yanlış hesap yaptığını fark etmişti. Emilia hiçbir yere gitmiyordu.

"Onu nasıl teşhis ettiler?"

"Zor olmadı," diye devam etti üniformalı polis, omzunun üzerinden gergin bir bakış atarak. 'Cüzdanı üzerindeydi. Kim bu adam?'

Emilia gülmek istedi ama isteğini bastırdı. Bu çocuk belli ki polis okulundan yeni mezun olmuştu. Justin ve okul arkadaşları kaçırıldığında on iki yaşlarındaydı, bu yüzden Lanning'in adını hatırlamaması anlaşılabilir *bir şeydi* belki ama yine de... davayla ilgili o kadar *çok şey* olmuştu ki, mutlaka *bir şeylerin* farkına varmış olmalıydı.

Genç, saf ve umut dolu beş genç, uzak bir çiftlik evinde çılgın bir yalnız tarafından kaçırıldı ve işkence gördü. Bu, her ebeveynin en kötü kâbusuydu - insanların hafızasında hâlâ tazeliğini koruyan bir kâbustu ama ayrıntılar konusunda kafası karışık olan varsa, Maxine Pryce'in sefalet dolu anı kitabı boşlukları doldurabilirdi. Emilia son telefon görüşmesine hazırlanırken *Karanlık Bir Gece*'yi okumuştı ve beş yüz sayfadan uzun olan bu kitap en acıklı okuyucu için bile fazlasıyla yürek acısı, acı ve trajedi içeriyordu. Belki de bu toy genç adam için bir kopya satın almalıydı?

"Sadece rastladığım biri," diye cevap verdi Emilia, suratını asmadan.

Bu bir yalandı. Emilia o zamanlar travma geçiren okul çocuklarına ulaşmaya *çalışmıştı* ama aileler ve polis etraflarında aşılmaz, koruyucu bir kordon oluşturmuştu. Emilia acemi bir muhabirdi, şu anda sahip olduğu cüret ve kurnazlıktan yoksundu ve hiçbirisi doğru dürüst bir şey söyleyemeyen amcalar, teyzeler ve uzak tanıdıklarla sohbet etmek zorunda kalmıştı. Şimdi görünen o ki çark dönmeye başlamıştı ve bu kez Lanning'i koruyacak kimse yoktu.

"Onu kim buldu?"

'Site yöneticisi. Ama adını bilmiyorum.'

Bu son sözler sanki konuşmayı bitiriyormuş gibi keskin ve kesin bir şekilde söylenmişti. Bu sefer Emilia güldü. Bir polis bir kez ısırды mı, kez aleyhinde kullanılabilecek bir bilgi verdi mi, artık bağlanmıştı. Bu görüşmenin ne zaman o karar verecekti.

"O halde son bir soru," diye devam etti Emilia. "Nasıl öldü?"

Gerçekten bilmek istediği şey buydu. Bu ücra yere vardığında beklediğinden *çok* daha fazlasını öğrenmişti ama makalesinin -ve Justin Lanning'in ölümünün- etkisi büyük ölçüde Hayes'in bundan sonra söyleyeceklerine bağlıydı.

"Bakın, size fazla bir şey söyleyemem..." diye devam etti memur gergin bir şekilde. 'Ben sadece olay yerini emniyete almak için buradayım...'

"Ama...? Emilia ikna edici bir şekilde cevap verdi.

"Ama DS Hudson'ın boğulduğunu söylediğini duydum.

Ve işte . Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, Emilia bu cevabı umuyordu ama bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Elbette bunu morgdaki bağlantısıyla görüşmesi gerekecekti ama eğer polis memuru Hayes doğruyu söylüyorsa, o zaman sansasyonel bir hikâye kucağına düşmüştü. Justin Lanning bir kez ölümden kurtulmuştu ama ikinci kez değil. Bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olması mümkün müydü? Karanlık onu almak için geri mi dönmüştü?

Bu kışkırtıcı bir düşünceydi. Daniel King dünyanın en *başarılı* katili sayılmazdı - Edinburgh Dükü Ödülü katılımcıları kucağına düşmeden önce iki kez yalnız kız öğrencileri boğmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Ceset sayısının bir olması da onu büyükler ligine sokmuyordu. Hayır, insanları büyüleyen şey o zavallı çocuklara yaptıklarıydı; bir de sırra kadem basmış olması. Çiftlik evindeki yangının ardından, çocukların kaçışından kısa bir süre sonra West Ashling köyünde, daha sonra da Chichester'da görülmüştü. King'in intihar ettiği düşünülüyordu; şapkası, giysileri, cüzdanı ve telefonu çiftlik evindeki cehennemden bir gün sonra uzak bir uçurumun yakınında bulunmuştu. Ama kim nasıl emin olabilirdi ki? Cesedi hiç bulunmamıştı ve suya girerken de görülmemişti. Hâlâ bir yerlerde, şeytani düşüncelerle yanıp tutuşuyor ve tekrar saldırmak için zaman kolluyor olabilir miydi?

Pryce kitabında bu fikri çürütmüştü ama yıllar içinde King'in birkaç kez 'görüldüğü' ortaya çıkmış ve internette King'in 'müteakip cinayetlerinin' ayrıntılarını sunan pek çok komplo ortaya çıkmıştı. Ve şimdi Justin Lanning tam burada, Southampton'da boğulmuştu. Daniel King'in nerede olduğuna dair spekülasyonları yeniden alevlendirecek bir şey varsa, o da bu vahşi cinayetti.

'Çok teşekkürler, Memur Hayes. Çok yardımcı oldunuz.'

Polis memuru tedirgin görünüyordu ama Emilia onun rahatsızlığının tadını çıkarmak için oyalanmadı. Anlatması gereken bir hikâye vardı. Dün geceki cinayete ağırlık verecek, Lanning'in ölümünün acımasız ve ironik trajedisinin altını çizecekti ama Daniel King'e de bolca yer ayıracaktı. Asıl çekici olan oydu ve okuyucuları için onu canlandırmaktan kaçınmayacak, ellerinde bulunan ve hâlâ tüylerini diken diken eden tek resmi fotoğrafına yer ihmal etmeyecekti. Çarpık yakışıklı, baştan çıkarıcı yeşil gözleri, dağınık sarı saçları ve sinsi ifadesiyle baştan çıkarıcı derecede uğursuz bir canavardı.

Kolektif hayal gücüne musallat olmaya devam eden hayalet bir katil.

Bölüm 13

"Buna inanamıyorum. Gerçek gibi görünmüyor..."

Maxine Pryce kolyesini endişeyle parmaklıyor, kalp şeklindeki kolye ucuyla oynuyordu. Charlie onun yüzünün bu sabah ne kadar solgun olduğunu fark etti ve her zaman böyle solgun olup olmadığını merak etti.

"Yani, birkaç gün önce Justin ile konuştum..."

Şehir merkezindeki lüks bir kahve ve kruvasan dükkânı olan Café Belmondo'da birlikte oturuyorlardı. Şık, art-deco esintili iç mekân gösterişli ve etkileyiciydi - demir işçiliği ve vitray. Sadece orada bulunarak bile kendinizi modaya uygun ve başarılı hissetmenizi sağlayan türden bir yerdi. Pryce'ın seçiminin burası olduğunu söylemeye gerek yok.

"Peki konuştuğunuzda o nasıldı?"

Pryce cevap vermeden önce hafif bir duraksama oldu: "Aynı eski Justin..."

Bunun sevgiyle söylenip söylenmediğini söylemek zordu.

"Ve sen ve o yakın mıydınız?"

"Elbette. Bizim yaşadıklarımızı , yardım edemezsiniz ama olursunuz.

"Arkadaş mıydınız?"

Evet. Geçmiş olan arkadaşlar. Ama, evet, arkadaşlar.'

Sıcak bir şekilde söylenmişti ama sanki Pryce sorulardan bıkmış bir kızgınlık tonu da vardı. İlk başta buluşma konusunda isteksiz davranmıştı - doğrusunu söylemek gerekirse, kitabının bugün piyasaya çıkacağı düşünülüğünde çok yoğun bir tanıtım programı olduğunu iddia ediyordu. Dirençli ve sert bir genç kadındı, her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya alışkın olduğu belliydi ama Charlie Lanning'in ölümüyle ilgili şok edici haberi verdiğinde buluşma isteğini hemen kabul etmişti. Pryce elinden geldiğince yardım edeceğine söz vermişti ama yüzünde şok, keder, kızgınlık ve rahatsızlık karışımı bir ifade vardı. Charlie bunu keşfetmeye hevesliydi ve devam etmek üzereydi,

Pryce'ın telefonu çalmaya başladı. Pryce hemen telefonu kapı ama numarayı görünce yüzü düştü ve telefonu masaya geri koyarak izin verdi.

"Bunu almanız gerekiyorsa...?"

'Sadece tanıdığım bir gazeteci. Çok *yorucu* bir gazeteci..'

Charlie kimin olduğunu tahmin edebiliyordu ve sessizce Emilia Garanita'ya lanet okudu. Ne zaman bir trajedi yaşansa, o asla olmazdı.

"Birbirinizle çok görüştünüz mü?" diye devam etti, gazeteciyle ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak.

"O kadar da değil. Justin'in kendi hayatı vardı, benim de kendi hayatım, ama birbirimize göz kulak olurduk...'

"Telefonda mı konuştunuz?"

"Ara sıra.

"Ortalama olarak ne sıklıkta dersiniz? Pryce sanki bir tuzak sezmiş gibi duraksadı.

"olduğu kadar sık. Neden sordunuz?"

"Ölümünün ardından adresindeki arama geçmişini gözden geçirdik...

Charlie tehdit telefonundan haberdar olduklarını açıklamamıştı - henüz buna gerek yoktu.

'... ve geçen hafta sizi her gün aramış olması ilgimizi çekti. Ondan önce sizi neredeyse hiç aramadı - en fazla birkaç ayda bir ...'

Charlie bu anormalliğin havada asılı kalmasına izin verdi. Pryce bir kez daha saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve sonra kabul etti: "Kitap hakkında konuşmak istedi, hepsi bu. Bugün çıkacağını biliyordu, o yüzden...'

"Çok ısrarcıydı.

Pryce soruyu geçiştirerek, "Bu senin için Justin," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Pazartesi günü sizi aradı ve ..." Charlie not defterini kontrol eder gibi yaptı, "... on beş dakika konuştunuz. Ertesi gün sekiz dakika konuştunuz. Sonra Çarşamba ve Perşembe günleri sizi birkaç kez aradı ama bu aramalar doğrudan telesekretere düştü.

"Çok meşguldüm.

"Bir şey hakkında mı tartıştınız?

Charlie'nin sesinde, Pryce'ın yumuşama çabasını kesen bir parça çelik vardı.

"Belli ki onu çalıştıran bir şey vardı," diye devam etti Charlie, sanki bariz olanı söylüyormuş gibi. "Birkaç ay boyunca hiç görüşmediniz, sonra birdenbire sizi telefon bombardımanına tuttu, önce kabul ettiniz, sonra görmezden geldiniz.

Pryce bir an için hiçbir şey söylemedi. Zoraki iyi niyeti buharlaşıyordu. Belli ki Justin Lanning'le olan ilişkisini açıklamaktan kaçınmak istiyordu ama artık başka seçeneği yoktu.

"Bir tartışma yaşadık, tamam mı? Devam etmeye hevesliydi." "Ama sen değil miydin?

Pryce yavaşça başını salladı, sonra da "Para istedi," dedi.

Charlie'nin beklediği bu değildi. Evet, Pryce'a kitabı için yüklü bir avans ödenmişti ama Lanning'in ikisinden daha zengin olduğuna şüphe yoktu.

"Kitapta hikayemizi kısmen anlattığım için ganimetten pay almaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Peki sen kabul etmedin mi?

"Ona böyle hissediyorsa kendi kitabını yazması gerektiğini söyledim.

"Peki o buna ne dedi?

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, bana siktir olup gitmemi söyledi. "Ondan sonra da onu boşladın.

Maxine omuz silkti.

"Söylenecek başka bir şey yoktu. Ben kendi görüşümü söyledim, o da kendi görüşünü. Justin hakkında anlamanız gereken şey, lider olmayı ve kendi istediğini yaptırmayı sevmesiydi. Bunun da ötesinde, parayı severdi. Dolayısıyla bir başkası inisiyatif aldığında, biraz para kazandığında, son derece boktan bir deneyimden iyi bir şey çıkardığında, bu hoşuna gitmedi.

"Yani onu endişelendiren kitapta söyledikleriniz değil ?"

"Dürüst olmak gerekirse kitabı okuduğundan bile emin değilim. Onun için tüm dikkatleri üzerime ilgilidi,

Evet, kitaptan gelen para. Kendi payını istedi. "Peki senin top oynamayı reddetmeni nasıl karşıladı?"

"Mutlu değildi ama ne ki?"

Charlie bir kez daha Pryce'in çekici tavrının ardında yatan gücü - çeliği - fark etti. Lanning gibi o da yaşadığı çileden sağ çıkmayı başarmış, büyüüp kendini ifade edebilen, başarılı bir genç yetişkin olmuştu. Lanning'e karşı hissettiği sadakat bağları ne olursa olsun, onun tarafından zorbalığa maruz kalmayacağı ya da itirazlarının kendisini yolundan saptırmasına izin vermeyeceği açıktı. Ne olursa olsun başarısını sahiplenmeye kararlıydı.

Bu da Charlie'nin Lanning'in vahşi cinayetinin temel nedenlerini merak etmesine neden oldu. Görünüşe bakılırsa, Pryce'in zorlukla kazandığı ödülünü korumak için aşırı önlemlere başvurması pek olası görünmüyordu ama ortada tehlikede olan çok şey vardı. Pryce kazançlı bir iki kitaplık anlaşma imzalamıştı - şu anda devam kitabı üzerinde çalıştığı söyleniyordu - ve şimdiden ülkenin medya kuruluşlarında çok sayıda kopyası ve yayın süresi vardı. Belki de son zamanlarda hiçbirinden haber alınamayan diğerlerini dışlayarak grubun çilesini sahiplenmişti. Bu kızgınlığa neden olmuş muydu? Kızgınlık mı? Hatta yabancılaşılmaya? Bunu söylemek henüz imkânsızdı ama Charlie görüşmeyi sonlandırırken, Pryce'in kitabının - ve en az bunun kadar önemli olan paranın - Lanning'ölümünde önemli bir rol oynayıp oynamadığını merak ediyordu.

Trajedi bu günlerde değerli bir metaydı.

Maxine Pryce kitabından 'In Karanlık Bir Gece alıntı

Onları ne zaman gözden kaybettiğimizi hatırlamıyorum. Öğleden sonraya kadar kendimizi - ya da okulumuzu - hayal kırıklığına uğratmamaya kararlı bir şekilde hızlı bir tempo tutturmuştuk. Hiçbirimiz bunu kabul etmiyorduk ama birçoğu paralı okullardan gelen diğer gruplarla aramızda kesin bir rekabet duygusu vardı. Biz, kaba ve hazır Southampton kapsamlıları, bu çenesiz harikalara bunu başarabileceğimizi, onlardan daha dayanıklı olduğumuzu gösterecektik. Özellikle Justin bu fikirden enerji almış görünüyordu - kardeşi iki yıl önce Edinburgh Dükü Altın Ödülünü kazanmış ve takımını sağ salim eve getirmişti. Belki Justin kardeşini geçmek istiyordu, belki de sadece liderlik özellikleriyle kızları etkilemek istiyordu. O zamanlar hepimiz ona aşıktık, vaktimizi boşa harcadığımızın farkında değildik.

Bütün gün önümüzdeki grubu takip ediyorduk - bilerek değil, işler böyle yürüyordu. Hepimizin rotası biraz farklıydı ama her nasılsa ne zaman bir tepeyi aşsak, onlar kendilerine özgü mor yağmurlukları içinde, yarım mil kadar bir mesafeyi inatla koruyorlardı. Morun onların okul rengi olup olmadığını merak ediyor, varlıklı rakiplerimiz için her türlü müstehcen sloganı icat ederek kendimizi eğlendiriyorduk. Çok eğlenceliydi ve su toplamalarına, yorgunluğa ve düşen sıcaklıklara rağmen mutluyduk - küçük bir grup okul arkadaşı Güney Downs'ta doğa koşullarıyla mücadele ediyordu.

Lider Justin, organizatör ben, şakacı Callum, kahkahalar ve küfürlerle Rachel ve temelde her şeyde iyi olan yetenekli Fran. Biz de kendimizden daha 'ünlü' rakiplerimize karşı iyi bir mücadele veriyorduk ama gece çöktüğünde işler ters gitmeye başladı. Gruba geç katılan Rachel iyi gidiyordu, Justin'in belirlediği tempoyu yakalamıştı ama

Konsantrasyonum bir an için dağılmış olmalı. Ya da belki de yorgunluktandı. Her iki durumda da bir tavşan deliğini kaçırdı ve ayağını tam deliğe sokarak bileğini fena halde burktu.

"Yüce . Yüce İsa..'

Rachel kendini çok renkli bir şekilde ifade ediyordu ve yaralı ayağını tutarak şiddetle küfrediyordu. Endişeyle toplandık ve gelen yardımı sunmak istedik. Her zaman yaptığı gibi cesur bir yüz takındı ama ciddi bir acı içinde olduğu açıktı. Planlarımızı yeniden düşünmek zorunda kalacaktık.

Üzgünüm çocuklar. Diğerleriyle birlikte kalmak istediğinizi biliyorum. ...'

Hepimiz biraz hayal kırıklığına uğradık ama bunun bir anlamı yoktu. Bu konuda sızlanıyordum. Biz bir takımdık. Sadece uyum sağlamalı ve yeni bir plan yapmalıydık.

İki Numaralı Felaket hemen geldi. Callum haritayı çıkardı - tek haritamız - yakınlarda nerede kamp yapabileceğimizi bulmak için. Ancak zamanlaması yanlıştı, büyük bir rüzgâr haritayı elinden aldı ve biz tepki veremedik harita elimizden kayıp gitti, bozkırın üzerinde dans ederek uzaklara gitti.

O noktada ne kadar ezilmiş hissettiğimizi tarif etmek zor. Acil bir tehlike içinde değildik - çadırlarımız ve vardı - ama gece yaklaşıyordu ve aniden yolumuzu bulacak hiçbir aracımız kalmamıştı. Mücadeleyi tamamlama girişimimizden vazgeçmek zorunda mı kalacaktık? Yardım mı çağıracaktık? Çantalarımızdan telefonlarımızı çıkardık, ama hiçbir şey yoktu - sinyal yok, 3G yok, bir harita çıkarmanın veya dış dünyayla iletişim kurmanın hiçbir yolu yok.

Justin kararını vermeden önce uzun bir tartışma yaşandı. Orijinal plana sadık kalarak yola devam edecek ve planladığımız mola noktasına ulaşmaya çalışacaktık. Kamp yapmayı planladığımız tor oldukça belirgindi ve uzaktan kolayca görülebiliyordu ve Rachel için zor olsa da sırayla ona destek olacaktık. Eğer şanslıysak, eğer

Tanrılar bizim yanımızdaydı, hava kararmadan önce oraya varabilir ve sonra ne yapacağımıza karar verebilirdik.

Tanrılar bizim tarafımızda değildi. Eğer zamanı geri alabilseydim, hayatımla ilgili - hepimizin hayatıyla ilgili - tek bir şeyi değiştirebilseydim, bu o an olurdu. Yerimizde kalmamız, çadır kurmamız ve gecenin sonunu görmemiz için ısrar ederdim. Olduğumuz yerde kalsaydık ve egzersizi tamamlama hırsımızdan vazgeçseydik, çok fazla acı, çok fazla sefalet, çok fazla trajedi önlenebilirdi.

Ama bunun yerine engebeli zeminde bocalayarak ilerlemeye devam ettik. Sohbet azaldı, yerini asık suratlı bir sessizlik ve ara sıra yüz buruşturma ya da iç çekme aldı. İronik bir şekilde, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek gecede bizim için olabilecek en iyi şey buydu.

Sisi görmeden önce neredeyse hissedebiliyordunuz. Havada kurşuni, nemli bir ağırlık vardı ve sizi iliklerinize kadar ürpertecek şekilde etrafınızı sarıyor gibiydi. Sonra, Hogwarts'ın asasından çıkan bir büyü gibi havada dans eden, incecik buhar parçacıklarını fark ettik. Bu noktada çok az konuşuldu, ancak Fran ve Callum'un gergin bakışlar attığını gördüm. Onlar açık havada yaşayan tiplerdi ve ne bekleyeceklerini biliyorlardı. Tahmin edilebileceği gibi, kısa süre içinde kalın bir battaniyeye büründük. İşte o zaman gerçekten panik başlamıştı.

Kızlar -ben de dahil olmak üzere- sıkıntılıyken, erkekler sadece solgun görünüyordu ki bu daha da kötüydü. Birkaç zayıf şaka yapılmaya çalışıldı ama durumun ciddiyeti herkes için açıktı. Yoğun sis tarafından tamamen kuşatılmıştık, bir Noel hediyesi gibi sıkıca sarılmıştık, ayaklarımızı zar zor görebiliyorduk, nereye - ya da neyin üzerine - bastığımızdan emin değildik.

"Kendimi bir bataklıkta duruyormuş gibi hissediyorum..." diye yakındı Fran, sırlıklam olmuş botlarını incelerken.

"Her an diğer ayağıma da yapacağım..." diye uyardı Rachel, acıya rağmen topallayarak.

Onlar haklıydı. O anda orada durmalıydık. Ancak zemin doymuştu ve sığınacak belirgin bir nokta yoktu. Bu yüzden elimizden geldiğince ilerlemeye devam ettik. Pusulalarımız yanıımızdaydı, kabaca hangi yöne gideceğimizi biliyorduk ve ayrıca ilerlemeye devam edersek ısınabilirdik. Aslında bir karar vermeyi ertelediğimizden şüpheleniyorum çünkü kimse ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Olgun altıncı sınıf öğrencileri olmakla övünüyorduk, kabadayılıkla doluyduk ama gerçekte sadece çocuktuk.

İlk kim ağlamaya başladı? Ben mi? Fran mi? Rachel mı? Hatırlamıyorum ama kısa süre içinde ruh halimizin karardığını hatırlıyorum. Pusulamızın yönüne sıkı sıkıya bağlı kaldık, ama sürekli ciddi engellerle karşılaşılıyorduk - çukurlar, dereler, dik, kaygan yamaçlar. Her aksilikle birlikte moraller daha da bozuldu; bu engellerin , kayıp haritamızda dikkatle detaylandırılmış olan öngörülen rotamızda işaretlenmemiştir. Sohbet tamamen kesildi, herkes depresyona girdi ve kendi karanlık düşüncelerine kilitlendi; dürüst olmak gerekirse bunların çoğu Callum'un haritayı kaybetmekle yaptığı aptallığa odaklanmıştı. Yavaş yavaş ruh hali değişiliyordu. Justin devam etmeye hevesliydi - ve argümanları o zamanlar mantıklıydı - ama şimdi insanların devam etme konusundaki isteksizliğini hissedebiliyordunuz, tempo her geçen dakika yavaşlıyordu.

"Hadi çocuklar. Çok uzakta olamayız..."

"Tanrı aşkına, Justin. Burnumuzu bile göremiyoruz, nerede olduğumuzu nasıl bilebilirsin ki..."

Konuşan Rachel'dı. Her zamanki gibi açık sözlü. 'Öyle bile olsa, eminim ki-'

"Durmalıyız. Sisin dağılmasını bekleyelim. Şu halimle bir adım daha zor yürüeyebilirim.

Justin, 'Bu dondurucu bir sis,' diye karşı çıktı. 'olmak için yeterli donanıma sahip değiliz. Anlaştığımız gibi daha yüksek bir yer bulmalıyız.

..'

'Peki bu yüksek yer nerede? Yıllardır düzlükteyiz,' diye araya girdi Fran, mücadeleyi ele alarak.

"Hemen ileride olmalı. İleride olduğuna eminim."

"Bu harika, değil mi?" "Kapayın çenenizi, çocuklar. Sanırım bir şey gördüm."

Konuşan Callum'du. Halüsinasyon gördüğünü varsayarak bakışlarını takip etmek için döndük - burada yoğun, her şeyi tüketen sisten başka bir şey yoktu. Ama sonra onu gördük, bir iğne ucu kadar ışık, görüş alanımıza girip çıkıyordu.

"Bu bir meşale mi?"

"Evet, sanırım bu bir meşale, hareket ediyor..."

Hepimiz daha net görebilmek için zorlanırken sessizlik oldu.

"Hayır, hareket etmiyor," diye araya girdi Rachel, sesi aniden tizleşmiş ve heyecanlanmıştı. "Sis hareket ediyor ama ışık hareket etmiyor."

Haklıydı. Neydi o zaman? Bir araç olabilir mi? Downs'ta izler *vardı*. Ya da bir tür konut mu? Sessiz bir karar verildi ve ışığa doğru acele ettik, bunun sadece iyi şeyler ifade edebileceğinden emindik. Beş dakikadan kısa bir süre içinde oradaydık, önümüzde beliren görüntüye hayret ediyorduk. Burası bir çiftlik eviydi, hiçliğin ortasında yıkık dökük bir çiftlik evi. Gördüğümüz ışık içeriden geliyordu, mutfak penceresini aydınlatan bir fener.

Justin tereddüt etmeden kapıya doğru yürüdü ve ön kapıya vurdu. İçeriden hemen bir havlama korosu yükselmeye başladı, bu da birkaçımızın düşünmesine neden oldu, ama artık burada olduğumuza göre Justin bizi güvenli bir yere götürmeye niyetliydi. Ancak kapı kararlılıkla kapalı kaldı - köpeklerin havlamasını duyabiliyorduk ama içeride ne bir hareket ne de herhangi bir insan varlığına dair bir işaret vardı. Sonra, önce hafifçe, onları duyduk. Yaklaşan boğuk ayak sesleri.

Şimdi kapı gıcırdayarak açıldı ve kapıda adam belirdi. Ayaklarının dibinde iki Doberman belirirken bile bize şüpheyile bakıyordu.

"Evet?"

Garip bir şekilde genç ve yakışıklıydı, genç bir Joaquin Phoenix gibiydi. Gözleri aramızda gidip geliyordu ve gergin görünüyordu, konuşurken sesi hafifçe titriyordu. Justin içinde bulunduğumuz durumu çabucak özetledi ve sis dağılana kadar ona sığınıp sığınamayacağımızı sordu. Adam kararsız görünüyordu, sanki bir aldatmacanın, hatta tehlikenin kokusunu alıyordu, bu yüzden Justin ödeme yapmayı teklif etti - yiyecek, içecek, sunabileceği herhangi bir şey için - ve bu her şeyi kararlaştırmış gibi görünüyordu.

"İçeri gelseniz iyi olur o zaman.

Kenara ve teker teker içeri girdik, yeni arkadaşımız hepimiz geçene kadar bekledikten sonra kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı. Hepimiz içeride olduğumuz için - karanlıktan, sisten, soğuktan kurtulduğumuz için - o kadar minnettardık ki ağlayabilirdik.

O zamanlar aslanın inine girdiğimizi bilmiyorduk.

Bölüm 14

Justin Lanning metal levhanın yatıyordu, belden aşağısı ince beyaz bir çarşafıla örtülmüştü. Helen ne bekleyeceğini biliyordu - on yılı aşkın bir süredir morga uğruyordu - ama yine de önündeki manzara onu derinden etkiledi. Anlatılanlara göre Lanning, girişimcilik enerjisi ve gençlik coşkusuyla dolu, hayat dolu, başarılı bir genç adamdı. Şimdi ise boynundaki morluk halkası dışında cansız ve gri, solgun bir ceset gibiydi.

"İple sonucu boğulma.

Sert ses Helen'in dönmesine neden oldu. Baş patolog Jim Grieves, formaliteleri bir kenara bırakmaya her zamanki gibi can atarak ona doğru geliyordu.

"Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun..." diye devam etti Grieves, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirip sonra kayboldu.

Helen gülümseyerek karşılık verdi; Grieves'in ısrarlı sinirlilik ve huysuz mizahının tuhaf karışımına asla karşı koyamazdı.

Oldukça. Nasıl olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Ne kullanıldı?" "Muhtemelen iki aşamalı bir süreç olduğunu söyleyebilirim," dedi Grieves.

cesedin yanındaki yerini alarak hızla cevap verdi. "Önce sakat bırakıldı, sonra öldürüldü.

Helen şaşırması bir halde ona döndü.

"Saldırıya uğradı mı demek istiyorsunuz? Bayıltıldı mı?"

Lanning'in yanaklarındaki ve alnındaki morlukları işaret etti.

"Hayır, bunlar sadece darbe yaraları, muhtemelen arabada ya da başka bir yerde oluşmuş. Kesiklerde kir ya da toz yok.

"Yani o zaman uyuşturulmuştu...?"

Grieves gülümsedi, Helen'in dezavantajlı durumda olmasından memnundu. Sonra Lanning'in boynunun sağ tarafını işaret etti, orada derinin üzerinde mavimsi sarı bir iz vardı.

Helen cesede doğru eğilerek, "Çürükler boğmak için yeterince koyu değil," dedi.

"Daha yakından bak...

Helen buna mecbur kaldı ve şimdi çürüğün ortasındaki delinme izlerini fark etti.

"Ona bir şey mi enjekte edildi?"

Ama bunu söylerken bile yanıldığını biliyordu. Yan yana *iki* küçük delik izi vardı.

"Şoklanmıştı..." diye devam etti, şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Benim tahminim de bu yönde," diye onayladı Grieves.

"Delinme izlerinin aralıkları bunu kuvvetle muhtemel kılıyor.

Helen kaza yerini düşündü. Arabanın aniden durduğunu gösteren lastik izleri, aracın dışındaki zeminde bulunan sürüklenme izleri, ayakkabı izleri, Lanning'in giysisinin tozla kaplanmış olduğu gerçeği.

'Yani belki de araba ani bir fren yaptı, sonra Lanning arabadan sürüklendi ve şok tabancasıyla etkisiz hale getirildi...'

"Büyük ihtimalle. Eğer başarılı *bir* şekilde şok verildiyse, daha fazla saldırıya direnecek durumda olmayacaktır.

Helen başını salladı, yüz ifadesi acımasızdı. Şok tabancaları kurbanlarını on dakikadan uzun bir süre boyunca etkisiz hale getirirdi, bu süre boyunca uzuvlarınız ya da yetileriniz üzerinde çok az kontrolünüz olurdu. Böylesine savunmasız bir durumdaki birinin yavaşça, kasıtlı olarak boğulması fikrini hayal etmek korkunçtu.

"Saldırının ikinci aşamasında ne kullanıldığına dair bir fikriniz var mı?"

"Söylemesi zor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Grieves.

"Morarmanın düzgünlüğü ve tekdüzeliği ve sıkıştırmanın kapsamlı doğası nedeniyle bunun bağla boğma olduğunu söyleyebiliriz - boynun tüm çevresi etkilenmiş, sanki bir şey dolanmış ve sonra sıkılmış gibi. Elle boğulmadan çok farklı...'

"Ama her ne kullanıldıysa çok ince olmalı," diye cevap verdi Helen, morluğun ortasından geçen dar kırmızı çizgiyi göstererek.

"Normalde bağla boğmada, kullanılan nesne kolayca elde edilebilecek bir şeydir, bir eşarp, bir kemer, bir

Kurbanın tayt veya sütyen gibi kıyafetleri...'

'Ama bu ne? Bir çeşit garrotte mu?'

'Muhtemelen hayır, bu daha derin keserdi, belki de nefes borusunu bile keserdi, ama bir tür tel.

Helen bunu sakince sindirdi ama midesi .

"Daha fazla test yapabilirim, bakalım ne tür bir metal olduğunu tespit edebilecek miyim, ama şimdilik elimdekilerin hepsi bu kadar.

'Herhangi bir savunma yarası? Herhangi bir deri hücresi altında tırnak var mı?

Giysi lifi var mı?'

'Kıyafetleri hakkında Meredith ile konuşmanız gerekecek, hepsini ona gönderdim. Ama herhangi bir boğuşmaya işaret eden bir şey bulamadım. Görünüşe bakılırsa, öldürülmeden önce tepki vermek için çok az şansı varken gafil avlanmış.

...'

Bu Helen'in kendi çıkarımlarına uyuyordu ama pek de sevindirici değildi. Katil hızlı ve kesindi, Lanning'in bu vahşi saldırıdan kendini kurtarmak için çok az şansı vardı. Bu belki de bir lütuftu, çünkü acı çekmeyecekti, ama Lanning'in ölümünü daha da ürkütücü hale getiriyordu. Görünüşe göre katil, Lanning'i öldürmek üzere kendi seçtiği uzak bir yere götürmeden önce tehdit telefonunu açmıştı. Böylesine bir soğukkanlılık, böylesine bir kendinden eminlik - tüm bunlar ilk bakışta kararlı ve deneyimli bir katilin özellikleri gibi görünüyordu.

"Daha fazla bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim.

Grieves muayenesine devam etmek için çoktan arkasını dönmüştü. Ona teşekkür ederek morgdan ayrılan Helen'in aklından birbiriyle çelişen bir düzine düşünce geçiyordu. İnfazın sofistike ve metodik yapısı, Daniel King'in bir şekilde bu işe karışmış olabileceği ihtimaline ters gibiydi... yine de aradan geçen yıllarda becerilerini geliştirerek daha sonra saldırmış mümkündü. Şok tabancası da tuhaf bir eklentiydi. Polis memurları ve güvenlik görevlileri sık sık kullanıyordu ama her türden suçlu ve serseri de kullanıyordu - Sınır Gücü kısa süre önce üç kasaya el koymuştu bunlardan bir 'dan Hollanda

Southampton'a yanaşmış bir kargo gemisi. Elbette, sorumlu her kimse, artık toy bir ergen değil, atletik bir jimnastikçi olan Lanning'i zapt etmek için böyle bir önlemin gerekli olduğunu düşünmüş olabilirdi, ama yine de ilgi çekici bir ayrıntıydı.

Gerçek şu ki, telgraf kullanılmasaydı bunların hiçbirisi alarm zillerinin çalmasına neden olmazdı. Çiftlik evindeki cehennemde bedeni kül olan Rachel Wood'un ölmeden önce ne tür dehşetlere maruz kaldığını söylemek imkânsızdı ama hem King'in taşra yollarında hedef aldığı kurbanlardan hem de talihsiz okul çocukları grubundan anlaşılan, kurbanlarına saldırmak için galvanizli tarım telinden bir halka kullandığı, bunu boyunlarına doladığı ve nefes almak için çırpınırken sıkıca çektiği idi. Silah seçimi bir tesadüf olabilir ama Lanning'in geçmişi göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu.

Telefonu çaldığında Helen neredeyse binadan çıkmak üzereydi. Çabucak cevap verdi ve diğer uçta DC Bentham'ın sesini duymaktan memnun oldu. Bentham gayretli ve kararlı bir memurdu ve Helen onun sesinde bir heyecan sezdi.

Wickham'daki ekiple birlikteyim. Komşulardan bazı ilginç anekdotlar elde ettiler ve az önce Lanning'in bankasından önemli olabilecek bir telefon aldım.

"Devam et.

"Ortağı üç gün önce ortak tasarruf hesabından yirmi bin pound *nakit* çekmiş. Bu onun normal harcama alışkanlıklarına uymuyor; ne Lanning ne de Cannon *aylardır* o hesaptan para çekmemişti...'

"Ve? Helen daha fazlasının geleceğini hissederek cevap verdi.

'Para çekme işleminin yapıldığı banka ile görüştüm. Kısa bir süre önce hesaba bir kısıtlama getirilmişti ve para çekme işlemi yapılırken *her iki* hesap sahibinin de hazır bulunması gerekiyordu, ancak bu örnekte Cannon

deneyimsiz bir çalışanı tatlı dille ikna etmeyi başardı ve ona erkek arkadaşının hastanede mahsur kaldığı ve acil paraya ihtiyacı olduğu gibi acıklı bir hikaye anlattı...'

Helen birden rahatladığını hissetti. Bu kesin bir buluş değıldi ama önemli bir ipucuydu ve kendini aşmaması gerektiğini hatırlatıyordu. Hayal görmenin bir anlamı yoktu, bu onu gerçeğe götürecektir bir *kanıttı*.

Bentham'a teşekkür eden Helen, kapıları iterek gün ışığına çıktı.

Bölüm 15

'Neden bu kadar ilgilendiğinizi anlamıyorum. Basit bir para çekme işlemiydi...'

"Çok büyük bir miktar için.

'Bu *bizim* paramız. Onunla ne yapacağımız kendimizden başka kimseyi ilgilendirmez'.

"Bu davada değil. Peki bana ne için olduğunu söyleyebilir misiniz?

Helen, Adam Cannon'ı odada volta atarken, deri mokasenleri cilalı ahşap üzerinde kayarken izledi. Dikkati dağınık ve tedirgindi, belli ki ne kadarını paylaşacağını ve ne kadarını saklayacağını tartışıyordu.

'Bakın... birkaç ay önce kumar yüzünden bazı sorunlar yaşadım. Başımı biraz derde soktum ve borçlarımı temizlemek için birikimlerimizin bir kısmını kullanmak zorunda kaldım.

"Bu yüzden mi hesabınızda çifte kilit var?

Cannon sertçe başını kaldırdı. Helen'le görüşmeyi gönüllü olarak kabul etmişti ama şimdi Helen'in özel hayatına ne kadar nüfuz ettiği konusunda endişeliydi.

'Birikimler düğünümüz içindi. Justin... Justin yaptığım şeyden memnun değildi, bu yüzden birkaç haftalığına taşındım.

"Peki ya son tartışmalarınız? Helen'e doğru bir bakış daha fırlattı.

"Justin geçen hafta evin içinde bağırırken duyuldu. Komşularınız herkesin iyi olup olmadığını görmek için gelip bir şeyler söyleyeceklerdi, ama sonra tartışma aniden kesildi, bu yüzden ...'

Helen, Cannon'un nefesinin altından küfretmek istediğini anlayabiliyordu. Yavaşça nefes vererek cevap verdi: 'Son zamanlarda... biraz nüksetti. Kumar yüzünden...'

"Ne kadar ?

Cannon, Helen'e bakmaya cesaret edemeyerek, "Aşağı yukarı 50.000 sterlin..." diye cevap verdi.

Helen alçak bir ıslık çaldı.

"Bu kadar derine inmek istememiştim, elbette , ama... burada, Southampton'da olmak, yani... şey, benim için hiçbir zaman tam olarak işe yaramadı. Justin hiçbir zaman bu şekilde görmedi - her zaman sahip olduğumuz *seçimlerden* - ama nasıl hissettiğimi anladığından emin değilim. Bu lanet yerde ne kadar sıkıldığımı.

Helen'in buna şaşırması gerekirdi ama nedense bu mükemmel sessiz ev, mükemmel sessiz kırsal izolasyonu içinde garip bir şekilde cansız, hatta biraz boğucu görünüyordu.

"Buraya taşınmak için Londra'daki iyi bir işi bıraktım. Kendi işimi kurdum ama yeterince müşteri bulamadım ve *burada* kaldım.

... Bir ev kocası ve köpek bakıcısı ...'

Onu görmezden gelen Caspar'a karanlık bir bakış fırlattı.

"Sıkılmışım. K zihnimden sıkılmışım, bu yüzden kendimi biraz daha canlı hissetmemi sağlayan her şeyi yaptım.

'Ama nasıl bu kadar çabuk yeni borçlar biriktirdiniz?

'Justin tüm yerel bahisilerle ve Southampton'daki daha pek çok bahisiyle konuşmuştu. Bu ve kötü kredi geçmişim, çoğu satış noktasının parasını dedi ...'

"Yani karaborsa bahisileriyle kumar oynadın?

Cannon başını salladı.

"Justin'in senin yoldan çıktığını fark ettiğini varsayıyorum.

'Borçlu olduğum insanlardan biri buraya geldi. Kapıyı Justin açtı.'

"Bu ne zaman

oldu?" "Bir hafta

nce.

"Yani ilişkiniz o zamanlar sorunluydu..."

"Zorluklar yaşıyorduk.

"Evliliği iptal etmekle tehdit etmiş miydi?"

"Bunu konuşmuştuk.

"Senden gitmeni istedi mi?"

"Hayır!

"Ama bundan korkmuş olmalısınız?

Cannon'ın sessizliği şey anlatıyordu.

"O tasarruf hesabında ne kadar para var?

"Aşağı yukarı beş yüz bin. Justin iyi gidiyordu..."

"Peki buranın değeri ne kadar, bir milyonun en iyi kısmı mı?" "Sanırım öyle..."

"Justin'in en yakın akrabası olduğunuzu varsaymakta haklı mıyım?"

"Defol git."

Kelimeler ona doğru fırlatıldı.

"Ama ne düşündüğümü anlıyorsun, değil mi?" diye devam etti Helen. 'İlişkiniz kumar yüzünden çöküyor. Sokağa atılabilir, alacaklılarıyla tek başına yüzleşmek zorunda kalabilirdin. Ama Justin'in gitmesiyle borçların temizlendi-'

'Bu öneride bulunmak çok çirkin bir şey. Ben *asla* Justin'e zarar verdi.'

'Yine de onun güvenine *defalarca* ihanet ettiniz. Ve ölümünden birkaç gün önce onun bilgisi ya da rızası olmadan yirmi bin pound çektiniz.

'Sadece alacaklılarımı tutmak içindi. Beni tehdit ettiler.'

'Ama eminim Justin'i öldürmesi için birine para vermek daha mantıklı olurdu. Böylece tüm sorunlarınız çözülmüş olurdu. Yirmi bin dolar böyle bir saldırıyı kesinlikle karşılayacaktır-'

"Hayır, hayır, hayır, binlerce kez hayır."

"O zaman ona ne oldu?"

'Bilmiyorum...'

Sesi kederliydi ama içinde öfke de vardı.

'Evet, zaman zaman berbat bir erkek arkadaş - berbat bir insan - oldum. Ama ben bir katil *değilim*. Asla böyle bir şey yapmam ve beni suçlayarak geçirdiğiniz her saniye boşa harcanmış bir zaman, onun gerçek katillerini bulmak için harcanabilecek bir zaman.

"Katiller mi? Helen sordu."

"Yapmayın, Müfettiş," diye karşılık verdi Cannon. 'Bu bir deli değildi... ya da intikam peşinde koşan biri. Bu onun işiyle ilgiliydi. Bu bir suikasttı, bunu görmelisiniz.'

"Çünkü mü?

'Eylemleri insanlara milyonlarca dolara mal olduğu için çok sayıda ülkede düşmanları vardı...'

"Ama meslektaşına bildiğiniz herhangi bir özel tehdit olmadığını söylediniz?

"Kesinlikle, kadarıyla. Bu orada olmadıkları anlamına gelmez - Justin benimle işi hakkında nadiren konuşurdu, bu şekilde daha güvenli olduğunu söylerdi.

Şimdi on dokuz kadar konuşuyordu ama bunun inançtan mı yoksa çaresizlikten mi kaynaklandığından Helen emin değildi.

"İş bitiricilerle, dolandırıcılarla, araçlarla dolu bir dünyada çalışıyordu. Eğer bir grubun gelişmesine yardım ederse, o zaman diğer insanlar bu *fırsatı* kaçıracaktı; kendilerine ait olduğunu düşündükleri bir servetin ellerinden alınmasını hoş karşılamayacak insanlar.

"Bunların hepsi doğru olabilir, Adam. Ancak belirli bir tehdide kanıtımız yok-'

"O zaman daha dikkatli bak. Ve bakın.'

Cannon tavanı işaret etti ve Helen şimdi köşelere gizlenmiş küçük kameraların her odayı gizlice izlediğini fark etti.

'Justin güvenliğini *çok* ciddiye alıyordu. Bunun tek bir nedeni vardı: Tehlikeli bir işte çalışıyordu, insanların *öldürebileceği* bir işte. Birkaç kez insanlar buraya girmeye çalıştı. Köyde başka hiç kimse böyle bir sorun yaşamadı, peki neden Justin? Neden biz?'

Cannon artık durmuştu, manik performansı nefesini kesmişti. Helen ona dikkatle baktı ve sözlerini tarttı.

"Her yerde güvenlik kamerası var mı?

"Her odada ve mülkün çevresindeki birkaç noktada.

Helen durakladı, sonra doğrudan Adam Cannon'a baktı. "O zaman bir göz atsak iyi olur.

Bölüm 16

Ekranın ortasına yerleşmiş, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Araba hızla hareket ediyor, engebeli zeminde sarsılıyor ve bulanık görüntüye odaklanmayı zorlaştırıyordu ama Joseph dikkatini bu görüntüye vermeyi sürdürdü ve bu garip davada ilk somut ipucunu bulduklarına ikna oldu.

Olay odasından ayrıldıktan sonra, teknik ekipten memurlarla bir araya gelerek kayıp Mercedes'i aramaya başladı. Lanning'in cinayet nedeni hâlâ gizemini koruyordu, bu da kayıp aracın ellerinde kalan en iyi ipucu olduğu anlamına geliyordu. İçinde DNA ya da parmak izi olabilir, aracın navigasyon sistemi ise katilin araç terk edilmeden önce nerede olduğuna dair değerli bilgiler sağlayabilirdi.

İnşaat alanını başlangıç noktası olarak alan Joseph ve ekibi, yerel bölgeyi didik didik etmiş, imha fırsatı sunabilecek her yolu, patikayı ve geçidi, her ormanı, gölü, taş ocağını ya da uçan çöp alanını tespit etmişti. Elleriindeki tüm insansız hava araçlarını kullanmışlardı; yarım düzine her şeyi gören böcek gökyüzünde kanat çırpıyor, görüntülerini kontrol konsollarına ışınıyordu. Kayıp Mercedes'i bulmak için gereken her yol kullanılacaktı.

Arama uzun ve sonuçsuz olmuş, terk edilmiş alışveriş arabaları ve bir avuç bisiklet ortaya çıkmıştı. Katilin aracı hâlâ elinde tutuyor olması mümkündü ama Joseph, Lanning'in cinayetinin etkinliği düşünüldüğünde bundan şüphe ediyordu. Nihayet, üç saat süren yorucu aramadan sonra bir mola verdiler. Shedfield'in kuzeyindeki sık ormanlık alanda Joseph bir şekil seçti - büyük, karanlık bir şekil. Droneu ağaçların üzerinde güvenli bir mesafede tutarak yakınlaştırdı, bir Mercedes sedanın kendine özgü formu ekranı doldurduğunda kalbi hızla çarpıyordu. Terk edilmiş arabaların çoğu Fiesta'lar ve Corsa'lardı, tarafından kaldırılmış joyrider'lar tarafından olmadan önce

kırsal bir alana atılmıştı. Ekranındaki araba hatchback değildi; ancak güçlü, şık ve uzundu. Üstelik olay yerinden sadece beş mil uzaklıktaki ormanlık bir alandaydı.

Havuz arabası yavaşladı ve ormanın kenarındaki piste yanaştı. Arabayı DC Roberts kullanıyordu, Joseph ise gözlerini ekran ve ötesindeki ormanlık alan arasında gezdiriyordu. Ağaç tepelerinin hemen üzerinde, rüzgârda dans eden drone'un onu ödülleriine doğru çektiğini görebiliyordu.

Joseph konsolu Roberts'a uzatarak, "Yerinde kal," dedi. "Yol tarifine ihtiyacım olursa seni ararım.

Roberts konsolu ondan aldı. Joseph teknik ekibin bir parçası değildi ve dronlara bebek bakıcılığı yapmanın görev alanının sınırı olmamasından memnundu. Arabadan uzaklaşan Joseph uzun otların arasından geçerken gözleri düzleşmiş otlar, atılmış eşyalar, ayak izleri gibi rahatsızlık belirtilerini taradı ama kayda değer bir şey göremedi. Buradaki zemin çamurlu ve iğrençti ama yine de hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Ormanın sınırlarına ulaştığında bir nefes aldı ve içeri girdi.

Gerçek şu ki, bu onun için sıradan bir soruşturma değildi. Öyleymiş gibi davranmaya çalışmıştı ama kendini kandırdığını biliyordu. Son büyük davalarının sonuçlanmasının üzerinden altı ay geçmişti ve o zamandan beri topuklarını tekmeliyor, masasına gelen sıkıcı ev ve sokak bıçaklamaları geçidine lanet ediyordu. Sadece bir aptal bu davaları kapatmakta başarısız olabilirdi - bir dedektifin parlaması, ne olduğunu göstermesi için çok az şans vardı.

Yusuf şimdi ormanın derinliklerindeydi, gözleri bir oraya bir buraya gidip geliyor, karanlık şekli arıyordu. Yukarıdaki vızıltıyı duyabiliyordu, yani yakınlarda olmalıydı, ama neredeydi? Düşmüş kütüklere tırmanarak ve alçak dallardan eğilerek ilerledi. Bir an için bu ona Helen'la birlikte New Forest'ta acımasız bir katili avladıkları ve her şeyin mümkün görüldüğü maceralarını hatırlattı. O zamandan beri, kesin yüksekler, en azından onun geliştirmekte olan

Helen ile olan ilişkisi, ama hiçbir şey onu hayal kırıklığı ve utanç duygusundan kurtaramadı.

Bu soruşturma onun için tam bir felaket olmuştu. Evet, soruşturmanın başarıyla sonuçlanmasında bir ekip üyesi olarak kendi rolünü oynamıştı ama aynı zamanda kendisini de herkesin önünde hayal kırıklığına uğratmıştı. O son, dehşet verici yüzleşmede Helen'e yardım edememişti ama daha da kötüsü - çok daha kötüsü - bir şüpheli tarafından alt edilmişti ve Helen'in müdahalesi olmasaydı belki de onun ellerinde ölecekti. Helen onun amiriydi, azılı katillerle mücadelede daha deneyimliydi ama yine de onun tarafından kurtarılmak zorunda kaldığını hatırladıkça utanç duyuyordu. Ekibin diğer üyelerinin konu hakkında konuştuğundan emindi, çünkü hepsi bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmaya niyetli görünüyordu.

Bu soruşturma farklı olacaktı. İnşaat alanındaki vahşice öldürülmüş cesedi görür görmez, bu davanın cesaretini göstermesi için bir fırsat olacağını hissetmişti. Yoksa öyle miydi? Etrafını saran çalılıkları tararken, kayıp arabanın ortaya çıkmasını bekliyordu ama hâlâ saklıydı. Hangi ? Drone yanılıyor olamazdı, neredeyse ayaklarının altında olmalıydı ...

Şimdi onu gördü. Orta mesafede küçük bir metal parıltısı. Önündeki sık yaprakların arasından boynunu uzatarak önce tamponun dış , sonra da arabanın gövdesini seçti. Şimdi hiç gecikmedi, ormanlık alanda hızla ilerlerken çalılıkların kenarından sıyrıldı. Hızla ama gizlice hareket etti - katilin yakınlarda olması imkânsız değildi - sürprizlere karşı kemerinden copunu çıkardı.

Ondan otuz metre uzaktaydı ve hızla yaklaşıyordu. Hiçbir hareket belirtisi göremiyordu ama yine de tetikteydi. Yirmi adım, şimdi on adım, sonra nihayet Yusuf küçük açıklığa daldı. Ormanın uzak tarafındaki çalılık bir yoldan geldiği anlaşılan Mercedes kesinlikle arabaydı, hasarlı plakası hâlâ duruyordu.

kısmen görülebiliyordu. Ama Yusuf'un seçebildiği tek şey buydu, çünkü araba tamamen yanmıştı. Şasi bükülmüş ve hırpalanmış, camlar kırılmış, bagaj bile açılmış, kararmış ve kömürleşmişti. Bu kapsamlı bir işti - benzin kokusu havada hâlâ keskin bir şekilde hissediliyordu.

Yusuf önündeki manzara karşısında midesi bulanarak yere yığıldı. Bu davadaki çalışması sayesinde onaylanmayı - kurtulmayı- hayal etmişti ama bu kavrulmuş açıklıkta o güzel umutlar küle dönmüştü.

Bölüm 17

Gözlerini ekrana dikmiş, ayrıntılara dalmıştı. Helen, Lanning'in evindeki bagaj odasına kapanmış, Adam Cannon'la yanak yanağa, titreyen CCTV monitörünün önünde oturuyordu. Bir saatten fazla bir süredir görevlerinin başındaydılar ve bir tilkinin kısa süreli görüntüsü dışında evin içinde ya da dışında ilgi çekici hiçbir şey, istenmeyen hiçbir varlık tespit etmemişlerdi.

Oda yakındı, atmosfer rahatsız ediciydi. Helen, şu anda Lanning'in ölümünden kazançlı çıkacak tek kişi olan Cannon'a karşı sağlıklı bir şüphe besliyordu ve ev sahibi de bunu biliyordu. Cannon hiçbir şey söylemedi, Helen saatlerce süren görüntüleri izlerken sessizce, sert bir şekilde onun yanında oturdu. Cannon ara sıra iç çekiyor ya da ölü sevgilisinin bir görüntüsü ekranda belirdiğinde gözlerini kaçırıyordu. Bu görüntülerin masumdu - Lanning kahvaltısını yapıyor, telefonla konuşuyor, çalışma odasında çalışıyor - bazıları ise daha ilgi çekiciydi. Lanning ve Cannon arasındaki tartışmalar birkaç kez süreklilik kazanmış, hatta zaman zaman saldırganlaşmıştı; Lanning bir noktada Cannon'ı yakasından tutarak zorla ön kapıya doğru itmişti. Kesik kesik siyah beyaz görüntülerle bu aile içi dram sahnesi oynandığında, Cannon başını öne eğerek yere bakıyordu. Bunun sıkıntısını gizleme arzusundan mı yoksa başka bir şeyi gizlemek için mi olduğundan Helen emin değildi.

Gözleri iç mekan gösteren bir ekran ile mülkün dışını gösteren başka bir ekran arasında gidip geliyordu. Cannon mülklerinin daha önce hedef alındığı konusunda doğruyu söylüyorsa, ikincisi potansiyel olarak daha kullanışlıydı, ancak odaklanmak daha zordu, özellikle de geceleri karanlık bahçe gözün etkileşime girmesi için çok az şey sunduğunda.

'Bakın, sizi acele ettirmek istemem ama bugün avukata gitmem gerekiyor. Halletmem gereken çok şey var...'

Helen kibarca, 'Biraz devam edeceğim,' diye cevap verdi. 'Eğer inmeniz gerekiyorsa, çekinmeyin. Çıkarken evin güvenliğini sağlayabilirim-'

"Ben kalacağım.

Helen gözetimine devam etti. Varoluşlarının küçük değişimleri oynamaya devam etti - boşaltılan yiyecekler, paylaşılan yemekler, hatta iki adamın televizyon izlerken birbirlerine sokularak dinlendikleri anlar. Helen ileri uzanarak görüntü akışını hızlandırdı. Lanning'in günlük hayatının ritmini ölçmek için başlangıçta ağırdan almıştı ama bu kayıtlar haftalar öncesine aitti - bu küçük odada kilitli kalarak günler geçirebilirdi.

Şimdi figürler canlanmış, komik bir şekilde odalara girip , dört kat hızla işlerine devam ediyorlardı. Dış cansız karanlığı ve iç kameraların manik enerjisi arasındaki tezat tuhaftı ama Helen şimdi dinamikte bir değişiklik olduğunu fark etti. Şimdi dışarıda *bir hareket vardı*. Helen kumandaları yumruklayarak dış görüntüleri geri sardı, sonra da onları bir kez daha, şimdi gerçek zamanlı olarak harekete geçirdi.

En alttaki tarih ve saati gösteren bilgi satırına göz attı. Tarih 28 Eylül'dü, yani üç haftadan uzun bir süre önceydi ve saat 23.00'tü. Karanlık ve belirsiz bir figür eve doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Zayıf ve uzun boyluydu - Helen boyunu yanından geçtiği tam boy heykelle ölçtü - ve görevine odaklanmış görünüyordu.

Görüntüyü durdurarak Adam'a döndü. Adam solgun, hatta korkmuş görünüyordu.

"Yirmi sekiz Eylül akşamı neredeydiniz?

Cannon ekrandaki bilgi çubuğuna bir göz attıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı ve endişeyle takvimine geri döndü.

"Arkadaşlarımla Londra'daydım, Covent Garden'da bir restorandaydım.

"Ya Justin?

"O... o bir konserdeydi. Joiners'da."

Helen bir kez daha oynat tuşuna bastı. Figürün Lanning'e benzemediği doğruydu, spor salonundaki tonda yönetici olamayacak kadar zayıftı. Helen daha da yaklaşarak davetsiz misafiri inceledi. Siyah giyinmişti ve başında koyu renk bir bere vardı. Kafkasyalı gibi görünüyordu, ara sıra karanlığın içinden teninin görünüyordu ama bunun ötesinde bir şey söylemek zordu. Ancak açık olan bir şey vardı ki, o da mülke girmeye niyetli olduğuydu. Şimdi evin arka tarafına ulaşmıştı ve daha dikkatli bir şekilde ilerliyor, arka pencereye kadar sürünüyor ve içeriye bakıyordu. Evin boş olduğundan emin olunca, ceketinden bir levye çıkarmadan önce arka kapının kolunu test etmeye koyuldu.

İşte şimdi çözüldü. Levveyi kapı pervazına sokmak için kaldırdığında güvenlik sensörlerinden birini tetikledi. Duvara monte edilmiş ışıklar hemen yanarak davetsiz misafiri aydınlattı. İrkilen figür başını kaldırıp kameraya doğru bakarken bir an donup kaldı. Bir anlık kararsızlığın ardından dönüp kaçtı ve sonunda karanlığın içinde gözden kayboldu.

Helen tekrar geri sardı, figür bahçede geriye doğru koştu ve arka kapıda bir kez daha durdu. Helen dikkatlice görüntüyü ileriye doğru sardı ve davetsiz misafir onlara bakarken görüntüyü durdurdu. Mükemmel bir görüntü değildi -teknik ekibin bunu temizlemesi ama bu onların ilk somut ipucuydu, bir haneye tecavüz girişiminin tedirgin edici görüntüsüydü. Bu zayıf figür onların adamı mıydı? Lanning'in sevgilisinin evde bildiği için o gece evi kasten mi hedef almıştı? Ve Lanning'in evine girmeyi başaramadıktan sonra - pusu kurmak, cinayet işlemek amacıyla mı? - Sonra da onu ofisinde mi hedef almıştı?

Helen bir katilin yüzüne mi bakıyordu?

Bölüm 18

Kıpırdamadan durdu, zar zor nefes alabiliyordu. Sanki dünyası aniden çökmüştü, sanki tek yapabildiği küçücük mutfağını dolduran ve onu derinden sarsan kelimeleri dinlemeydi.

'Açıkçası, geçer geçmez size bu hikaye hakkında daha fazla vereceğiz. Şimdi sıra trafiğin nasıl görüldüğünü öğrenmeye geldi...'

Ses tonundaki ani değişiklikten sarsılarak kapattı. Birkaç dakika önce haber spikeri ağırbaşlı ve ölçülüydü, şimdi ise sesi trafik raporuyla ilgili olumlu bir coşku içindeydi. Callum dinlemeye dayanamadı - dünya aniden bu kadar karanlığa bürünmüşken bu kadar mutlu olmaya ne hakkı vardı? Justin öldürülmüşken trafik kimin umurundaydı ki? Hayır, öldürülmemişti, *katledilmişti*.

Callum bacaklarının gevşediğini hissetti ve uzanıp mutfak masasını kavradı. Kendini aşağıya bırakarak sandalyeye yığıldı, içinden bir hıçkırık kaçtı. Ne yapacağını, ağlayıp ağlamayacağını, çığlık atıp atmayacağını, yerde bir top gibi kıvrılıp kıvrılmayacağını bilmiyordu. Justin, arkadaşı, ilham kaynağı, hayatını kendisinden çok daha iyi bir hale getirmiş olan Justin ölmüştü. Ayrıntılar yetersizdi - Southampton'ın eteklerindeki bir inşaat alanında bir ceset bulunmuştu - ve muhabir kurbanın kimliğini doğrulayana kadar Callum zaten gerçekten dinlemiyordu.

Justin Lanning. Bu sözler onu elektrik çarpmış gibi etkilemişti. Justin'le iki hafta önce konuşmuştu ve her zamanki gibi hayat dolu görünüyordu. Şimdi bu elinden alınmıştı. İmkânsız görünüyordu, hayır imkânsız, son istirahatgâhı daha da tuhaflaştırıyordu. Bir inşaat alanı. Ne oluyor be? Eğer Justin'in başı belaya girecek olsaydı, Callum bunun bir aile içi şiddet olmasını beklerdi.

Adam'ı sever ya da güvenirdi - peki eski dostunun orada ne işi vardıEvine yakındı ama yine de ...

Callum'un şu anda ihtiyacı olan şey bilgiydi. Kendini sandalyesinden dışarı atarak aceleyle oturma odasına girdi. Telefonunu eline alarak yerel haber akışlarını aradı, radyo istasyonunun yanlış anlamış olmasını diliyordu. Ama siyah-beyaz manşet, yerel işadamı Justin Lanning'in cesedinin o sabah bulunduğunu ve polislin Lanning'in ölümünü şüpheli olarak değerlendirdiğini bildiriyordu. Callum, diğer yerel sitelere ve ardından BBC haber sitesine bakmadan önce yetersiz ayrıntılar arasında gezindi. Ancak bu sitelerde kurbanın adı ve bulunduğu yerden başka bir şey yoktu.

Neler oluyordu? Ne olmuştu? Bilmek arzusu Callum'un içini titretiyordu - bugün herhangi bir iş yapmasının, öğleden sonraki randevularını yerine getirmesinin söz konusu olmadığını biliyordu. Justin'in ölümüyle ilgili bir bilgi -herhangi bir bilgi- almayı umarak Hannah'nın eve dönmesini beklemek zorunda kalacaktı.

Adam'ı aramalı mıydı? Hayır, daha çok erkendi ve ayrıca bilmek için yanıp tutuştuğu şeyi nasıl sorabilirdi ki? Adam'ı şimdi aramak sadece kısmen derin kederini ifade etmekle ilgili olacaktı. Callum'un asıl istediği güvenceydi - bunun beceriksizce yapılmış bir soygun ya da bir tutku cinayeti olduğuna dair güvence. İhtiyacı olan şey *gerçeklerdi*, Justin'in ani ölümünün önceki çileleriyle hiçbir şekilde bağlantılı olmadığını, bunun sadece Tanrı'nın acımasız, ironik bir eylemi olduğunu kanıtlayan sağlam gerçeklerdi.

Callum o zamanlar olanları - dehşetini, öleceğine dair mutlak inancını - hâlâ sindirmeye çalıştığını biliyordu ve bunları düşünmek bile onu ürpertiyordu. Olayları diğerlerinden daha az iyi idare , bu bir utanç ve sıkıntı kaynağıydı, kara ruh halleri endişe verici bir düzenlilikle üzerine çöküyordu, ruh halleri hatta sevgili Hannah

değişmekte zorlanıyordu. Ancak şu anda onu güçten düşüren şey geçmişte yaşadığı travmalar ya depresyon değildi.

Hayır, bugün onu öldüren şey cehaletti.

Bölüm 19

Bilgi güçtür. Emilia bu düstura göre yaşırdı. Eğer gerçekleri önce öğrenirse, haberi yapan da o olurdu. Ancak bugünlerde bilgi, *hız* olmadan bir hiçti - önemli olan atlatma haberinizi ne kadar çabuk ulaştırabildiğinizdi. Modern gazeteciliğin özü buydu, her haber koşan tweet atıyor ve paylaşım yapıyordu. Artık saat on bültenini ya da bir sonraki baskıyı bekleyemezsiniz, ortaya çıkardığınız haberin orada olması ve dikkat çekmesi gerekiyordu. Bu da bilgiyi işlemek ve hızlıca iletme anlamına geliyordu ki Emilia bu konuda ustaydı. Ve bu becerilere şimdi ihtiyacı vardı - Maxine Pryce'in kitap lansmanı bir saat içinde başlayacaktı ve Emilia'nın zamanında yetişebilmesi için kopyasını bir an önce dosyalaması gerekiyordu. Günün ifşaatları göz önüne alındığında, bunu kaçırmamasına imkân yoktu.

Yine de, aciliyet kötü bir metin için mazeret olamazdı, özellikle de hikâye bu kadar ilgi çekiciyken. Bu yüzden çalışmasını gözden geçirmek için biraz zaman ayırdı. Genel olarak, yazısının tonu saygılı ve içtendi. Lanning'in ergenlik çilesinden sonra hayatını yeniden inşa ederken gösterdiği güç ve cesareti övmüş, yeni evi, evliliği, hatta belki de çocukları gibi hâlâ tadını çıkarması gereken şeylere odaklanmıştı. Daha sonra odağını Daniel King'e çevirerek okuyucularına onun zalimliğini, insanlık dışı davranışlarını ve kaderi üzerindeki gizemin devam ettiğini hatırlattı. Ancak bunu yaptıktan sonra, cinayetin nedeni ve suçluluğu sorusunu ortaya atarak olaylara devam etti.

Bu kısmı dikkatle değerlendirmek zorundaydı - gazetenin sorumsuz ya da sansasyonel olmakla suçlanmasını asla istemezdi, ama hikayeyi *küçümsemesi* söz konusu olamazdı, özellikle de Lanning'in boğulduğu haberini verdikten sonra. Bu, doğrulanmamış gerçeklere asla bağlı kalmadan olasılıklarla flört etme meselesiydi

ya da teoriler. Neyse ki, gazetecilikte geçirdiği uzun yıllardan sonra, Emilia alay etmekte ustalaşmıştı.

Lanning'in öldürölmesiyle ilgili olası açıklamaları araştırmış, kimin kazançlı çıkabileceğini, kimin bir çıkarı olabileceğini sormuştu. Şu ana kadar polisten tutuklamalarla ilgili bir açıklama gelmemişti ve Twitter akışına bakılırsa Lanning'in erkek arkadaşı serbest kalmıştı, bu da Helen Grace ve ekibinin elinde belirgin bir şüpheli olmadığını gösteriyordu. Bu Emilia'nın çok hoşuna gitmişti. Bunu ustaca ifade etmişti ama okuyucularını rahatsız edici bir düşünceyle baş başa bırakmıştı. Cinayetin yöntemi, Lanning ve arkadaşlarının King'in pençesinden kurtulmuş olmaları ve eski saldırganlarının hâlâ kayıp olması göz önüne alındığında, bu korkunç cinayeti çözmenin anahtarı geçmişte yatıyor olabilir miydi? Bunu açıkça söylemedi ama kimse onun ne demek istediğini anlamamış olamazdı.

Daniel King'in işi bitirmek için geri dönmüş olması mümkün müydü?

Bölüm 20

Karanlıktan sonra, aydınlığı kucaklamanın zamanı gelmişti.

Birkaç yıldır Maxine Pryce'in sloganı buydu. Bu aynı zamanda ikinci kitabını yayıncılarına sunarken kullandığı slogandı. *Sonraki Bölüm*, hikayesini Manor Çiftliği'ndeki korkunç olaylardan alarak, okuyucuların cesur kaçışlarından sonra ona ve diğerlerine ne olduğuna bir göz atmalarını sağlayacaktı.

Pozitiflikle ilgili bir kitaptı. Bir önceki kitabı travma geçirmiş gençlerin medeniyete geri dönmeleriyle sona ermişti, bu kitap ise onların yaşadıklarının duygusal ve psikolojik sonuçlarını ele alıyordu, ama acımasız ya da iç karartıcı bir şekilde değil. Dövüldüklerinde, istismar edildiklerinde ve aşağılandıklarında bile hayatta kalmanın nasıl mümkün olduğunu anlatıyordu. Ya da buluşmalarında söylediği gibi, ölesiye korktuğunuz halde hayata nasıl sarılabileceğinizi anlatıyordu.

Moral verici bir fikirdi ve Maxine en azından bugüne kadar yazmaktan keyif almıştı. İlk kitabına o kadar çok ilgi vardı ki, başlangıçta konsantre olmakta zorlanmış, e-postalar, telefonlar, hatta kapısını çalan umut dolu gazeteciler dikkatini dağıtmıştı. İlk kitabının gözle görülür başarısından faydalanmak istediğinde, hemen bir çözüm sunan menajerine şikâyetle bulunmuştu. Bir arkadaşı altı aylık bir görev için New York'a gitmiş ve şehir merkezindeki iyi döşenmiş bir daireyi boş bırakmıştı.

Maxine bunu birkaç haftadır kullanıyordu ve hızla üretken bir ritme yerleşmişti. Kahvesini demliyor, cep telefonunu kapatıyor, erkenden oturuyor ve öğle yemeğine kadar birkaç bin kelime tamamlıyordu. Yaptıklarını gözden geçiriyor, mutlu olana kadar düzyazılarını geliştiriyor ve düzenliyordu. Sonra spor salonuna gider, arkadaşlarıyla akşam yemeği yer ya da sinemaya giderdi. Bu onun için bir rutindi.

ve boş anlarında daireyi kendisinin kiralayıp önümüzdeki altı ay boyunca ofisi haline getirmeye değip değmeyeceğini merak etti.

Ancak bugün işler iyi gitmiyordu. Maxine kendini huzursuz hissediyor, sağlıklı düşünemiyordu. Bunun nedeni kısmen Justin'in ölümüydü, zamanlaması en hafif tabirle endişe vericiydi, ama aynı zamanda polisle yaptığı görüşme yüzündendi. DS Brooks yeterince kibardı ama konuşmaları Maxine'in kendini savunmasız ve açıkta hissetmesine neden olmuştu. Polis memuru açıkça onun Justin'le olan tartışmalarıyla ilgileniyor, belki de cinayet için finansal bir neden arıyordu. Bu çok saçmaydı - sanki o kadar kötü niyetli olabilirdi, aptal ve umursamaz olmasından bahsetmiyorum bile - ama bu öneri Maxine'i tedirgin hissettirmişti. Bunun gerçek bir soruşturma olması mümkün müydü? Kendini savunmak zorunda kalacağı bir soruşturma? Eğer öyleyse, zamanlama bundan daha kötü olamazdı.

Maxine ayağa kalkarak mutfığa geçti ve kahve makinesini çalıştırdı. Brooks'la yaptığı konuşmadan sonra, sakin ortamın ve yazmanın katartik etkilerinin dengesini yeniden sağlayabileceğini umarak aceleyle daireye gelmişti. Ama bir türlü toparlanamıyordu - sadece iki yüz kelime yazabilmişti - bu da onu daha da sinirlendiriyordu. Belki de yürüyüşe çıkmalıydı? Ya da spor salonuna? Ama bunun bir faydası olur muydu? Muhtemelen sadece bir şeylerin üzerinde duracaktı. Gerçek şu ki, hayat son zamanlarda istediği gibi gidiyordu, gelecek için umut ve hırs doluydu, ancak son yirmi dört saatte yaşanan olaylar onu fena halde sarsmıştı. Şimdi moral verici öyküsünü yazmak için oturduğunda kendini sahte, hatta yanlış yönlendirilmiş hissediyor, ona karşı sıralanmış, onu alaşağı etmek için bekleyen düşmanlar olduğunu hissediyordu. Mantıksızdı, aşırı bir tepkiydi, bunu biliyordu, ama bu, içinden atamadığı duyguydu.

"Hadi kızım..." diye mırıldandı kendi kendine, bir kez daha dizüstü bilgisayarının önüne yerleşirken. 'Beş yüz kelime daha, sonra gidebilirsin...'

Parmakları tuşların üzerindeydi ama yine de tereddüt etti. Justin'le, DS Brooks'la ilgili düşünceler birbiri üzerine yuvarlanıyor, zihnini bulandırıyor. Kısa bir süre sonra kitap tanıtımına katılacaktı - oraya neşeli bir şekilde gitmek, gelecekteki hedefleri hakkında güvenle konuşabilmek istiyordu - ama ne kadar çabalarsa o kadar sarsıldı ve sıkıntılı hale geldi. Belki de en iyisi bugünü unutmak, bunu bir tecrübeye bağlamak ve elindeki işe konsantre olmaktı - *Karanlık Bir Gece*'yi beklentili bir halka satmak.

Maxine çalışmasını kaydederek dizüstü bilgisayarını kapattı. Ayağa kalkarak saatine baktı - 18.59 - sonra ceketini ve çantasını aldı. Ancak bunu yaparken arkasından gelen yüksek bir sesle irkildi - tiz bir çığlık, bir anda yükseliyor, sonra aniden tekrar sessizleşiyordu. Şimdi tekrar yükseliyor, ritmik bir şekilde alçalıp yükseliyordu. Kalbi güm güm atan Maxine şimdi bunun ne olduğunu anladı - bir telefon sesi. Kafası karışmış bir halde cep telefonuna baktı. Ama her zamanki gibi kapalıydı, bu yüzden muhtemelen bir sabit hat olmalıydı. Ama bugünlerde kimin sabit hattı var ki?

Ceketini giyen Maxine yola çıkmaya hazırlandı. Buradan Waterstones'a kısa bir yürüyüş mesafesi vardı ve şimdi yola çıkarsa zamanında varmış olacaktı. Telefon hâlâ çalmaya devam ediyordu ama Maxine oyalanmadı - bir noktada cevap servisi devreye girecekti. Bu gece için aldığı topuklu ayakkabıları masif ahşap zeminde tatmin edici bir tıkırtı çıkararak kapıya doğru ilerledi, minnetle kolu kavradı, aniden kaçmaya, akşamki görevlerinden önce biraz temiz hava almaya heveslendi. Ama kapıyı çekip açarken durakladı.

Telefon hâlâ çalıyordu, sert ve ısrarlı bir şekilde dikkatini çekmek istiyordu. Muhtemelen telefonu kapatmalıydı, bu onun için olamazdı. Yine de arayanın ulaşmaya çok hevesli olduğu açıktı ve bu telefon numarasına sahip olan tek kişi onun temsilcisiydi. Barbara Maxine'in çalışırken cep telefonunu her zaman kapalı tuttuğunu biliyordu, yüzden arayanın onun temasa geçmeye çalışıyor olması mümkün müydü? Acaba orada bir son-

Bu gece için bir dakikalık zaman değışikliğı mi? Belki de yeni bir anlaşma, hatta belki de yabancı bir satış haberi vardı?

Marş karşısında ve Oda, Maxine benekli ve duvara monte telefon ve ahizeden kopardı.

"Alo?

Sessizlikle karşılaştı. Sinirlenerek tekrar denedi. "Alo?

"Merhaba, Maxine.

Bu bir erkek sesiydi. Ajanını bekliyordu ama yumuşak, peltek fısıltı onu şaşırttı.

"Bu kim?

Adam cevap vermedi ama kadın onun nefes alışını duyabiliyordu. "Bu numarayı nereden buldun?

Uzun bir duraklama daha oldu ve Maxine tam telefonu kapatacaktı ki adam tekrar konuştu, ölçülü sözleri Maxine'in nefesini kesti.

"Yaşamak için bir saatin var.

Bölüm 21

"Onu tanıdın mı?"

Helen daha da yaklaşarak ekrandaki hayalet yüze baktı. Charlie'nin sorusu havada asılı kaldı ama Helen acele etmedi, yüz hatlarını yakından inceledi. Teknoloji ekibinin önde gelen isimlerinden ve dijital iyileştirme konusunda uzman olan Alice Wright son bir saatini kontrastı değiştirmek, parlamayı azaltmak, görüntüyü büyütmek ve yeniden odaklamakla geçirmiş ve sonuçta artık davetsiz misafirlerinin düzgün bir görüntüsüne sahip olmuşlardı. Sıska ve ince yapılı, tıraşsız, yüksek elmacık kemikleri ve zayıf, ürkütücü bir ifadeyle Helen'a bakıyor, kameraya doğru bakarken sürekli bir şaşkınlık içinde kalıyordu.

'King olduğunu sanmıyorum...'

Charlie ve Joseph'e dönerek fikirlerini sordu. Alice bakışlarını kaçırdı, dedektiflerin arasında görünmez bir varlık olmak istiyordu.

"Yüzü çok ince..." diye mırıldandı Charlie.

"Kilo vermiş olabilir, sanırım. Uzun zaman oldu..."

"Öyle bile olsa, yüzünün şekli doğru görünmüyor..."

"Ve şuraya bak," diye söze girdi Yusuf.

Ekrana dokundu, bu kez adamın yüzünü değil, karanlıkta seçilebilen, yanında asılı duran sol elini işaret etti.

'Beş parmağımı sayıyorum. Beşi görebiliyor musun?'

Helen incelemesine devam etti. Joseph'in tam olarak neyi biliyordu - King'in tuhaflıklarından biri de sol elinde sadece dört parmağının olmasıydı, çiftlikte geçirdiği bir çocukluk kazasının mirasıydı. Parmaklar birbirine yapışık olduğu için monitörde tam olarak görmek zordu ama elin genel boyutu ve şekli eksik bir şey olmadığını, adamın yüzük parmağının yanındaki etten bir şeridi *olduğunu* gösteriyordu. Helen hissetti

Lanning'in saldırganının King olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı ama yine de bu erken aşamada onu elemek iyi hissettirdi. Kendini toparlayarak devam etti: Peki, kim o?

Üçlü tekrar öne doğru eğildi ve adamın yüz hatlarında ipucu aradı.

"Ona hiç rastlamadım," diye nefes aldı Yusuf, sesi biraz sönük çıkıyordu.

"Ben de öyle," diye onayladı Charlie.

Helen Alice'e dönerek, "Bunu sistemden geçirebilir miyiz?" diye sordu.

'Yüz tanıma için yeterli detay yok, zaten denedim. Ve son zamanlarda bu tanıma uyan kimseyi görmedim. Bu tür bir saldırıdan hüküm giymiş ya da suçlanmış birini araştırdım - telle boğma, garrotte ya da benzerleri...'

"Ve?

'Korkarım hiçbir şey. Bıçak, beyzbol sopası, tuğla istiyorsanız, bu farklı bir konu. Ama bu çok özel bir yöntem...'

"Bu bize ne anlatıyor?

Helen'in sorusu herkese yönelikti ama Alice hemen geri çekildi. Onun görevi kanıtların analizine yardımcı olmaktı, teori sunmak değil.

"Tesadüf olabilir," diye Joseph, ama o bile ikna olmuş görünmüyordu. "Ya da gerçek katilin kimliğini gizlemek için kasıtlı olarak sahnelenmiş olabilir mi?

"Ya da taklitçi bir cinayet olabilir mi?

Geçici olarak önerilmişti ama Charlie'nin önerisi çok yerindeydi. Helen, meslektaşlarının yüzde 99'u gibi King'in okul çocuklarının kaçıışından sonra kendi canına kıydığını, Butler's Point'ten kendini atmadan önce aile evini ateşe verdiğini düşünüyordu. Cesedinin bulunamamış olması hiçbir şey ifade etmiyordu - birçok ceset kıyıya vurmamış, Kanal'da sonsuza dek kaybolmuştu - ve Helen aldatmacalara ve komplo teorilerine inanmak istemiyordu.

Yine de Lanning'in ölüm yöntemi onu rahatsız ediyordu - en başından beri birinin King'in suçlarını kasten taklit etmeye, hatta yeniden yaratmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu, ancak henüz bunu yüksek sesle dile getirmemişti. Charlie, sık sık seslendiği , şimdi bunu onun yerine yapmıştı.

"Ne amaçla?

Charlie basitçe, "Kötü şöhret," diye cevap verdi. "Kral ünlü, hayalet bir katil. Belki de bunu her kim yaptıysa bize geri döndüğünü düşündürmek istiyordur...'

"Ya da belki de onu geçmek istiyorlardır?

Joseph'in önerisi rahatlatıcı öneri değildi ama göz ardı da edilemezdi. Katiller ve kurbanları hakkında podcast'lerin ve belgesellerin yaygın olduğu, gerçek suçlardan zevk alan bir çağda, taklitçi teorisi göz ardı edilemezdi. Birilerinin King'e - King *fikrine* - fantezi ile gerçeklik arasındaki çizgileri bulanıklaştıracak kadar takıntılı hale gelmiş olması kesinlikle ihtimal dışı değildi.

"Hayran sitelerine ve cinayet forumlarına bakabilirsin," diye önerdi Alice şimdi, "ama dürüst olmak gerekirse korkunç şeylerin çoğu karanlık web'de ve bunlara girmen uzun zaman alır.

"Başka bir şeyimiz var mı? Helen neşeli görünmek için elinden geleni yaparak karşılık verdi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Alice özür dileyen bir omuz silkmeye. 'Elimizdeki en net yüz görüntüsü bu. Yapabileceğiniz en iyi şey muhtemelen bunu halkla paylaşmak, bakalım birilerinin hafızasını canlandırabilecek mi?

"Peki görüntülerin geri kalanında bir şey yok mu?" "Göze çarpan bir şey yok...

Alice yazmaya devam etti ve iMac'indeki görüntü şimdi değişti, adamın yüzü kayboldu ve yerini davetsiz misafirin içeri girerken daha geniş bir görüntüsü aldı. Alice play tuşuna bastığında, davetsiz misafir güvenlik ışıklarının dikkatinden kaçmadan önce eve girmeye çalışarak faaliyetlerine devam etti.

"Deniyor, başarısız oluyor, bir ranza yapıyor," diye devam etti Alice. "Bir dakika kadar sonra, bir tür araçla yola çıkıyor.

Çerçevenin kenarlarında, Lanning'in bahçesinin uzak ucu ikiz ışık huzmeleriyle kısa bir süreliğine aydınlatıldı, ardından bu ışık huzmeleri uzaklaşarak çimenliği bir kez daha karanlıkta bıraktı.

"Araç diğer kameralardan herhangi birine takıldı mı?

Alice başını sallayarak umutlarını kırdı.

'Elimizdeki en iyi şey bu...'

Bir dosyayı duraklattı, sonra bir başkasını açtı. kez dosya evin önündeki güvenlik kamerasının görüntülerini gösteriyordu. Kameranin gözünün yoldan ziyade aşağıya -ön basamaklara, patikaya, ön bahçedeki gölete- dönük olduğu hemen anlaşıyordu.

"Araç geçerken farları görüyorsunuz, sonra ...

Işıklar kayboldu, davetsiz misafirin kısa bir ayak izi, sonra karanlık, uykulu köyde bir sonbahar akşamının durgun sakinliği.

Helen, 'Tekrar oynat...' dedi.

Alice buna mecbur kaldı. Dörtlü, kameranın görüş açısının sınırlarını aşıp giden aracı görebilmeyi dileyerek görüntüye baktı ama nafile.

"Yine...

Helen, Charlie'nin ona tekrar izlemenin bilgeliğini sorgular gibi bir bakış attığını gördü, ama Helen onu görmezden geldi. Ve bu kez, ısrarı ödüllendirildi.

"İşte.

Alice görüntüyü dondurdu.

'Biraz geri, yavaşça şimdi...'

Alice kendisinden isteneni yaptı ve görüntüyü kare kare geri sardı.

"Dur.

O bunu yapar yapmaz diğerleri de gördü. Bahçenin ön tarafındaki gölette küçük ve belirsiz bir şey yansıyor.

"Daha yakına gidebilir misin?

Alice buna mecbur kaldı ve şimdi yansıma daha büyük, daha net hale geldi. Bu, uzaklaşan minibüsün arkasıydı ve hızla uzaklaşırken yakalanmıştı. Açık nedeniyle mükemmel bir görüntü değildi ama aracın arka tamponu ve plakanın son üç karakteri - VZL - kısmen görülebiliyordu.

"Nedir o? Bir Ford mu?" Alice sordu.

"Hayır," diye karşı çıktı Joseph. "Bu bir Vauxhall Vivaro. Tamponunun çıkıntısından anlayabilirsin.

'O zaman yerel olarak kayıtlı, plakasında bu harfler bulunan tüm Vivaro'ları kontrol etmemiz gerekiyor.

Hepsi ayağa kalkmıştı, içlerinde heyecan - umut - titreyordu.

"Eee? Ne ?"

Joseph ve Charlie aceleyle çıktılar. Helen Alice'e teşekkür etmek için durakladı ve olay odasına geri dönmeden önce ondan kısmi plakanın kopyalarını yazdırmasını istedi. Helen bir kez daha, her zaman yeni bir ipucuna eşlik eden o tanıdık vızıltıyı hissetti. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Onları doğrudan Justin Lanning'in katiline götürebilecek bir şey.

Bölüm 22

Bakış noktasını özenle seçmişti. Kendi Kendine Yardım bölümünün önündeki pozisyonundan Emilia kapıyı net bir şekilde görebiliyordu ama hantal kitaplık tarafından korunduğu için kendisi görünmüyordu. Burada fark edilmeden dolaşabilir, personelden ve umarım Maxine'in kendisinden gizlenebilirdi.

Hayranlar, gazeteciler ve aval aval bakanlar yarım içeri giriyordu. Bazıları müdürle sohbet etmek ya da vitrinleri incelemek için durakladı ama çoğu mağazanın içine, yıldız gösterisine hazırlanmak üzere yerleştirilmiş sandalyelere doğru yöneldi. Birçoğu ön sırada yer bulma umuduyla erkenden gelmişti, günün kadınına yakın olmak istiyorlardı - şu anda bile sıralar heyecanlı okuyucu gruplarıyla doluyordu. Ancak Emilia farklı bir yol izlemiş, girişe yakın durmayı tercih etmişti.

Makalesini bitirdikten sonra, Waterstones'a doğru koşturmuş ve ortalığın nasıl olduğunu anlamaya çalışmıştı. Bazı yazarların bu tür etkinliklerde yanlarında yayıncıları, menajerleri ve editörleri olurdu; hoş gitmeyen biri araya girdiğinde hızla koruyucu bir falanks haline gelen özel bir destek ekibi. Emilia kendini sık sık bu kategoride bulurdu ve bu gece de farklı değildi. Buraya kitabı satın almaya - zaten okumuştur - ya da Pryce'tan imza almaya gelmemişti. Buraya Justin Lanning'in ölümü hakkında onu sorgulamaya gelmişti.

Pryce'ı kez aramayı denemişti ama telefonları reddedilmişti. Pryce ününe ün katıyor, ulusal gazetelere ve medyaya kur yapıyordu, yerel basına ayıracak zamanı yoktu. Bu nedenle Emilia'nın, geçmişte pek çok kez yaptığı, ancak genellikle bir kitapçada olmayan, kapı çalma yöntemine başvurması gerekecekti. Pryce'ın ajanı burada gibi görünüyordu ama başka resmi kimse yoktu, bu iyi bir haberdi ama yine de hızlı hareket etmesi gerekecekti. Pryce kitabevinin ana gövdesine girer girmez

Mağazaya girdiğinde, yalnızca kendisini ve çalışmalarını sergilemek için tasarlanmış bir etkinliğin sevgi dolu kucağına çekilecekti. Etrafı mağaza çalışanları, hayranları ve iyi dilekte bulunanlarla çevrilecekti ve bunların hepsi Emilia'nın müdahalesine kötü gözle bakacaktı. Hayır, önemli olan Pryce'i binaya girer girmez yakalamaktı. Hazırlıksız yakalanacaktı ve Emilia, menajeri araya girmeden önce muhtemelen iki ya da üç soru sorabilecekti. Pryce'in söylediği kayda değer herhangi bir şey hemen Emilia'nın Twitter akışında yayılacak ve ardından yarınki baskı için geri dönüştürülecekti. Atın ağzından alıntı yapmak gibisi yoktu.

Seyirciler gelmeye devam ediyordu - anneler ve kızları, geveze genç kadın grupları, göstermelik bir adam - ama hâlâ Pryce'tan bir iz yoktu. Bu onun yapacağı bir şey değildi - Pryce bu işte profesyonel sayılırdı - ama Emilia bugün herkesin ondan bir parça isteyeceğini düşündü, özellikle de sabahki üzücü olaylardan sonra, bu yüzden onu biraz rahat bırakacaktı.

Gözlerinin yarısı dükkânın girişinde olan Emilia gözlerini Kişisel Gelişim kitaplarından bazılarının üzerinde gezdirdi - Kendini *Sevmeyi Öğren*, *MUTLU Düşün*- ve bu yılan yağı satıcıları tarafından kandırılanlara hayret ederek tiksintiyle arkasını döndü. Bunun yerine gözlerini hala kolunun altında duran *Akşam Haberleri*'nin ön sayfasında gezdirerek kendini eğlendirdi.

Bunu yaparken, Justin Lanning'in ışıldayan, yakışıklı yüzüne bakarken, omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bu adam her şeye sahipti, dört gözle beklediği çok şey vardı, ama günlerini izole bir inşaat alanında hayatının boğulmasıyla sonlandırmıştı. Ölmek için iğrenç bir yoldu. Emilia bu detayı atlamamıştı ve şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı - Twitter akışı yorumlar ve sorularla dolup taşıyordu. Onu yakından tanıyan, onunla birlikte cehennemden kaçan ama şimdi arkadaşı elinden alınan birinin birinci elden tanıklığına nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu. Emilia yaklaşan karşılaşma için şimdiden heyecanlanmıştı ve

Sonucu için umutluydu - okuyucularının şimdi istediği ham duygu, ham kederdi.

Hayranların akını artık azalıyordu ve Emilia saatine bir göz attı - 19.08. Maxine kendi lansmanına geç kalmıştı. Emilia bir grup mağaza çalışanını fark etti, ciddiyle konuşuyorlardı, yüzlerinde endişe vardı. Bir şey mi olmuştu? Maxine'in gelmemesi mümkün müydü? Çekilmiş olabilir miydi? Büyük gününde böyle bir şeyin olması imkânsızdı...?

Personel ayrılıyor, sandalyelerin yanındaki yerlerine geri dönüyorlardı. Emilia vücut dillerini okumaya çalışarak onları yakından izledi. Gergin ama sakin görünüyorlardı. Bu Maxine'in yolda olduğu haberini aldıkları anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece cesur bir yüz ifadesi mi takınıyorlardı?

Her iki durumda da, şimdi görevini bırakmanın bir anlamı yoktu. Arka plana karışacak ve planına sadık kalacaktı.

... saldıracağı anı bekliyor.

Bölüm 23

"Bunun Justin'le bir ilgisi var mı?

Sesini sabit tutmaya çalıştı ama Charlie yüzeyin altında yatan endişeyi hissedebiliyordu.

"Bu doğru. Etrafta dolaşıyorum, arkadaşları ve meslektaşlarıyla konuşuyorum, hayatı hakkında daha net bir fikir edinmeye çalışıyorum...'

Bu tam olarak doğru değildi ama Callum Harvey'yi rahatlatmış görünüyordu. Kapıyı açtığı anda korkmuş bir tavşan görünüyordu, kötü bir sürpriz bekliyormuş gibi etrafına bakıyordu ama şimdi biraz rahatlamış gibiydi.

"İçeri gelsen iyi olur o zaman.

Çok geçmeden küçük oturma odasında bir araya gelmiş, çay fincanlarını kucaklıyorlardı. Her geçen dakika Harvey'nin endişe seviyesi biraz daha azalıyor, ona yavaş yavaş açılıyordu. Aslında Charlie, onun arkadaşlığından *memnun* olduğu, biriyle konuşmak istediği izlenimini edinmişti.

"Yakındık," diyordu Callum çay yudumları arasında. "İkimiz de yediinci sınıfta okula başladık ve birbirimize çok yakıştık. Futbolu, NFL'i, Xbox'ı, benim her şeyi severdi. Portsmouth taraftarıydı elbette, ama onu bu konuda serbest bıraktım...'

Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ve Charlie bunun etkiye şaşırdı. Callum solgun ve zayıftı, sanki gökyüzünün başına düşmesini bekliyormuş gibi sürekli kaşlarını çatıyordu. Ama gülümsediğinde yüzü aydınlanıyor, gizli kalmış bir sıcaklık ve mizah ortaya çıkıyordu.

"Biz çok farklıydık. O daha gürültülüydü, kendine daha çok güveniyordu belki - ama iyi arkadaşlık ...'

"Neredeydi?

Callum başını ama sorudan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"King ile olanlar... her şeyi değiştirdi. Sonrasında ailelerimiz tarafından bakıldık, danışmanlara yönlendirildik ve

Birbirlerinden çok. Justin'in ailesi onu okuldan almaya karar verdi ve daha az ilgi göreceği Dorset'teki bir altıncı sınıf kolejine gönderdi. Ama yine de görüşmeye devam ettik, en azından görüşebildiğimiz kadar.

"Ne sıklıkla iletişim halindeydiniz?

'Ayda bir kez, bir arama veya mesajla...'

"Peki ilişkinizi nasıl tanımlarsınız? Callum düşünüyordum

için a O sırada, sonra cevap verdi:

'Destekleyici.

Justin iyi gidiyordu, bunu görebiliyordum, bu yüzden yerel basında ondan bahsedildiğini her gördüğümde ona bir mesaj gönderdim. Yeni evini inşa ettiğinde onu görmeye gittim. Onun mutlu olmasına sevindim ve bunu bilmesini istedim.

"Ya o?

"O da aynıydı. Dürüst olmak gerekirse benim onun kadar bağırarak bir şeyim olmadı. Ama benim için mesele her zaman dengeli olmak, geçmiş deneyimlerimizin beni tanımlamasına izin vermemektir.

Cesurca ve kararlı bir şekilde söylenmişti - bunun zorlu bir mücadele olduğu açıktı.

'Justin beni her adımda cesaretlendirdi. Her zaman hayatta mutlu olmak ya da olmamak gibi bir seçeneğimiz olduğunu söylerdi. Günün sonunda bu bize bağlı. Haklıydı ve beni hayatımda değişiklikler yapmaya zorladığı için ona minnettarım. Birbirimizi düzenli olarak görmüyorduk ama yakındık.

Charlie başıyla onayladı ve birkaç not karaladı. "Ona ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Charlie soruyu şaşkınlıkla karşılayarak başını kaldırdı.

'Yani, *neden* öldürüldüğü ya da kimin öldürdüğü hakkında bir fikriniz var mı?

..'

"Hâlâ birkaç soruşturma hattını takip ediyoruz.

Callum'un gözleri hafifçe kısıldı, sanki oyalanmak üzere olduğundan şüpheleniyordu.

"Ama size göstermek istediğim bir şey var.

Ziyaretinin gerçek nedeni buydu. Charlie çantasına uzanarak A4 çıktısını çıkardı.

"Bu fotoğrafa bir göz atmanızı ve özneyi tanıyıp tanımadığınızı söylemenizi istiyorum.

Callum fotoğrafı ondan aldı ve Lanning'in evindeki davetsiz misafirin grenli siyah beyaz görüntüsüne baktı.

"Orası Justin'in evi..." dedi Callum, sesi şok olmuş gibi çıkıyordu. "Evet, doğru.

"Ve bu adam içeri girmeye mi çalışıyordu?

"Bunu açıklamaya yetkim yok," diye özür diledi Charlie, "ama kimliğini tespit etmek istediğimizi söyleyebilirim.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Bu uğursuz figür *ellerindeki* en iyi ipucuydu ve bu vahşi suçun bir taklitçi unsuru olabileceği düşünülürken Helen, güvenlikleri konusunda herhangi bir endişeleri olması ya da ilgili herhangi bir bilgi verebilmeleri ihtimaline karşı Lanning'in eski okul arkadaşlarıyla konuşmaya hevesliydi. DC Osbourne, Fran Ward ile konuşmak üzere yola çıkarken, Helen'den Harvey ile konuşması istenmişti.

"Ben... bilmiyorum," dedi Callum, aniden gerilerek. 'Işık oldukça kötü ve yüzünün bir kısmında bir gölge var...'

Charlie onu yakından izledi, tepkisi ilgisini çekmişti.

"Ama onu görmüş olabilirim.

'Devam et...'

"Bir hafta kadar önce yolda bir adam vardı. Onu tanıyamadım ve kimseyi bekliyor gibi de görünmüyordu. Sadece etrafta takılıyordu...'

"Onunla konuştun mu?

"Hayır, süt almak için markete gittim ve döndüğümde gitmişti.

"Peki bu adam *olduğundan* ne kadar eminsiniz?" "Değilim..."

Callum başını kaldırıp fotoğrafa baktı.

Bu o *olabilir*. Yüzü benzer bir şekle sahip, fiziği de öyle, ama ben onu güpegündüz gördüm, bu ise gecenin köründe... Üzgünüm, emin olamıyorum...'

Fotoğrafı ona geri verdi ama geri vermek konusunda neredeyse isteksiz görünüyordu, Charlie hafifçe çekiştirmek zorunda kaldı.

onu bırak.

"Bir sorun var?" Sesinde hafif bir titreme vardı. "Tehlikede miyim?"

Geldiğinde olduğundan daha solgundu, bu yüzden Charlie onu rahatlatmak için hemen harekete geçti.

Kesinlikle hayır. Dediğim gibi, biz sadece tur atıyoruz. Fotoğraftaki adam konuyla ilgili olabilir de olmayabilir de. Justin'in arkadaşlarıyla konuşuyoruz, herhangi bir endişesinden, kaygısından bahsetmiş mi diye bakıyoruz...'

"Bariz olanın dışında mı?"

"Anlamı?"

"Yani Maxine.

Ses tonu alışılmadık derecede sertti.

"Sen ve o anlaşıyor muydunuz?"

'Şey, eskiden arkadaştık - en azından yeterince arkadaş canlısıydık - ama son zamanlarda...'

"Kitabı yüzünden mi? Callum

başıyla onayladı.

'Hiçbirimiz yazılmasını istemedik...'

"Çünkü senin de hikayendi, çünkü senden almıştı?"

Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

'O zaman parayla mı ilgiliydi? Onun para kazanıyor olması-'

'Hayır, öyle bir şey değildi. Para umurumda bile değil'.

Sanki ayıp bir kelimeymiş gibiydi.

"Ben... Ben sadece başımıza gelenlerin geçmişte kalmasını istedim. *Gömülü* kalmasını istedim ...'

Bunu söylerken sesi titriyordu. Şimdi bile, bunca yıl sonra, Callum'un travmasının mirası yüzeyden çok uzakta değildi.

"Justin... kitapla ilgili kendi sorunları vardı, ama benim için ... Bu konuyu neden sürekli konuşmak zorunda olduğumuzu, Maxine'in neden tam da ben ayaklarımın üzerinde durmaya başlamışken bu konuyu tekrar gündeme getirmek zorunda hissettiğini anlamıyordum...'

Şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa kısa bir bakış attı - gülümseyen genç bir kadının güzel bir resmi.

"Kendime yeni bir hayat kurmuştum. Güzel bir kız arkadaş, yeni bir ev. İnsanlar bana baktıklarında, benimle konuştuklarında bunu görüyorlardı - dünyada kendi yolunu çizen sıradan bir adam. Ama Maxine tüm o röportajları yaptıktan ve kitabı yazdıktan sonra, insanlar birdenbire sadece diğer beni görmeye başladılar... O kirli, yarı çıplak kurbanı, üç yıl boyunca her gece yatağını ıslatan, kekelediği için konuşamayan çocuğu... İnsanlar bana baktıklarında böyle düşünüyorlar. O küçük çocuğu, o üzgün küçük çocuğu düşünüyorlar...'

Sesi kızgın ama yenikti, sanki son zamanlardaki tüm ilerlemesi kanayan travmasını gizleyen bir maskeden ibaretmiş gibi. Belki özünde hâlâ bir çocuktü.

'Sadece , gitmesini istedim. Çok şey istemiyorum, değil mi?'

Çağrısı doğrudan ve tutkuluydu. Charlie'nin kalbi onun için çarpıyordu. Belli ki kendine yeni bir rota çizmek için çok uğraşmıştı ama gerçekte hâlâ sekiz yıl önce yaşanan olaylarla tanımlanıyordu ve hâlâ geçmişinin hayaletlerine esirdi.

Bölüm 24

Yol boyunca koşuşturdu, yanından geçen yüzlere suçlayıcı bakışlar fırlattı. Kısa siyah saçlı adam ona mı bakıyordu? Yaşlı adam onun yanından geçerken neden aniden durmuştu? Bu yabancılardan biri şu anda bile onu gözetliyor, saldırmak için uygun zamanı mı seçiyordu?

Aramadan sonra Maxine bir süre olduğu yere çakılı kalmış, kıpırdayamamış, az önce başına gelenleri idrak edememişti. Gerçek gibi görünmüyordu... yine de arayan kişi tehdidini gerçekleştirebileceğinden o kadar emin, o kadar emindi ki, sözünü yerine getirebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Korku onu ele geçirdi, elleri öylesine titriyordu ki sonunda gözleri yaşarırken bile telefonu düşürdü. Doğuştan çekingen bir insan değildi ama adamın ona *söylediği* şeyler ...

Sonunda kendini toparladı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu ama zihni berraklaşmaya başlamıştı. Fırlatmanın başlamak üzere olduğunu biliyordu ve bu geç saatte bile muhtemelen iptal etmesi, dairede güvenli bir şekilde kilitli kalması gerekiyordu. Ama bunu düşünmek onu daha da korkutuyordu. Nerede saklandığını biliyordu, daireyi biliyordu, telefon numarasını biliyordu. İmkânsızdı ama *biliyordu*. Bu da onun tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Birdenbire gitmesi gerektiğini anladı. Bir ayağını diğerinin önüne atmalı ve kendini insanların, parlak ışıkların ve güvenliğin olduğu bir yere götürmeliydi. Loş ışıklı, ihtiyatlı sığınağı şu anda bulunulabilecek en kötü yer gibi görünüyordu. Bu yüzden ön kapıyı alay ederek açtı, koridorun ıssız olduğunu iki, üç kez kontrol ettikten sonra koşmaya başladı. Asansörleri geçti, acil durum merdivenlerinden indi ve sokağa çıktı.

Akşamın erken saatleriydi ve etrafta işten eve dönen, gece dışarı çıkmak için şehre inen bir sürü insan vardı. Maxine ilk başta onların rahatladığını hissetti, ama yavaş yavaş içini bir korku kapladı. Acaba

arayan kişi dairenin dışında gizleniyor muydu? şimdi bile onu takip ediyor muydu? Etrafında d6nd6 ama yakın bir tehlike varmış gibi g6r6nm6yordu. Aslında d6nya, onun durumuyla hiç ilgilenmeden kendi işine bakıyor gibiydi.

Maxine hızını artırarak saatine bir g6z attı.

19.22. Çağrıyı aldığından beri yirmi iki dakika geçmişti ama şu ana kadar g6vendeydi, hayattaydı. Hareket etmeye devam etmek iyi hissettiriyordu - elbette bu onu daha zor bir hedef haline getiriyordu? - Ve kendini koşuya başlamış gibi hissetti. Topuklu ayakkabılar ve dar bir elbise giydiği için buna uygun giyinmemişti ve işlek caddede koşarken g6l6n g6r6nd6ę6ne ř6phe yoktu ama umurunda değildi. Waterstones sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve lansmana geç kalması aslında iyi bir şey olabilirdi - umarım orada onu karşılayacak b6y6k ve g6venli bir kalabalık olurdu.

Bu d6ř6nce Maxine'e enerji verdi ve şimdi koşmaya başladı. Yolun karşısına geçerken Westquay Centre tabelasını g6rd6 ve ana caddeden ayrılarak o y6ne doğru koşmaya başladı. Bu yan sokak daha az kalabalıktı, daha tenhaydı ama kitapçıya ulaşmanın başka yolu yoktu, bu y6zden Maxine yoluna devam etti. Saldırılara karşı daha savunmasızdı ama şimdi uçuyordu, bu da ona bir şans veriyordu. Adımlarını hiç bozmadan hedefine, *g6venliğe* doğru ilerledi, sessiz caddede hızla ilerlerken yanından geçen boş y6zleri taradı.

Bölüm 25

Arabayı sessizlik içinde sürdüler. Helen direksiyonun başına geçmiş, akşam trafiğinde yolunu bulmaya çalışırken, Joseph yolcu koltuğunda oturmuş, camdan dışarı bakıyor, düşüncelere dalıyordu. Böyle daldığı zamanlarda Helen onun aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi - kendini mi düşünüyordu? Onu mu? duran görev hakkında mı? Bunu söylemenin imkânsız olduğunu düşündü, ancak onun devreye girmesi gereken zaman geldiğinde, ona yanında ihtiyaç duyduğunda, orada olacağını bilerek kendini rahatlatı.

Kısmi plakayı PNC'den geçirdiler ve kısa süre içinde üç kişilik kısa bir liste elde ettiler - yerel olarak kayıtlı üç gri Vauxhall Vivaro. Becerikli DC Bentham iki tanesinin izini bulmuş, önce sahipleriyle konuşmuş, sonra da hem aracın *hem* de sürücünün son hareketlerini doğrulamak üzere memurlarını göndermişti. Minibüslerden biri bir kuryeye, diğeri ise bir çiçekçiye aitti ve ikisi de alarm zillerinin çalmasına neden olmamıştı. Ancak son minibüs daha ilginçti.

Bu araç şu anda Freemantle'da bir adreste yaşayan Simon Collins adına kayıtlıydı. Adres yeterince gerçekti, ancak Collins'in kendisi bir kurgu gibi görünüyordu. Seçmen kütüğünde hiçbir yerde görünmüyordu ve ehliyet ve V5 formu, inandırıcı olsalar da sahteydi. Belli ki birilerinin dikkat çekmeyecek ama onu kullanan kişinin kimliğini gizleyecek - yasal olarak vergilendirilmiş ve ruhsatlandırılmış - bir minibüse ihtiyacı *vardı*. Uzun bir gün olmuştu ama yine de Helen bu işi DC'lerinden birine vermek yerine adrese kendisi gitmeye karar vermişti. Joseph ona eşlik etmeye gönüllü olmuştu.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Gelmek zorunda değildin, biliyorsun," diye teklif etti. "Geç oluyor ve DC Reid de seve seve yardıma gelirdi.

"İlgimi çekti.

"Benim mi?

"Minibüsün sahibi tarafından," yanıtladı Joseph, Helen'in kışkırtmasına gülümseyerek. "Kim olduğu, ne yaptığı ya da ne kadar tehlikeli konusunda hiçbir fikrimiz yok.

"Muhtemelen orada bile olmayacak," diye karşı çıktı Helen. "Öyle bile olsa.

Bir kavşağa varmışlardı. Helen bir kamyonun geçip gitmesini bekledi, sonra kenara çekilip Paynes Yolu'na döndü. Hızla ama isimsiz bir şekilde ilerliyorlardı. Hayati bir tehlike söz konusu değildi, bu yüzden maviler ve ikililerden vazgeçilmişti. Helen habersiz gelmek istemişti.

"Açıkçası, liderlik ekibimin soruşturmanın ön saflarında almasını takdir ediyorum," diye devam etti Helen, Joseph'in konuşmayı girişimini görmezden gelerek. 'Ama önümüzde uzun bir yol var-'

"Bunu takdir ediyorum.

"Ve daha önce de konuştuğumuz gibi, kendi başımın çaresine bakabilirim. "Biliyorum.

Sanki bu konuda tamamen rahatmış gibi basitçe, hatta sevgiyle söylemişti ama yine de ona eşlik etme konusunda ısrarcı olduğu gerçeği ortadaydı.

'Ve içinde fazla mesai olmayacak ...'

Joseph kolayca güldü ve arkasını dönerek pencereden dışarı, trafiğe baktı. Helen düşüncelerini ölçmeye çalışarak ona bir bakış attı. Bir süredir onun bir gerginlik, bir hayal kırıklığı olduğunu hissediyordu. Joseph her şeyin merkezinde olmaya hevesli görünüyordu, soruşturmayı yürütüyor, Helen'in yanından hiç ayrılmıyordu. Helen ilk başta bunun sadece onunla vakit geçirme arzusundan kaynaklandığını düşünmüştü ama son zamanlarda fikri değişmişti. Onda bir huzursuzluk, bir sabırsızlık ve hatta Charlie'yle aralarında bir rekabet vardı, sanki onun önemiyle boy ölçüşmek, hatta onun yerini almak istiyordu. Joseph henüz kendini kanıtlayamadığını mı düşünüyordu? Onu rahatsız eden bir şey, kovması gereken bir hayalet mi vardı? Yoksa iki yardımcısı arasında gerçek bir sorun mu vardı?

Charlie hamileliğini açıkladığından beri, daha az tehlikeli arayışlar lehine ön saflardaki faaliyetlerini yavaş yavaş azaltıyordu. Hâlâ her soruşturmada kilit rol oynuyordu ama artık daha taktiksel bir rolü vardı; bilgi topluyor, teoriler üretiyor ve Helen'in operasyonları yönetmesine yardımcı oluyordu. Koşma, zıplama ve tekmeleme başkalarına bırakılmıştı. Joseph iki kadın arasındaki dostluktan şüpheleniyor, hatta kıskanıyor muydu? Yoksa bu eski moda bir istasyon politikası mıydı, hırslı bir DS bir meslektaşının yaklaşan yokluğundan faydalanmayı mı amaçlıyordu? Bir başkasının doğum iznini istismar eden ilk memur o olmayacaktı. Helen bunu onaylamıyordu - ve kesinlikle böyle bir şeyin olmasını engelleyecekti - ama eğer böyle bir şeyse, en azından neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Şu anda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu ve bu da onu tedirgin ediyordu. Çoğu zaman Yusuf'a doğrudan sormak istemiş ama durumu yanlış okuma korkusuyla bundan hep kaçınmıştı. Joseph'in tedirginliğinin kalbine nüfuz etmek, içindeki gerilimi anlamak istiyordu ama meseleyi daha fazla irdelemek için beklemesi gerekecekti.

.

Bölüm 26

"Bunu nasıl oynamak istiyorsun?"

Joseph, duyulma ihtimali çok az olsa da sesini alçalttı. Helen ön camdan, yırtık perdeleri dünyaya karşı sıkıca kapatılmış olan karşıdaki eve doğru baktı. Sokakta minibüsten eser yoktu ama üst kattaki perdelerin arasından görülebilen loş bir ışık içeride yanıyordu.

"Kapıyı çalıp cevap veren var mı diye bakayım dedim.

gülümseyerek söylemişti, Helen, Joseph'in kendisini pencereden fırlatmasını beklemiş olabileceği düşüncesiyle eğleniyordu.

"Hoşuma gitti. Basit, etkili..." diye yanıtladı gülümseyerek.

'Ama eğer arka tarafta konumlanmak isterseniz, bu çok makbule geçer. Kurnazlık yapmanıza gerek yok, arka kapıya park edin ve dışarı çıkan olup olmadığına bakın.

"Anlaşıldı.

Joseph arabanın kapısını çoktan açmış ve yola koyulmuştu. Helen ona birkaç dakika avans verdikten sonra arabadan inip caddenin karşısına geçerek onu takip etti. İşlek bir yoldu, yerel bir ara yoldu, ama ilginç bir şekilde sıradan değildi, soyulmuş Viktorya dönemi evleri şimdiye kadar soylulaştırmadan kaçınmıştı. Çoğu yatakhanelere ve apartman dairelerine ve sevilmemiş gibi görünüyorlardı, atılmış oyuncaklar ve ıvr zıvırlar küçük ön bahçeleri kirletiyordu.

Kapıya sertçe vuran Helen, içeriden gelecek tepkiyi dikkatle dinledi. On saniye bekledi, sonra on saniye daha bekledi, ama davetsiz girişine belirgin bir yanıt gelmedi.

'Polis. Açın kapıyı...'

Tekrar vurdu, üç, dört kez, sonra görüş noktasına geri döndü. Ve bu sefer bir yanıt vardı. Üst kattaki perdelerde hafif bir kıpırdanma, bir gölge

ötesindeki figür. Helen röntgenciği seçmeye çalıştı ama hayalet geri çekildi ve gözden kayboldu.

On saniye geçti, sonra on saniye daha. İçeriden ses gelmiyordu, döşeme tahtaları gıcırdamıyor, merdivenler inlemiyordu - ev sahibinin onu kabul etmek istediğine dair hiçbir işaret yoktu. Helen kapıyı tekrar çalmaya gitti ama bu sefer bir şey fark etti. Ön kapı eski ve çarpıktı, üstten ve alttan kapı çerçevesine doğru eğilmişti, bu da sadece eski Yale kilidi tarafından yerinde tutulduğu anlamına geliyordu. Helen kapıyı tekrar çalmayı düşündü ama şimdi sadece eğildi, sabit ama güçlü bir baskı uyguladı. Kapı uysalca itiraz etti, ahşap hafif bir gıcırtı çıkardı, sonra kilit açılmadan önce . Kapı açılarak içerideki kasvetli koridoru ortaya çıkardı. Helen kendini toparlayarak bir nefes aldı ve içeri adım attı.

Kapıyı arkasından kapatırken döşeme tahtası gürültüyle gıcırdadı. Helen dondu kaldı, duymak için zorladı. Üst katta duyduğu hareket miydi? Alt kattaki oturma odasına bir göz attı ama orada atılmış gazeteler ve fişi çekilmiş gibi görünen bir televizyon dışında pek bir şey yoktu. Arka bahçeye açılan mutfak da karanlığa gömülmüştü, bu yüzden Helen gecikmedi, merdivenlerden yavaşça yukarı çıktı ve orada gizlenen biri olma ihtimaline karşı yukarıdaki sahanlığı taradı.

Merdivenleri tırmanarak dar bir sahanlığa çıktı. Hemen önünde bakımsız bir banyo uzanıyordu, sanki giderler hayaletten vazgeçmiş gibi çürümüş ve nahoştı. Tuhaf bir şekilde, ışıklı çekmece hâlâ hareket ediyor, hafifçe ileri geri sallanıyordu ve bu da Helen'i hemen tetikte tuttu. Odayı biri mi boşaltmıştı, yoksa havalandırma kapağını tıkırdatan sadece esinti miydi? İçeri adım atarak pencereyi denedi ama pencere kıpırdamayı reddetti, görünüşe göre boyanarak kapatılmıştı.

Sahanlığa geri adım atarak içeriği . Arka tarafta küçük bir yatak odası vardı, daha büyük olan ise dışarıya sokağa bakıyordu. Helen seçti.

kararlı adımlarla küçük odaya girdi. Vücudu gergindi, birinin ona doğru uçması için hazırlandı... ama oda ıssızdı. Bir gardırop, tek kişilik bir yatak vardı ama başka pek bir şey yoktu. Dönerek aceleyle ana yatak odasına gitti.

Kapı aralıktı, yani içeriyi göremiyordu. Bu onu tereddüde düşürdü - şüphelinin saklanabileceği başka bir yer yoktu. Helen haklıysa Lanning'in CCTV'sine yakalanan hayalet figür şu anda durduğu yerden sadece birkaç adım ötedeydi. Botunun ucunu kullanarak kapıyı hafifçe araladı. Menteşesi üzerinde kolayca sallanarak durdu. Nefes alan Helen içeri adım attı.

Hızlı hareket etti, gözleri odanın içinde geziniyordu. Bir sorun, hatta belki de kişisel bir saldırı bekliyordu ama bu oda da ıssızdı. İlerleyerek perdeleri geri çekti, arkalarında birinin saklanıyor olabileceğini düşündü ama burada da hayal kırıklığına uğradı.

Dönüp boş odaya baktı. Soğuk ve çıplaktı, karyolanın üzerinde lekeli bir şilte yatıyordu. Gardırop açık ve boş duruyordu ve ilgi çekici pek az şey vardı... kullanılmayan yatağın üzerinde duran bir düzine küçük kutu dışında.

Yanlarına giden Helen bir tane aldı. Markayı fark etti - Samsung - ve kutuyu hızla içinde yepyeni bir Galaxy S10 buldu. Onu yere bırakarak diğerlerini inceledi ve hepsinin aynı marka ve model olduğunu keşfetti.

Telsizini çıkararak arama düğmesine bastı. 'Burada bir işaret yok. Bir şey var mı?'

"Hiçbir şey yok. Hiç hareket yok," yanıtladı Joseph, çatırdayan, bedensiz sesi odayı doldurarak. "Orada ne var?"

Hiçbir şey. Tabii bir düzine çakma Samsung'u saymazsanız. Hepsi yepyeni ama kamyonlardan düştükleri için hafif ezik kutularda ...'

Joseph güldü ve Helen araştırmalarına devam etmek üzere kapandı. Ama şimdi onu duydu. Küçük bir kapının açılması gibi küçük bir gıcirtı sesi. Ve anında hatasını anladı. Arka odadaki gardırop. Gardırobu kontrol etmemişti.

Kapıya doğru fırladı, tam o sırada siyah bir parıltının merdivenlerden aşağı doğru kaybolduğunu gördü. Hiç tereddüt etmeden sahanlığı yırtarcasına geçti ve tam zamanında ön kapının duvara çarptığını görerek merdivenlerin tepesine . Helen merdivenleri üçer inerek aşağıya sıçradı ve zarif bir şekilde koridora indi. Ve sonra onun peşinden kapı aralığından koşarak sokağı çıktı.

Tepeden tırnağı siyah giyinmişti ama buna rağımen cılız sokak lambalarının altında bile görülebiliyordu. Adam ondan önce davranmiştı ama sadece otuz metre uzaktaydı, bu yüzden Helen onu kovalamaya başladı. Her zaman formunu korumuş, günlük egzersizleri sırasında vücudunu zorlamıştı ve şimdi de kaslı bacakları onu ileriye doğru iterek betonu dövüyordu. Avı hızlıydı ama kendisi daha hızlıydı, aralarındaki fark azalmaya başlamıştı bile. Asıl soru, ilerideki işlek yola varmadan önce ona ulaşıp ulaşamayacağıydı. Orada bir otobüse atlayabilir, bir dükkâna dalabilir ya da kalabalıkta onu kaybedebilirdi. Onu oraya varmadan önce yakalaması şarttı, bu yüzden Helen ciğerlerindeki yanma hissini görmezden gelerek çabalarını iki katına çıkardı.

Aralarındaki mesafe on beş metreydi, şimdi on metre oldu. Kaçak tehlikeyi sezmiş olacak ki kısa süreliğıne hızını artırdı ama Helen bunu bekliyordu ve kendi hızını da bir kademe artırdı. Neredeyse uzanıp adamın siyah kapüşonunu yakalayacaktı ama adam onu şaşırttı ve aniden park etmiş arabaların arasından sola, caddeye doğru fırladı. Helen kayarak durdu, ancak bunu yaparken bile frenlerin delici gıcirtısını ve ardından donuk metalik bir 'güm' sesi duydu.

şüphelileri kaçma girişimini yanlış değıerlendirmişti ve şu anda bile fren yapan arabanın kaputu boyunca yuvarlanıyordu. Bu

Her Şey bir anda oldu, araç aniden durdu ve talihsiz kaçağı caddenin diğer tarafına bıraktı. Helen bir an donup kaldı, Şok olmuştu ama avının işi henüz bitmemiŐti, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tehlikeyi fark eden Helen ileri atıldı, yerden sıçradı ve arabanın parlak kaputunun üzerinden kayarak geçti. Şüpheli ayağa kalkmıştı ama artık çok geçti. Helen onun hemen yanındaki asfalta indi, kapŐonunun nn yakaladı ve onu park halindeki bir arabaya sıkıştırdı.

Nefes nefese kalan Joseph olay yerine vardığında bile endişeli sürücü çoktan ortaya çıkmıştı. Ancak Helen her ikisini de görmezden gelerek çırpınan esirinin kapüşonunu geri çekti. Nefes nefese kalan ve kafası karışan Helen, kendisine bakan Şaşkın yüze baktı.

Hayal kırıklığı anlık ve eziciydi. Çünkü bu onların Őphelisi, Lanning'in evindeki hayalet değildi; aslında kaçak erkek bile değildi. Helen'in önünde duran kişi dehşete düşmüş bir genç kızdı.

Bölüm 27

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Kelimeler sel gibi aktı.

'Sorun değil, özür dilemenize gerek yok. Sadece *burada* olduğunuz için mutluyuz...'

Mağaza müdürünün yüzü bir tabloydu - Maxine'in gelişinden duyduğu rahatlama ve onun ruh halinden duyduğu belirgin endişe. Maxine pek suçlayamazdı - sadece çok geç kalmamıştı, terliyordu, telaşlıydı ve üstü başı dağınıktı. Bu gece için çok fazla planlama yapmıştı - kıyafetini bir ay önce almıştı - ve şimdi her şey çözülmüyordu.

"Büyük bir kalabalığımız var," diye devam etti menajer cesaret verici bir şekilde. "Harika bir gece olacak.

Maxine başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Size bir bardak su getirebilir miyim?" diye ısrar etti müdür. "Belki daha sert bir şey...?"

'Hayır, ben iyiyim, gerçekten...'

İçindeki gerginlik düğümünü serbest çalışarak uzun ve yüksek sesle nefes verdi.

'Ben... Geç kalıyordum, o yüzden aceleyle gelmem gerekti. Tamamen iyi olacağım, söz veriyorum ...'

Ve belki de o olur. Bu yer oldu paketlenmiş insanlarla birlikte. Burada başına bir şey gelmeyeceğine emin misin?

"O zaman sadece söyleyin ve başlayalım. Eğer sen iyi olduğunuzdan *emin olun*..."

Maxine saatine bir göz attı - 19.32. Aramanın üzerinden yarım saatten fazla zaman geçmişti.

'Evet, ben iyiyim. Hadi yapalım şu işi.'

Müdür, mağazanın içinden geçerek etkinlik alanına doğru ilerledi. Sıra sıra kafalar onu selamlamak için döndü. Maxine birdenbire gelenlerin sayısı karşısında hem korktu hem de memnun oldu. Birkaç kişi oturacak yer bulamadığı için ayakta duruyordu ve yerini doldurduğunun farkına varması ona bir sarsıntısı mutluluğu, iyimserliği verdi.

Her şey yoluna girecekti. Şüphesiz bu arama bir aldatmacaydı? Onun eğlencesine gölge düşürmek isteyen kıskanç bir hıyarın korkunç bir şakası?

Yöneticiye ayak uydurarak ön taraftaki sandalyeleri yuvarladı ve alçak sahneye çıktı. Sevindirici bir şekilde, Maxine'i daha da güçlendiren bir heyecan ve beklenti dalgası duyuluyordu. Ne yazık ki bu heyecan kısa sürdü, yönetici konuşmasını başlattı, toplanan kalabalığa teşekkür etti ve Maxine'in bu noktaya, bu geceye, merakla beklenen kitabının lansmanına kadar olan yolculuğunun kısa bir özetini yaptı. Şimdi insanlar alkışlıyordu ve Maxine kendini onlarla yüzleşmek için öne çıkarken buldu.

'Teşekkür ederim Samantha ve sabrınız için hepinize teşekkür ederim. Zaman yönetimi hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı...'

Hafif bir kahkaha mırıltısı. Maxine'in kalbi hâlâ patlayacakmış gibi atıyordu ama kendini biraz daha kontrol altında hissediyordu.

"Birazdan bu kitabın arka planından, son sekiz yıldaki hayatımdan bahsetmek istiyorum..."

Sesi kısıktı, bu yüzden boğazını temizledi, olabildiğince sakin ve soğukkanlı görünmek istiyordu.

'Neler yaşadığım ve hala neleri başarmayı umduğum hakkında...'

Ön sırada oturan yaşlı bir kadın ona bakıyor, her sözünden büyülenmiş gibi görünüyordu. Ve şimdi Maxine kendisine yapışmış olan gözbebeklerinin çokluğunun farkına varmıştı. Sıra insanlar sanki onu tanıyorlarmış gibi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi aval aval ona bakıyorlardı. Daha önce televizyon ve radyoda çalışmıştı ama bu farklıydı. Burada dinleyiciler çok yakınındaydı ve onların dikkatinden kaçmak imkânsızdı. Konuşması, okumasını hızlandırması gerektiğini biliyordu ama şimdi gözlerini kalabalığın üzerinde gezinirken buldu. İkinci sıradaki genç adama. Beş sıra gerideki orta yaşlı adama, bir defteri inceliyor gibi görünüyordu. En arkada, gözlerini kırpmadan ona bakan zayıf, kel figüre.

Birden ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemez hale geldi. Arayan kişinin *buraya kadar* gelmiş olduğu, hatta şu anda bu odada olduğu fikri onu sardı.

"Maxine?"

Samantha bir kez daha onun yanındaydı ve Maxine karanlık düşünceleriyle dikkatinin dağıldığını fark etti.

'Özür dilerim, aklım karıştı da. olmalıyım...' diye yalan söyleyerek ön taraftaki yaşlı kadının hoşgörölü bir gülümsemesini kazandı. "Dediğim gibi, birazdan yolculuğumdan bahsedeceğim ama kitaptan kısa bir bölüm okuyarak başlamak istiyorum.

Kitabını eline alan Maxine, ilgili sayfayı açtı. Sonra nefes alarak ve artan korkusunu bastırmaya çalışarak okumaya başladı.

Maxine Pryce kitabından 'In Karanlık Bir Gece alıntı

Dürüst olmak gerekirse, o çiftlik evine adım attığımız için mutluyduk. Dışarısı sisli ve nahoştu, ince çiseleyen yağmur üzerimize yapıyor, bir şekilde su geçirmez katmanlarımızdan kendine yol buluyordu. Üşümüş, ıslanmış, hayal kırıklığına uğramış ve korkmuştuk. İşte bu yüzden dans eden fenerleri ve sıcacık ocağıyla ev bizim için bir sığınak gibiydi.

Ev sahibimiz tuhaftı - sanırım hepimiz bunu hissettik - ama bize ıslak eşyalarımızı fırının yanına asmamızı ve mutfak masasına oturmamızı söyleyerek misafirperverlik göstermedi. İlk başta bize bakmadığını hatırlıyorum - sanki grubumuzda korkutucu veya bulaşıcı bir şey varmış gibi - ama başlangıçta sadece utangaç olduğunu varsaydım. Bize yiyecek bir şeyler hazırlarken bile sohbetin dolambaçlı yollardan ilerlemesini sağlayarak tek tük sorular sordu. Doğrusu, biraz ekmek ve tereyağı, biraz elma ve birkaç bayat krakerden ibaretti ama tadı bize güzel geldi. Yorgunduk, açtık ve yolumuzun sonuna yaklaşmıştık.

Tüm keşif gezisi tam bir felaketti. Muhtemelen tamamlayacaktık ama sonuncu olarak topallayacak, bir haritaya tutunamadığımız için diğer okulların şakalarına maruz kalacaktık. Şu anda bile Justin, Rachel'ın şişmiş ayak bileğini inceliyor, Rachel onun dürtüklemeleri karşısında irkiliyor ve inliyordu; belki de beceriksizliğimizin ve talihsizliğimizin uygun bir görüntüsüydü bu. Sis dağıldığında bile yolumuzu bulabilecek miydik? Yoksa yolumuzdan o kadar uzaklaşmıştık ki arayışımızdan tamamen vazgeçmek zorunda mı kalacaktık?

"Peki tam olarak neredeyiz?"

Her zaman kibar olan Fran, isteksiz ev sahibimizi ikna etmek için çok çalışıyordu.

"Manor Çiftliği.

"Hangisi?"

"Chilgrove yakınlarında, eğer yerini biliyorsanız. Hiçbirimiz, bu da onu eğlendiriyor gibiydi.

"Nerelisin sen?"

Şimdi soru sorma sırası ondaydı.

Southampton. Edinburgh Dükü Ödülümüzü alıyoruz.

Şey, biz ...'

Bunu söyleyen Callum, hepimizden daha da sinirli görünüyordu.

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Muhtemelen en yakın A&E..." diye alaycı bir şekilde cevap verdi Rachel.

"Ama son varış yerinin Midhurst olması gerekiyor," diye açıkladı Justin.

Ev sahibimiz sadece başını salladı ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Hepimiz bizi oraya yönlendireceğini umuyorduk ama o daha çok yemek yememizi izlemekle ilgileniyor gibiydi. Artık o da masaya oturduğuna göre, ona doğru dürüst bakabilirdim. Hiç şüphe yok ki tuhaf biriydi. İnce yapılı, zayıf, dağınık, sarı saçlarıyla yakışıklı olabilirdi ama onda garip bir şeyler vardı. Narin, kadınsı yüz hatlarını okumak zordu ve dudağı artık ironik, acımasız görünen bir ifadeyle bir tarafa kıvrılmıştı.

"Ben Maxine, bu arada," dedim sonunda, sessizliği doldurmaya hevesliydim. "Bunlar da Fran, Callum, Justin, Rachel..."

"Her şeyi berbat eden bendim," diye mutsuzca onayladı Rachel, ayağını yere hafifçe vurarak.

Darağacı mizahının onu açmasını bekliyorsa, yanıliyordu. Ev sahibimiz kararlı bir şekilde sessiz kaldı ama Rachel yılmadı ve devam etti: "Peki siz...?"

"Daniel," diye kabul etti. "Leassst, bu annemin bana verdiği isim.

Hepimiz fark ettik. Kelimeleri geveliyordu, çok az ama kesinlikle geveliyordu. Sarhoş muydu? Eğer öyleyse, ne kadar sarhoştı? Sandalyesinde beceriksizce uzanırken, eğleniyor gibi görünüyordu - gerçi misafirlerinden mi yoksa içinde bulundukları durumdan mı, emin değildi.

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Güzel bir soruydu. Justin'e döndüm ama o omuz silkti, sonra Rachel'a döndü. Çok az şey vardı

sisin dağılmasını beklemekten başka bir şey yapamazdı.

"Aramanız gereken biri var mı?" diye bocalayarak devam etti ev sahibimiz. 'Sabit hattım yok ve burada telefon çekmiyor...'

Gizlice telefonumu cebimden çıkardım. Çok acil durumlar dışında kullanmamanız gerekiyordu. Bu durum buna pekala uyabilirdi - ne de olsa bir yabancının evindeydik - ama bunun için çok az şans vardı. Bar yok, 3G yok, hiçbir şey yok.

'Biz iyiyiz,' diye cevap verdim. 'İşler düzelene kadar oturacağız, sonra da yolumuza gideceğiz. Rahatsız etmek istemeyiz.'

Kibar, kendinden emin ve iddialı olmak için elimden geleni yapıyordum ama sesimdeki gerginliği tam olarak gizleyemiyordum. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı kendimi rahat hissetmiyordum. Belki de ev sahibimizin durgun tavrından ya da gözünü kırpmadan size bakmasından kaynaklanıyordu. Kesin bir şey söyleyemem ama diğerlerinin, özellikle de kızların bunu hissetmeye başladığını .

"Aceleyle gerek yok," diye yanıtladı Daniel. "Hiç acelesi yok."

Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi, dokunuşuna karşılık veren Dobermanlarını sevmek için eğildi ve ıslak burunlarıyla ona sokuldu.

'Aslında, hava iyileşmeden önce daha da kötüleşecek.'

Bu kez Rachel bana bir bakış attı, yüz ifadesindeki rahatsızlık ve suçluluk duygusu belirgindi.

"Yani, geceyi burada geçirebilirsiniz... Bir sürü yatak odam var."

Bunu kısa ve anlamlı bir sessizlik izledi.

Rachel elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde, 'Sizi rahatsız etmek istemeyiz,' diye cevap verdi.

'Evet, yola çıkmalıyız,' diye kabul ettim. 'Eğer senin için de , tuvaletini kullanayım, sonra da yakandan düşeriz.'

'Ama... ama giysileriniz kurumayacak...' 'Devam etmeliyiz,' diye ısrar ettim.

"Şey... eğer eminseniz. Tuvalet soldan ikinci.'

Aceleyle koridora çıktım, aniden odadan ve onun yörüngesinden çıktığıma memnun oldum. İki yanımdaki kapılardan geçtim, içerideki odalar karanlıkta gizlenmişti, sonra tuvalete daldım. Oda buz gibiydi, klozet kapağı daha da soğuktu; şimdi fark ettim ki evde ne merkezi ısıtma ne de elektrik vardı. Aydınlatma parafin lambalarıyla sağlanıyordu ve ocak tek sıcaklık kaynağı gibi görünüyordu. Burası nasıl bir yerdi? Neden bu kadar ... geriye?

İşimi bitirdikten sonra aceleyle ellerimi yıkadım ve banyodan Kasvetli koridora geri dönerek mutfığa doğru ilerledim... ama bunu yaparken bir şey fark ettim. Biraz önce aralık olan sağdaki ilk kapı şimdi kapalıydı. Sadece birkaç dakikadır buradaydım, peki ne olmuştu? Ev sahibimiz kapıyı kapatmak için mi buraya inmişti? Eğer öyleyse, neden?

Odanın eşiğinde durakladım. Bir an için içeride olabileceğini düşündüm ama şimdi sesini mutfaktan alıyordum. Bunu neden yaptığımdan tam olarak emin değilim - belki de burada bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair içimi kemiren bir his vardı - ama kolu çevirdim ve kapıyı açtım. İçerisi karanlıkla örtülüydü, bu yüzden cebimden telefonumu çıkarıp fenere bastım.

Pek bir şeye benzemiyordu, sadece ıvır zıvır ve küçük maketlerle dolu bir hurda odası. Bu adam ne tür bir inekti? Ama bu tuhaf adamın hangi hatıralara değer verdiğini merak ederek daha yakından baktığımda bir şey fark ettim. Ahşap maketler olduğunu sandığım küçük beyaz yapılar aslında... iskeletlerdi. Kararsızca en yakındakini elime aldım - küçük bir kuş iskeletiydi, belki bir serçe ya da çalıkuşu. Hemen yere bırakıp diğerlerini inceledim. Bir sürü başka kuş vardı ama daha büyük iskeletler de vardı. Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - gelincik mi? tilki mi? - Ama bunların birleşimi ve çok sayıda hayvan kafatası

tüyler ürperticiydi. Burası ölüme batmış bir odaydı.

Neden böyle şeyler biriktirirsin ki? Bunlar çiftlikte bulduğu hayvanların kalıntıları mıydı? Tuzağa düşürdüğu hayvanların mı? Artık sinirlerim gerilmişti ve yakalanmaktan korkarak dönüp kaçmak üzereydim ki gözüm başka bir şeye takıldı. Kemiklerin arasında buruşmuş bir kumaş parçası vardı. Araştırmamam gerektiğini - gerçekten bilmek istemediğimi - bildiğim halde daha yakından bakmaktan kendimi alamadım. Yırtık bir kumaş parçasıydı, beyaz pamuklu, belki de bir gömleğe aitti ve elime aldığımda içinde bir şey hissettiğimde şaşırdım. Kumaşı açınca bir madalyon keşfettim. Güzel sedef parçayı parmaklarken aklım sorularla doluydu. Annesine mi aitti? Ya da bir kız arkadaşına? Eğer öyleyse, neden *burada* saklıyordu?

Ters çevirdiğimde metalin üzerine kazınmış bazı harfler dikkatimi çekti: 'LK'.

Bir anının yankısı. Baş harfler nedense bana garip bir şekilde tanıdık geliyordu, ama ilk başta nedenini söyleyemiyordum. LK, LK, neden bu harflerin bir anlamı vardı? Önemleri neydi?

Sonra bana çarptı. Ve birden kanım .

Yerel gazetede madalyon hakkında bir şeyler okuduğumu hatırladım. Genç bir kız öğrenci - Laura Kietly? Lorraine Kietly? - bir köy yolunda saldırıya uğramıştı. Adamın biri ortaya çıkmış, onu çalıların arasına sürüklemiş ve boğmaya çalışmıştı. Tanrıya şükür kurtulmuştu ama saldırı sırasında giysileri yırtılmış ve madalyonunu kaybetmişti - büyükannesinin on altıncı yaş gününde ona verdiği ve üzerinde baş harflerinin yazılı olduğu madalyon.

"LK".

Kalbim hızla atıyor, başım çarpıyor, tüm bedenimi korku sarıyordu. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şey çok açıktı.

Bu evde kaldığımız sürece hepimiz büyük bir tehlike altındaydık.

Bölüm 28

'Onun resmini bir an önce yayınlamalıyız. Bakalım halkın ilgisini çekebilecek miyiz?

"*Bu zor olmamalı,*" diye cevap verdi Joseph sert bir şekilde. 'Lanning'in cinayeti bütün gün gazetecileri meşgul etti.

'O zaman bakalım onların heyecanını dizginleyebilecek miyiz? Elimizde çok az şey var.

Joseph Hudson, Helen'in durumla ilgili karamsar özetine katılmıyor değildi. Freemantle'daki eve iyimserlikle gitmişler, davada bir ilerleme kaydedeceklerini ummuşlardı ama ortaya çıkardıkları tek şey düşük seviyeli bir dolandırıcıydı, evinden atılmış ve çalıntı Samsung satarak hayatta kalmaya çalışan çocuk. Söz konusu evin haftalardır boş olduğuna yemin etmişti - bu iddia komşular tarafından da doğrulanmıştı - ve daha iyi bir yer bulana kadar orada kaldığını söylemişti. Kayıp minibüslerinin şoförü olması da mümkün değildi. Ehliyet almak için çok gençti ve zaten bir transit minibüs alacak parası da yoktu.

Bu da yakalanması zor Simon Collins'in öylece kaldığı anlamına geliyordu. Trafik kameraları minibüsü edememişti ve şüphelinin hayalet CCTV görüntüsü Southampton Merkez'deki diğer departmanların hiçbirinde hafızaları canlandırmamıştı. Bu yüzden adamın kimliği ve yeri hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve artık araştırmalarını genişletmekten başka seçenekleri yoktu. Bu bir dizi yanlış teşhis, aldatmaca ve sahte ipucu anlamına gelecekti, ancak sonunda adamlarının kimliğini belirlemelerine yardımcı olursa buna değebilirdi.

Helen havuz arabasını kalan tek boşluğa doğru sallayarak polis karakoluna doğru ilerledi. Geç olmuştu ama görünüşe bakılırsa ekip hâlâ harıl harıl çalışıyordu. Helen bundan memnundu ama onları eve gönderme zamanının geldiğini de biliyordu. Muhtemelen bu soruşturmada önlerinde hâlâ uzun bir yol vardı. Arabadan inen çift

Cam ve kireç taşından yapılmış binanın avlusunda hızla yürüdüler ve kısa süre sonra yedinci kata çıkan bir asansöre bindiler.

"15 dakika içinde bisiklet parkında buluşalım mı?

Wrenched itibaren onu düşünceler, Helen döndü için Şaşırmıştı.

"Acelen ne?

"Saat neredeyse sekiz oldu," diye nazikçe cevap verdi. 'Ve tüm iş ve hiç oyun hakkında ne derler bilirsin...'

'Öyle bile olsa, o ekran görüntüsünü medya irtibatına ulaştırmalıyım. -'

'Osbourne bunu yapabilir, ya da Bentham...'

"Bunu kendim yapmak, bununla verdiğimiz mesajın doğru olduğundan emin olmak isterim.

Yusuf saatine bakarak, "Tamam," diye cevap verdi. "Yarım saat o zaman? Bu arada yapabileceğim şeyler var.

'Seni tutmama izin verme, biraz zamanım olabilir..'

Yusuf hâlâ gülümsüyordu ama ifadesindeki sıcaklığın bir kısmı gitmişti.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Helen merakla. "Hayır, hayır... gerçi bizim için planlarım vardı. "Gerçekten mi?" diye sordu Helen şaşıracak.

"Akşam yemeği planları yani. Seveceğinizi düşündüğüm bir yer ayırttım...'

Çok çalışıyordu, onu kendine çekmeye çalışıyordu. Ve bir yanı onu cezbediyordu ama yine ... büyük bir soruşturmanın ortasındaaydılar. Bir adam vahşice öldürülmüştü ve nedenini ya da kim tarafından öldürüldüğünü bulmaya henüz yaklaşmamışlardı - kendi ihtiyaçlarını ön planda tutması doğru görünmüyordu. Helen bunun büyük olasılıkla onun değil, *kendisinin* sorunu olduğunu biliyordu. Bir soruşturma sırasında kendini kapatmakta her zaman zorlanırdı, cevaplanmamış sorular varken dinlenemezdi ama yine de böyle hissettiğini inkâr edemezdi. Bu gece Joseph'dışarı çıksa bile gergin ve dikkati dağınık olacağını biliyordu. Tüm dikkatini isteyen bir adam için kötü bir arkadaşıtı.

"Bisikletle gidebiliriz, yarım saat içinde orada oluruz. Kırsal kesimde saklı güzel bir pub, görünürde bir polis yok..."

Yedinci kata ulaştıklarında asansör yavaşladı. Helen karar vaktinin geldiğini biliyordu, yüzden elini onun koluna koyarak şöyle dedi: 'Çok isterdim ama başka bir zaman olması gerekecek.'

Ona gülümsedi ama gülümsemesi karşılık bulmadı. O tanıdık ısıltıyı, hatta belki biraz da güler yüzlü bir boyun eğişi görmeyi umarak adamın gözlerine baktı ama onun yerine, sanki kibarca reddetmesi sivri bir reddedişmiş gibi bir öfke parıltısı gördü.

'Bir daha teklif etmeyebilirim...'

Sesinde Helen'in hoşuna gitmeyen sert bir ton vardı.

"Şansımı deneyeceğim," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Sen git, sabah görüşürüz."

Olay odasına doğru yürüdü, asansör kapıları arkasından öpüşerek kapandı. Joseph'in ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu küçük olay daha sonra bir tartışmaya neden olabilirdi ama dışarıdan gelen endişelerin kararını gölgelemesine ya da yapması gerekeni yapmasına engel olmasına izin vermeyecekti.

Ortada bir katil , o rahat durmayacaktı.

Bölüm 29

Bulunduğu yüksek noktadan bakıldığında, kız minicik görünüyordu. Uzanıp ezebileceği minicik bir karınca gibi.

Kitapçı kapanıyordu, son birkaç müşteri de Maxine Pryce'in ardından dükkândan çıkarılmıştıYıldız oyuncu görevini hızlı bir şekilde yerine getirmiş, soru-cevap kısmıyla neredeyse hiç ilgilenmemiş ve menajeriyle birlikte kapısından aceleyle çıkmadan önce hiç konuşmadan imzaları atmıştı. Waterstones çalışanları gözle görülür bir şekilde etkilenmemişti ama Pryce'in umurunda değil gibiydi. Alışveriş merkezinden ayrılmıştı ve şu anda aşağıdaki avluda menajeriyle sohbet ediyordu.

Müşteriler yeni kitabın kopyalarını ellerinde tutarak ve hararetli bir şekilde sohbet ederek uzaklaşıyorlardı. Ancak o oyalandı, kendi kopyasını çöpe atmadan önce son okuyucu gözden kaybolana kadar bekledi. Bu son derece keyifli bir deneyimdi - taciz edilmiş bir yazarın *kendisine* bir kopya ithaf etmesi - ama içindekileri okumasına gerek yoktu. Onun hakkında her şeyi biliyordu.

Arka planda, kitapçı çalışanlarının sessiz bir verimlilik gösterisiyle sandalyeleri istiflediğini görebiliyordu. Ama artık alışveriş merkezinde yalnızdı ve etrafına tedirgin bakışlar atarak güvenlik kameralarını ya da devriye gezen güvenlik görevlilerini aradı. Ancak yerini iyi seçmişti - burada fark edilme ihtimali çok azdı. Yine de oyalanmak olmazdı ve kadınların birlikte hareket ederek gecenin karanlığına doğru aceleyle uzaklaştıklarını görmekten memnun oldu.

'Bir, iki, üç, dört, beş...'

Kendi kendine sessizce saydı, saniyeler geçtikçe hissettiği duygunun tadını çıkardı. Metodik ve dikkatliydi ama aşırı heyecanlanmaya, acele meyilliydi. Acele etmemek, sabırlı olmak, anın tadını çıkarmak daha iyiydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Pryce şu anda onun ilgisinden kaçamazdı.

Belirgin bir tanık olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakınarak, sütunun arkasındaki görüş noktasından ayrıldı ve yürüyen merdivenlerden aşağı doğru hızla ilerledi. Oradan döner kapılara doğru kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra temiz havaya çıktı.

Gece keskin ve tazeydi, boğazının arkasına vuran soğuk hava, duyularını keskinleştiriyor ve onu enerjiyle dolduruyordu. Karanlık sokağı gözden geçirirken ileride ufak tefek Pryce ve arkadaşını gördü. Pryce'ın bir sonraki adımda nereye gideceğini merak ederek sessizce peşlerinden gitti. Eve mi gidecekti? Bir bara mı dalacaktı? Yoksa aklında başka bir yer mi vardı?

Hareketleri avınınkini yansıtıyor, hızı onunkine uyuyordu. Sessiz bir birliktelik içinde birbirlerine kenetlenmişlerdi ama Pryce bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu, menajeriyle yoğun bir sohbete dalmıştı. Hâlâ telaşlı, hatta tedirgin görünüyordu, sürekli telefonuna bakıyordu. Ne arıyordu? Ne bulmayı umuyordu? Onun sıkıntısını, yönünü şaşırtmasını izlemek onu eğlendiriyordu.

Mutlu bir şekilde süzülüyordu, anın içinde kaybolmuştu, bu yüzden bunu beklemiyordu. Uyarı vermeden Pryce yavaşladı. Vücudu sanki bir tehlike sezmiş gibi gergin, hatta kıvrılmış görünüyordu. Ve şimdi durakladı, dönüp sokağın aşağısından ona doğru bir bakış fırlattı. Eğer bir saniye daha yavaş olsaydı, refleksleri körelmiş olsaydı, onu anında yakalardı. Hal böyleyken, onun gür saçlarının değiştiğini, başının dönmeye başladığını gördü ve uzun gölgelerin kendisini gizlemesi için dua ederek duvara yaslandı.

Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Pryce sokağı hızla taradı, tehlike avına çıkmıştı. Onu duymuş muydu? Onu bir dükkânın vitrininde mi görmüştü? Yoksa sadece tedbirli mi davranıyordu? Şimdi yakalanmak her şeyi mahvedebilirdi, özenle hazırladığı tüm planları...

Hayır, bir kez daha dönüyordu, yalnız olduğundan emindi. Şimdi kendi aptallığına başını sallayarak uzaklaşıyordu, ama bu gerçek miydi yoksa arkadaşının yararı için miydi, o söyleyemezdi. O acele ediyordu

köşeye doğru yaklaşıyordu. Ona bir vermek istiyordu ama onu kaybetme riskini göze alamazdı. Oyunda kalmak için şansını denemek zorundaydı.

Duvardan uzaklaşarak hızını artırdı, lastik tabanlı ayakkabıları adımlarının sesini bastırıyordu. Pryce ve arkadaşı yolun tepesine ulaşmış, köşede gözden kaybolmuşlardı. Hızını artırarak onları takip etti, ancak yolun sonuna ulaştığında yavaşladı, avını takip etmeden önce köşeden temkinli bakışlar fırlattı.

Sokak bir kez daha sessizliğe bürünmüştü, sanki tüm bu mini drama gözlenmeden oynanmış gibiydi. Ama şimdi, karanlıktan dördüncü bir figür ortaya çıktı. Minyon yapılı, yüzünün bir tarafında gözle görülür bir yara izi olan genç bir kadın, tüm olan biteni çöp kutularının arkasında saklandığı yerden izlemişti. Topuklu ayakkabı giydiği için kendine lanet okuyarak, ayaklarının ucuna basa basa caddeden hızla uzaklaştı, bu arada uzun boylu, cılız figürü gözünün önünden ayırmamaya kararlıydı.

Bölüm 30

"Yani kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok?"

Helen, Dedektif Başkomiser Grace Simmons'la birlikte cinayet panosunun önünde duruyordu. İkili olay odasında yalnızdı ve önlerindeki kanıtları inceliyorlardı. Cinayet panosu dolmaya başlamıştı - Justin Lanning, Adam Cannon ve şüphelinin resimleri, kabataslak bir zaman çizelgesi ve birkaç aktif soruşturma hattıyla çevrelenmişti - ama Helen'in hoşuna gitmeyecek kadar çok boşluk vardı.

Simmons'ın sorusuna cevap olarak başını salladı.

"Freemantle'a yaptığınız yolculuktan bir şey çıkmadı mı?"

Helen bir kez daha başını salladı.

'Bu adamın radarın altında var olduğu hissine kapılıyorum. Belirgin bir gerçek dünya bağlantısı yok ve belli ki kimliğini gizlemek için büyük çaba sarf ediyor. Biraz ... görünmez görünüyor, belki de işi ya da niyeti ne olursa olsun marjlarda - kara ekonomi, karanlık ağ - faaliyet gösterdiğini düşünüyor.

Simmons başını sallıyordu ama bu habere sevinmiş görünmüyordu. Doğrusu, Helen'in patronu bu gece bitkin, hatta biraz yenilmiş görünüyor. Helen ona moral vermek istiyordu - ona bir şeyler vermek için - bu yüzden hızlıca devam etti.

'Ancak, belli ki birinin oğlu, birinin arkadaşı, bu yüzden şu anda en iyi seçeneğimiz halkın başvurusu. Kel olması olasılığı azaltıyor, ayrıca oldukça belirgin özellikleri var, yani *birileri* onu tanıyacaktır. Asıl soru, bize söylemek isteyip istemeyecekleri. Lanning'in ölümü zaten medyada çok fazla yer buldu, bu yüzden biz de ortaya çıkacağız. Tek umudumuz birilerinin vicdan sahibi olması ve telefonu açmaya istekli olması.

Simmons biraz da hüznle, 'Bunu yapmaya istekli insan sıkıntısı çekmeyeceğiz,' diye ekledi.

Bu arada minibüsü aramaya devam edeceğiz. Ondan kurtulduğunu düşünmek için bir nedenimiz yok.

Devriyeler dışarıda ve trafik kameralarını yakından takip ediyoruz...'

Simmons biraz Helen'in hissettiği gibi bakarak tahtaya bakmaya devam etti. Gerçek şu ki, tüm çabalarına rağmen bu gizemli figürün kim olduğunu bulmaktan hâlâ çok uzaktaydılar.

Simmons sonunda, 'Yarın sabah için planlanmış bir basın toplantımız var,' dedi. 'Umarım o toplantıdan bir sonuç çıkar. Bu arada, *siz* de dahil olmak üzere hepimiz biraz dinlenmeliyiz.

"Beş dakika sonra .

'Bunu duyduğuma sevindim. Bunun bir koşu değil, bir maraton olduğunu herkesten daha iyi biliyorsunuz.

Silik bir şekilde gülümseyen Simmons gitmek için döndü. Geç olmuştu ve Helen'in şu anda yapabileceği en iyi şey arkadaşının gitmesine izin vermek, sonra da toparlanıp kendisi gitmektir. Ama bunun yerine kendini bir kez daha konuşurken buldu.

"İyi misin?

Soru Simmons'ı şaşırtmıştı ve şimdi durakladı.

"Ben iyiyim... Neden?

Simmons o konuşurken döndü, yüz ifadesi merak ve şaşkınlık karışımıydı. Helen normalde amiriyle bu kadar doğrudan konuşmazdı - ve asla olay odasında konuşmazdı - ama yalnızdılar ve gerçekte arkadaşı ve akıl hocası için endişeleniyordu.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi Helen parlak bir sesle. "Sadece çok solgunsunuz ve... belki de biraz durgunsunuz. Seni rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak ediyordum, kendini iyi hissetmiyorsan ya da...'

"Hayır, iyiyim," diye cevap verdi Simmons, oyunbaz bir tavırla. 'Sadece yorgunum, hepsi bu. Yaşlılık işte Helen, tavsiye etmem.

"Sen yaşlı değilsin.

'İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. İki yıl önce emekli olmalıydım.

Bu düşünce Helen'i dehşete düşürdü - Simmons onun arkasını kollayan tek patrondur - ama sağlığı pahasına devam etmesi söz konusu olamazdı.

'Bakın, eğer biraz geri çekilmeniz gerekiyorsa, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, elimden geleni yaparım-'

Simmons içtenlikle, "Bunu duymak bile istemiyorum," diye karşılık verdi. 'Senin yeterince işin var ve ben de elimizde *bu* iş varken izne ayrılamam.

Cinayet tahtasını işaret ederek Helen'in bakışlarını bir kez daha oraya çekti.

'İyi olacağım, sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var, hepsi bu. Benim için endişelenmeyin.'

Helen'in kolunu okşayan Simmons son bir kez gülümsedikten sonra yoluna devam etti. Helen onun gidişini izledi, garip bir şekilde huzursuz hissediyordu. Arkadaşının desteği için minnettardı ama bu gece rahat edemeyeceğini de biliyordu. Soruşturmada cevaplanmamış çok fazla soru vardı ve şimdi Simmons hakkında da bazı endişeler vardı. Bunu iyi saklıyordu ama Helen patronunun son zamanlarda zorlandığından emindi - endişeli, dikkati dağınık - bu da Helen'i huzursuz ediyordu. Grace Simmons ona karşı her zaman açık sözlü olmuştu, ama şimdi Helen bir engelin büyüdüğünü, karakterine hiç uymayan bir kaçamak cevap verdiğini hissediyordu. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü Helen, uzun yıllara dayanan dostluklarında ilk kez kendisine hikâyenin tamamının anlatılmadığından şüpheleniyordu.

Bölüm 31

Kapıyı çarparak kapattı ve zinciri kaydırarak taktı. Çürük bir şeydi, bu yüzden mandal kilidini indirdi ve kilidi sabitlemek için eğildi. Memnun bir şekilde oturma odasından pencereye doğru koştu - Barbara dışarıda bir Uber bekliyordu ve ona el sallıyordu - sonra bir kez daha arkasını döndü. Onu içeri davet etmeyi düşünmüştü ama Maxine dairesinin *her* santimini kontrol etmeden kendini mutlu hissetmeyeceğini biliyordu. Ve bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Barbara yeterince şüpheliydi, Maxine'in bu geceki tuhaf davranışlarının yorgunluktan kaynaklandığını söylediğinde yalan söylediğini sezmişti. Maxine daha yeni paçayı kurtardığının farkındaydı ve Barbara'nın şüphelerini daha da arttırmamak istiyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey garip sorulardı.

Saatine baktı - 20.38. Yavaşça nefes veren Maxine kendini sakinleştirmeye, *gerçekten* güvende olduğuna ikna etmeye çalıştı. Eve kadar yürüdüğü için terliyordu ama paltosunu çıkarmaya zahmet etmedi ve oturma odasından arka yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Küçük alana girdiğinde hiçbir şeyin yerinde olmadığını görmekten memnun oldu. Pencereye doğru yürüdü, mandalı ve güvenlik kilitlerini kontrol etti, ardından sertçe çekti. Ne mutlu ki yerinden oynamadı, o da yoluna devam etti.

Kendi yatak odası da bıraktığı gibiydi ama acele etmedi, yatağın altını ve dolapları kontrol ettikten sonra pencerenin güvenli bir şekilde kilitletiğinden emin oldu. Ne bulmayı beklediğinden emin değildi ama tam bir tur atmadan mutlu olamayacağını biliyordu. Önce banyoya, sonra da oturma odasına girdi. Buradaki pencereler pek iyi durumda değildi - neden onları daha önce modern olanlarla değiştirmemişti? - Ama yeterince güvenli görünüyordu. Dayanırlardı.

Ön kapiya dönerek mandalı ve kilidi tekrar kontrol etti. Olmaları gerektiğini bildiği gibi hâlâ yerlerindeydiler. Rahatlayan Maxine kapiya yaslandı, gözlerini kapadı ve nefes .

Kalp atışları ancak şimdi yavaşlamaya başlamıştı. İki saatin büyük bölümünde gerginlikten kaskatı kesilmişti, en kötüsünden korkuyordu ama şimdi nihayet rahatlayabilirdi. Bu akşam iğrenç ve korkunçtu, onu geride kaldığını sandığı bir kâbusun içine geri itmişti ama artık bitmişti, atlatmıştı. Hayatta kalmıştı.

Çılgınca görünüyordu ama doğrudu - arayan kişi sözünde durmuş, yaptıkları anlaşılmaya sadık kalmıştı. Bunun mümkün olduğuna pek inanmamıştı - adamın sadece onunla oynadığından, acımasız ölümünden önce acısını uzattığından korkuyordu - ama işte buradaydı, hayatta ve iyiydi. Doğrusu, adam bu teklifi yaptığında hiç tereddüt etmemiş, kendini kurtarma şansını yakalamıştı. Başka koşullar altında olsa vicdanıyla boğuşur, hatta belki de onun iğrenç önerisini elinin tersiyle iterdi ama bu gece ödemeye hazır olduğu bir bedeldi.

Onun yaşayabilmesi için bir başkasının ölmesi gerekiyorsa, olsun.

Bölüm 32

"Lütfen Callum, sadece ne yapmamı istediğini söyle.

Hannah dikkatle ona bakıyordu. Her zamanki gibi sempatik davranıyordu ama belli ki hissettiği kızgınlığı tamamen gizleyemiyordu.

"Eğer istersen, kalırım. Justin'le yakın olduğunuzu biliyorum... Ama iyi olacağınızı düşünüyorsanız, o zaman giderim.

Ona gitmesini söylemesi gerektiğini, geceyi tek başına geçirebilecek kadar sağlamış gibi davranması gerektiğini biliyordu ama yine de tereddüt etti. Stella'nın bekârlığa veda gecesi aylar öncesinden planlanmıştı ve Hannah da nedimelerden biriydi - elbette bu eğlenceyi kaçıramazdı. Yine de Callum sadece Justin'in korkunç cinayetiyle değil, DS Brooks'un sonraki ziyaretiyle de fena halde sarsılmış hissediyordu. Ona gösterdiği şüpheliyi tanıdığını mı hayal ediyordu? Yoksa gerçekten de evlerinden elli metre bile uzakta olmayan o sokakta mıydı?

"Bak, belli ki kötü durumdasın," dedi Hannah hızlıca, onun düşünce akışını keserek. "Stella'yı arayıp kulübe daha sonra gelebileceğimi söyleyeceğim.

Odayı geçti ve çantasını karıştırmaya başladı. Bunu kararlı bir şekilde ve kendine acıma hissi duymadan söylemişti, ancak vücut dili görünüşteki sakinliğini yalanlıyordu. Omuzları kamburlaşmış, vücudu sarkmıştı, sanki uzun bir savaştan sonra sonunda teslim olmuş gibiydi. Callum aniden bir sevgi patlaması hissetti, ama aynı zamanda delici bir utanç duygusu da. Bu *onun* suçuydu. Her zaman onun suçuydu. Bu sabırlı, sevgi dolu, hayat dolu kadın her zaman onun yanındaydı. Başka ne işi olursa olsun, South Hants Hastanesi'ndeki mesaisi ne kadar yorucu olsun, her zaman onun için, onun sorunları için zaman ayırır, tam da doğru miktarda rahatlık, sevgi ve ilham verirdi. Zor bir iş olduğunu biliyordu, daha az başarılı birçok kadının şimdiye kadar çekip gitmiş olacağını biliyordu

Ve birdenbire, onun hayatı üzerindeki öldürücü etkisinden dolayı korkunç bir suçluluk hissetti.

"Bekle...

Durakladı, yukarı baktı. Ve anda, çalışılmış nötr ifadesine rağmen, adam bunu gördü. Gözlerinde bir umut parıltısı - serbest bırakılacağını, dışarı çıkıp arkadaşlarıyla sarhoş olabileceğini, okuldan beri tanıdığı kızlarla gece boyunca dans edebileceğini. Ona bunu, sevgisinin bu küçük simgesini vermek onun elindeydi ve birdenbire bunu yapmaya karar verdi. Evet, Justin ölmüştü ve çok sarsıldığı doğrudu ama bir şekilde üstesinden gelecekti. Gerçekte, , korkmaya ne hakkı vardı? Hayır, iblisleri var olmadıkları yerde görmeyecekti. Güçlü olacaktı.

'Gitmelisin. Elbette gitmelisin,' diye iddia etti, sesi hissettiğinden çok daha emin geliyordu.

Bu işe yarar gibi görünüyordu. Hannah odanın öbür ucuna geçip ona ve onu kendine çekti.

"Teşekkür aşkım," diye fısıldadı.

Duygusal olduğunu, belki de gözlerinde yaşlar ve onu doğru şeyi ikna ettiğini söyleyebilirdi. Belli ki bir molaya ihtiyacı vardı - işten, hayattan, *ondan* - ve bu gece bunu alacaktı.

'Sen git ve eğlenmene bak. Kokteylleri kaçırmanı istemem,' dedi neşeyle, kız ondan uzaklaşırken.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni sabah arayacağım.

Çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

'Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma,' diye cevap verdi kayıtsızca.

Sahte bir onaylamayla elini kaldırdı ve iki dakika sonra ön kapı arkasından sıkıca kapanarak gitmişti. Pencereye doğru ilerleyen Callum perdeleri geri çekerek onun caddede uzaklaşmasını izledi. Kadın yavaşça kaybolurken, taksi durağına doğru ilerliyordu,

birden içinde derin bir boşluk hissetti. Sanki sadece onun yörüngesindeyken işlevini yerine getirebiliyor, sadece neşeli ve yapıcı olabiliyordu. Onu yoluna gönderirken sergilediği tüm sahte ciddiyet aniden buharlaştı - şimdi kendini yalnız, korkmuş ve tedirgin hissediyordu. Evdeki sessizlik etrafını sarmış, onu kışkırtıyor, tehdit ediyordu. O hayalet gibi, cılız figürün görüntüleri zihninde canlandı. Adamın bahçe çitine tırmandığını, arka kapıyı zorladığını ve ona doğru geldiğini hayal edebiliyordu...

Dışarıdan gelen gürültülü bir ses dönmesine neden oldu... ama bu sadece komşusunun arabasının kapısını çarpmasıydı. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu - yemek pişirmek, televizyon izlemek, herhangi bir şey - ama birdenbire *hiçbir şey* yapamaz hale geldi. Bu yüzden olduğu yerde kaldı, pencere pervazına tutunarak umutsuzca pencereden dışarı baktı. İyileşmek, daha güçlü, daha dirençli olmak için çok çabalamıştı ama bu gece kendini yine o travma geçirmiş genç gibi hissetti.

Kaybolmuş, kafası karışmış ve korkmuş.

Bölüm 33

Yolda hızla ilerleyen Emilia sağını solunu taradı. Ama yol boştu, bu yüzden hızını artırarak kavşağa doğru ilerledi. Ve şimdi, işlek kavşağa yaklaşırken, kurtuluşu gördü.

"Taksi!

Araba yolun karşısına geçip ona doğru ilerledi. Emilia kapıyı çekip açmadan ve içeri atlamadan önce ancak durabilmişti.

"Şu minibüsü görüyor musun?

Bu sürücü baktı Şaşkın, Yani Emilia ısrar etti, çılgınca el kol hareketleri yaptı.

"Şu gri transit minibüsü görüyor musun?

"Evet..." diye yanıtladı sürücü tereddütle, yola bakarak.

"Onu takip et. Eğer yakın durabilirsen sana iki katı ücret veririm.'

Sürücü taksimetreyi açarak minibüsün peşinden yola koyuldu. Terleyen Emilia oturdu ve gözlerini araçtan ayırmadan kemerini bağladı. Şimdi onu kaybetmek felaket olurdu.

"Sen özel misin?

İlk başta endişeli görünen şoför, şimdi daha rahat, hatta biraz heyecanlı görünüyordu, gelişmekte olan bir dramın parçası olabileceğini hissediyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Emilia, sertçe.

"Kocan dışarıda oynuyor o zaman?

'Sadece sür. Sana konuşman için para ödemiyorum.'

Sürücü isteksizce dikkatini tekrar yola verdi. Emilia bu moladan memnundu - nefes almak ve düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Tuhaf bir akşam olmuştu. Pryce'ın Waterstones'taki renksiz performansı tuhaftı ama daha da ilginç olanı, sonrasında yaşananlardı. Orada bulunanların çoğu okumasının ardından isteksiz yıldızın etrafında toplanmış, selfie çektirmek ve

imzalar. Ama birkaç kişi geri çekilmişti: Emilia ve içeri geç girip kalabalığın en arkasında yerini alan soluk , kel bir adam. Maxine'le yakından ilgileniyor gibi görünüyordu ama onunla ilişki kurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Maxine'in kitabıyla ya da lansmanla pek ilgili görünmüyordu, imzalı kopyasını satın aldı ama kısa bir süre sonra çöpe attı.

Elbette tamamen masum bir açıklaması olması da mümkündü - dünyada pek çok tuhaf insan vardı. Ama içgüdüleri Emilia'ya bu adamda farklı bir şeyler *olduğunu* söylüyordu. Bu yüzden geri çekilmiş, dükkân boşalırken onu yakından izlemiş ve sonunda sabrının karşılığını almıştı. Bu adamın Maxine'e karşı bir ilgisi vardı, ama bunun ne olduğunu söyleyemiyordu. Maxine dükkândan çıkana kadar beklemiş, sonra da inatla gölgelere tutunarak onu takip etmeye başlamıştı.

Bu arada o da takip edildiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Üçlü sağlam bir ilerleme kaydetmiş, Pryce'ın dairesine kadar olan on dakikalık yürüyüşü zamanında tamamlamıştı. Adam orada durmuş, içeride ışıkların yanmasını izliyordu. Ona yaklaşmak ya da zili çalmak için hiçbir hareket yapmadı; bunun yerine girişin yakınında oyalandı, ön kapıya, bitişikteki mülklere baktı, ancak onlara olan ilgisinin ne olduğunu Emilia söyleyemedi.

Bu sessiz dramı , en iyisi için ne yapacağını tartışmıştı. İçgüdülerine ters düşse de, adam Pryce'ın dairesine girmek için en ufak bir girişimde bulunursa polisi aramak için kendini hazırlamıştı. Ama sonuçta buna gerek kalmamış, adam aceleyle olay yerinden uzaklaşmıştı. Emilia hemen takibine devam etmiş, karanlık sokaklarda adamın peşine düşmüştü, ta ki adam aniden bir sokağā dalana kadar. Birkaç dakika sonra gri bir transit minibüs ortaya çıktı ve karanlık sokakta hızla uzaklaştı.

Emilia bu taksinin peşine düşmüştü ve onun düşünce ve eylem hızı sayesinde minibüs hâlâ görüş alanındaıydı. Artık şehir merkezinden ayrılmışlardı ve

Portswood'un derinliklerine. Burası öğrencilerin ve genç çiftlerin uğrak yeri - eğlenceli, canlı, kenarları biraz kaba olsa da. Emilia gözlerini minibüse sabitledi ve minibüsün ana caddeden ayrılıp mahallenin daha az seyahat edilen kısımlarına doğru ilerlediğini görünce meraklandı. Burada çok sayıda sanayi sitesi vardı ve gecenin bu saatinde hepsi de ölüm sessizliğinde olurdu.

" etmek ister misin?

Sürücü dikiz aynasından ona bir bakış attı. Kendini neyin içine soktuğunu merak etmeye mi başlamıştı?

"Evet. Beni korumak için burada olduğun sürece güvende olacağıma eminim.

Şoför omuz silkti, mutlu görünmese mecbur kaldı. Onun rahatsızlığını görmezden gelen Emilia gözlerini transit minibüse dikti. Şimdi yavaşlıyordu, bu da onun ilgisini çekiyordu. Birkaç dakika sonra minibüs tamamen durdu ve bir sanayi sitesinin kenarındaki yorgun görünümlü bir deponun önüne yanaştı.

"Burada durabilirsin.

Taksi şoförü kenara çekti, şoför inip aceleyle depoya doğru uzaklaşırken Emilia dikkatle onu izledi. Emilia adresi not etti ve şoförden kendisini eve bırakmasını istedi. Bir akşam için yeterince dedektiflik yapmıştı - minibüsün plakasını da not etti - araştırmasının bir sonraki aşamasını sabah, etrafta daha fazla insan varken gerçekleştirmesi daha iyi olacaktı.

Koltuğuna geri yerleşen Emilia kısa bir gülümsemeye izin verdi. Gün ilgi çekici bir şekilde sona ermişti. Önemli bir şeye, Justin Lanning'in vahşi cinayetini aydınlatabilecek bir şeye tanık olduğundan emindi. Önemli sorular cevapsız kalmıştı - Maxine'e neler oluyordu? Onu takip eden kimdi? Ve en önemlisi, ondan ne istiyordu? - Ama bunlar yarının sorularıydı.

Bu gece, sadece iyi yapılmış bir işi düşünebilirdi.

Üçüncü Gün

Bölüm 34

İşini sevdiği günler vardı. Bazı günler de, gereken görev ve sorumlulukları yokmuş gibi davranarak işine sırtını dönmeyi diliyordu. Bugün kesinlikle ikincisiydi.

Sabahlar çoklu görevler için bir zamandı ve Charlie her zamanki gibi bir düzine tabağı döndürüyordu. Giyinmişti, bu bir başlangıçtı ama yemek yemeyi başaramamıştı, muhtemelen bu yüzden kendini iyi hissetmiyordu. Bu arada Jessica partiyle ilgili son dakika taleplerini sıralıyordu; bu da Charlie'ye pastanın teslim edileceği zamanı ayarlaması gerektiğini hatırlatıyordu, Steve de ona sorular sormaya devam ediyordu.

"Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama zamanında geri döneceğim, bu konuda endişelenmeyin.

"Peki şişme kale konusunda emin miyiz?"

"Evet..." diye yanıtladı Charlie, belli belirsiz bir sesle. "Ama tekrar kontrol etmek için onları arayacağım.

'Peki ya parti çantaları? Onları yaptık mı?'

Charlie sessizce küfretti. Tüm gerekli malzemeleri almıştı ama parti çantalarını hazırlamayı tamamen unutmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, dün gece hiçbir şey yapamayacak kadar yorgundu.

'Eşyalar yatak odamızda, gardırobun üstünde, ama tasnif edilmesi ve poşetlenmesi gerekecek. Zamanınız olduğunu sanmıyorum...'

Steve ona öyle bakıyordu, o da saate bir göz attı, mucizevi bir şekilde yavaşlamış olabileceğini, işi yapmak için yeterince zaman kalabileceğini umuyordu. Ama beklediği gibi, çoktan geç kalmıştı.

'Üzgünüm aşkım, gerçekten gitmem gerek...'

"Cumartesi günü mü? Kızınızın doğum günü partisinin olduğu gün mü?"

"Burada neyle uğraştığımızı biliyorsun," diye üstü kapalı bir şekilde karşılık verdi Charlie, Jessica'nın dinlediğinin farkındaydı. "Ama ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönerim."

"Tamam, git o zaman. Steve onu kapıya doğru götürürken bile yanaklarını şişirerek nefes verdi."

Jessie'ye dönmeden önce onun yanağını gagalayarak, 'Teşekkürler aşkım,' diye karşılık verdi. 'Ve seni de seviyorum. Babana iyi davran...'

Eğilerek kızının yanaklarını öptü ve bunu yaparken saçlarını karıştırdı. Sonra çantasını kaptığı gibi, bir kez daha yolunun kesilmesine fırsat vermeden aceleyle koridora çıktı. Ön kapıyı açarken bile Steve'in günü organize ettiğini, Jessica'ya onun yokluğunda neler yapmaları gerektiğini anlattığını duyabiliyordu. Bunun kendisine yönelik olmadığından oldukça emindi - Steve o tür bir adam değildi - ama öyle olsaydı bile, inmezdi. Steve her ne kadar oflayıp puflasa da, kızıyla vakit geçirmekten keyif aldığı için her zaman kendi isteğiyle boşluğu doldururdu. Charlie'nin işinin gerekleri konusunda hiçbir zaman yanılsamaya kapılmamıştı ve o güvende olduğu sürece mutluydu. Bu onun için daha büyük bir rol anlamına geliyordu, evi idare etmek, Jessica'ya bakmak, benimsediği bir rol. Ve bazen yaptığı gibi, Charlie içgüdüsel olarak pazarlığın iyi tarafının kendisinde olduğunu, her nasılsa kısa çöpü çekenin hep Jessica *olduğunu* düşünüyordu.

Belki genel yorgunluk hissinden, belki Jessica'nın yeni önceki son partisinin öneminden, belki de dün yaşadıklarından kaynaklanıyordu ama Charlie içgüdüsel olarak, doğasındaki tüm karanlık ve tehlikelerle birlikte soruşturmaya geri dönme konusunda isteksiz hissediyordu. Bugün evinde, ailesinin yanında, rahat, mutlu ve güvende olmayı tercih ederdi. Ama yapacak bir şey yoktu, bu kadar zor durumdayken ekipten çekinmesi mümkün değildi, bu yüzden cesaretini toplayarak kapıyı arkasından kapattı ve soğuğa doğru adım attı.

Bölüm 35

Helen mutfak masasında tek başına oturmuş, sessizliği tarafından yutulmuştu. Dizüstü bilgisayarını önünde duruyordu ama sıkıcı vızıltısı dışında her şey hareketsizdi. Normalde dairesi onun sığınağı, sıkıntılarından uzaklaşmak için hoş bir mola yeri idi ama bugün ağır, cansız bir havası vardı, sevgilisinin kollarında uyandığı önceki sabahtan çok farklıydı.

Geceyi yalnız geçirmişti. Bu onun seçimi idi ama şimdi bunun doğru bir seçim olup olmadığını merak ediyordu. Çoğu zaman yalnız kalmak, dünyadan ve insanlardan uzaklaşmak isterdi ama bazen bu onun felaketi olur, korkularını büyütür ve yalnızlığının altını çizerdi. Joseph'in onun için ne ifade ettiğinden emin değildi ve ekibinin bir üyesiyle ilişki kurmasına izin vererek tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı ama dikkatini kendi endişelerinden uzaklaştırarak sağlıklı bir dikkat dağıtıcı olduğundan da şüphesi yoktu. Ancak dün gece böyle bir rahatlama sağlamamıştı. Onunla ilgili sorular - onun davranışları, karakteri, aralarındaki ilişkinin bilgeliği - Lanning'in cinayeti ve soruşturmayla ilgili daha önemli sorular beyninde dönmeye devam etti.

Gece sürünerek geçmişti. Saat saat, dakika dakika kara bulutlar yavaş yavaş çöküyor, gölgelerden iblisler çıkarıyor, Helen'i ışıktan ve umuttan koparıyordu. Geçmiş zamanlarda, karanlığı uzaklaştırmak için çaresiz önlemlere başvurabilirdi - şehrin S&M kulüplerinde ceza aramak veya kendi derisine bir jilet almak - ama bunun ötesine geçmek için çok uğraşıyordu, bu yüzden olduğu yerde kaldı, umutsuzca uyumaya çalışırken dönüp durdu, .

Herhangi bir noktada uykuya dalmış mıydı? Kendini şaşırmış ve baygın hissediyordu ama bunun uykusunun bölünmesinden mi yoksa hiç olmamasından mı kaynaklandığını söyleyemiyordu. Sonunda, uykuya dalmaktan vazgeçmişti.

Duşun onu canlandıracağını umarak savaştı. Ancak yarım saat sonra, yıkanmış, giyinmiş ve önünde sert bir fincan kahve varken, neredeyse hiç daha iyi hissetmiyordu. çünkü aynı sorular devam ediyordu.

Saat erkendi ama yola çıkmadan önce hâlâ yarım saati vardı. Normalde bu süreyi kendini bir şeyler yemeye zorlamak için kullanırdı ama bugün hevesini toplayamadı. Bunun yerine bilgisayarını çalıştırdı ve içindeki küçük sesin ona durmasını söylemesine rağmen araştırmaya başladı.

'Joseph Hudson' ve 'Dedektif çavuş Joseph Hudson' ile başlamıştı ama zaten bilmediği hiçbir şey keşfetmemişti. Onunla görüşmeden önce, geşmişteki mesleki başarıları ve tek tük kınamaları hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı ve bunların hepsi internette, çeşitli yerel gazetelerde yeniden yayınlanmıştı. Peşinde olduğu şey bu değildi. Joseph Hudson hakkında biraz bilgi edinmek istiyordu.

şimdi onun hakkında çok az şey bildiğini fark ediyordu. Onun zevkleri, arzuları, tutkuları hakkında bir fikri vardı ama dün geceki tuhaf karşılaşmaları onun karakteri hakkında çok az şey bildiğini kanıtlıyordu. Terbiyeli, aydın, kendini işine adanmış bir adama benziyordu ama dün geceki yüz ifadesinde onu endişelendiren bir şey - çıplak bir öfke - vardı. Sanki perde bir kez daha inmeden önce, içindeki adama kısa bir anlığına atmıştı.

Taktiğini değiştirerek, şimdi 'Karen Hudson' yazdı. Çok sayıda isim, çok sayıda Facebook meraklısı hemen ekranda belirdi ve Helen'in ilk içgüdüğü dizüstü bilgisayarını kapatıp arayışından vazgeçmek oldu. Ama merakı uyandı - Joseph'in eski karısından bahsedildiğini duymuştu ama onu daha hiç görmemişti. Böylece kaydırmaya başladı, yüzler sonsuz bir bulanıklık içinde vızıldayarak geçiyordu. Kısa süre sonra bundan sıkılarak aramasını geliştirdi: "Karen Hudson, Birkenhead.

Bunun Joseph'in ayrılmadan ve güneye gitmeden önceki son görevi olduğunu biliyordu. Bu kez ekranda çok daha az sayıda kayıt vardı ve söz konusu kadını teşhis etmesi uzun sürmedi; ekrandaki kadınlardan yalnızca biri kendisini Merseyside polis dedektifinin eski karısı olarak tanıtıyordu. İşte oradaydı - kısa, kırpılmış saçları olan güzel, minyon bir kadın. Yapısı, görünüşü ya da tavırları Helen'e hiç benzemiyordu ama hoşlanılmayacak bir yanı da yoktu - görünüşe bakılırsa hoş, sıcak bir tipe benziyordu.

Helen bir kez daha araştırmasına son vermek istedi ama Karen'ın hikayeyi bir de kendi tarafından dinleme, Joseph'in ayrılıklarına dair anlattıklarını doğrulama arzusu onu devam etmeye zorladı. Böylece, çeşitli Facebook gönderileri arasında gezinerek bu yabancıнын hayatındaki küçük değişikliklere göz attı. Karen mutlu görünüyordu, artık çok sevdiği belli olan genç bir oğlu vardı, bu da Helen'i neşelendiriyor, ayrılığın çok tatsız olmadığını gösteriyordu. Ama sayfayı ilerlettikçe birkaç şey giderek daha belirgin hale geldi. Birincisi, sahnede yeni bir partner yoktu. İkincisi, eski kocasının davranışları yüzünden hâlâ derin bir üzüntü içindeydi.

Helen, birinin ıstırabını gözetliyormuş gibi berbat hissediyordu ama şimdi geri dönemezdi. Giderek artan bir tedirginlikle okumaya devam etti ve söz konusu küçük çocuğun - Kieran'ın - Joseph'in olduğunu ve şu anki sevgilisinin ikisini de terk ettiğini çok çabuk fark etti.

Bunun dostane bir ayrılık olması söz konusu değildi. Hayal kırıklığına uğrayan Karen Facebook'ta kendini tutamadı ve dinleyen herkese Joseph'in sorumluluklarına sırtını döndüğünü ve küçük çocuğun doğum gününde bir kart bile göndermeyecek kadar onları hayatından çıkardığını anlattı. Konuyla ilgili paylaşımlarının bazıları öfkeli, bazıları üzgündü ama hepsinin teması aynıydı: onları sevdiğini söyleyen, onları beslemeye ve korumaya yemin eden adam tarafından terk sevgi dolu bir eş ve çocuk.

Helen'in eli imlecin üzerinde geziniyor, okumaya devam etmek istiyor ama bunu yapamıyordu. Karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Elbette bunların hiçbirisi doğru olmayabilirdi, Karen onun hatalarını kasten abartıyor olabilirdi, ama Joseph'in ona oğlunun varlığından bahsetmemiş olması Helen'in bundan şüphe duymasına neden oldu. Birden kendini akıntıya kapılmış gibi hissetti, sanki bir şeylere olan bağlılığını kaybetmiş gibiydi, sanki sarıldığı tüm kesinlikler ve umutlar artık hayali olduğunu kanıtlıyordu. Kendini yeterince cesur hissettiğinde, fırsatını bulduğunda, ona bu konuda meydan okuyacak, kendisini kasten yanıltıp yanıltmadığını anlayacaktı. Ama bu, dört gözle beklediği bir karşılaşma değildi.

Gerçek şu ki Helen artık ne düşüneceğini bilmiyordu - Joseph aslında iyi bir adam mıydı yoksa koyun postuna bürünmüş bir kurt muydu? Hiç değilse, sabahki tatsız araştırma ona en başından beri bilmesi gereken bir şeyi hatırlatmıştı.

Tarih, hikayenin sadece bir kişiye ait tarafıdır.

Bölüm 36

Kapıları iterek içeri giren Joseph, Helen'in ofisine doğru bir bakış attı. Bunu belli etmek istemiyordu ama içeride olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

İçini rahatlatan şey, ofisin boş olmasıydı. Kapı aralıktı ama amirinden bir iz yoktu - aslında olay odası bu sabah, her zaman istekli olan Osbourne ve birkaç veri işleyicisinin varlığı dışında büyük ölçüde terk edilmişti. Joseph hemen rahatladığını, sabahtan beri içinde biriken gerginliğin dağıldığını hissetti.

Takıma bağlılığını ve değerini kanıtlamak için erken girmek istemişti ama bunun onu Helen'le yalnız bırakabileceğini biliyordu. Dün geceki garip konuşmalarından beri ona ne söyleyeceğini düşünüyor, kendini düğümlere . Her şeyi ettiğini, soğukkanlı olması gerekirken öfkesine yenik düştüğünü biliyordu. Sorunu görmezden gelmeyi düşünmüş, sonra da tek olası yanıtın açık bir özür dilemek olduğuna karar vermişti. Bu ona pek uymuyordu ama belki de onları tekrar yola sokacaksa ödemeye değer bir bedeldi. Ancak şimdi, bunun hiç de gerekli olmayabileceği anlaşıyordu. Helen içeri girdiğinde günlük çalışma başlamış olacaktı, oda meslektaşlarıyla doluydu - belki de dün geceki rahatsızlık geçirilebilir ve unutulabilirdi.

Bu düşünceyle neşelenen Yusuf tam masasına yönelmek üzereydi ki telefonun çaldığını duydu. Normalde bu onu duraksatmazdı ama telefon şimdi sekiz, dokuz, on kez çalmış ve cevap verilmemişti. Deneyimleri ona bir olay odasında cevapsız bir telefonun genellikle kötü bir şey olduğunu öğretmişti, bu yüzden sesin kaynağını aradı. Şaşkınlıkla telefonun Helen'in ofisinden geldiğini fark etti. Helen'in yokluğunda eşliğinden geçmekten çekinerek tereddüt etti, ama yine de telefon çaldı,

sert ve ısrarcı. Çekincelerini bir kenara bırakarak ofisine girdi.

"Olay odası mı?

Bir duraklama oldu, sonra diğer uçtaki ses cevap verdi: 'DI Grace'i mi aramıştım? Bunun onun direkt hattı olduğunu sanıyordum?'

"Ve sen?

Joseph, arayanın ses tonundan rahatsız olarak hoşbeşten vazgeçti.

"Emilia Garanita. Acaba geldiğinde beni aramasını söyleyebilir misiniz-'

'Herhangi bir sorunuz varsa, medya irtibatını arayın. DI Grace'in zamanı yok-'

"Aslında Lanning davasıyla bazı bilgiler vermek için aramıştım.

"Ne tür bilgiler?

Sonra bir duraklama daha oldu: "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?" "DS Joseph-

"Hudson, evet, sen olduğunu düşünmüştüm.

Yine de onu aydınlatmak için hiçbir hamle yapmadı, bu da onu daha da kızdırdı.

"Yani?" diye sordu.

"Yani, eğer beni aramasını sağlayabilerseniz...

". Ama o burada değil ve sorumlu kıdemli memur benim, bu yüzden konuyla ilgili bilginiz varsa
-'

"DS Brooks burada değil mi?

"Hayır, değil," diye öfkeyle karşılık verdi. "Anlıyorum...

Yusuf, kurnaz gazetecinin kendisiyle oynadığı izlenimine . İlk içgüdüğü ona nereye gideceğini söylemekti ama bir kez olsun sağduyu galip geldi ve önünde başka bir olası yol açıldı.

'Polisten bilgi saklamanın cezai bir suç olduğunu hatırlatmama gerek yok...'

'Beni tehdit etme, Joseph. Bu bölgede senden çok daha uzun süredir çalışıyorum.

'Yine de, sizi engelleme suçundan tutuklayabilecek kişi benim, bu yüzden ...'

'Ah, erkekler. Neden hep böyle kör aletlerdir?'

'Çünkü bazı insanların anladığı tek dil bu. Şimdi sizi içeri almam mı gerekecek yoksa elinizde ne olduğunu bana söyleyecek misiniz?

Sonra uzun, hamile bir sessizlik: "Sanırım size bildiklerimi anlatabilirim. Seni biraz daha yakından tanımak ilginç olurdu.

"Anlamı?

'Yani sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım. Aradığınız adamın şu anki yerini bildiğime inanıyorum.

Yusuf hiçbir şey söylemedi, bu sıradan bomba karşısında afallamıştı. Oyuna getirildiğinin farkındaydı ama artık onun ilgisini çektiğine şüphe yoktu. Eğer bu adamın nerede biliyorsa, o zaman onlardan bir adım öndeydi.

'Ve eğer şartlar olursa, soruşturmaya yardımcı olmak için bunu sizinle hazırım. Yani soru şu...'

Gazeteci durakladı, sözleri havada asılı kaldı. Sözlerini bitirirken Yusuf onun yüzündeki gülümsemeyi neredeyse görebiliyordu:

'... anlaşma yapmaya hazır mısınız?

Bölüm 37

Maxine sanki ilk kez görüyormuş gibi ufuk çizgisine baktı. Güneş yükseliyor, şehir manzarasını parlak bir ışıkla yıkıyor, her şeyin parlak ve yeni görünmesini sağlıyordu. Southampton ne Floransa'ydı ne de Paris, ama bu sabah ona dünyanın en güzel şehriymiş gibi . Parıldayan çatı kiremitlerine bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. Maxine yıllardır, genç kızlığından beri ağlamamıştı ama şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ne anlama geldiklerinden dolayı onları memnuniyetle karşılıyordu.

Kitapla ilgili yapması gereken pek çok şey vardı ama o olduğu yerde, pencerenin yanında durmaya devam etti. Bu anı , hatırlamak istiyordu, böylece daha karanlık duygular ortaya çıktığında bu anıya başvurabilecekti. Zaten huzursuz bir gece geçirmiş, kâbuslarla boğuşmuş, şafaktan hemen önce terli ve korkmuş bir halde uyanmıştı. Baş zonklayarak, ağzı kuruyarak, korkudan tükenmiş bir halde kendine gelmişti. Yatağından fırlayarak dairenin etrafında bir tur atmış, yalnız olup olmadığını bir kez daha kontrol etmişti ama dehşet ve paranoya azalmaya başlasa bile, yerini daha rahatsız edici başka duygular almıştı. Şimdi, hala gelecek olanların, kendisinin de suç ortağı olduğu katliam ve ıstırapın hayalleri peşini bırakmıyordu. Günün soğuk ışığında, eylemlerinin sonuçlarından kaçınmak mümkün değildi ve bu da acil, kaçınılmaz sorulara yol açıyordu. Kendisiyle yaşayabilecek miydi? Yaşayabilse bile, buna *izin verilecek miydi*? Yoksa birileri ne yaptığını öğrenecek miydi?

Maxine, kaygılar ona saldırırken bile direnmek için çok mücadele , şüpheyi ve kendinden nefret etmeyi irade gücüyle bastırdı. Karar verilmişti, kalıp atılmıştı. Mesele artık kendi elinde değilken, kalan günleri boyunca kendine gerçekten işkence mi edecekti? Belki de

Olması gereken buydu, *her zaman* böyle . Belki de yaşamak, gelişmek, büyümek onun kaderiydi?

Bu düşüncelerin etkisiyle Maxine korkularını bir kenara bırakmış, tavandan tabana pencerenin yanında yerini almıştı. Ve güneşin doğuşunu seyrederken, dünyanın sarhoş edici güzelliğinden aldığı enerjiyle sadece umut ve olasılıkları görmeye başlamıştı. Önünde karanlık günler olacağını, bir hesaplaşmanın geleceğini biliyordu. Ama bu gelecek içindi; şimdilik sadece coşkunun, kabaran iyimserlik duygusunun tadını çıkarmak istiyordu.

Bugün hayatının geri kalanının ilk günüydü.

Bölüm 38

Gözünü bile kırpmamıştı. Callum'un hissettiği felç edici yorgunluğa, boğazından zorla geçirdiği iki duble viskiye rağmen, soluklanmaktan kaçmıştı.

Uyumayı başarabilseydi, kâbusları uyanırken gördüklerinden daha mı az korkunç olacaktı? Korkusunu kovmak için çok çalışmış, her türlü mutlu anıyı canlandırmıştı. Çocukken annesinin ona şarkı söylemesi, babasıyla kriket oynaması, on ikinci doğum günü partisinde go-kart zaferini kazanması, Hannah'yla tanıştığı gün - bir mutluluk panoraması, ama bu rahatlama sadece geçiciydi. Çok geçmeden kaygı, paranoya ve nihayetinde panik onu ele geçirdi, zihnini zehirledi ve gelecek tehlikeleri fısıldadı.

Gecenin köründe her şey çok gerçeküstü gelmişti. Hannah'nın arkadaşlığını, güven veren sıcaklığını arzuluyordu ama o dışarıda partideydi. En eski arkadaşlarıyla gülüyor, içiyor ve şakalaşıyordu. Biri böylesine acı çekerken diğeri nasıl bu kadar eğlenebiliyordu? Birçok kez onu eve çağırmak istemişti ama bir şekilde kendini tutmayı başarmıştı. Yaşadığı cehennem gecesinden çıkan tek iyi şey buydu. Belki de kendine verdiğinden biraz daha güçlüydü.

Güneş artık doğmuştu, panjurların arasından sızdığını görebiliyordu ve kendisinin de doğması gerekiyordu. Saatine bir göz attığında, saatin neredeyse on olduğunu gördü ... ama yine de kıpırdamadı. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü, yorganının altında kendini güvende hissediyordu, sanki çürük pamuklu kumaş aşılmaz bir kalkandı. Elbette gülünçtü ama başka bir desteğin yokluğunda, onu delirmekten, var olmayan hayaletleri hayal etmekten alıkoyan değerli bir koltuk değneğiydi. Aşırı aktif bir hayal gücü olduğunu biliyordu - hayatı boyunca hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştu- ve bunu dizginlemeye kararlıydı. Eğer korkunun ona saldırmasına izin verirse,

kaybolacağını biliyordu, yılların danışmanlığı bir anda yok olacaktı.

Keşke Hannah burada olsaydı. Sevgili, güzel Hannah. Üç yıl önce bir yeni eve taşınma partisinde tanışmışlardı, karşılıklı çekimleri en başından belliydi ve o zamandan beri, Hannah'ı uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen neredeyse hiç ayrılmamışlardı. O onun kayasıydı... hayır, o onun hayatıydı, atan kalbinin diğer yarısıydı ve ayrı olduklarında asla mutlu olmuyordu. Şimdi bile onun gitmesine izin vermemiş olmayı, onu kendisiyle kalmaya ikna etmiş olmayı diliyordu. Ve bunları düşünürken bile inanılmaz bir şey oldu. Telefonu çalmaya başladı.

Callum canlandı. Ne bir ihtiyat ne de bir çekingenlik vardı - yorganı üzerinden attı ve telefonunun titrediği tuvalet masasına doğru koştu. Arayanın kimliğine baktığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu - arayan . Kendisini almasını istemek için arıyordu, eve geliyordu.

"Merhaba aşkım, nasılsın?" Sakin konuşmaya çalışıyordu ama sözlerinin çaresiz ve bozuk çıktığını biliyordu. "Gecen nasıl geçti?"

Sonunda sessizlik oldu ve aniden - ezici bir şekilde - bunun bir 'cep çağrısı' olup olmadığını merak etti. Ama sonra alçak ve ölçülü bir ses konuştu.

"Yaşamak için bir saatin var.

Callum bir an için hiçbir şey söylemedi, kafası karışmış ve telaşlanmıştı. Diğer uçta bir erkek sesi vardı.

"Pardon...? ?' Sessizlik.

"Hannah nerede...? Telefonu neden sende?"

'Yaşamak için bir saatin var, Callum.'

Diğer uçtaki ses o kadar bilgili, o kadar samimiydi ki Callum'un nutku tutuldu. Callum neredeyse acı çektiğini hissetti, sanki kelimeler ruhuna ok gibi saplanıyordu.

"Tabii," diye devam etti adamın sesi, "kendi ölümünü bir başkasınıkiyle takas etmek istemiyorsan.

"Ne? Ne demek istiyorsun? Callum inanamayarak ağzından kaçırdı.

"Maxine ve F-Fran her zaman... *çok güzel* ," diye devam etti ses, hafifçe tökezleyerek. 'Bir de-'

Arama sona erdiğinde telefon yüksek sesle bipledi. Callum başparmağının kırmızı düğmeye kenetlendiğini görünce şaşırdı. Bunu yaptığını hissetmemiştir, içgüdüleri onu ele geçirmişti, bu korkunç, çarpık arama onu dehşete düşürmüştü. Tekrar yatağa çökerek telefonu bıraktı, beyinde bir düzine korkunç soru titreşiyordu. Bu adam neden Hannah'nın telefonunu almıştı? Neden onu tehdit ediyordu? Bu aramanın Justin'in cinayetiyle bir bağlantısı olması mümkün müydü?

Ve eğer öyleyse, bu sıradakinin o olacağı anlamına mı geliyordu?

Bölüm 39

"Bu da nereden ?

Helen ofisindeydi, yanında Charlie ve DC Reid vardı. Masasının üzerinde, şüphelinin görüntüsü yayınlandığından beri gelen 'görüntülerin' ve 'ipuçlarının' tam bir dökümü olan birkaç sayfa kâğıt vardı ama üçlünün gözü sadece Helen'in elindeki cep telefonundaydı.

"Callum Harvey'nin bir komşusu, Bayan Louise Marks..." diye önerdi Reid. "Sokakta tuhaf davranan birini görmüş ve onu filme almaya karar vermiş.

Helen şaşırarak, "Telefonunu mi?" diye sordu.

"Kendisi o bölgedeki Mahalle İzleme ekibinin başı, dolayısıyla bu sabah ilk iş olarak alarmdaydı. DS Brooks'a aktardığımda, Bayan Marks'ı çağırmaya karar verdi, böylece görüntüleri ilk elden görebilecektik.

"Şu anda görüşme odasında, eğer onunla konuşmak istersen," diye ekledi Charlie. "Ama bana seviyeli biri gibi geldi.

Helen arkadaşından uzaklaşarak görüntülere bir kez daha baktı. Klip yaklaşık yirmi saniye uzunluğundaydı ve ince, kel bir adamın Bayan Marks'ın ön çitinin hemen ötesinde, sokakta gezindiğini gösteriyordu. Klibin beşinci saniyesinde adam hareket etmeye başladı ve caddenin diğer tarafına geçti. Kameralı telefon adamın ilerleyişini izlemek için yukarı doğru eğildiğinde Harvey'nin evi görüldü. Adam görünüşe göre gelişigüzel yürüyordu ama Helen adamın gözlerinin evden hiç ayrılmadığını fark etti. Sonra gözden kayboldu, ama birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı, diğer yöne doğru yürüyordu, gözleri bir kez daha mülke yapışmıştı. Sonra gitme zamanının geldiğine karar verdi, ama bunu yapmadan önce, görülüp görülmediğini kontrol edercesine yolun karşısındaki Marks'ın evine doğru bir bakış attı. Justin Lanning'in mülküne girmeye çalışanın aynı uğursuz figür olduğuna şüphe yoktu - o mesafeden bile, bu küçük ekranda

Başının şekli, köşeli yüz hatları, söğüt gibi gövdesi kusursuzdu.

"Bu görüntü ne zaman çekildi? Helen sordu. "Üç gün önce," diye yanıtladı Reid.

"Ve Harvey de bu adamı etrafta gördüğünü düşündüğünü söyledi?

"Evet," diye onayladı Charlie. 'Ama bu ondan üç ya da dört gün önceydi...'

Helen'in istediği cevap bu değildi. Görünüşe göre bu adam arazide keşif yapıyordu ve tekrarlanan ziyaretleri ciddi, hatta ölümcül bir niyeti olduğunu gösteriyordu.

Helen doğrulurken, 'Tamam, Harvey'le en kısa zamanda tekrar konuşmamız gerekiyor,' dedi. Şimdi oraya gidiyorum. Bu arada, bunu elimizdeki diğer ihbarlarla karşılaştırın...'

Masanın üzerindeki isim ve telefon numaraları listesini işaret etti.

'Bakalım o bölgeden bu adamla eşleşen başka aramış mı? Daha sonra nereye gitmiş? Yaya mıydı? Minibüsü yanında mıydı? Yerel dükkanların güvenlik kameralarını da kontrol edin, bu bize ne yöne gittiğine bir ipucu verebilir. Trafik kameralarından bir şey çıktı mı?

"Minibüs dün gece kısa bir süreliğine şehir merkezinde, Oxford Caddesi'nde görülmüştür.

Helen merakla başını kaldırıp baktı ama Charlie onun hevesini kırmakta .

"Ama Harefield bölgesinde bir yerde izini kaybettirdi. Oraya ekstra üniformalar gönderdim ama şu ana kadar hiçbir iz yok.

"Devam et.

Helen neredeyse kapıdan geçmek ama eşikte durdu ve ekledi: "Bu adamı içeri almalıyız.

Bölüm 40

"Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?"

Joseph cevap vermeden önce sorunun bir süre havada asılı kalmasına izin verdi ve arabayı dikkatle Lodge Road'a doğru yönlendirdi.

"Sizi endişelendiren tam olarak nedir, DC Malik?"

İş arkadaşlarına rütbelerine göre hitap etmek adettendi ama Yusuf bu kez genç kadının unvanı üzerinde durarak bu şekilde sorgulanmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu belli etti.

"Dedektif Grace'i kontrol etmemiz gerekmez mi? Şimdiye kadar gelmiş olur, yani-"

"Ne amaçla?"

Ekibe yeni katılan genç ve enerjik bir kadın olan Malik, amirinin sert ses tonundan rahatsız olarak durakladı.

"Şüphelinin nerede olduğuna dair bir ipucu bulduğumuzu ona bildirmek için."

"Bir ipucumuz var mı?"

"Bu yüzden burada değil miyiz?"

Yusuf'un bu cevabı Malik'in kolay lokma olmayacağını gösteriyordu. Sinirlenmiş olsa da, Yusuf yine de onun cevabından memnun olduğunu hissetti. Onu kurallara uyan biri, bir duvar çiçeği olarak görmüştü. Belki de kızda biraz cesaret vardı.

"Garanita'nın bu adamın nerede olduğunu bildiğine dair sözünü aldık. Ve bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorsun..."

"Peki bize yalan söylediğini düşünüyorsanız neden buradayız?" "Çünkü bu sefer doğruyu söylüyor *olabileceğini* düşünüyorum."

Ama DI Grace'i bu konuda rahatsız etmeden önce emin olmak istiyorum. Zaten yeterince işi var."

Malik hiçbir şey söylemedi ama mutlu olmadığı belliydi. Parmakları kol dayama yerine defalarca vurarak endişesinin ritmine ayak uydurmaya çalışıyordu.

' en azından ekibine nerede olduğumuzu bildirmeli miyiz?

Merak etmeyecekler mi...?

Başını belaya sokmaktan mı korkuyordu? Yoksa bir şeyleri kaçırmaktan mı endişeleniyordu? Bunu söylemek zordu.

'DC Reid'e bir ipucunu takip etmek için bir saatliğine dışarı çıkacağımızı söyledim. Bu patron için yeterli olacaktır.'

Malik başını salladı, görünüşte rahatlamıştı ama Joseph onun tedirgin olduğunu anlayabiliyordu. Southampton Merkez MIT'e katılan çoğu memur bunu sadece Helen'in itibarına dayanarak yapıyordu ve doğal olarak onun hoşnutsuzluğunu kazanmaktan çekiniyorlardı. Joseph, Malik'in tepesine bineceğini bildiği için Garanita'yla yalnız görüşmek istemişti ama Malik'in tavrına ve beraberinde getirdiği sorulara rağmen böylesi daha iyiydi. Haydutluk yaptığına ya da Garanita'ya yakınlık gösterdiğine dair herhangi bir imada bulunulmasını istemiyordu ki bunun kendisini işten attırabileceğini biliyordu. Hayır, bir ekürisi olması daha iyiydi, her şeyin yolunda ve düzgün gittiğini teyit edebilecek biri.

'Ama eğer telsizle konuşmak isterseniz, DI Grace'e size yol kestiğimi söyleyin, çekinmeyin...'

Artık Portswood'un dış mahallelerindeydiler. Joseph konuşmayı kapatmak, Garanita'yla nasıl başa çıkacağına istiyordu. Teklifi samimiydi ama aynı zamanda yüklüydü, çünkü DC Malik'in üstün rütbesine rağmen bir şekilde ondan şüphe duyduğunu ima ediyordu. Rahatsızlığına rağmen, Joseph'e böyle sivri bir şekilde karşı çıkmak için çok büyük bir neden yoktu, yani şimdilik top oynamak zorunda kalacaktı.

"Tabii ki hayır. Emin ellerde olduğumu biliyorum...'

Parlak bir şekilde söylenmişti ama samimiyetten yoksundu, bu da Yusuf'un onunla olan sorununun tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Önemli değil, tartışma sona ermiş, çekinceleri yatışmıştı. Portswood'un arka sokaklarına gizlenmiş sanayi sitelerine yaklaştıkları sırada Garanita kırmızı Corsa'sına , dikkatle saatine bakarak göründü.

İşte o andı. Gerçeklik anı. Kurnaz gazeteci onu muydu? Yoksa baş şüpheliyi ona bir tabakta mı sunacaktı?

Bölüm 41

"*Tam olarak* ne dedi?"

Helen The Avenue boyunca hızla ilerliyor, işlek yol boyunca kuzeye doğru gidiyordu. Bitişik şeritte arabalar kükreyerek geçiyordu ve yakınlarda inşaat çalışmaları tüm hızıyla devam ediyordu, bu da Osbourne'un cevabını Bluetooth kaskından duymak için zorlanması gerektiği anlamına geliyordu.

"Tehdit içeren bir telefon aldığını ve acil yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Osbourne'un yanıtı arka plandaki gürültüye rağmen yeterince netti.

"Arayanın Callum Harvey *olduğundan* emin misiniz?"

"Onun telefon numarasıydı ve ayrıca, DS Brooks aramayı yaptı - o olduğuna ikna oldu.

Helen nefesinin altında küfretti. Şimdi Callum Harvey ile konuşmaya gidiyordu ama birdenbire Lordswood'daki görevi çok daha acil hale gelmişti. Justin Lanning benzer bir çağrı aldıktan bir saat sonra öldürülmüştü.

"Üniformalı memurları eve gönderin." "Zaten yaptım.

"Ve ben gelene kadar üzerine oturmalarını söyle.

Helen aramayı sonlandırdı ve gazı sertçe geri çekti. Motosikleti sarsıldı, sonra da önündeki yolu yiyip bitirerek hızlandı. Ortak alanı çevreleyen cadde, Southampton'ın kuzeyindeki ana yollardan biriydi ve günün saatine bağlı olarak ya tamamen açık ya da tamamen . Şimdiye kadar rahat gitmişti ama Helen şimdi bir sorun olduğunu fark etti. İleride yol çalışmaları için bir işaret ve onun ötesinde geçici trafik ışıklarından geriye doğru uzanan uzun bir kuyruk.

"Kahretsin..."

Trafiğin kenarından gitmek kolay olurdu ama ışıklar henüz kırmızıya dönmüştü ve Helen işçilerle neden kırmızıda geçtiği konusunda bir tartışmaya girmek istemiyordu.

geçmesi gerekiyordu. Böylece içgüdüsel bir karar verdi. Lordswood'a gitmek için The Avenue'yu geçmesi, ardından Burgess Road'dan sola dönmesi gerekiyordu. Ancak daha hızlı ama daha az kullanılan bir yol daha vardı ve Helen şimdi onu seçti. Bisikletini kaldırıma doğru sürerek hızla karşıya geçti, sonra da sığ banktan aşağı inerek diğer taraftaki çimlere ulaştı. Şehrin akciğerleri olan geniş alan şimdi önünde uzanıyordu. Yapmak üzere olduğu şey kesinlikle yasadışı ve potansiyel olarak tehlikeliydi, ancak Helen tereddüt etmedi, gazı geri çekti ve çimlerin üzerinde kükreyerek ilerledi. Normalde asla bu kadar pervasız, halkın güvenliğini bu kadar hiçe sayan biri olmazdı ama bugün bir istisnaydı.

Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Bölüm 42

Umutsuzca nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışarak bir ileri bir geri yürüdü. Polisi aramasının onu biraz sakinleştirebileceğini ummuştı ama ne ruhu ne de bedeni dinlenmişti. Callum şimdi tam bir panik atağının ortasıdaydı.

' , bir arada tutun...'

Kelimeleri hırıltılı bir şekilde, zayıf ve kırık dökük söyledi. Daniel King'le yaşadığı olaydan sonra, bir dizi psikolojik dehşetin saldırısına uğramıştı - gece korkuları, panik ataklar, kurşuni depresyon nöbetleri - bunların hiçbirine küçüklüğünden beri sahip olduğu astımı yardımcı olmamıştı. Zamanla bu korkunç ziyaretleri kontrol altına almayı başarmıştı ama astımı onu hâlâ kötü etkiliyordu.

Solunum cihazını dudaklarına götürdü ve tetiğe sertçe ilacı ağzına çekti. Soğuk patlama ona geçici bir rahatlama hissi verdi, önceki içkilerin anısı içgüdüsel olarak onu neşelendirdi, ama bu rahatlama kısa sürdü. Nedense Salbutamol bugün işini yapmıyor gibiydi. Göğsü sıkışıyor, ciğerleri kabarıyordu - panik onu ele geçiriyordu.

Tekrar kanepeye oturarak başını bacaklarının arasına koydu ve yavaşça nefes alarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Her şey yoluna girecekti. Her an polis gelebilirdi ve o zaman her şey düzelmeye başlayacaktı. Olanları açıklayacak, Hannah'yı bulup eve getirecekler, sonra da bu sapkın şakanın iç yüzünü öğreneceklerdi. Çünkü olan bu olmalıydı, korkunç, zalim bir şaka...

Yine de gelmediler. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Her saniye bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor, basıncı arttırıyor, dehşetini tırmandırıyordu. Ciğerlerinin iflas etmesi mümkün müydü? Kalp krizi mi geçirecekti?

Onlar gelmeden önce aklını kaybedeceğini mi? Artık her şey mümkün, hatta muhtemel görünüyordu ve Callum birden kendini tamamen terk edilmiş hissetti. Neden siren seslerini duymuyordu? Neden kapısına koşmuyorlardı? Neden birileri onu bu ıstıraptan kurtarmıyordu?

Ve sonra onu duydu. Başını kaldırıp dikkatle dinledi. Zihni ona oyun mu oynuyordu? Hayır, kesinlikle duyabiliyordu - patikadan gelen ayak sesleri. Ölçülü, kendinden emin adımlar. Rahatladı ve yüksek sesle güldü. buydu, gelmişlerdi. Kurtarma ekibi gelmişti.

Saniyeler sonra kapı zili uzun ve gürültülü bir şekilde çaldı.

Bölüm 43

Kawasaki ortak alanda lastikleri çimleri yırtıyordu. Park boyunca keskin bir çapraz çizerek hızla ilerliyordu ve Harvey'nin evine beş dakikadan daha kısa bir sürede varacağını umuyordu. Bir sürü tuhaf bakışla karşılaşıyordu - şüphesiz Southampton Central'a deli bir motorcunun serbest dolaştığına dair çok sayıda telefon geliyordu - ama Helen'in umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey hızı.

Süs gölüne doğru hızla ilerliyordu ama şimdi bir engelle karşılaştı: İleride, oyun parkına doğru ilerleyen, yüksek görünürlüklü bir okul çocuğu yılanı. Onlara riskini göze alamazdı, bugün çim yumuşaktı ve kayabilirdi, bu yüzden yönünü değiştirerek asfalt yola geri döndü ve doğrudan kuzeye yöneldi. Kısa süre sonra artezyen kuyusunu ve eski yarış pistini hızla geçerek çimenlere geri döndü ve okul çocuklarının arasından geçti. Şimdi sola saptı, patikanın etrafından dolanarak küçük bir dereyi geçti ve hızla ortak alanın kuzeybatı köşesine doğru ilerledi.

Çok geçmeden başına gelmişti ve hızını düşürerek dar giriş kapısından yola geri dönmek için manevra yaptı. Neyse ki yol temizdi ve birkaç hızlı dönüşten sonra kendini Lordswood Yolu'nda buldu. Hızını yavaşça artırarak bisiklete yaslandı, hızlı bir şekilde ilerlemeye niyetliydi.

Henüz herhangi bir güncelleme almamıştı, bu da onu rahatsız ediyordu. Üniformalar karıştırılmıştı, o halde neden hiçbir şey duymamıştı? Polis kesintileri sayesinde devriyeler artık oldukça geniş bir alana yayılmıştı, bu yüzden oraya on beş dakika sürebilirdi ama yine de... Hiçbir şey duymamış olması hâlâ oraya doğru yol aldıklarını ya da oraya vardıklarını ve bir olayla uğraştıklarını düşündürüyordu. İkisi de iyi haber değildi.

Hızla ilerliyordu, Coxford Yolu ile kesişen kavşağa yaklaşıyordu. Bir kez daha trafik artıyordu, bu yüzden Helen hızla kaldırıma çıktı ve köşeyi kesti. Aniden bir çocuk arabası görüldü ve Helen ondan kaçınmak için sert bir fren yapmak zorunda kaldı, engelin etrafından dolaştı, sonra yola geri döndü, hızlanmadan önce şaşkın annenin küfürleri havada asılı kaldı.

Artık yaklaşmıştı. Coxford Yolu'nu keserek sağa, Greywell Caddesi'ne saptı, sonra tekrar sağa, Wonston Yolu'na döndü. Harvey'nin evi elli iki numaraydı ve ona doğru kükreyerek ilerledi, son birkaç metreyi yuttuktan sonra aniden, patinaj yaparak durdu.

Sıçrayarak onları gördü - iki üniformalı polis Callum'un kapısını yumrukluyordu. Koşar adımlarla patikadan yukarı çıktı ve önündeki mütevazı evde bir sorun olup olmadığına baktı ama dışarıdan bakıldığında her şey normal görünüyordu.

"Ne oluyor?"

Memurlar onun sesini duyunca döndüler.

'Hiçbir şey, . Buraya yeni geldik ama henüz kimseyi yetiştiremedik.

Neredeydi o? Harvey onları bekleyeceğini söylemişti. Peki oluyordu? Helen patikadan inerek ön pencereden içeri baktı ve yaşam belirtisi aradı. Bunu yaparken bile kanı dondu.

"Kapıdan uzak dur.

Şaşkın memurlar önce tereddüt etti, sonra geri . Kendini toparlayarak iki adım geri attı, sonra hızla ilerleyerek botunu kapıya doğru fırlattı. Kapı hemen açıldı ve çürük mandal fırlayarak öteki odaya fırladı. Helen onu takip ederek evin içine, kanepenin arkasında yarı gizli yatan yüzükoyun figüre doğru koştu.

Diz çökerek cesedi ters çevirdi ve çok geç kalmamış olmak için dua etti. Ama önündeki manzara bu umudunu boşa çıkardı. Callum Harvey kollarında yatıyordu, cansız ve solgundu, boynunun etrafında iğrenç, morarmış bir halka vardı.

Dehşete kapılan memurlar ona katılırken Helen, "Yardım çağırın," diye bağırdı. "Ve diğer odaları da kontrol edin.

Helen çoktan ayağa kalkmış, aceleyle evin arka tarafına doğru ilerliyordu. Callum'un vücudu hâlâ sıcaktı, bu da saldırının yeni gerçekleştiğini gösteriyordu ama evin kendisi soğuktu ve Helen arka tarafa yaklaştığında bunun nedenini gördü. Arka kapı açık duruyordu.

Helen kapıdan hızla geçerek çimlerin üzerinden kapıya doğru ilerledi. Bu da açıktı ve Helen kapıyı iterek içeri girdi. İleride yola çıkan küçük bir sokak vardı ama orası da terk edilmişti. Harvey'nin saldırganı kaçmıştı.

Nefes nefese kalan Helen, küfrederek çit direğine yaslandı. Çok yaklaşmıştı ama yeterince değil.

Bölüm 44

Adam inanamayarak ona baktı.

"İmkânı yok. Bu asla anlaşmanın bir parçası değildi."

Ancak gazeteci hiç utanmamış görünüyordu.

"Ana noktalarda anlaştık, bu da küçük .

"Size geldiğinde yardım edeceğimi söyledim," diye karşılık verdi Yusuf öfkeyle. "Bizimle birlikte gelebileceğini değil.

'Joseph, bana bilgi kırıntıları verebilecek bir sürü başka kaynağım var. İhtiyacım olan şey, beni *olayların* içine biri.

"Delirdin mi sen? Ben insanları getirirken senin beni takip etmene izin veremem. Bu senin için tehlikeli olur ve soruşturmalarımızı tehlikeye atar.

Sesi yükselmişti ve başını kaldırdığında DC Malik'in arabadan kendisine baktığını gördü. Garanita'yla konuşmasının kısa ve tatlı olmasını ummuştı ama yine de onu geride bırakarak önlem almıştı. Şimdi bunu yaptığı için memnundu. Bununla birlikte, tamamen kulak misafiri olmadıkları açtı, bu yüzden gazeteciye büyük bir belediye çöp kutusunun arkasına çekerek davasını bastırmaya devam etti.

'Ya sana bir şey olursa? Bundan ben sorumlu olurum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Daisy Anderson'a yaptığın gibi mi?

Bu hemen bir tepki yarattı - Garanita rehine çilesinin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Bu bir hataydı ve tekrarlamaya niyetim yok.

'Her ne olursa olsun, seni gölgem olarak kabul edemem. Bu çok fazla soruna yol açacak, çok fazla soruyu gündeme getirecektir.

"O zaman burada işimiz bitti.

Emilia gitmek için döndü ama Joseph onu durdurdu ve koluna engelleyici bir el koydu.

"Sizi adaleti engellemekten tutuklayacağım.

'O zaman yanıldığımı söyleyeceğim. Yanlış anladığımı. Ve belki de ...'

Sesi alaycıydı. Joseph'in dayanacak bir bacağı yoktu ve bunu biliyordu. Ya Emilia'ya ayak uyduracak ya da liderliği kaybedecekti. Bu duruma düşmek onu çileden çıkarıyordu ama burada gücü yoktu.

Sonunda, 'Eğer bunu yaparsak, benim yöntemimle yapacağız,' diye cevap verdi.

"Patron sensin.

"Geride durun. Birini kelepçelediğimizde, *ben* güvenli olduğunu söylediğimde fotoğraflarınızı çekebilirsiniz.

"Adil oyun.

"Ve bu tek seferlik bir anlaşma. "Göreceğiz...

Sanki her hareketini önceden biliyormuş gibi bir kez daha . Öfkeden çılgına dönen Yusuf tam karşılık vermek üzereydi ki yüksek bir ses onu duraklattı. Bir araç, güvenliği ya da gürültüyü umursamadan kükreyerek yolda ilerliyordu. Joseph içgüdüsel olarak kolunu uzattı ve Emilia'yı siperin daha da gerisine çekti. Saniyeler sonra gri bir transit minibüs hızla geçti. Bir anda gözden kayboldu ama Joseph plakayı doğru okuduğundan emindi. Bu onların minibüsüydü, aradıkları minibüs.

Sonunda baş şüpheli görüş alanlarına girmişti.

Bölüm 45

Odaya girer girmez fark etti.

Callum Harvey onu bıraktığı yerde yatıyordu, yüzü acı içinde buruşmuş, vücudu garip bir pozisyonda bükülmüş, bir kolu altında sıkışmış, diğeri çaresizce halının üzerine uzanmıştı. Helen ilk başta onun kendini odanın diğer ucuna atmaya çalışıyor olabileceğini düşündü ama şimdi avucunda bir cep telefonu olduğunu fark etti.

Üniformalı polisler olay güvenlik altına alıyordu, bu yüzden Helen botlarını çıkarıp lateks eldivenlerini giyerek yaylı halının üzerinden cesede doğru ilerledi. Şanslıysa, kalın, emici lifler Meredith için yararlı adli kanıtlar içerecekti, ama bu daha sonraydı - şimdi Helen'in tek önceliği burada tam olarak ne olduğunu bulmaktı.

Harvey'nin yanına diz çökerek parmaklarını onunkilerin arasına soktu ve yumruğunu gevşeterek açtı. Telefon - bir Huawei - uzanmış avucunun içine düştü. Hâlâ açıktı. , hâlâ sıcaktı, ekranı lekeli parmak izleriyle kaplıydı. Muhtemelen kendi parmak izleriydi, yine de kontrol etmiş olmalıydılar, bu yüzden onları bulaştırmamaya özen göstererek Helen ana menüyü açtı. Arama Geçmişi'ni seçerek numaraların listesine baktı. En son aramayı tanıdı - Harvey'nin Southampton Central'a saat 10.05'te yaptığı aramaydı bu. Geriye doğru kaydırduğında ondan hemen önce *gelen* ve saat 10.02'de kaydedilmiş bir başka arama daha görünce şaşırmadı.

Ancak arayanın kimliği kafa karıştırıcıydı. Harvey'nin kendi kişi listesinden biri tarafından arandığı anlaşıyordu: 'Hannah'. Bu isim hemen Helen'in aklına geldi - Harvey'nin Hannah Bradwell adında biriyle nişanlı olduğundan emindi - ve arama kaydına ve mesajlarına geri dönerek sayısız çağrılar ve sevgi dolu

metinleri, çok geçmeden telefonun gelmeyen nişanlısından geldiği anlaşıldı.

Helen hızlıca bu sabahki arama geçmişini tekrar kontrol etti ama ilk seferinde haklı çıkmıştı - Harvey başka bir arama . Endişeyle odayı tarayarak sabit bir hat, başka bir cep telefonu - Harvey'e ulaşabileceği başka bir yol- aradı ama hiçbir şey yoktu. Ve şimdi aklına yeni bir düşünce geldi. Dikkatini Harvey'nin cep telefonuna veren Helen, Arama Süresi'ni aradı. Ve şimdi durma noktasına gelmişti. Hannah'nın Harvey'yi araması tam elli dokuz saniye sürmüştü - Justin Lanning'in öldürüldüğü gün aldığı aramaya çarpıcı bir şekilde benziyordu.

Bunun bir tesadüf olma ihtimali çok düşüktü ve bu da Helen'in alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Lanning kayıtsız bir telefondan aranmış, katili kimliğini kasten gizlemiş, Harvey ise nişanlısından gelen bir telefonla tehdit edilmişti. Bu da ya katilin olduğu -birdenbire pervasızlaşıp kendi reklamını yaptığı- ya da başına bir şey geldiği ve telefonunun katilin elinde olduğu anlamına geliyordu. Her iki durumda da Helen'in önceliği açıktı.

Hannah Bradwell'i bulmak zorundaydı. Ve çabuk.

Bölüm 46

Ne kadar eminiz?

Simmons'ın ses tonu alışılmadık derecede kabaydı, bu yüzden Charlie doğrudan konuya girdi.

'Meredith Walker eline geçer geçmez fotoğrafları gönderecek... ama DI Grace'in tarifi oldukça açıktı. Bağla boğma.'

Simmons cevap vermedi, sanki onu duymamış gibi Charlie'nin omzunun hemen üzerindeki bir boşluğa baktı ve genç memuru nasıl ilerleyeceği konusunda kararsız bıraktı. Nefes nefese kalan Helen, olay yerinden aceleyle uzaklaşırken bile haberi vermişti. Sonuç olarak, ekibin geri kalanı Callum Harvey'nin kayıp nişanlısını bulmak için çılgınca girişimlerde bulunmuş ve baş komiseri bilgilendirmek Charlie'ye düşmüştü. Normalde Simmons sakin, kararlı ve telaşsız biriydi. Ama bugün sarsılmış görünüyordu.

"Ve kurban..." diye devam etti Simmons. "Justin Lanning ile herhangi bir profesyonel bağlantısı var mıydı?"

"Hayır, o bir matematik öğretmeni.

'Hâlâ arkadaş mıydılar? Birbirlerini çok görüyorlar mıydı?"

"Bunu söylemek için çok erken ama Lanning'in takviminde ya da arama geçmişinde düzenli olarak iletişim halinde olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu.

Charlie bunun Simmons'ın beklediği cevap olmadığını anlayabiliyordu.

"O zaman ne diyoruz...?" diye cevap verdi amiri, tedirginliği açıkça ortadaydı. "Birileri kasıtlı olarak bu hayatta kalan grubu mu hedef alıyor?"

Çılgınca görünüyordu - küçük bir grup genç kesin ölümden kurtulmuştu, ancak şimdi kendilerini avlanırken buluyorlardı - ama görünüşte bunun bariz bir sonuç olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Justin Lanning ve Callum Harvey'nin hayatları okuldan ayrıldıklarından beri belirgin bir şekilde farklılaşmıştı - zenginlik, mesleki başarı, kişisel hayatlar açısından,

her şey. Onları birbirine bağlayan tek şey geçmişte yaşadıkları travmalar ve şimdi de ölümleriydi.

Charlie, 'Soruşturmanın ana hattı bu olmalı,' diye onayladı. "Ama açık fikirli olmaya devam ediyoruz.

Simmons karanlık bir sesle, 'Basının bu kadar ihtiyatlı davranacağını sanmıyorum,' diye mırıldandı. 'Bu onlar için lanet bir hediye. Eski defterleri karıştırmak ve histeriyi körüklemek için hiç vakit kaybetmeyeceklerine bahse girebilirsin...'

'Bırakın . Daha önce daha kötüleriyse de uğraştık.

Charlie ciddiye ve onun sessiz gücü Simmons'ı canlandırıyor gibiydi.

Haklısın, özür dilerim. Sadece biraz şok oldum. Sanırım Lanning'in ölümünün işiyle, ters giden bir anlaşmayla ya da...' bağlantılı olabileceğini varsayıyordum... *umuyordum*.

'Hepimiz bunu düşünüyorduk, ama..'

"Ama kanıtları takip etmek zorundasınız. "Aynen öyle.

Simmons bir an düşündü, sonra cevap verdi: 'Tamam, o zaman, medya irtibatıyla konuşup nasıl bir yol izleyeceğime karar . Bu arada sizi yalnız bırakayım ama gelişmelerden en kısa zamanda haberdar isterim. Şu andan itibaren, boktan bir fırtınayla karşı karşıyayız.

Charlie amirine teşekkür etti ve olay odasına doğru hızla ilerleyerek oradan ayrıldı. Solmuş halıların üzerinde hızlı adımlarla yürürken, ters yöne giden dedektiflerden kaçarken, Simmons'ın sözleri aklından çıkmıyordu. Medya, ölümlerinin tesadüf olmasını büyük bir oyun haline *getirecekti*... ve onları kim suçlayabilirdi ki? Tek tek cinayetler acımasız ve şok ediciydi ama bir araya geldiklerinde çok daha tüyler ürpertici bir anlatı ortaya çıkıyordu. Aceleci davranmak istemezdi ama Charlie şimdiden daha fazla kan dökülmesini vaat eden karanlık bir girdabın içine çekildikleri hissine kapılmıştı.

Olay odasına girdiğinde ekibin Harvey'nin kayıp nişanlısının peşinde telefonlara sarıldığını görmekten memnun oldu. Onu bulmak yardımcı olabilirdi.

Charlie, Simmons'ı bilgilendirmek için araştırmayı koordine etmekten vazgeçmek istemiyordu. Ama bunun yapılması gerekiyordu ve Joseph Hudson'ın yokluğu dikkat çektiği için onun tarafından yapılması gerekiyordu. Bu sabah ilk iş olarak görülmüş ama saat dokuz civarında ortadan kaybolmuş ve o zamandan beri görülmemişti. Kaybolmak için tuhaf, açıklanamaz bir zaman gibi görünüyordu, hızla ilerleyen bir soruşturmanın kritik bir noktasında emir komuta zincirini azaltıyordu. Charlie ilk başta onun yokluğundan rahatsız olmuştu; şimdi ise öfkelenmeye başlamıştı ve cebinden telefonunu çıkararak onun numarasını tekrar aradı.

Ben Joseph Hudson. Lütfen mesaj bırakın-'

Charlie telefonu kapattı, şimdi öfkesine karışan bir parça endişe vardı.

Hangi ?

Bölüm 47

Duyulmamak dua ederek kirli zeminde ilerledi.

Minibüs geçer geçmez Joseph harekete geçmiş, Garanita'yı bırakıp DC Malik'e katılmıştı. Birlikte minibüsün peşine düştüler, ancak takip kısa sürdü, şüpheli sanayi sitesinin uzak ucundaki bir deponun yanında durdu.

Kısa bir mesafe ötede oyalanan memurlar, kapıyı arkasından sıkıca kapatan bir figürün aceleyle binanın karanlık iç kısmına girdiğini gördüler. Malik'in doğal içgüdüleri bir kez daha devreye girerek onları geri çağırımlarını önerdi ama Joseph bu fikri boşa çıkarmıştı. Kendileri bulunana kadar *hiçbir şey* yapmayacaklardı.

Bunun şüphelileri *olduğundan* yüzde 100 emindi - dün geceki hayal kırıklığı yaratan başarısızlığın anısı hâlâ tazeydi. Kendi aklı için - takımdaki konumundan bahsetmiyorum bile - bunu tekrarlamak istemiyordu.

Malik'i olası kaçış yollarını kesmesi için arka tarafa gönderen Yusuf dikkatle ana kapıya doğru ilerledi. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi, kolu aşağı indirdiğinde sessizce açıldı. Kapıyı biraz aralayarak içeri girdi ve doğru çekti.

İçerinin kasveti dışarıdaki güneş ışığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu ve Yusuf bir an hareketsiz durdu, gözlerini kırıştırarak etrafını saran karanlığa nüfuz etmeye çalıştı. Gözleri yavaş yavaş bulanıklığa alıştı; ancak tepedeki küçük bir çatı lambası bir nebze aydınlık sağladı ve çevresini ölçmeye başladı. Ne şüpheliden bir iz vardı, ne de bir ses. Her yer ölüm sessizliğindeydi, depo karton kutularla dolu olduğu için bu belki de sürpriz değildi. Üst üste yığılmış kuleler, ışığı kesen ve sesi yutan uzun koridorlar oluşturuyordu. Kavernöz alanın cansız, korkutucu bir havası vardı.

Koridorlar üstünüze üstünüze geliyordu ama Yusuf buraya kadar korkmak için gelmemişti. Cesaretini toplayarak yoluna devam etti.

Beton zemin kirli ama sağlamdı, yumuşak tabanlı ayakkabıları kasvetli koridorda ilerlerken hiç ses çıkarmıyordu. Şüphelinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdüleri onu binanın arka tarafına doğru çekiordu. Hızla ama sessizce ilerleyerek etrafını taradı ve yaşam belirtisi aradı. Ama burada kutulardan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu - hepsinin üzerinde isimler vardı. İlk başta bu etiketler ona hiçbir şey ifade etmedi, ama yavaş yavaş daha tanıdık gelmeye başladılar - geçmiş araştırmaların gölgeleri zihninde geziniyordu - sonunda, deponun arkasına ulaştığında, anında tanınabilir hale geldiler. Rose West. Jeffrey Dahmer. Peter Sutcliffe. Sonra, en şaşırtıcı , Charles Manson. Burası da neyin nesiydi?

Yusuf birdenbire karanlık, beklenmedik bir şeye hissine kapıldı. Şimdi ilk kez Malik'in haklı olup olmadığını, destek çağırımları gerekip *gerekmediğini* merak . Ama geri çekilmeyi düşünerek durakladığında bile bir şey duydu. Deponun arka tarafından gelen bir ses.

İlerlemesini yavaşlatarak ilerledi, koridorun sonuna doğru süzülürken sırtını karton duvara dayadı. Bir kavşağa ulaştığında uzun duvarın arkasından baktı ve birden onu gördü. Sırtı Joseph'e dönüktü ama bunun onların adamı olduğundan şüphe yoktu - Lanning'in evine girmeye çalışan zayıf, kel figür. Bir masanın üzerine eğilmiş, Joseph'in göremediği bir şeyi inceliyordu.

Ne yapmalıydı? Protokol geri çekilmesini, ilerlemeden önce yardım çağırmasını gerektiriyordu. Ama giriş şüpheliden çok daha uzaktaydı - şüpheliyi varlığından haberdar etmeden geri çekilebilir miydi? Hayır, devam etmek daha iyi. Sürpriz unsurundan yararlanın ve

başına ne geldiğini anlamadan şüpheliyi kelepçeledi.

Yusuf dikkatle ileri doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Adam hâlâ masanın üzerinde duran şeyle meşguldü ve içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. Joseph bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Masanın altındaki kutuyu karıştırmaya başlayan, dikkati dağınık ve umursamaz adamdan sadece üç metre uzaktaydı. Kelepçelerini kemerinden çözen Yusuf, kaçığa doğru kararlı bir adım daha attı.

Ve şimdi adam davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Joseph bunun olacağını tahmin etmemişti - adamın ani hareketiyle irkildi ve şüphelinin eli ona doğru fırladığında tepki vermek için sadece bir saniyesi vardı. Joseph bir an için saldırganın elinde bıçak ya da silah olabileceğini düşündü ama şimdi adamın elinde bir şok tabancası olduğunu fark etti - metal bobin kendisine doğru fırlamadan bir nanosaniye önce. Eğer ona isabet ederse, Joseph felç olacaktı, tamamen saldırganın insafına kalacaktı, ama sağa doğru dalarken, şarjörün hızla geçtiğini ve onu bir santimle ıskaladığını hissetti. Joseph kabaca yere çarptı, nefesi kesildi ama hemen ayağı fırladı, elleri tozun üzerinde kayıyordu. Zekâsızca ve hantalca bir hareketti ama kendini toparladı, şüpheliyle yüzleşmek için döndü, dövüşmeye hazırды. Ancak saldırı çoktan sona ermiş, şüpheli koridorda hızla uzaklaşmış, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ana çıkışa doğru koşmaya başlamıştı.

Öfkeli Yusuf hiç tereddüt etmeden onun peşinden koştu, kaçmasına izin vermemeye kararlıydı. Kirliydi, nefesi kesilmişti ve belirgin bir dezavantajı vardı ama .

Kovalamaca .

Bölüm 48

Cilalı zeminde koşarak ilerledi, aylak turistlerden kaçtı ve ön masanın yanında patinaj yaparak durdu. Ceketinden izin kartını çıkararak şaşkın resepsiyonistle yüzleşti.

Hannah Bradwell. Hangi odada?'

Genç kadın şaşkın görünüyordu, konuşamıyordu.

"Hampshire Polisi'ndenim," diye devam etti Helen, çok net bir şekilde telaffuz ederek. 'Ve Hannah Bradwell'i bulmam gerekiyor. Hangi odada kalıyor?'

Resepsiyon görevlisi durumun aciliyetini kavramış, bilgisayarını karıştırıyordu. Helen bir an etrafını kolağan etti - Bradwell'i aramaları onu bekârlığa veda partisinin kaldığı Westquay yakınlarındaki Travelodge'a götürmüştü. Helen buraya koştura koştura gelmiş, yirmi dakikadan kısa bir sürede otele varmıştı ama görünüşe bakılırsa hiçbir şey ters gitmiyordu. Lobi, burunlarının dibinde yaşanan dramdan habersiz, hafta sonlarının tadını çıkaran mutlu ve rahat insanlarla doluydu.

Oda 612. Altıncı katta-'

Ama Helen çoktan harekete geçmiş, avludan hızla geçip asansörün içine süzülmüştü ki kapılar çarparak kapandı. İçerideki Amerikalı turistlerin şaşkın bakışlarını görmezden gelen Helen, altıncı katın düğmesine bastı.

'Hadi, hadi...'

Asansör dördüncü katta durmadan önce yavaşça yükselmeye başladı. Kapılar kayarak açıldı, Helen'in arkadaşı çıkarken ona dikkatle baktı. Helen onun gidişini izledi ama kapıların kapanması için dua ederken bile büyük bir aile grubunun içeri girmek için hazırlandığını gördü. Babası kapıları tutmak için kolunu uzatmıştı bile, Helen tereddüt etmeden Amerikalı arkadaşının yanından geçip merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Kapıdan hızla giren Helen, her seferinde tane alarak yukarı, yukarı, yukarı çıktı. Altıncı kata çıktığında, yönünü bulmak için bir an durdu ve sonra hızla ilerledi.

606, 607, 608 ...

Kapıları hızla geçerek uzun, havasız koridorda koşmaya başladı.

609, 610, 611 ...

Hızını kesen Helen, 612 numaralı odanın önünde durdu. Kapıya yüksek sesle vurarak bağırdı: "Hannah?"

İçeriden sessizlik.

"Hannah. misin?" Hâlâ bir şey yok.

"İyi misin?"

Helen'in sesi boğuk ve doğal olmayan bir şekilde çıkıyordu, sözleri koridorun sessizliğinde boğuluyordu. Resepsiyondan bir ana anahtar almayı akıl edemediği için şimdi pişmanlık duyuyordu ama oraya geri dönme fikrini reddetti. Zaman onun sahip olduğu bir lüks değildi.

Böylece, bugün ikinci kez, kapıyı kırmak için kendini hazırlayarak birkaç adım geri gitti. Üçten geriye doğru saydı, sonra kendini ileri doğru fırlattı - ancak kapı aniden açıldı. Helen hemen frene bastı ama yine de önündeki şaşkın kadını yere sermesine sadece bir santim kalmıştı. Kendini toparlayarak temastan kaçınmak için hafifçe tökezledi, hatta Hannah Bradwell ona doğru ilerleyip bornozunu çekiştirerek, "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Bölüm 49

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Gazeteciyi birkaç santimle kaçırmışlardı, Emilia Garanita onlar hızla geçerken yoldan atlamayı başarmıştı.

'Eğer adamımızı yakalar ve bu süreçte Garanita'yı da saf dışı bırakırsak, buna bir sonuç diyebilirim...'

Yusuf dikiz aynasına bir bakış attı. Şu anda bile mağdur gazetecinin aceleyle arabasına doğru gittiğini görebiliyordu ama şu anda onunla ilgilenmiyordu. Tek odak adamlarını içeri almaktı.

"Bu sırada bizi öldürtme yeter..." diye homurdandı Malik, mavi ışığı pencereden dışarı kaydırıp çatıya sabitlerken.

Yusuf onu görmezden geldi, gözleri hızla ilerleyen minibüse takılmıştı. Sirenleri çoktan bangır bangır başlamıştı ama şu ana kadar pek işe yaramış gibi görünmüyordu. Trafiki dağıtıyor, kolay ilerlemelerini sağlıyordu ama arabaların arasında ustalıklı ilerleyen ve sürekli şerit değiştiren şüpheliye yetişemiyor gibiydiler. Joseph tarafından şaşırtıldıktan sonra depodan kaçmış, doğruca minibüsüne atlamış ve kükreyerek uzaklaşmıştı. Joseph çok geride değildi, Malik de binanın önünde ona katılmıştı ama araçları yirmi metre uzağa park edilmişti, yani şüphelinin sağlıklı bir başlangıcı vardı. Bunu iyi kullanmak niyetinde olduğu açıktı.

"Memurlar Thornhill Park Yolu'nda doğruya doğru giden şüpheliyi takip ediyor. Şüpheli gri bir Vauxhall Vivaro kullanıyor, plakası oscar,, one five, victor, zulu, lima ...'

Yusuf, Malik'in telsizle haber vermeden önce kendisine sormadığını fark etti. Bir an için öfkelenildiğini hissetti, ancak onun sadece protokolü uyguladığını biliyordu. Yine de, bunu yapma biçiminde bir şey vardı - sesinde bir gerginlik,

Ona sırtını dönmesi kızgınlığını gösteriyordu. Genç DC'yi düşman mı ediniyordu?

Bu düşünceleri bir kenara iterek, dikkatini görüş alanına girip çıkmaya, düzensiz ve şiddetli bir şekilde şerit değiştirmeye devam eden gri minibüse verdi. Kornalar çalıyor, arabalar fren yapıyordu - şimdiden birkaç kazaya ramak kalmıştı. Direksiyonu sıkıca kavrayan ve hızlanmayı sabit tutan Joseph, kaçağın peşinden gitmeye kararlı bir şekilde minibüsü takip etti. Ama bu kolay bir iş değildi - gri minibüs önündeki engellerden ya da arkasındaki takip eden polislerden yılmadan gibiydi.

Ancak Joseph şimdi bir fırsat yakalamıştı. Thornhill Park Yolu, merkeze doğru ilerlerken Bitterne Road East ile birleşiyordu. Bu ana arterin bir kez daha Maybray King Yolu'yla birleştiği yerde her zaman trafik olurdu ve şimdi de öyle oldu - yavaş hareket eden bir dizi araba görüş alanına giriyordu. Zafer duygusuyla Joseph gaza bastı ve kaçan minibüse doğru hızlandı.

Ama kaçak tehlikeyi sezmişti. Minibüs hiçbir uyarıda sağa savruldu, karşıdan gelen trafiği kesti ve sert bir sağ dönüşle yan yola girdi. Ani bir fren yapan Joseph, fren yapan otobüsü kıl payı kaçıracak onu takip etti. Malik ona kızgın bir bakış fırlattı ve tırabzana tutundu.

'Şüpheli şu anda Somerset Caddesi'nde kuzeydoğuya doğru ilerliyor...'

Operatör cevap verdi ve devriye arabalarının yollarını kesmek için harekete geçtiğini söyledi. Joseph uzun sürmeyeceğini umuyordu. Kaçan şüpheli tehlikeyi umursamıyor, yoğun bir yerleşim bölgesine giriyor olmalarına rağmen hızını saatte seksen milin üzerine çıkarıyordu. Yusuf içgüdüsel olarak çenesinin gerildiğini hissetti. Bu takip ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

"Ne ?

Joseph Malik'i görmezden geldi, dikkatini dağıtmamaya kararlıydı. 'İleride Woodlands Community College var ve Bunun ötesinde bir çocuk oyun alanı var...'

Konuşan bir harita gibi ses çıkarmak tam Malik'e göreydi.

Joseph elinden geldiğince sakın bir şekilde, "Yapabileceğimiz pek bir şey yok," diye cevap verdi. 'Protokolü izleriz, bu adamı içeri alırız.

"Ama bu hızla giderse, birine çarparsa..." "Yani gitmesine izin mi vermeliyiz?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Ama biraz yavaşlarsak, diğer araçların onu sıkıştırmasına izin verirsek-"

'Hâlâ yarım mil uzaktalar ve onu gözden kaybedersek bir daha ne zaman bulacağımızı bilemeyiz. Eğer minibüsü terk ederse, elimizde iz kalmayacak. Onu görüş alanımızda tutmalıyız...'

Yusuf gaza basarak araçlar arasındaki boşluğu kapattı. Riskliydi ama başka bir yol da . Kaçak bir kez daha karşılık vererek hızını artırdı. Yusuf'un görüş alanının bir köşesinden ürkmüş yayalar geçip gidiyor, çaresiz takibi izlemek için kaldırımda dönüyorlardı ama o gözlerini yola sabitledi.

Malik haklı mıydı? Gevşemeli miydi? Hayır, şüphelinin yanında kalmalı, onu yakalamalıydılar. Joseph gaza bir kez daha bastı ve şimdi şaşkınlıkla minibüsün kırmızı fren lambalarının yandığını gördü. Joseph bir an için kaçağın durup kaçmak üzere olduğunu düşündü. Ama hayır, yoldaki bir virajı almak için hızını kesmiş, kaldırımın üzerinden atlayarak Somerset Caddesi'nden bir sonraki kavşağa doğru hızla ilerliyordu.

Çocuk oyun alanı hemen ilerideydi. Ebeveynler ve bakıcılar düzenli olarak yolun karşısına geçtikleri için bu bariz bir sorun teşkil ediyordu ama Yusuf sirenin yaptığını görmekten memnundu. Bu mesafeden bile arabalar onlara doğru hızla ilerlerken kafaların döndüğünü, ebeveynlerin yoldan çekildiğini görebiliyordu.

Önüne bakan Yusuf artık yolun açık olduğunu gördü. West End Yolu'yla yere doğru iki yüz metre kadar gidiyordu. Minibüs oradan kriket sahasına doğru sağa ya da Bitterne'e doğru sola dönebilirdi ve sanki bu fırsatı sezmiş gibi kaçak bir kez daha hızlandı.

Kavşaağa doğru hızla ilerliyordu, Joseph hemen arkasındaydı ve hâlâ mücadeleden vazgeçme belirtisi göstermiyordu.

"Hangi cehennemdeler...? Yusuf öfkeyle mırıldandı, peşlerinde hâlâ yalnız oldukları için öfkeliydi.

Devriye arabalarının kaçış yollarını kesmek için orada olması gerekiyordu, peki neredeydiler? Bu adamı tek başına mı getirmek zorunda kalacaktı?

Kavşak kocaman görünüyordu. Elli metre uzaktaydılar, şimdi otuz, şimdi on. Minibüs bir başka hız patlamasıyla kükreyerek kavşaağa girdi, sonra aniden durdu ve hemen körüklü bir kamyon dan kaçınmaya çalışırken çılgınca savruldu. Kaçak sert bir fren yaptı ama çok geç kalmıştı, durmadan önce hareket halindeki aracın yan tarafına çarptı.

Joseph hemen ayağını gaz pedalından çekip fren pedalına bastı ama bunu yaparken bile minibüsün gri kütlesi ön camı dolduruyor gibiydi. Mide bulandırıcı bir çarpışmanın eli kulağındaydı, bu yüzden içgüdüsel olarak hareket eden Joseph direksiyonu sertçe sola kırdı. Araba yana doğru sıçrarken, kendisi de sert bir şekilde cama çarpan Malik'in üzerine savruldu. Joseph bir an için işe yaradığını, çarpışmadan kurtulduklarını düşündü ama sonra araba minibüsün yan tarafına çarparak şiddetle sarsıldı.

Şimdi zaman durmuş gibiydi, Yusuf dehşet içinde arabanın yoldan çıkışını, sol tarafına doğru şaha kalkışını ve sonra da tamamen devrilmesini izliyordu. Başına kan hücum etti, aracın tavanı zeminde kayarken kulakları gıcırdayan metal sesiyle doldu. Sonra bir başka sarsıcı darbe, araba titreyerek durdu, camlar kırıldı. Sonra sessizlik oldu.

Yusuf sersemlemiş bir halde orada asılı kaldı. Görüşü bulanıktı, doğru düzgün duyamıyordu ve Malik'ten hiçbir hareket gelmiyordu.

"Malik?

Hiçbir şey.

Malik. İyi misin?'

Ona dönmeye çalıştı ama hareket edemediğini fark etti. Ve şimdi paniklemeye başlamıştı. O iyi olacak mıydı? O iyi mıydı? Ve şüphelilerine ne olmuştu?

Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden orada asılı kaldı, güçsüzdü, hırpalanmış aracın içinde asılı kaldı, korku onu ele geçirdi. Güne büyük umutlarla başlamıştı, bir fark yaratmaya, şüphelilerini içeri almaya kararlıydı ama tüm bu umutlar şimdi yerle bir olmuştu. Birdenbire dünyası alt üst olmuştu.

Bölüm 50

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktı.

Akşamdan kalma ve hâlâ sersemlemiş olan Hannah Bradwell, çılgın bir gece geçirdiği belli olan deri giysili tuhaf kadını uykusunu böldüğü için azarlamaktan geri durmamıştı. Ama Helen'in arama emri kartı ve az önce verdiği şok edici haber ayıltıcı bir etki yapmıştı.

Bradwell yatağın kenarına oturmuş, olanları anlamaya çalışırken gözlerini düzenli ve ritmik bir şekilde kırptırıyordu. Nişanlısı, aşkı ölmüştü.

"Ne... ne oldu?"

Kelimeleri zar zor toparlayabiliyordu, midesi bulanıyor gibiydi ve başının döndüğü belliydi. Bunun şoktan mı yoksa dün geceki şımarıklıktan mı kaynaklandığını söylemek zordu. Çöp kutusunu stratejik bir şekilde önüne yerleştiren Helen yatağa oturdu.

Helen nazik bir şekilde, 'Hâlâ bunu bir araya getirmeye çalışıyoruz,' diye cevap verdi. 'Callum bu sabah saat ondan hemen sonra bizi aradı, güvenliğinden endişe ediyordu. Bundan kısa bir süre sonra, biz oraya ulaşamadan saldırıya uğradığını düşünüyoruz...'

Hannah başını iki yana salladı, görünüşe bakılırsa bütün bunlar o sessiz otel odasında uyurken gerçekleşmiş olabilirdi.

"Neden endişelendi... ne oldu?" diye sordu Helen'e dönerek.

Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Bizi aramadan hemen önce bir telefon almış, birinden doğrudan hayatına yönelik tehditler almış. Bu arama senin telefonundan yapılmış, Hannah.'

Bir balyoz darbesi daha, yaslı kadın şimdi sersemlemişti.

'Hayır, mümkün değil. Bu mümkün değil..'

El çantasını kaptı ve karıştırmaya başladı. Her geçen saniye araştırması daha acil bir hal alıyordu - makyaj malzemeleri, mücevherler, bir roman çantadan yuvarlanıp daha derine iniyordu.

"Burada değil. Telefonum gitmiş..."

Rengi solmuş bir halde boş çantayı kanıt olarak sundu. Helen çantayı ondan alarak içindekileri ve iç ceplerinieledi. Ama doğruyu söylediğine hiç şüphe yoktu.

En son ne zaman içtin?

"Kulübe gittiğimizde. Oradayken kontrol ettim. "Bu neredeydi?

"The Moon Lounge... Dorchester Road'da. VIP alanımız vardı. Çantam yerdeydi, telefonum *kesinlikle* . Saat on bir civarında kontrol ettiğimi hatırlıyorum. Ondan sonra biraz daha içki içtik, sonra dans etmeye gittik ve... ve sanırım bir daha bakmadım..."

Sarhoşken yaptığı dikkatsizliğin sonuçlarından dehşete düşmüştü. Keder ve şoktan bunalmış bir halde kendi içine kapanmak üzereymiş gibi görünüyordu, bu yüzden Helen onu gemide tutmak için hızla hareket etti.

"Callum'la en son ne zaman konuştunuz?" "Dün gece evden çıktığımda.

'Dün size nasıl görünüyordu? Son birkaç gün boyunca...?

"Genelde iyiydi..." diye yavaşça cevap verdi, yüz ifadesinin üzerine bir bulut çökmüştü. "Callum gibi ama iyiydi. Sonra dün gece..."

"Evet?

'... o oldu Gergin, Üzüldüm. Bu oldu Çünkü Justin'e ne oldu..."

Zihninde bağlantılar oluşuyor gibi görünürken tekrar durgunlaştı.

Helen, "Sence tehlikede olduğunu *biliyor* olabilir mi?" diye sordu.

"Emin değilim, sanmıyorum ama yalnız bırakıldığı için gergindi.

Yavaş konuşuyordu, bir düzine kabus gibi olasılık dikkatini dağıtıyordu.

'... Birden fazla kez onunla kalmayı teklif ettim ama gitmemde ısrar etti, kokteylleri kaçırmamı istemediğini söyledi...'

Sesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyordu.

'Kendini suçlamamalısın, Hannah. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve orada olsaydın sen de zarar görebilirdin...'

Genç kadın hiçbir şey söylemedi, gözlerini yere dikti ve yanaklarından süzülen yaşları silmeye çalışmadı.

"Nasıl..." diye yutkundu sonunda. "Nasıl öldü?"

Bu son sözleri için her şeyini harcadı.

Helen ona cevap vermek istemedi ama başka seçeneği yoktu. "O boğuldu. Çok üzgünüm.

Bradwell ilk başta hiç tepki vermedi, sanki sözler kaydedilmemiş gibiydi. Sonra kendi içine çökmüş gibiydi. Başını ellerinin arasına gömdü, tüm vücudu titriyordu, inlemeye başladı - derin, uzun, acı dolu ifadeler. Helen onu rahatlatmak, bir ıstırap girdabına sürüklenmesini engellemeye çalışmak istiyordu ama şimdi telefonu yüksek sesle ve acil olarak çalmaya başladı. Helen bir an tereddüt etti, sonra yavaşça ayağa kalktı.

'Gerçekten üzgünüm, bunu almak zorundayım...'

Bradwell cevap vermedi, yere bakmaya devam etti. Suçluluk duygusuna kapılan Helen aceleyle uzaklaştı ve bitişikteki banyoya girdi.

"DI Grace...

"Ben DC Osbourne, hanımefendi.

Helen kendi ekibinden biri olduğunu düşünmüş ve bunun iyi bir haber olmasını ummuştı. Ama Osbourne'un ses tonu bu düşünceyi boşa çıkardı.

"Korkarım bir olay oldu..." Helen'in korkularını daha da artırarak durakladı. "... DC Malik ve DS Hudson'ın karıştığı bir olay.

Bölüm 51

"Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?

Normalde Helen, yakınlarda halktan insanlar olduğunu ve Joseph'in fena halde sarsılmış olduğunu göz önünde bulundurarak kendini tutardı ama kanı kaynıyordu. Joseph'in pervasız takibi çok sayıda hayatı tehlikeye atmıştı - kimsenin ölmemiş olması bir mucizeydi.

"Gözümüz üzerindeydi, onu getirmeye çalışmaktan başka seçeneğimiz olmadığını hissettim.

Şüpheli gözaltındaydı, bu da küçük bir merhametti. Bu Josephi açığa alınmaktan bile kurtarabilirdi ama kaçağın yakalanmasının önemli bir vardı. Şüpheli muhtemelen iyi olacaktı, ancak şu anda Güney Hants hastanesinde kontrol ediliyordu, tıpkı kötü bir beyin sarsıntısı geçiren DC Malik gibi. Joseph büyük ölçüde yara almadan kurtulmuş görünüyordu, ki bu havuz arabası için söylenebilecek olandan daha fazlasıydı. Takip ettiği minibüs gibi o da büyük ölçüde hasar görmüş, kötü bir şekilde bükülmüştü. Sonuç olarak, bu yoğun yerleşim bölgesinde aldıkları riskler göz önüne alındığında kötü bir sabah çalışmasıydı.

"Ve bunu tek başınıza yapabileceğinizi , öyle mi?

"Elbette hayır," diye karşı çıktı Joseph. 'Telsizle takibimizi bildirdik, tüm protokolleri *harfiyen uyguladık*-'

"DC Malik bunu doğrulayacaktır, değil mi?

Joseph hiçbir şey söylemedi ve Helen'e bilmesi gereken her şeyi anlattı. DC Malik fena halde sarsılmıştı, ancak yine de itfaiye onu serbest bıraktıktan sonra öfkesini meslektaşlarına duyurmak için zaman bulmuştu.

"Kuralları biliyorsun," diye devam etti Helen, onu havuz arabasının parçalanmış gövdesinin arkasındaki meraklı gözlerden uzaklaştırarak. 'Eğer ödülde gözün varsa, önce sen haber verirsin.

"Zamanım yoktu," diye itiraz etti Yusuf. 'Adam beni çok tabancasıyla vurmaya çalıştı ve sonra kaçtı. Eğer peşinden gitmeseydik onu kaybedebilirdik.

'Bu doğru olabilir. Ama en başta neden o pozisyondaydınız ki?

Yusuf şimdi tereddüt ediyordu.

'Ekip sabah birkaç kez denemesine rağmen sizi kaldıramadı. Emir komuta zinciri tehlikeydeydi, kimsenin nerede olduğunuza dair bir fikri yoktu. Sonra aniden bir çocuk parkında baş şüpheliyi kovalamaya başladın-'

"Öyle değildi-

"Peki *nasıldı*? Ekibin geri kalanı onu bulamamışken, sen nasıl oldu da bu adamın izini sürmeyi başardın?

Yusuf cevap vermeden önce bir an daha tereddüt etti.

"Bir ihbar aldım.

"Kimden?"

"Bir

kaynaktan.

Helen baktı at Onu, sersemlemiş o o oldu düşünmek ondan uzak durmaktan.

"Peki bu kaynak...?"

"Bir bağlantı, hepsi bu.

"Bu ihbarı ne zaman aldınız?"

"Bu sabah erkenden.

"Ve bunu paylaşmamayı tercih ettiniz çünkü...?" "Onun gerçekten bizim adamımız *olduğunu* doğrulamak istedim.

'Ve bunu yaptıktan sonra, kendinizi ve meslektaşınızı büyük tehlikeye rağmen kahramanı oynamaya karar verdiniz, masum halk üyelerinden bahsetmiyorum bile -'

"Sana öyle olmadığını söylemiştim," diye karşı çıktı Joseph, sesi yükseliyordu.

"Bence tam olarak bir şeydi. Telefonunuz, telsiziniz vardı, hatta onu ilk gördüğünüzde haber verebilecek bir meslektaşınız bile yanınızdaydı. Bunun yerine *kasıtlı olarak* izini kaybettirdin-'

"Hayır, ben yapmadım-

'Ekibin geri kalanı ikinci bir cinayetle *uğraşırken* bile, sen Harika Çocuk'u oynadığın için bundan habersizdin. İnkâr mı ediyorsun?'

Yusuf ona baktı ama bir şey söylemedi.

Tekrar soruyorum, DS Hudson. Ne yapıyordun sen? Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme-'

"Ben işimi yapıyordum *hanımefendi*.

Helen'i şok eden yüz ifadesindeki düşmanlık değildi. Son kelimeyi söyleyiş şekliydi; kelimeye zehir, acı ve derin, çok derin bir alaycılık katmıştı. Sanki onun kendisini eleştirme hakkıyla alay ediyormuş gibi, sanki *onunla* alay ediyormuş gibi.

"Şimdi izin verirseniz, DC Malik'in nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Bir yanıt beklemeden, endişeli iş arkadaşlarının arasına karışarak uzaklaştı. Helen kıpırdamadan durdu, şoku öfkesine karışmıştı. Joseph Hudson'ı işe aldığı anda onun pürüzlü bir elmas olduğunu biliyordu, daha önce de otoriteyle başı derde girmişti. Ama yine de bu kadar açık bir düşmanlık, hiyerarşi ve rütbenin bu kadar açık bir şekilde çiğnenmesi ya da kendisine bu kadar kişisel bir saldırıda bulunulmasını hiç beklemiyordu. Bir patronu olmasından nefret mi ediyordu? Yoksa onu kızdıran şey bir kadın olması mıydı?

Onun tavırları ve bu sabahki şaşırtıcı keşifleri göz önüne alındığında, Helen birdenbire bu adamı *hiç* tanımadığını fark etti. Hoşlandığını düşündüğü, hatta belki de hisler beslediği bir adam. Bir anda her şey havada kalmış, sanki ekibin ve Joseph'le olan ilişkisinin temelleri temelinden sarsılmıştı. Yine de ilk içgüdülerini dinlemeli miydi? İçindeki o küçük ses ona Joseph'le bir ilişki sürdürmenin pervasızca ve aptalca bir fikir olduğunu mu söylüyordu? Helen, telaşlı yardımcısının, zor durumdaki meslektaşından haber almak için yanındakileri sıkıştırmasını izlerken, bir şeyden çok ama çok emindi. Başı belaya girecekti.

Bölüm 52

Fotoğraflar arasında gezinirken yüzünde geniş bir gülümseme . Bu, umduğundan çok daha iyiydi.

Hudson'a güvenli bir mesafede kalacağına dair söz veren Emilia, izole edilmiş depoya doğru yola çıkmadan önce beş dakika kadar beklemişti. Binaya yakın bir yerde daha iyi bir görüş noktası bulmayı umuyordu, böylece kelepçeli olarak çıkan şüphelinin düzgün bir fotoğrafını çekebilecekti ama gri minibüs kükreyerek ona doğru gelmeden önce ancak on metre yürüyebilmişti. İhtiyatlı olmanın yiğitlikten daha iyi olduğuna karar vererek kenara çekildi ve direksiyondaki cılız figürün yanından geçip gittiğini gördü. Saklandığı yerden çıkarak, arkasından bir ses duymadan önce, giden aracın birkaç iyi atışını yaptı. Döndüğünde Hudson'ın havuz arabasının üzerine geldiğini gördü, ancak zamanında yoldan çekilebilmişti. Araba onu birkaç santimle ıskalamış olmalıydı - Emilia, Hudson'ın kasıtlı olarak yaptığını düşündüğü bir şeydi bu.

Daha az kararlı gazeteciler bu noktada nimetlerini sayıp pes edebilirlerdi ama Emilia talihin cesurlardan yana olduğunu biliyordu, yüzden takibe katıldı. Bitterne Yolu'ndan aşağı, Somerset Bulvarı'ndan yukarı, Woodlands Koleji'nden geçtikten sonra pastanın üzerindeki kiraz - West End Yolu'ndaki muhteşem kaza.

İki çarpışmanın şiddeti - önce gri minibüsün yoldan geçen bir kamyonu çarpması, ardından Hudson'ın destansı taklası - nefesini kesmişti. Bir an için ne bulabileceğinden çekinerek katliama yaklaşmakta tereddüt etti ama sonra içgüdüleri devreye girdi. Nikon'unu kaptığı gibi Corsa'sını bırakıp olay yerine doğru koştu ve giderken bir ambulans çağırdı. Grace ne düşünürse düşünsün, o bir canavar değildi.

Oraya vardığında, kaçan şüpheli yarı tökezleyip yarı düşerken, şok geçiren sürücüler Joseph Hudson'ın çıkmasına yardım ediyorlardı. Kaçmaya çalışıyordu ama bunu başaramayacak kadar şaşkındı ve kısa süre sonra gözaltına alındı. Zor durumdaki meslektaşıyla ilgilenmekle şüpheliye göz kulak olmak arasında kalan Hudson, Emilia'yı fark etmemiş görünüyordu. Yani Emilia, kelepçeli kaçağın, arabaların enkazının, şok halkın ve Joseph Hudson'ın morarmış, kanlar içindeki figürünün ayrıntılarını çekerek boş zamanlarında fotoğraf çekmekte özgürdü.

Sonunda trafik polisleri geldi ve onu geri çekilmeye zorladı. Ne yazık ki kısa bir süre sonra DI Grace kükreyerek geldi ve birinin kafasını koparmak istiyormuş gibi görünüyordu. Joseph Hudson'dan bir şerit koparırken duvarda uçan bir sinek olmayı ne kadar isterdi, ama ikisi de kısa süre sonra gözden uzak bir yere kapandılar, bu yüzden Emilia ganimetini incelemek için arabasına döndü.

'Polis, West End Road'un incelemeler sürerken günün geri kalanında kapalı kalabileceğini söylüyor...'

Yerel radyo kazayla doluydu, toplayabildikleri ayrıntıları tekrarlıyorlardı ama Emilia ilgilenmiyordu. Hudson'ın kimliği ya da kimin peşinde olduğuna dair hiçbir ipucu olmadığı için hikâyenin sadece yarısına sahiplerdi, bu yüzden onun yerine önündeki görüntülere odaklandı: kanlar içindeki memurların, parçalanmış arabaların, sersemlemiş mahkûmun görüntüleri - kötü giden bir polis operasyonunun hoş bir kolajı. Herhangi bir sayıda insan ölmüş ya da yaralanmış olabilirdi ve Emilia'nın aklında şimdiden yarısı yakalanan şüpheliye, diğer yarısı da polisin dikkatsizliği ve beceriksizliğine odaklanacak iki sayfalık bir haber vardı. Makaleler kendi kendilerine yazılıyor gibiydi, bu yüzden kamerayı yolcu koltuğuna yerleştirerek, doğrudan ofise geri dönmek niyetiyle kontağa uzandı. Ama anahtarı çevirirken bile durakladı. Radyo yayınına dalmıştı, kendi hayatına çok fazla dalmıştı, ama tonu

Haber spikerinin sesi artık değişmiş, aniden acil ve heyecanlı bir hal almıştı. Emilia uzanarak sesi yükseltti.

"Polis şu ana kadar kurbanın kimliğini açıklamayı reddetti, ancak yerel kaynaklar yirmi beş yaşındaki Callum Harvey'in ismini verdi.

Emilia bu haber karşısında heyecanlanarak koltuğunda dimdik oturdu. 'Birlikte ile öldürüldü yağ Yönetici, Justin Lanning, Harvey, Daniel King tarafından kaçırılan beş gençten biriydi.

...'

Arabayı birinci vitesine taksan Emilia çalgınca bir U dönüşü yaptı ve yolda kükreyerek ilerlerken karşıdan gelen trafiği zar zor kontrol etti. İşe dönmekle ilgili tüm düşünceler artık unutulmuştu. Maxine Pryce ve arkadaşları hakkında yaptığı araştırma sayesinde Callum Harvey'nin tam olarak nerede yaşadığını biliyordu ve şimdi daha fazlasını öğrenmeye hevesli bir şekilde oraya gidiyordu. Eğer bu doğruysa, Harvey Justin Lanning'den sadece bir gün sonra öldürülmüşse, o zaman büyük bir haber patlak veriyordu.

Ve Emilia bunun merkezinde yer almaya kararlıydı.

Bölüm 53

'Wonston Road'daki bir ev kordon altına alındı ve anladığımız kadarıyla adli tıp görevlileri olay yerinde bulunuyor. Polis henüz olayın kesin mahiyeti ve iddia edilen kurbanın kimliği hakkında resmi bir açıklama yapmadı, ancak mülk Callum Harvey'e ait-'

Fran Ward tek kelime daha dinleyemeden radyoyu kapattı. Spor salonuna gitmeye hazırlanıyordu, eşyalarını toplarken boş boş radyoyu dinliyordu. Saat ikide bir ders vermesi gerekiyordu ama artık bunların hepsi unutulmuştu. Hasta olduğunu söyleyip yalan söyleyerek yükümlülükten kurtulacaktı. Şimdi yalnız kalmaya, *düşünmeye* ihtiyacı vardı.

Hayal kurup kurmadığını kontrol etmek için radyoyu tekrar açmak istedi ama haber spikerinin korkunç heyecanını dinlemeye dayanamadı ve bunun yerine yerel haber akışlarını kontrol etti. Onu dehşete düşüren şey, aynı haberi yayınlıyor olmalarıydı; hatta polis şeridi ve üniformalı memurlarla çevrili evin bir fotoğrafı bile vardı. Şüphesiz 52 Wonston Road'du bu, birkaç kez ziyaret ettiği bir evdi.

Önceleri oraya yaptığı ziyaretlerden korkardı ama yine de onlara katlanırdı. Callum ilk başlarda eskiden olduğu gibi cıvı cıvı, arsız bir gençten farksızdı; şimdi içine kapanık, korkulu ve acılıydı. Ancak zamanla, Hannah'nın ve hayatta kalan diğer arkadaşlarının sabırlı yardımları sayesinde, eski kıvılcımının bir kısmını keşfederek işleri tersine çevirmeye başlamıştı. Callum'un evine yaptığı ziyaretler giderek daha eğlenceli hale gelmişti, hatta Fran eski sevgilisini bile götürmüştü, araları iyiyken ve ilişkilerinde bir ilerleme olabilirmiş gibi görünürken. Laura artık çoktan gitmişti - tamamen uyumsuzlardı - ama Callum'la olan arkadaşlığı devam etmişti. Şimdiye kadar.

Ne olmuştu? Fran, Justin'in cinayetiyle altı yerinden vurulmuştu. O değildi ki ona yakın olsun, ama

Hayatını iyi bir şekilde geçirdiğine memnun olmuştu. Bu şekilde, uzak bir şantiyede yalnız ve korkmuş bir şekilde ölmek, düşünmek için çok korkunçtu, ancak olanları düşündükçe, haber raporlarını ve yerel makaleleri inceledikçe, belki de özel hayatında bir şeylerin yanlış gittiğine, ölümünün geçmiş deneyimleriyle bağlantılı *olmadığına* kendini ikna etmeye başlamıştı. Ama şimdi Callum ölmüştü ve artık hiçbir şey kesin değildi.

Callum da hedef alınmış mıydı? Yoksa kendi canına mı kıymıştı? Justin'in ölümüne bir şekilde karışmış ve polis ona yaklaşırken her şeye son vermiş olması mümkün müydü? Bu pek mümkün görünmüyordu, Callum karıncayı bile incitmezdi. Evlenmek üzere nişanlanmışken havlu atması da mümkün görünmüyordu. Hannah'yı seviyordu, hayır, ona *takıntılıydı* ve büyük günlerini dört gözle bekliyordu. O halde bu, onun öldürüldüğünü, her iki adamın da son kırk sekiz saat içinde öldürüldüğünü mü gösteriyordu?

Korku ok gibi içine saplandı. Fran doğuştan ürkek biri değildi - babası her zaman onun sert bir yapıya sahip olduğunu söylerdi - ama şimdi kalbi çarpıyordu. Son birkaç yılını yalnız yaşayarak geçirmişti ve buna alışkındı ama şimdi birinin varlığını özlüyordu. , ona sarılacak, onu koruyacak birini. Daha önce de tehlikeye girmiş ve bunu anlatacak kadar yaşamıştı ama bu bambaşka bir şeydi. Yavaş, uğursuz bir korku hissi onu yavaş tüketiyordu. Yere baktığında ellerinin titrediğini gördü, vücudu şok edici habere tepki veriyordu.

"Fran...

Kontrolünü yeniden kazanmaya, korkusunu dizginlemeye ihtiyacı vardı. Bundan daha fazlasına, netliğe, neler olduğuna dair sağlam bilgilere, Callum'un gerçekten öldüğünün teyidine ihtiyacı vardı. Polisle temasa geçerek bilgi talep ederdi. Eğer ona bilgi vermezlerse, yerel gazetecilerle temasa geçecekti; onlar her zaman Callum'la konuşmakla ilgilenirlerdi.

ve genellikle bilgi alışverişinde bulunmaktan mutluluk duyuyorlardı. Ama önce konuşması gereken başka biri vardı.

Cep telefonunu eline alarak numarayı çevirdi ve bekledi. Bir saniye bile geçmeden cevaplandı, temkinli bir kadın sesi onu selamlıyordu.

"Maxine..." diye cevap verdi Fran, sesini olabildiğince sabit tutarak. "Sanırım buluşmamız gerekiyor."

Maxine Pryce kitabından 'In Karanlık Bir Gece alıntı

Yüzümde sabit bir gülümseme vardı ama içim titriyordu. Mutfak masasındaki yerimi almış, mümkün olduğunca dikkat çekmemeye ve göze batmamaya çalışarak *hiçbir şey* olmamış gibi davranmaya çalışıyordum. Ama dünyam az önce kendi ekseninde dönmüştü.

Tehlikedeydik. Koridordan mutfağa doğru ilerlerken Lorraine Kielty'ye -evet, adı buydu- yapılan saldırının ayrıntılarını için beynimi zorladım ama saldırganın genç bir adam olduğu dışında hiçbir şey hatırlayamadım. Yine de, odaya tekrar girdiğimde, gözlerim ev sahibimize takıldı ve onun o olduğundan emin oldum. *Bu*, o savunmasız kızı boğmaya çalışan vahşi psikopattı.

Otururken, gözlerim Justin'i ararken yüzüme neşeli bir ifade yerleştirdim. Bunu hiç dile getirmemiştim ama o ve ben grubumuzun liderleriydik ve bu vahim durumu düzeltmenin bize bağlı olduğunu hissediyordum. Ama o hâlâ Rachel'la ilgileniyordu; Rachel bu kez biraz sönük görünüyordu. Justin'in başını kaldırıp onunla ilgilenmesini bekledim ama dikkati yaralı tarafa odaklanmıştı, ben de onun yerine Fran'e döndüm.

Masanın karşısında oturmuş, bir fincan çayı kucaklıyordu. Onun yanında Callum ev sahibimizle konuşmaya devam ediyordu ama konuşmaları kesik kesik ve kesik kesikti - kesinlikle Fran'le doğrudan konuşabileceğim kadar yüksek sesli değildi. Onun yerine ayağımla bacağını yokladım ve keskin bir tekme attım. Fran şaşırarak sıçradı, sonra toparlanarak bakışlarını bana çevirdi. Rahat ve mutlu görünüyordu ama beni görür görmez yüzünü bir bulut kapladı. Daha sonra bana, sanki bir hayalet görmüşüm gibi solgun göründüğümü söyledi, ki ben de öyle hissediyordum. Bana şaşkınlıkla baktı, ben de içgüdüsel olarak Daniel King'e bir göz attım. Dikkati dağılmış görünüyordu, tırnaklarını karıştırıyor, bir yandan da ile konuşuyordu.

Callum, ben de şansımı denedim ve 'gitmemiz gerek' dedim. Fran'in aptalca gösterimi anlamayacağından endişeliydim ama hemen anladı, kaşları çatıldı. Ama hiçbir hareket yapmadı, hiçbir şekilde yanıt vermedi, ben de bunu belirgin bir 'şimdi' ile takip ettim.

Fran'den kısa bir baş sallama sesi geldi, sanki aciliyetimi anlamış gibiydi. İçimden, bir müttefikim olduğu için rahatladığımı hissettim. Yavaşça nefes vererek genel sohbe geri döndüm - ev sahibimizin doğrudan bana baktığını gördüm. Beni görmüş müydü? Sessiz konuşmamızı fark etmiş miydi? Kalbim bir kez daha ağzıma gelmişti ama o rahatlamış, hatta eğlenmiş görünüyordu. Ve şimdi başka tarafa bakıyordu, Fran'in ayağa dikkati dağılmıştı.

"Tuvaleti kullanmamın bir sakıncası var mı?" dedi parlak bir sesle. 'Tabii ki aşağıda-'

"Ona göstereceğim.

Bunu yapmayı planlamamıştım ama şimdi kendimi ayağa kalkmış, bu fırsatı değerlendirmeye kararlı buluyordum. Ev sahibimiz omuz silkti ve gitmemize izin verdi, Fran beni odadan çıkıp karanlık koridora kadar takip etti.

"Ne lan?

Fran'in şiddetli fısıltısı karanlık odayı doldurdu. Koluma asılmış, sıkıca kavriyordu.

"Gitmemiz gerekiyor. Eşyalarımızı alıp buradan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz.

"Peki ya sis?

"Sisi siktir et. Dışarıda buradan daha güvendedeyiz.'

Onu korkutmaya çalışmıyordum ama nezaket için zaman yoktu. Çabucak ne keşfettiğimi, ev sahibimizin neden potansiyel olarak tehlikeli olduğunu düşündüğümü açıkladım. Fran, sevimli, melek Fran, tüm rengini kaybetti. Şaşırmış görünüyordu, hayır, *dehşete düşmüş* görünüyordu. Bir yanının tüm bunları uydurduğuma inanmak istediğini söyleyebilirdim ama hayal kurmaya yatkın olmadığımı biliyordu. Dahası, ona odaya kendisinin bakmasını söylediğimde, reddetti, karanlığı hissederek gizlendi

kapalı kapının arkasında. Benim tanıklığım onun için yeterliydi - o da artık gitmemiz gerektiğine ikna olmuştu.

"Nasıl oynamak istiyorsun?"

Bir kez daha, liderlik için bana bakıyor gibiydi. Neden hep ben?

'Sadece eşyalarımızı alıp gidiyoruz. Diyelim ki yolculuğu tamamlamaya çalışmak istiyoruz, okulumuzu gururlandırmak istiyoruz, her neyse, fark etmez. Sadece gitmemiz gerekiyor.

"Peki ya bizi durdurmaya çalışırsa?"

Ne yapabilir ki? Bire beş var. Ne yapıp edip buradan gitmeliyiz.'

Fran başını salladı ama korkudan kaskatı kesilmişti. Onu kolundan koridorda benimle birlikte aşağıya doğru çektim. Bunu uzatmanın bir anlamı yoktu, ne kadar uzun süre oyalanırsak, sinirlerimizin bozulma olasılığı o kadar artacaktı. Ayaklarımızın altındaki döşeme tahtaları gürültüyle gıcırdıyor, mutfaktan yayılan sessizliği daha da kötüleştiriyordu. Şansımıza küselim, diye düşündüm kendi kendime. Ayrıldığımızı duyurmadan önce sohbetin devam etmesini ve birkaç saniyeliğine dikkatimizin dağılmasını umuyordum.

Mutfağa geri döndüğümde atmosferden hemen etkilendim. Ağır, sessiz, neredeyse çökmüş bir halde kalan çocuklar artık sessizdi. Tüm konuşmalar kesilmişti ve ev sahibimiz artık masada değil, kapının yanında duruyordu. Kafam karışmıştı ama dikkatimi dağıtmamaya kararlıydım, ıslak anorağımı kaptım ve "Hadi çocuklar, gitmemiz gerek" dedim.

Yukarı baktılar ama kıpırdamaya teşebbüs etmediler. İşte o zaman gözlerindeki dehşeti, hayır, *umutsuzluğu* gördüm. İşte o zaman Daniel King arkasını döndü ve tüfeğini doğrudan bana doğrulttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, sürtük.

Bölüm 54

Helen, *Karanlık Bir Gece*'nin bir kopyasını masaya doğru kaydırıldı. Bir kanıt torbasının içindeydi ama yine de açıkça görülebiliyordu - iyice karıştırılmıştı, kapağı yırtılmıştı ve sayfalardan çok sayıda Post-it notu çıkmıştı.

"Bunu nereden aldın?"

Karşıdaki asık suratlı adam Helen'a kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini kitaba dikti. Kitap, yattığı hastane yatağının üzerinde duran yontma formika masanın üzerinde duruyordu. Şüpheli bir şekilde ciddi bir yaralanmadan başarmıştı - kötü bir kırbaçlanma vakası dışında - ancak tıbbi personel durumunu izlemek istediğinden, Helen onu Southampton Central'a geri götürmemeye karar vermiş, bunun yerine görüşmeyi hastanedeki özel bir odada yapmıştı. Belki daha samimi, daha az tehditkâr bir ortamdı ama şüphelinin durumun ciddiyetinden şüphesi olamazdı - kapıyı iki silahlı polis koruyordu ve Helen onun karşısında odaklanmış ve kararlı bir şekilde oturuyordu.

'*Karanlık Bir Gece*'nin prova kopyası, iki ay önce basıldı ve halka açık değil. Peki seninki nasıl bu kadar iyi parmaklanmış? Sanırım yayıncılık sektöründe çalışmıyorsunuz?'

Pek olası görünmüyordu. Çelimsiz figür tıraşsızdı ve dövmelemlerle kaplıydı, yakasında uzun, belirgin bir yara izi vardı. Onunla kesinlikle karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezsiniz ve burada, hastanenin aydınlık ve rahat ortamında bile düşünceli ve düşmanca görünüyordu. Şimdiye kadar onu açmaya yönelik tüm girişimlere direnmişti ve şimdi başını sallıyor, sanki tüm bunlar zamanının büyük bir israfıymış gibi pişmanlıkla gülümsüyordu.

"Maxine'in hikayesiyle çok ilgili görünüyorsunuz. Aslında Daniel King'in tüm tutsaklarıyla ilgileniyor gibisin."

Helen masanın üzerinden bir fotoğrafı ona doğru kaydırırken, şüphelinin alaycı gülümsemesi hafifçe soldu.

'Bu, üç hafta önce Justin Lanning'in evine girmeye çalışan bir adamın güvenlik kamerası görüntüsü. Yüzü tanıdınız mı?'

Adam kendi suretine bakıyor ama duyguları hakkında hiçbir ipucu vermemeye kararlı bir şekilde kılını bile kıpırdatmıyordu.

" ya bu?

Ona doğru başka bir görüntü kaydıldı.

"Bu, Callum Harvey'nin komşusu olan bir tanık tarafından sağlanan bir e-fit. Bize verdiği ifadede bu tarife uyan bir adamın bir hafta önce Harvey'in evini ararken görüldüğünü doğruluyor. *Bu şey çağrıştırıyor mu?*

Adam tepki vermedi, boş gözlerle görüntüye bakıyordu. Yine de sarmal bir hali vardı, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

'Şimdi bu yüze bir isim koymak isterdim - size - ama sanırım bu biraz zor olacak ...'

Helen son desteğini, içinde en az altı Birleşik Krallık ehliyeti bulunan bir kanıt çantasını çıkardı.

"Bunlar tutuklandığınız sırada cüzdanınızdan çıktı. Şimdi sizin... Mark Samuels... ya da Peter Frith... ya da Steven Abram... olup olmadığınızı bilmiyorum.

Onları karıştırdı.

'... ya da Simon Collins - ve ilk tartışmalarımızdan beni aydınlatmaya niyetli olmadığınız anlaşılıyor, bu yüzden bunun yerine Daniel King davasına olan ilginizin niteliğine odaklanalım.

Helen sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi, ama yine de hasmı yanıt vermedi. Bunu daha önce de görmüştü - şüpheliler susuyor, başlarını öne eğip hiçbir şey söylemezlerse tüm sorunlarının mucizevi bir şekilde ortadan kalkacağını umuyorlardı. Ama morgda iki ceset varken böyle bir şans yoktu.

"Kitap yoğun bir şekilde notlandırılmış, her türlü küçük ayrıntı seçilmiş. Çocukların birbirlerine taktıkları lakaplar, kaçırıldıklarında ne giydikleri, Downs'ta nasıl hayatta kaldıkları, polise ne söyledikleri, şimdi ne yaptıkları... Devam edeyim mi?"

"Nasıl istersen."

Alaycılıkla doluydu ama kulağa zayıf geliyordu.

'Çünkü kitap buzdağının sadece kısmı, değil mi?"

Meslektaşlarım şu anda sizin Alaaddin'in mağarasını parçalara ayırıyor.

...

Bu sefer kesin bir irkilme oldu, sanki subaylarının ininde gezinmesi fikri ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi.

'... ve şimdiden çok ilgi çekici şeyler buldular. Callum Harvey'e ait bir okul çantası, bir zamanlar Rachel Wood'a ait olan bir günlük, üzerinde Daniel King'in adı yazılı bir köpek tasması, hatta yıkılan çiftlik evinden geldiği iddia edilen bir tuğla-'

"Ne olmuş yani? Ben bir koleksiyoncuyum.'

Bu teklifi sert bir şekilde yaptı, kadının davetsiz misafirliğine duyduğu öfke yüzüne vuruyordu.

Bunu görebiliyorum. Neden birinin Rose West'e ait çarşafı ya da Charles Manson'ın karalamalarını saklamak *istediğinden* tam olarak emin değilim, ama bu sizi durdurmadı, mi? Bu katiller hakkında özellikle ilginizi çeken şey nedir?"

Şimdi şüpheli durakladı, sanki nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi.

"Soruyorum çünkü gerçekten ilgileniyorum," diye devam etti Helen. 'Gözden kaçırdığınız tek bir modern katil bile yok. Hepsine sahipsin: sanat eserleri, hapishane dosyaları, iç çamaşırları, porno koleksiyonları. Tek kişilik bir cinayet ansiklopedisi gibisin. Neden?"

Bir an daha tereddüt etti. Sorusu doğrudan bir suçlama değildi, bu da onu cevap vermeye teşvik ediyor gibiydi.

"Çünkü onlar sıradan insanlar gibi değiller."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Sınır tanımadan hareket ediyorlar."

"Vicdansız," diye düzeltti Helen onu.

"*Sınırları* yok. Çoğu insanın kabul edemeyeceği şeyleri yapıyorlar. Ve bunu korkusuzca yapıyorlar.

"Ve bunun için onlara hayranlık duyuyorsunuz?"

"İlgimi çekiyorlar.

Peki ya kurbanları? Koleksiyonunuza bakılırsa, onlarla çok ilgili görünüyorsunuz. Memurlarımdan biri sizde Alice R'ye ait bir tutam saç olduğunu söyledi-'

"Onlara bir şey dokundu," diye araya girdi. 'Kendilerinden daha büyük bir şey. Onları *değiştiren* bir şey.

"Bazı durumlarda kalıcı olarak," dedi Helen, hoşnutsuzluğunu gizleyemeyerek.

"Her iki durumda da yaşadıkları deneyimler onları dönüştürdü. Sonrasında farklı bir hikayenin parçası oldular, başka birinin hikayesinin. Bir mirasları var.

'Ve bu sizi heyecanlandırıyor mu? Katil ve kurban arasındaki bu kesişme?'

"Ben bir koleksiyoncuym, hepsi bu. "Cehennem gibi öylesin.

Şimdi, nihayet, Helen'in sesindeki saldırganlıktan etkilenerek başını kaldırdı.

'Eminim günlerinizi küçük sığınağınızda kapalı bir şekilde, nahoş hatıra koleksiyonunuzu parmaklayarak geçirdiğinize inanmamızı istersiniz...'

Yüzünde öfke parladı. Alay konusu olmaktan hoşlanmıyordu.

'... ama oldukça aktıfsın, değil mi? İçeri girmeye çalıştığın gece minibüsün Justin Lanning'in evinin yakınlarında görüldü-'

"Saçmalık...

"Ve hiç şüphem yok ki zaman içinde sizi onun kaçırıldığı ve öldürüldüğü gün ofis bloğunun yakınına yerleştirebileceğiz.

Bir başka öfkeli kafa sallama.

"Ayrıca öldürülmeden üç gün önce Callum Harvey'nin evinin yakınlarında görülmüşsünüz. Bu da yetmezmiş gibi...' Helen şüphelinin bariz rahatsızlığının tadını çıkarmak için durakladı, 'Waterstones'taki çalışanların ifadesine göre *dün gece* Maxine Pryce'ın da katıldığı bir etkinlikteymişsiniz, diğer müşteriler gittikten çok sonra ortalıkta dolanıyormuşsunuz. Listenizde bir sonraki o muydu?

"Defol git.

"Onu takip ettiğinizi inkar mı ediyorsunuz?"

"Evet.

"Ona zarar vermek istediğinizi mi?

'Bu saçma bir konuşma. Ben hiç kimseyi incitmedim. "O zaman neden şok tabancası taşıyorsun?

Bu sefer geri dönüş olmadı.

"Justin Lanning boğulmadan önce şok tabancasıyla etkisiz hale getirildi. Bahse girerim Callum Harvey de öyledir.

"Korunmak için ihtiyacım var," diye karşılık verdi şüpheli hemen. "Kimden korunmak için?

Uzun bir sessizlik, ardından şüpheli bir kez daha göz temasını kesti, cevap veremedi - ya da vermek istemedi.

"Masum bir adama göre, aleyhinize çok şey var gibi görünüyor. Katillere karşı saplantılı bir ilgi. King'in eski kurbanlarının hayatlarına girme arzunuzun açık kanıtı. Şok tabancası bulundurmak. Ve tüm bunların üstüne tutuklanmaya direndiniz, bir polis memuruna saldırdınız ve yakalanmamak için manyak gibi araba kullandınız.

Adam sessizliğini korudu ve ona ters ters baktı.

"Bu yüzden neden sadece mütevazı bir koleksiyoncu, en karanlık insani dürtülerin öğrencisi olduğuna inanmamı istediğini anlıyorum, ama ben buna inanmıyorum. Bence siz katillere takıntılısınız. Öldürme fikriyle. Özellikle Daniel King'e takıntılısın...'

Doğrudan ona bakıyordu ama Helen'in suçlamalarını reddetmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Neden senin için böyle bir pin-up?

Cevap yok.

'Memurlarımın raporlarına göre, deponuz dehşet verici eşyalarla dolu. Ahlaksızların ve delilerin kimler olduğu belli değil ama Kral'ın eşyalarından oluşan koleksiyonunuz diğerlerini gölgede bırakıyor. Neden böyle?'

Şüpheli, Helen'in titrediğini görebildiği ellerine baktı.

'Elinizde annesinin çizimleri, eski okul raporları, hatta ona ait kıyafetler var. Kurbanlarına ait çok sayıda kişisel eşya var, kaçırdığı çocukların resmi okul fotoğraflarından bahsetmiyorum bile, kafaları siyah mürekkeple düzgün bir şekilde halkalanmış. Neden? Onda bu kadar hayran olduğunuz şey ne?'

Yine de şüpheli göz göze gelmeyi reddetti.

"O çocuklara yaptıkları seni tahrik ediyor mu? Onu hayata döndürme fikri hoşuna gitti mi? Başladığı işi *bitirme fikri*?'

'Sen hastasın...'

"İlk andan itibaren bunun bir taklit cinayet olup olmadığını, birilerinin kendi sapkın amaçları için Daniel King'in hayaletini diriltip diriltmediğini merak ettim. Artık bundan eminim. Söyle bakalım...'

Helen şüpheliye sert bir bakış fırlattı.

'... seni çizgiyi aşmaya iten şey neydi? Öldürmeyi hayal etmeyi ne zaman bıraktınız... ve bunu *gerçekten* yaptınız?'

Bölüm 55

"adam bu.

Charlie müdüre sabıka fotoğrafını uzattı. Hastanede çekilmişti ve iyi aydınlatılmış ve net bir şekilde odaklanmıştı. Daha önce ellerine geçen kamera görüntülerinden çok daha üstündü ve Charlie Moon Lounge'un sahibinin ya da çalışanlarından birinin bu gizemli figürü tanıyacağına dair büyük umutlar besliyordu.

"Burada olduğunu ne zaman söylediniz? Chris Bridges kalın Portsmouth aksanıyla karşılık verdi.

"Dün gece on, on buçuk civarı.

Hannah Bradwell kulübe girdiğinde telefonunun yanında olduğuna emindi. Dans etmeye başlamadan önce saat on bir civarında saati kontrol ettiğini ve çantasını gözetimsiz bıraktığını hatırlıyordu. Eğer doğruyu söylüyorsa, dün gece bu kulüpte biri telefonunu çalmıştı. Eğer hırsızın kimliğini tespit edebilirlerse, katille ilgili net bir bağlantıya sahip olacaktı.

"Onu tanıdığımı söyleyemem ama gecenin büyük bir bölümünde dışarıdaydım. Ön büroyla konuşsan daha iyi olur, Lisa. Onu çağırayım..."

Fotoğrafı geri vererek, temizlik görevlilerini azarlamakla meşgul olan, saçları kabarık, ince yapılı bir kadına yürüdü. Charlie bu fırsatı değerlendirerek etrafına bakındı. Günün soğuk ışığında gece kulüpleri her zaman ruhsuz ve çökmüş görünürdü - deri banketler yorgun görünüyordu, dans pisti ağır bir şekilde işaretlenmişti ve kokuyu gizlemek için parfüm bulutları olmadan bayat alkol kokusunu fark edemezsiniz. Geceleri çok farklı bir yerdi. Hem yerel halk hem de ziyaretçiler arasında son derece popüler olan ve hafta sonları her zaman büyük kalabalıklar çeken devasa bir kulüptü. Birisi bu insan kalkanını kullanarak kulübe girmiş ve Bradwell'in telefonunu çalmıştı. Ama ne amaçla? Bradwell sabah Callum Harvey'i arayacağına söz vermişti.

ikincisi bir telefon bekliyor olabilirdi. Harvey'nin katili bunu biliyor muydu? Arayan *başkasıysa*, münzevi Harvey'nin cevap vermeyebileceğini düşünmüş müydü? Hayatları hakkındaki bilgisi ne kadar derindi?

Ön büro müdürü yaklaşıyordu, bu yüzden Charlie kendini şimdiki zamana geri çekti.

"Lisa McGee, nasıl yardımcı olabilirim?

Kibarca ama içtenlikle söylenmişti. Charlie, sert müdürün daha önce polisle iş yaptığından şüphelendi - bu kulüpler torbacılar için bir mekandı - ve bu davetsiz misafiri hoş karşılamadı.

"Bu adamın dün gece kulüpte olduğunu düşünüyoruz. "Bir bakayım.

Fotoğraflı aldı ve inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Güvenlik kameranız var mı?

Başını sertçe salladı. Charlie nedenini tahmin edebiliyordu ama zorlamadı.

"Fedailer onu görmüş olabilir mi? Bilet görevlileri?"

'Onlara kesinlikle sorabiliriz, ancak zayıf, kel bir adamı seçmek zor olacaktır, burası hafta sonları onun gibilerle dolu, birkaç bira içen, kızları koklayan çalışan adamlar...'

'Peki ya barmenler? Ya da garsonlar? Bu adamın VIP alanında bir grup kadının etrafını sarmış olabileceğini mi düşünüyoruz?

Müdür odanın uzak köşesindeki küçük, etrafı çevrili alana doğru bir bakış fırlattı. Bir kez daha, gün ışığında pek bir şeye benzemiyordu. Dün geceki cazibesi ya da prestiji çoktan gitmişti.

"Sorabiliriz, şansınız yaver gidebilir. Ama dürüst olmak gerekirse, dün gece burası hınca hınç doluydu ve yanıp sönen ışıklar ve ceset yığınları nedeniyle, sizi özellikle yakalamadıkları sürece kimseyi net bir şekilde görmek zor. Çalışanlarımın ayakları yerden kesiliyor - dürüst olmak gerekirse daha fazlasına ihtiyacım var - ve eğer adamınız dikkat çekmemek istiyorsa, o zaman adil bir şans olduğunu söyleyebilirim.

Bu düşünce onu garip bir şekilde neşelendirmiş gibiydi, sanki kanunun uzun kolundan kaçan biri bir şekilde iyi bir şeymiş gibi. Charlie'nin aklından onu bu tavrından dolayı yerden yere vurmak geçiyordu ama McGee'nin işbirliği olmadan bir yere varamayacağını bildiği için nazik davranmaya karar verdi.

"Çalışanlarınız - dün gece çalışanlar - ne zaman geri dönecek?" diye kibarca devam etti.

"Nöbet çalışıyoruz, yani bazıları bu gece, bazıları yarın gelecek.

O zaman hepsiyle konuşmayı başarana kadar birkaç memurun hazır bulunmasını istiyorum.

Müdürün yüzü bir tabloydu.

'Merak etmeyin, üniformalı olmak zorunda değiller. İsterseniz sivil giyimli de olabilirler ama dün gece burada çalışan herkesle konuşmamız hayati önem taşıyor.

McGee memurların buradan başka bir *yerde* olmasını tercih eder gibi görünüyordu ama Charlie'nin isteğinde yeterince çelik vardı -kulüpte devriye gezen üniformalı memurların zımni tehdidinden bahsetmiyorum bile- tekme atmamaya karar verdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye cevap verdi sonunda, en az zarafetle. 'Ama dürüst olmak gerekirse... buranın durumu ve dün gece gelenlerin sayısı göz önüne alındığında, şey... samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak.

Ve böylece gitmiş oldu.

Bölüm 56

Klostrofobik hissediyordu, sanki duvarlar üzerine geliyordu. Her şeyden çok buradan kaçmak istiyordu... ama artık böyle bir şey söz konusu değildi.

Joseph'in Helen'le yaptığı 'tartışma' kötü sonuçlanmıştı. Bu kısmen onun hatasıydı - kazanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ve diğer memurların önünde kendisine görev verilmesinden hoşlanmamıştı. Helen'in yaptığı hiç profesyonelce değildi... ama yine de bu şekilde çekip gitmemeliydi. Bu onu pervasız olduğu kadar itaatsiz de gösteriyordu ve bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Aslında çoktan ödemişti bile. Karakolda şakalara ve dedikodulara maruz kalmakla kalmamış, Helen şüpheliyle tek başına görüşmeye karar verdiğinden, kendisine bir DC'nin bile yapamayacağı bir iş olan bu angarya iş verilmişti.

Bu onun kanını kaynattı. Garanita'dan ihbarı alan oydu, şoklanmaktan kıl payı kurtulan oydu, şüpheliyi Southampton sokaklarında kovalayarak boynunu riske atan *oydu*. Peki ödülü neydi? Şüphelinin eşyalarını - bu olağanüstü cinayet eşyası koleksiyonunu - denetlemek ve Southampton Central'a transferini denetlemek.

Malik'i ziyaret etmek, onun iyi olup olmadığını kontrol etmek ve aralarını düzeltmek niyetindeydi. Ancak bu da Helen tarafından cezasının bir başka unsuru olarak engellenmişti. Tüm kanıtların bir an önce kaydedilmesi ve analiz edilmesi konusunda ısrar ediyordu, soruşturmanın önemi göz önüne alındığında son derece makul bir talepti, ancak üst düzey bir memurun varlığını gerektirecek bir talep değildi. Hayır, onun burada bulunması bir açıklamaydı, hem de kamuya açık bir açıklama.

İşler nasıl bu kadar çabuk, bu kadar gitmişti? gün önce onun yatağında yatıyordu, kariyerinin ve ilişkilerinin doğru yönde ilerlemesinden memnundu. Hâlâ ona ve ekibin geri kalanına kendini kanıtlaması gerektiğini biliyordu, ama ona bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi.

onun bir blöfçü olduğunu düşünüyordu. Hayır, belli ki ona değer vermiş, birden fazla açıdan potansiyeli olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi soğukta dışarıdaydı, bu baskıcı ve uğursuz inzivaya hapsedilmişti.

Yusuf ancak şimdi diğer memurlardan birinin -Malik'ten bile daha yeşil olan bir polis memurunun- kendisine fark etti. Kendini toparlayarak işine devam etti - bir aptal gibi boşluğa bakarak dikkatleri daha fazla üzerine çekmenin bir anlamı yoktu. Yapması gereken bir iş vardı ve ne kadar çabuk tamamlanırsa, bu korkunç yerden o kadar çabuk kurtulacaktı.

Bu pek de zevkle yaptığı bir iş değildi. İyi eşyalar -doğrudan King ve eski tutsaklarıyla bağlantılı geniş hatıra yığını- çoktan ayrılmış, torbalanmış ve istasyona gönderilmişti. Kişisel eşyalar, hortlak tutsaklarını teşhis etmelerine yardımcı olabilecek herhangi bir şey çok azdı, bu yüzden geriye sefalet ve acı dolu bir hazine kalmıştı. Kurbanlarını öldürürken ısıran yozlaşmış bir katil olan Alan Carter'ın taktığı diş telleri, Strangeways'deki bir saldırı sırasında Charles Bronson'ı bıçaklamak için kullanılan sustalı, kötü şöhretli Unabomber Ted Kaczynski'den imzalı bir mektup - şüphelilerinin ilgisini çekmeyen dehşet verici bir tuhafılık yok gibiydi. Bu Joseph'in üstesinden gelebileceği şeylerdi -her ucube kendi başına- onu asıl iğrendiren kurbanlardan çalınan eşyalardı. Hatıralar, yadigârlar, hatta vahşete uğramış, istismar edilmiş ve öldürülmüş masumların aşk simgeleri. Annesi onu öldürdüğünde sarıldığı iddia edilen bir çocuğun oyuncak ayısının bulunması onu fiziksel olarak hasta hissettirdi. Ne tür bir ucube buna sahip olmaktan zevk alır?

Onunla bir sorgu odasında, masanın karşısında yüz yüze olmayı ne kadar çok isterdi. Suçluların kendilerini yakalayan polislerden hem korktuğunu hem de onlara saygı duyduğunu deneyimlerinden biliyordu ve bunu kendi avantajına kullanır, inatçı şüpheliyi işbirliğine ikna etmek için doğru miktarda baskı uygulardı. At the

En azından, onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü ona söyleme şansına sahip olacaktı ki bu da onu hiç tatmin etmeyecekti.

Ama bu fırsattan mahrum kalacaktı. Helen bu işi tek başına yapmayı seçmiş, onu yüceltilmiş bir nakliyecî rolünü oynamaya bırakmıştı. Bunun için eğitilmemişti, bunun için doğmamıştı ama bu sabahki felaketten sonra görevini bırakması söz konusu olamazdı. Hayır, arafta geçireceği sürenin kısa olmasını umarak - dua ederek - elini taşın altına koymaktan ve işi bitirmekten başka çaresi yoktu.

Bölüm 57

"Ben yanlış bir şey yapmadım.

Şüpheli masum olduğunu iddia etmeye devam etti. Ancak Helen içgüdüsel olarak onun kararlılığının zayıfladığını hissetti - artık yorgun görünüyordu ve onunla çelişmek için daha az hızlıydı. Asıl soru, sağlık personeli müdahale etmeden önce ondan bir itiraf alıp alamayacağıydı. Helen şu anda bile dışarıda bekleyen doktorları görebiliyordu, endişeyle müdahale edip etmeyeceklerini - ne zaman edeceklerini - tartışıyorlardı.

"Böyle söyleyip duruyorsunuz, ama mesele şu. Bunu Daniel King'in yaptığına inanmıyorum. O bir hayalet. Ama *başkası* onun işini devam ettirebilir. Bu nasıl bir hikaye olurdu, şapkanızda nasıl bir tüy olurdu..."

'King özel bir şey değildi-'

"Bunu *bana* söylemene gerek yok," diye karşı çıktı Helen. 'Ama buna inandığınızdan emin değilim. Onun kişisel eşyalarından oluşan geniş bir koleksiyonunuz var, onunla ilgili çok sayıda kitaptan bahsetmiyorum bile.

"Birçok katille ilgileniyorum.

'Ama bu adam buralıydı, tutsakları hala Southampton'da yaşıyor, bu yüzden kolay - cazip - . Kim olduğunuzu bilmiyorum ama aksanınız buralardan olduğunuzu gösteriyor. O halde eski tutsaklarını yerle bir etmeniz, onları evlerinde, ofislerinde hedef almanız çok basit.

..'

"Hayır.

'Ve bunu yaptıktan sonra, sonsuzlukta kaybolabilirsiniz. Kim olduğunuzu, nerede yaşadığınızı, geçmişinizin ne olduğunu bilmiyoruz. Belki şiddet, adam kaçırma, cinayet gibi suçlardan sabıkanız vardır. Kesin bir şey söyleyemem, çünkü tamamen gözlerden uzak, gölgeler içinde yaşıyorsunuz. *Görünmezsin*. İnsanların hayatlarına girip sonra da ortadan kaybolabilen bir hayalet. İstedğin zaman saldırabiliyorsun, dünyaya kahramanın Daniel King'in ölümünden döndüğünü düşündürüyorsun-'

'Hayır, , hayır...'

'O zaman Perşembe gecesi neredeydiniz? Akşam 6 ile 7 saatleri arasında?'

Bir anlık tereddüt, şüphelinin yüzünden geçen bir bulut.

"Depodaydım. "Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" "Hayır, yalnızdım.

"Peki bu sabah? Sabah 10 ile 11 arasında mı?"

Kısa bir duraklama, sonra: "Ben... Ben biriyle birlikteydim. "Callum Harvey ile birlikteydin.

'İmkansız..'

'En azından inandırıcı olmaya çalış. ?'

Uzun, ağır bir sessizlik. Şüpheli gergin bir şekilde tırnaklarını karıştırırken çarşafı devamlı devam etti.

"Tamam, yani her iki cinayet için de bir mazeretin yok," diye hızlıca devam etti Helen. "Her ikisini de agresif bir şekilde takip ettiğin, onları tam olarak *ne zaman* ve *nasıl* hedef alacağını planladığın için bu şaşırtıcı değil.

"Ben kimseyi incitmedim-

'Bir polis memurunu şoklamaya çalıştınız...'

"Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bana doğru yaklaşıyordu.

"En başta neden şok tabancan vardı ki?"

"Korunmak için.

"*Kimden* koruma?"

Helen'le yüz yüze görüşmek için kısa bir süre başını kaldıran şüpheli, şimdi bakışlarını bir kez daha yere indirdi.

"Bakın, şok tabancasına sahip olmak yasadışıdır. Sizi ateşli silah bulundurmamakla suçlayabilirim, tutuklanmaya direnmek ve polis memuruna saldırmaktan bahsetmiyorum bile. Lanning ve Harvey'e tam olarak *nasıl* ulaştığınızı, onları öldürmek için ne kullandığınızı araştırırken, hayatınızı, eşyalarınızı, hareketlerinizi incelerken sizi gözaltında tutmak için fazlasıyla yeterli delil var-'

"Ben yapmadım!

'Sürekli söylüyorsunuz, ama aksi yönde hiçbir kanıt yokken-'

"Ben değildim.

"Bana bak...

Şüpheli bunu yapmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "BANA BAKIN.

Helen'in bağırması şüphelinin sıçramasına ve dışarıdaki endişeli personelin tepki vermesine neden oldu. Belirgin düşmanlığına rağmen şüpheli yavaşça gözlerini kaldırdı ve isteksizce Helen'in gözleriyle buluştu.

"Çifte cinayeti araştırıyorum. Çifte cinayetin cezası, şartlı tahliye şansı olmaksızın ömür boyu hapistir. Oyun bitti...'

Gözleri titremedi ama Helen artık orada korkuyu görebiliyordu. "Belli ki Kral'a karşı sağlıklı bir takıntın var. ve kurbanlarının mülklerine erişmeye çalıştığı, onları bastırmak için kullanılan silah türüne sahip olduğu, onları boğacak fiziksel güce sahip olduğu görüldü ... Bunun nereye gittiğini , değil mi?

Yapabileceğinden hiç şüphem yoktu.

'Bu soruşturmayı bir sonuca bağlamam gerekiyor. Bu yüksek profilli bir dava ve çerçevedeki tek adam sizsiniz ...'

Helen devam etmeden önce kısa bir süre durakladı: 'Yani bana bu suçlardan masum olduğunuzu *kanıtlayacak* bir şey sunamazsanız, o zaman sizi suçlamaktan başka seçeneğim kalmayacak-'

"Başka bir koleksiyoncuyla birlikteydim.

Mırıldanıyordu, neredeyse duyulmuyordu. "Affedersiniz?

"Bu sabah. Başka bir koleksiyoncuyla birlikteydim.

"Nerede?

"Duke Caddesi'ndeki bir sanayi sitesinde. "Kim?

"Söyleyemem, bu işler böyle yapılmaz. "Tanrı aşkına...

"Ve buralarda hiç kamera kaydı bulamazsınız. Ama minibüsü aldım. Trafik kameralarından izleyebilirsiniz. Şehrin merkezine doğru sürdüm.'

Ekip çoktan ANPR aracılığıyla aracın hareketlerini izlemekle meşguldü. Eğer ona yalan söylüyorsa, Helen bunu yakında öğrenecekti.

"Ve gideceğim adres uydu navigasyonunda.

"Bu "buluşmanın" mahiyeti neydi? Helen şüphesini gizleyemeyerek cevap verdi.

"Bir adam King hatıralarımdan bazılarıyla ilgileniyordu; ona ürünlerden bir örnek gösteriyordum.

"Mal mı?

'Davaya yönelik medya ilgisi nedeniyle fiyatlar son zamanlarda tavan yaptı...'

"Koleksiyonunuzun bir kısmını ona mı satıyordunuz?

Benim bu. Bunun için büyük bir pazar var - önemli katillere ya da kurbanlarına ait eşyalar. Pek çok insan ilgileniyor ve iyi para ödüyor-'

"Hayatını böyle mi kazanıyorsun?" "Elbette.

"Bilgisayarınıza, mesajlarınıza bakarsak bunun kanıtını bulabilir miyiz?

Tabii ki hayır. Hepsi karanlık ağda. Bu insanlar dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlar, ben de öyle. Her şey şebeke dışında, söyledikleri kişi olup olmadıkları belli olmayan kişilerle yapılıyor. Para ödedikleri sürece benim için sorun yok. Onlarla sanayi sitelerinde, bar otoparklarında, NCP'lerde, her yerde karşılaşıyorum. Ama yanıma her zaman bir şok tabancası alırım...'

"Saklayacak *bir şeyiniz* yoksa neden bu kadar gizli kapaklı davranıyorsunuz?

Şüpheli duraksadı - beyni uğulduyordu - ve sonunda devam etti: 'Bakın, bu eşyaların çoğunu bulmak oldukça zor. Polis tüm kanıtları alır ya da failin ailesi kişisel eşyaların yok edildiğinden, kilit altında emin olur ama yaratıcı olursanız her zaman bir yolu vardır...'

Yani çalışıyorsun.

"Yani karşınıza fırsatlar değerlendirirsiniz. Daniel King olayında yer güvenli hale getirilmişti ama adli tıp ekibinin girmesi için çok tehlikeliydi, ben de şansımı denedim ve elimden geleni yaptım..."

"Çünkü bundan kazanç sağlayabilirsin?"

"King iyi bir satıcı, çünkü hiç bulunamadı, çünkü dava çok iyi biliniyor, çünkü insanlar Downs'taki o çocukların görüntülerini hatırlıyor..."

Helen konuda ona karşı çıkamazdı.

"İşte... Lanning, Harvey ve Pryce ile ilgilenmemin nedeni de buydu. Onlarda değerli şeyler var..."

"Kendiniz için istediğinizi mi?"

Yine durakladı, kendini hapse attırmak için konuştuğunun farkındaydı.

"Evet."

"Dün gece Maxine Pryce'ı bu yüzden mi takip ediyordunuz?"

"Bir kolyesi var - Downs'ta bulunduğunda taktığı kalp şeklinde bir şey. Onu hala takıyor ve... onun için iyi para kazanabileceğimi biliyorum. Birisi benimle doğrudan temasa geçerek onu almamı istedi ama o evde değildi, başka bir yerde çalışıyordu. Nerede olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden onu takip ettim. Helen'in bu parazitin faaliyetlerinden duyduğu tiksinti yüzünden okunuyordu çünkü şüpheli devam etti: 'Yani benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün. Bana hırsız, seyyar satıcı, pislik, ne dersiniz deyin. Ama ben bir katil *değilim*. Bu insanlara olan ilgim kişisel değil, hatta benim için tatsız bile değil. Onu bakışlarıyla sabitledi. "Bu sadece iş."

Bölüm 58

Etrafları cesetlerle çevriliydi ama Fran yine de kendini açıkta hissediyor, konuşurken etrafına gergin bakışlar fırlatıyordu. Bu Caffè Nero'yu her zaman tıklım tıklım olduğu için seçmişti ama şimdi seçiminden pişmanlık duyuyordu. Yanından geçen her yüz ona şüpheli görünüyordu - sanki bir şey biliyorlarmış, tehlikeli olabilirlermiş gibi.

"Onu yakın zamanda gördünüz mü? Callum, yani..."

Maxine başını salladı. Fran eski okul arkadaşının son karşılaşmalarından bu yana daha zayıf, hatta daha yaşlı göründüğünü fark etti.

'Birkaç aylığına değil. Sen mi?'

"Birkaç hafta önce. İyi bir mutluydu, Tanrı aşkına.

"Evleneceğini duydum," diye cevap verdi Maxine, kül rengi bir ifadeyle. "Ve onun adına *sevindim*. Yaşadığı onca şeyden sonra biraz mutluluğu hak ediyordu..."

Sözleri havada asılı kalmış gibiydi, içi boş ve değersizdi artık.

"Tanrım, bu ne karmaşa.

Fran'in sesi titriyordu, korku ve sıkıntı yüzüne vuruyordu. Maxine uzanıp Fran'in elini tuttu ama Fran rahatlamadı, sinirleri çılginca titriyordu.

"Önce Justin. Şimdi Callum..."

"Bunun bir açıklaması olacak, olmak *zorunda*," diye ısrar etti Maxine. 'Kızdırdıkları biri, antagoji yapmayı başardıkları biri-'

"*Boğuldular*, Maxine.

Fran bunu çok yüksek sesle söylemişti, diğer kahve içenler dönüp ikiliye baktı.

"Ezilmediler," diye devam etti hızla, sesini alçaltarak .

"Merdivenlerden düşmediler, *boğularak öldürüldüler*.

"Bak, korkutucu olduğunu biliyorum," diye devam etti Maxine, Fran'in elini daha da sıkı tutarak. 'Ama bu her neyse, o değil. Onlarla konuştuğumda polis de aynı şeyi söyledi.

Fran başını kaldırıp baktı, polisin kendisiyle çoktan temasa geçmiş olmasına şaşırmıştı ama Maxine devam etti.

'Ve eminim ki bundan sorumlu hasta her kimse onu yakalayacaklardır. O zamana kadar tetikte . Doğrudan bir tehlike altında olmadığımıza eminim.

"Ama bu neden oluyor? Fran ısrar etti. 'Ne yapmışlardı *Bitti* mi?'

"Hiçbir fikrim yok ama polis öğrenecektir. Ellerinde bir şüpheli var, Justin'in evine girmeye çalışırken görülen biri. Dışarıda *birileri* onun kim olduğunu bilecek, onu teşhis edecekler ve sonra her şey-'

'Yani Justin *zaten* hedef alınmıştı? ldrlmeden önce yani?

"görünüyor, ancak tüm detayları bilmiyorum.." "Sizce o zaman tehlikede olduğunu *biliyor* muydu?

Fran korkusunun bir kez daha yükseldiğini hissetti.

Maxine dikkatle, "Mümkün, ama kesinlikle bana bir şey söylemedi," diye cevap verdi. 'Geçen hafta konuştuk ve gergindi ama bu konuda değil...'

"Peki ya Callum? Polis onun hakkında bir şey söyledi mi?

Callum hakkında konuşmadık. Ama eğer bu adam Justin'i hedef alıyorsa, aynı şeyi Callum'a da yapıyor olabilir. Belki Callum bir şey fark etti, belki de etmedi. Her iki durumda da polis Hannah ile konuşacak, neler olup bittiğini öğrenecek ve sonra da bununla ilgilenecek.

"Ya sen?

"Ben mi?

"şüpheli bir şey fark ettiniz mi?

Maxine baktı şaşırdım, Hatta şAşKIN
tarafından soru.

"Yapmalı mıydım?

"Hayır, elbette değil," diye devam etti Fran hızla. 'Sadece herkes senin kim olduğunu biliyor - kitap yüzünden, medyadaki şeyler yüzünden... Bir şey fark ettin mi?

Fran sesinin muhtaç, çaresiz gibi çıktığının farkındaydı. Ama bilmek zorundaydı.

"Hayır, hiçbir şey.

Fran midesindeki düğümün biraz olsun gevşediğini hissetti.

"Twitter'da, Facebook'ta tek tük yorumlar aldım," diye devam etti Maxine, alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bunlar sadece olağan troller, kötü bir şey yok.

"Emin misin?

Kesinlikle. O yüzden endişelenmemeye çalış. Ben tehlikede değilim, sen de değilsin. Justin'e, Callum'a olanlar... iğrenç ötesi. Ama bunun bizimle bir ilgisi yok. O yüzden üzölmek istiyorsan üzöl, istediğın kadar ağla, Tanrı biliyor ki buna hakkın var. Ama endişelenmemeye çalışın. Daniel King ait olduğı yerde, geçmişte...'

Elini biraz daha sıktı. "Ve orada kalacak.

Bölüm 59

Bunun için tek bir şansı vardı, o yüzden tereddüt etmedi. Joseph Hudson nihayet yalnızdı ve eğer hamlesini yapacaksa şimdi yapmalıydı.

Emilia Southampton Central'ın arka girişinde konuşlanmıştı. Gözden ırak, gönülden ırak olan bu gizli kapı birçok kez şüphelileri içeri sokmak ya da polis memurlarını dışarı çıkarmak için kullanılmıştı. Emilia çoğu zaman pusuda bekliyor, kayıt dışı bir yorum ya da suçlayıcı bir fotoğraf yakalıyordu ve bir şey ona Hudson'ın şimdi bu girişi kullanacağını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, depodan getirdiği kutuların sayısı düşünüldüğünde gidebileceği başka bir yer yoktu. Açık avluda dururken, turuncu ambalaj sandıkları arasında yalnız bir figür olarak onu yutuyor gibiydiler.

Kapılar az önce yeniden açılmıştı, bir devriye arabası kayarak dışarı çıktı ve Emilia'nın dedektif çavuşu net bir şekilde görmesini sağladı. Ona yardım eden astsubaylar olduğundan emindi ama şu anda yoklardı, bu yüzden kapılar kapanmaya başladığında bile Emilia onların arasından hızla ona doğru koştu.

"Burada olamazsın.

Her zamankinden daha da sinirli görünerek ona bu sözleri haykırdı. Emilia onun yüzündeki çizikleri, gözlerinin etrafındaki morlukları fark etti - geçirdiği son kazadan sonra kötü bir durumda olduğu belliydi. Onun için çok daha iyiydi.

"Kalmayacağım. Sadece bir dakikanıza ihtiyacım var..."

'Birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik. Hikayeniz var, fotoğraflarınız var. Onları bas ve lanetlen.'

Kelimeleri ona doğru savurdu - hayal kırıklığı aşikârdı - ama Emilia'ya bakamadı, bu da onu memnun etti. Kabadayılığına rağmen, kızgın olmaktan ziyade utanmış görünüyordu. Ve

Onu kim suçlayabilir ki? Bu sabahki feci kaçış hayatlara mal olabilirdi, hala kariyerine mal olabilirdi.

"Edeceğim ama önce yardımınıza ihtiyacım var. Hikayeyi nasıl çerçeveleyeceğimden tam olarak emin değilim..."

Hudson ona doğru karanlık bir bakış fırlattı; ne onun alaycı ses tonundan ne de daha fazlasının geleceğini hissetmesinden hoşlanmadığı belliydi. Sanki keşfedilmekten korkuyormuş gibi istasyonun arka kapılarına doğru bir bakış fırlattı.

"Görüyorsunuz, elimde o kadar çok iyi şey var ki," diye devam etti Emilia hızlıca, "neyi koyup neyi çıkaracağımı bilemiyorum. Açıkçası, temel detaylar, kovalamacanın anlatımı ve bazı *harika* fotoğraflar var, ama örneğin, olaya karışan talihsiz memurun adını yazmalı mıyım? Fotoğraflarını?"

Hudson ona ters ters baktı.

'Muhtemelen yapmalıyım. Ne de olsa bu iyi bir kamu hizmeti gazeteciliği olurdu. Halkı yerel kuvvetlerinde pervasız bir memurun varlığına karşı uyarmak...'

".

Adam sımsıkı sarılmıştı ve Emilia keyifli bir korku hissetti. Ona burada saldıracak mıydı? Onu boynundan mı yakalayacaktı? Bu sabahtan sonra her şey mümkün görünüyordu.

'Evet, yapmam gereken bu,' diye devam etti. 'Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ama yine de başka bir şekilde de oynayabilirim.

Hudson hiçbir şey söylemedi ama onu durdurmak ya da sözünü kesmek için de hiçbir girişimde bulunmadı. Zamanını mı kolluyordu, bu oyunu nasıl oynayacağını mı düşünüyordu? Yoksa bir tür patlamaya mı hazırlanıyordu?

"Baş memurun adını bu işin dışında tutabilirim. Onu kamuoyunda utanç verici bir durumdan kurtarmak, ki bu da mesleki açıdan üzerindeki baskıyı arttırmaktan *başka* bir işe yaramayacaktır... Evet, şimdi düşündüm de, tüm olayı daha olumlu bir şekilde sunabilirdim. Korkarım ki katliamdan ve kamu güvenliğine yönelik riskten kaçamam ama şüphelinin tutuklandığı, ilerleme kaydedildiği ve benzeri gerçekler üzerinde durabilirim.

ileri. Ve dünya operasyonu kimin yönettiğini, tüm bu fiyaskodan kimin sorumlu olduğunu asla bilmemeli...'

Hudson cevap vermek üzereydi, yüzü öfkeden pembeleşmişti ama Emilia onun sözünü kesti.

'Tam açıklama için, kazadan hemen sonra çekilmiş fotoğraflarınız olduğunu belirtmeliyim. Korkarım biraz sersemlemiş ve şaşkın görünüyorsunuz...'

Bu bir abartıydı ama Hudson bunu bilmemeliydi.

'Şimdi bunları makaleye dahil etmekten çok mutlu olurum - parçaya renk katar - ama onları kaybedebilirim de. Bunu nasıl yapacağım sana bağlı, Joseph.

"Anlamı?

'Yani soruşturmadaki gelişmelerden beni haberdar edersen, bu sabahki olayı örtbas edebilir ve kariyerini kurtarmana yardımcı olabilirim. Eğer bu son derece makul talebi reddedersen, o zaman av sezonu açılır.

Hudson rengi koyulaşarak ona bakmaya devam etti. Emilia korkutulmayı reddederek onunla göz göze geldi. Burada güç ondaydı, Hudson'da değil.

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Sakin kalmaya çalışıyordu ama öfkesini gizleyemiyordu.

'Çok uzun sürmesin. Teslim tarihim üç saat.'

Omzunun üzerinden birkaç veda sözcüğü savurarak döndü.

'Numaram sende var, Joseph. Yabancılık çekme.'

Kapı açma düğmesine basarak ve ağır kapıların açılmasını izleyerek uzaklaştı. Geri döndüğünde Joseph'in hâlâ ona baktığını fark etti. Duygularına ihanet etmemeye, bir sonraki adımda ne yapabileceği konusunda ona bir ipucu vermemeye kararlı görünüyordu ama Emilia endişelenmiyordu.

Bunun için kendinden nefret ederdi. Bunun için *ondan* nefret edecekti. Ama sonunda Joseph Hudson top oynamak *zorunda* kalacaktı.

Bölüm 60

Ağır bir sessizlik odayı doldurdu, enerjiyi tüketti ve umudu yok etti.

"Ne kadar ?

Charlie sorusuna biraz hafiflik katmaya çalıştı, ama zorlama gibi geldi.

"Olabilirdiğince eminim," diye cevap verdi Helen, önündeki terminalden başını zorlukla kaldırarak. 'Şüpheli dark web'deki faaliyetleri hakkında oldukça açık sözlü ve her şey kontrol ediliyor.

Ekranı işaret etti.

'Nadir cinayet eşyası aktif bir yazışması var ve bence geçimini bundan sağladığını söylerken doğruyu söylüyordu - çok önemli birkaç Bitcoin işlemi var. İnsanlar bu tür şeyler için neden para ödüyor, Tanrı bilir ama ödüyorlar...'

"Ve bu özellikle Justin Lanning ve Callum Harvey için mi geçerli?

Helen başını salladı.

"Geniş bir eşya koleksiyonu vardı - şu anki hallerinin fotoğrafları, iş yerlerinin önünden kaçırılmış halleri, Pryce'ın matbaadan çaldığı belli olan prova taslağının imzalı kopyaları, kaçırıldıkları zamanki kişisel eşyaları gibi önemli eşyalara kadar. Pryce'ın kolyesini almak için sıraya girmiş birileri vardı - kendisine 10.000 sterlin teklif edilmişti ama kolyeyi aldıktan sonra açık artırmaya çıkarmayı planlıyordu.

"Ve muhtemelen Lanning'in evine bu yüzden girmeye çalıştığını, Harvey'nin evini bu yüzden gözetlediğini iddia ediyor.

Aynen öyle. Biriktirdiği eşyaların çoğu sahibinin rızası olmadan alınmış. Peşinde polis olduğunu fark ettiğinde bu yüzden kaçmaya devam ettiğini iddia ediyor.

"Hırsızlık, eskrim, haneye tecavüz - iyi bir cezayla karşı karşıya kalacak.

"Bu da oldukça kazançlı olduğunu kanıtlayan kariyerime bir darbe vurabilirdi.

ya mazereti? Ya da mazereti mi demeliydim...'

"Lanning'in öldürüldüğü gece için elinde somut bir şey olmadığı doğru, ancak çevrimdışı yazışmaları bu sabah bir tahsildarla buluşacağını gösteriyor. Osbourne araştırdı - ANPR onu Callum Harvey'nin ölümü sırasında Barnfield Yolu'ndaki bir sanayi sitesinde gösteriyor. Anladığım kadarıyla ekip Moon Lounge'da hiç eğlenmemiş.

"Henüz değil," diye yanıtladı Charlie dikkatle. 'Yine de herkesle konuşmadık. Bekleme personelinin yaklaşık yarısıyla ve tabii ki fedailerle konuştuk - kimse özellikle onun tarifine uyan birini gördüğünü hatırlamıyor.

Peki ya Wonston Yolu? Komşulardan herhangi biri bu sabah Harvey'in evinin yakınlarında şüpheli birini gördü mü?

'Korkarım hiçbir şey yapmıyoruz. Hala ev ev dolaşıyoruz, ancak şu ana kadar evin dışında görülen tek kişi ihbarın *ardından* olay yerine giden memurlarımızdı.

Peki ya evin kendisi? Harvey'nin saldırganının eve nasıl girdiğine dair bir iz var mı?

Charlie umutsuzca olumlu bir şey bildirmek istiyordu ama Meredith'in ilk bulguları hiçbir şey ortaya koymamıştı.

"Ön kapı kapalıydı ama sürgülenmemişti. Hiçbir yerde zorla girildiğine dair bir işaret yoktu, ancak siz geldiğinizde arka kapı açıktı.

"Yani ya katil hayalet gibi içeri girdi, belki de arka kapı kilitlenmemişti... ya da Harvey ona kapıyı açtı.

'Muhtemelen, ancak Harvey'nin şu anki şüphelimizi içeri aldığını göremiyorum. Daha önce konuştuğumuzda Harvey onu tanıdı ve belli ki tetikte .

Charlie'nin bozmaya hevesli olduğu kısa bir sessizlik oldu.

"Adli tıp bize yardımcı olabilir mi? Lanning olay yerinden aldığımız bot izi...?"

"Eşleşme yok. O baskı sekiz bedendi, bu adam ise en az on beden.

"O zaman yanlış mı anladık?"

Bu Charlie'nin sormak istediği bir soru değildi ama şimdi çıkan kanıtlar göz önüne alındığında başka seçeneği yoktu.

"Şüpheli bazı açılardan uygun gibi *görünüyor*," diye devam etti, "ancak onu olay yerine yerleştiremediğimiz ya da mali gerekçesini gözden düşüremediğimiz sürece-

"Şu anda ikisini de yapamayız," diye karşılık verdi Helen. '-o halde, bu işi yapabilecek durumda olmadığımızı söylemek zorundasınız.

suçlama getirin.'

ikisi de biliyordu ama yine de yüksek sesle söylemek yardımcı oldu.

"Şok tabancası bulundurmak ilginç bir durum," Charlie oyunbaz bir tavırla. 'Ama nereye bakacağınızı bilerseniz kolayca bulunabilirler ve eminim kara ekonomide çalışan pek çok insan bunları taşıyor. Daha fazlasını bulamazsak, onu suç mahallerinden herhangi biriyle kesin olarak ilişkilendiremezsek, tekrar düşünmek zorunda kalacağız. En az yirmi dört saat daha hastanede gözetim altında tutulacak, bu da bize biraz zaman kazandıracak, ancak o zaman bile ona karşı suçlamada bulunacağımıza dair evim üzerine bahse girmezdim.

Helen aynı fikirde değildi. Sabahki dramatik olaylardan sonra istediği şey bu değildi, hiçbirinin istediği şey bu değildi, ama şimdi yanlış ağaca havlıyorlarmış gibi görünüyordu. Tüm çabalarına, tüm gayretlerine rağmen, en başa dönmüşlerdi.

"Ekibi bir araya getirmemi, elimizdekileri gözden geçirmemi ister misiniz...?"

Helen çoktan başını sallamaya başlamıştı.

'Birazdan morgda olacağım ve ayrıca, önce tüm ev ev ve tanık soruşturmalarının sonuçlanmasını istiyorum. Bu kadar çok şey tehlikeyken bu işi yarım bırakmanın bir anlamı yok.

"Morga gelmemi ister misiniz? Yoksa DS Hudson'a yardımcı olmak için burada kalmamı mı tercih edersiniz?

"İkisi de değil, senin eve gitmen gerek. "Kalmamın bir sakıncası yok.

'Charlie, kendi kızının doğum günü partisini kaçıramazsın. Sadece ben de orada olamadığım için üzgünüm; olmak isterdim.

'Bu doğru görünmüyor, olan biten her şeyle birlikte-'

'Tamamen doğru, o yüzden git. daha sonra konuşabiliriz.

Charlie razı oldu, Helen'e teşekkür etti ve eşyalarını toplamak için acele etti. Helen onun gidişini izledi, Jessica'nın kısa süreliğine de olsa eğlendiğini düşünmek moralini yükseltti. Vaftiz kızının hayatında aralıklı olarak yer almıştı ve orada bulunmayı çok isterdi. Ama ne yazık ki, her zaman olduğu gibi, daha acil görevleri vardı. Jim Grieves'i görmek için yola çıkmadan önce Maxine Pryce ve Fran Ward'la şahsen temasa geçmek istedi. Onları telaşlandırmadan, mantıklı önlemler aldıklarından emin olmak istiyordu. Onların sağlığına yönelik gerçek bir tehdit olduğuna dair elinde hiçbir kanıt yoktu ama işi şansa bırakmak da söz konusu olamazdı. Sinsi bir seri katil şehirde kol gezmeye devam ederken, tetikte olmaları onlar için en iyisi olacaktı.

Bölüm 61

Kapıyı kapattı, kilidi kaydıldı ve zinciri taktı. Dönerek dinledi, herhangi bir hareket belirtisi, gıcırdayan bir döşeme tahtası, açılan bir kapı duymak için zorlandı ama hiçbir şey yoktu. Yalnızdı.

Çantasını bırakan Maxine hızlı adımlarla dairesine girdi, önce iki yatak odasına, ardından banyoya girdi ve mutfaktan aceleyle oturma odasına geçti. Yalnız olduğundan emin olunca anahtarlarını masanın üzerine fırlattı ve kanepeye uzandı.

Daha önce hiç bu kadar rahat, kadar teslimiyetçi hissetmemişti. Yorgundu, yeni bir taneye ihtiyacı vardı ama bugün onu içine çekişini, koruyucu bir kucaklamayla etrafını sarışını seviyordu. Gerçek bir şeyle, onu kollarına alacak biriyle ne kadar çok şey yapabilirdi ama bu rolü kim yerine getirebilirdi ki? Kime güvenebilirdi ki?

Hayır, bu yükü tek başına omuzlamak zorundaydı. Tehlikeyle yüzleşmiş, bir seçim yapmıştı ve şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı. O zamanlar her şey çok basit görünüyordu. Ya evet ya hayır diyecekti. Yap ya da öl. Ve bu seçimi kolay bulduğunu itiraf etmekten utanıyordu. Sonrasında kendine bunun çok doğal olduğunu söylemişti. O hayatta kalmayı başaran biriydi, yoluna ne tür engeller çıkarsa çıksın her zaman başaracak biriydi. Ama o kadar basit değildi, değil mi?

Kalbi güm güm atıyor, başı dönüyordu. Aslında yapmak istediği şey birkaç Nurofen'i bir votka ve tonikle yıkamaktı, ama kendini kanepeden kaldıracak enerjisi yoktu, bu yüzden ellerine gömdü ve serin dokunuşlarının onu biraz rahatlatılabileceğini umdu. Ama aynı düşünceler kafasının içinde dönüp duruyor, aynı donuk suçluluk duygusu zonkluyordu.

Eylemlerin sonuçları vardır. Bunu her zaman biliyordu ama hiçbir zaman bugünkü kadar keskin olmamıştı. Bunun boş bir tehdit olduğunu, bir başkasının ölümünü kendi ölümünün yerine koyma fikrinin vahşi, temelsiz bir fantezi olduğunu ummuştı ama öyle olmadığını biliyordu. Ses o kadar emin, o kadar kendinden emin gelmişti ki, sanki bu onun hızında, onun kurallarıyla oynanacak bir oyunmuş gibi. Yine de Callum'un vahşice öldürüldüğü haberi onu neredeyse yıkmıştı. Bu sabah neşe dolu, çılgın, kaygısız, hatta iyimser, ölümü atlatmış olmanın şaşkınlığıyla uyanmıştı. Şimdi bu umut ne kadar boş ve temelsiz görünüyordu. Onun sayesinde Callum öldürülmüştü. Eski dostu, acı ortağı avlanmış ve boğulmuştu.

İnanılmazdı ama gerçektir. Maxine evinde saklanmış, her şeyin geçmesi, bu korkunç kâbustan uyanması için dua ediyordu ama daha kötüsü de olacaktı. Fran aramış, buluşmak istemiş, hayır cevabını kabul etmemişti. Maxine gitmek istememişti - Tanrım, gitmek istememişti - ama başka seçeneği yoktu. Birlikte bir saatten fazla zaman geçirmişlerdi ve bu süre boyunca defalarca yalan söylemek zorunda kalmıştı. Callum'un acısı karşısında yaşadığı şok hakkında, bunun ne kadar trajik ve adaletsiz olduğu hakkında, her şeyin ne kadar gerçek dışı görüldüğü hakkında. En kötüsü de Fran'in gözlerinin içine bakarak bu konuda hiçbir şey bilmediğini, korkacak bir şey olmadığını söylemek zorunda kalmasıydı. Böyle yaparak Fran'i lanetlemiş miydi? Düşünmeye bile değmezdi ama şu anda tek düşünebildiği buydu. O nasıl bir insandı?

Bir vızıltı sesi onu yerinden sıçrattı. Bir an için bunun dahili telefon olduğunu düşündü - içinde bir korku uyandı - ama sonra bunun sadece cam masanın üzerinde titreyen telefonu olduğunu fark etti. Dikkatle eline aldığı anda, tanıdığı bir numara olduğunu görünce rahatladı - Southampton Central'ın ana numarası. Belki de DS Brooks takip ediyordu? Ya da esas kadın - adı neydi? Grace miydi? Her iki durumda da cevap imkân yoktu. İçinde bulunduğu durumda değil.

Karar verilmiş, anlaşma sonuçlanmıştı. şimdi itiraf etmenin, hasar oluşmuşken kendini ele vermenin bir anlamı yoktu. Bu gece kimseyle konuşmayacak, kimseyle grşmeyecek, yıkmamak, tüm karanlığı kusmamak için kendine neredeyse hiç gvenmeyecekti. Hayır, bu gece olduğu yerde kalacaktı. Güvende. Güvende. Ve tamamen suçluluk duygusu içinde.

Bölüm 62

Önünde sıralanmışlardı - heyecanlı, telaşlı, beklenti içinde. Medya irtibat görevlisinin düzeni sağlamak için elinden geleni yapmasına rağmen, konferans çoktan bir curcunaya dönüşmüş, Simmons'a her açıdan sorular yağmaya başlamıştı. Bugün saklanacak bir yer olmayacaktı.

"Şüpheliyi teşhis edebilir
misiniz?" "Suç duyurusunda
bulunacak mısınız?"

"Daniel King dosyasını yeniden açtınız mı?"

İlk önce hangisini saptıracağını bilmek zordu. Normalde bu tür etkinliklerde öngörülebilir bir ritim, bir gazetecinin diğerinden önce sorusunu sormasına izin veren bir görgü kuralı vardı ama bugün öyle değildi. Bunun yerine birbirlerinin üzerine konuşuyor ve seslerinin duyulmasını talep ediyorlardı.

"Şüpheli çarpışmada yaralandı mı?"

"İlgili memurları disipline verdiniz mi?"

"Şüpheli *itiraf etti* mi?"

Simmons her zaman basınla ilgilenmeye gönüllü olur, Helen'i soruşturmaya konsantre olmaya bırakırdı ama ilk kez bundan pişmanlık duyuyordu. Helen'i aslanların önüne atmak istediğinden değil - takım için suçlamaları kabul etmekten mutluydu - sadece bugünkü konferans kontrolden çıkmış gibiydi. Basın mensupları kan dökmek için can atıyor gibiydi ve Simmons'ın kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu, Helen ona baş şüphelinin 'şüpheli kişi' statüsüne düşürüldüğünü bildirmişti.

Simmons elini kaldırarak sükûnet çağrısında bulundu.

'Bakın, hepinizin soruları olduğunu anlıyorum, ancak her seferinde sadece bir tanesine cevap verebilirim. Bu davayla ilgili olarak kamuoyunda haklı bir endişe olduğu açıktır, bu nedenle soruşturmamızı sonuçlandırmak için gece gündüz çalıştığımız konusunda sizi temin etmeme izin verin. Gözaltında bize soruşturmamızda yardımcı olan bir şüphelimiz var ve uygun olduğunda bunu yapacağım-'

"Bize bir isim verebilir misiniz?

Simmons sözünü kesen kişiye doğru döndü ama kim olduğunu zaten biliyordu. Emilia Garanita, bu etkinliklerin baş sorumlusu ve baş belası.

"Şu anda değil. Soruşturma devam ediyor-' 'Adını bile *biliyor* musun?

Emilia'nın ses tonunda Simmons'ı şaşırtan bir bilmişlik, kindar bir neşe vardı.

'Bunun konuyla ilgili olduğundan emin değilim-'

"Adamın cinayetleri itiraf etmediğine - bu suçlara karıştığını kabul etmediğine - ve dahası kim olduğuna dair en ufak bir fikrinizin olmadığına dair söylentiler duydum.

"Bu tamamen
spekülasyon-" "Kim o
zaman?

Simmons standart saptırmayı yapmadan önce bir saniye fazla tereddüt etti ve diğerlerinin de bu kervana katılmasına neden oldu. Onun rahatsızlığını hissetmişler ve kendi avantajlarını ortaya koymak istemişlerdi.

"Şu ana kadar davada ne gibi ilerlemeler kaydettiniz?

'İki kişi öldü. Ailelerine ne söyleyeceksiniz?'

"Halk korkmalı mı?

Konferans kreşendoya doğru ilerliyordu, ancak bir kez daha Garanita'nın sesi araya girdi.

"Bugün polisin kötü çalışması nedeniyle halk riske atıldı mı?

Simmons sert bir şekilde, "Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi.

"Meskûn mahalde yüksek hızda bir takip mi? Kimliğini tespit edemediğiniz ve mevcut soruşturmayla *hiçbir ilgisi olmayan* bir adamı yakalamak için mi?

Simmons Garanita'ya baktı, içinde öfke alevleniyordu. Ukala gazeteci kendinden çok emin, çok bilgili görünüyordu.

'Büyük Soruşturma Ekibi, görevlerini en iyi şekilde yerine getiren son derece eğitilmiş ve deneyimli bir birimdir.

yetenekleri-'

"Birini öldürebilirlerdi. Sanırım olay yerine ? Katliamı gördünüz mü?

Belki de yapmalıydı, belki de halkla ilişkiler açısından iyi bir şey olurdu ama Simmons diğer her şey olup biterken bunun bir öncelik olmadığına karar vermişti.

"Ne farkındayım.

"Ama kendi gözlerinizle görmediniz?

Odadaki uğultu giderek artıyor, toplanan gazeteciler bu dikkatsizliği fark ediyordu.

'Henüz değil. Kısa süre içinde oraya gideceğim ve tabii ki IPCC de-'

'Oradaydım ve size korkutucu olduğunu söylememe izin verin. İşlek bir yolda büyük bir çarpışma, genç anneler ve çocuklar

...'

"Anladığım kadarıyla kimse zarar görmemiş-" "Yargıdan çok şans eseri.

"Emilia," diye karşı çıktı Simmons, soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "gerçekten bir sorunuz var mı yoksa sadece yargılamak için mi buradasınız-

'Bir sorum var ve basit bir soru. Burada kontrol kimde? DI Grace mi? Siz mi? Çünkü benim durduğum yerden MIT kontrolden çıkmış gibi görünüyor. Bocalıyor, umutsuz, pervasız. DI Grace gösteriyi yönetiyor - ve *onun* yetkinliği hakkında sorular sormak zorundasınız - ama sonuçta sorumluluk sizde bitiyor. Durumun kontrolünün sizde olduğuna dair bize kesin bir güvence verebilir misiniz? Değilse, bu konuda ne yapacaksınız?'

'Sizi temin ederim ki kontrol tamamen bende-'

Ama çok azdı, çok geçti. Baraj artık açılmıştı, sorular, hakaretler, suçlamalar odanın her köşesinden üzerine yağıyordu. Simmons karşılık vermek, hepsini, özellikle de Garanita'yı kutularına geri koymak için can ama *elinde* karşılık verecek hiçbir şey yoktu. İki kişi ölmüştü ve şu ana kadar katilin kim olduğuna dair bir ipucu bulamamışlardı.

Kurbanlarının hayatlarına fütursuzca girip çıkan bir hayalet. Geri adım atmış, sarsılmış ve kafası karışmıştı ve şimdilik iplere tutunup cezasını çekmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bölüm 63

Paket hızla el değiştirirken tansiyon yüksek, heyecan . Şişme kalenin havası indirilmiş, doğum günü çayı tüketilmişti ve şimdi Jessica ve misafirleri düzgün bir daire şeklinde dizilmiş, *Frozen II*'den bir melodi hantal paketi elden ele geçiriyorlardı.

Steve müzikten sorumluydu, herkesin sırası geldiğinden emin olmak için düzenli aralıklarla durduruyor, gerektiğinde bir çocuğun ikinci kez denemesini önlemek için müdahale ediyordu. Jessica ve okul arkadaşları tamamen işin içine girmiş, çılgınca bir heyecanla kâğıtları yırtıyor, her katmanda gizlenmiş Haribos'ları ortaya çıkarmak için kazıyorlardı. Bu dokunaklı bir manzaraydı - tam odaklanma, gergin heyecan - ve Charlie buna dahil olmak için elinden geleni yaptı. Ama aslında bu gece aklı başka yerdeydi.

Koli döndükçe dönüyor, Charlie her ödül ortaya çıktıkça mekanik bir şekilde alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Normalde, Jessica'nın arkadaşlarıyla eğlenmesini ve yıllık kutlamanın tadını çıkarmasını görmekten büyük keyif alırdı. Steve eğlenceyi organize etmek, yiyecekleri getirmek gibi pek çok zor işi yapmıştı ama kişisel dokunuşları Charlie'ydi - evi dekore etmek, parti çantalarını tedarik etmek, paketi zahmetli bir şekilde hazırlamak - ve her şey bir anda bitmiş olsa bile Jessica'nın partisinden bulaşıcı bir keyif almasını seviyordu. Memnun *olduğuna* da şüphe yoktu - her şey sorunsuz olmuştu, Jessie mutluydu - ama Charlie'nin aklı başka yerlerdeydi. Fiziksel olarak buradaydı, çay bardaklarını dağıtıyor ve diğer ebeveynlerle sohbet ediyordu ama zihinsel olarak hâlâ olay odasındaydı.

Helen'e karşı çıkmasına rağmen eğlenceyi kaçırmaması söz konusu değildi - ebeveyn suçluluğunun altında ezilirdi - ve eve dönerken kendini parti havasına sokmaya, karanlığı uzaklaştırmaya çalışmıştı. Fakat

kaygılarından sıyrılmakta ve o ısrarcı, dırdırcı soruları görmezden gelmekte zorlanıyordu. Şimdi bile, tabağına biraz daha çikolatalı bisküvi koyarken, rahatsız edici görüntüler bilincine girmeye devam ediyordu - Justin Lanning'in boynundaki morluklar, ıssız, terk edilmiş inşaat alanı, Callum Harvey'nin oturma odasının zemininde cansız ve atılmış bir şekilde yatması. Charlie özel ve profesyonel hayatını birbirinden ayırma konusunda pek iyi değildi, her biri kaçınılmaz olarak diğerine karışıyordu ama biraz durulduktan sonra normalde iyi oluyordu. Ama bu gece, Jessica heyecanla çığlık atarken, müstakbel kardeşi müziğe ayak uydururken bile, akli hep yaşadıkları zor gündeydi.

Şüpheli anonimliğini korumaya ve onları hayal kırıklığına uğratmaya kararlı görünüyordu. Charlie ilk başta bunu suçluluğunun kanıtı, soruşturmalarını engellemeye yönelik umutsuz bir girişim olarak görmüştü. Şimdi ise daha az kötü niyetli görünüyordu - masumiyeti ortaya çıktıktan sonra karanlık ağın karanlık ve meçhul dünyasına geri dönmek isteyen bir adamın düşkün umudu. Bu pek olası değildi - ciddi suçlamalardan kurtulabilirdi ama yine de hırsızlık, haneye tecavüz ve daha pek çok suçtan hüküm giyeceği kesindi - ve noktada, sadece nihai salıverilmesini kolaylaştırmak için bile olsa kimliğini ortaya koyması gerekecekti. Belki gururundan, belki de alışkanlığından direniyordu, anonim ve yeraltında bir yaşam sürmeye o kadar alışmıştı ki. Ama sonunda gerçek kimliğini tespit etseler bile, bunun bir önemi olacak mıydı? Onu suç mahallerine, Justin Lanning ve Callum Harvey'nin vahşice öldürülmüş bedenlerine bağlayan somut bir kanıt yokken?

Soruşturmaları sırasında daha önce de aksilikler yaşamışlardı elbette. Yanlış dönüşler, yanlış ipuçları, yanlış kimlik vakaları, ama genellikle keşfedilecek başka bariz yollar, henüz peşine düşülmemiş önemli ipuçları varmış gibi görünüyordu. Ama burada durum böyle değildi. Önünde oturan ve ne yapacaklarını çok iyi bilen çocukların aksine

Charlie, Helen ve diğ erlerinin nasıl ilerleyeceklerine dair net bir fikirleri yoktu. Şimdiye kadar yaptıkları her şeyin boşa gitmiş olması mümkün müydü? Gerçek katile bir sonraki hamlesini planlaması için zaman ve alan sağlayan büyük bir çıkmaz sokak mı? İmkânsız görünüyordu ama bu moral bozucu günden başka ne sonuç çıkarılabilirdi ki?

Oyun artık sonuca ulaşımtı. Jessie'nin en yakın arkadaşı Mia sevinç çığlıkları atıyor, paketin içinden bir torba dolusu altın para çıkarıyordu ama Charlie ve ekibin geri kalanı için böyle bir zafer söz konusu değildi.

 d lleri hâlâ çok uzakta görünüyordu.

Bölüm 64

Cesede baktı ve tanıdık bir tiksinti duygusuna kapıldı. Callum Harvey'nin cesedi, sadece yirmi dört saat önce Justin Lanning'in yattığı yerde yatıyordu. Aralarındaki fiziksel farka rağmen - okul arkadaşı bilenmiş ve atletikken Callum ufak tefek ve hafif tombuldu - benzerlikler çarpıcıydı. Cansız, dehşete düşmüş ifade, kan çanağına dönmüş gözler, ağır morluklar ve tüm boynu çevreleyen ince, kabuk bağlamış kan çizgisi.

"Sanırım aynı yaralara bakıyoruz?"

Grieves dondurucu bölmelerinden birinin arkasından çıkarken sözleri uçup gitti.

"Hemen hemen aynı," diye doğruladı. "Boynun sol tarafında iki iğne izi - şok tabancası izi - ..."

Helen eğildi ve küçük delik izlerini gördü.

'... daha sonra boğulma ve ölüme yol açan bağla boğma. Benzer genişlik ve kalınlıkta tel kullanılmıştır. Lanning örneklerinden sonuçlar aldım - temel bileşen olan galvanize çelikten yapılmış-'

"Çiftlik tellerinden," diye araya girdi Helen, onun yerine cümlesini tamamladı.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Helen yüzünün sağ tarafındaki koyu, mor morlukları gösterdi.

"Burada neler oluyor? Lanning'in yüzüne dokunulmamıştı."

"Evet, bu bir fark noktası," dedi Grieves parlayarak. "Bu da sana çalışabileceğin bir şey verebilir."

Kendine rağmen, Helen bir umut titremesi hissetti.

"Şok tabancasının işini yaptığını varsayıyorum ama belki de Lanning'e karşı o kadar iyi değildi."

"Yani onu zapt etmek için yüzünün etrafından mı dövdüler?"

"Pek sayılmaz. Çürükler oldukça sıra dışı ve belirgin."

Helen şimdi Grieves'in haklı olduğunu görüyordu. Çürükler tek tip değildi ve bir çeşit desenleri vardı.

"Tahminime göre kurbanınız yerdeydi ama hala hareket ediyordu ya da hareket etmeye çalışıyordu.

'Yani bu... bir ayakkabı ya da bot izi mi? Onu bastırmak için yüzüne mi bastırmış?'

Grieves başını sallayarak, "Büyük olasılıkla bir bot," dedi. 'Tabanına sert plastik şekiller yerleştirilmiş, kurbanın derisinde iz bırakabilecek bir ordu botu ya da yürüyüş botu.

'Tamam, *eğer* çizme aynı boyutta ve taban desenindeyse bu Lanning olay mahalliyle bir bağlantı olabilir ama yine de bu tür çizmelerden dolaşımda binlerce, yüz binlerce olmalı...'

"İlgi çekici olan botların kendisi değil, ne olduğudur.

"Anlamı?

Yani kurbanın yanağında ince bir toz izi vardı. Küçük miktarlarda, ama iki farklı yerde. Evde böyle bir şey olmadığını varsayarsak, saldırı sırasında devrilmiş bir şey ...'

"Gördüğüm kadarıyla hayır.

"O halde bu tozun saldırıdan önce botun tabanında olması ve katilinizin kurbanının üzerine basarken tozdan kurtulmuş olması oldukça muhtemel.

Bu Locard'ın ilkesiydi; katilin olay yerine her zaman kendinden bir şeyler -bir iz- getirdiği fikri.

"Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Henüz değil. Test için örnekler aldım ama bir tür mineral olduğunu söyleyebilirim. Ağır beyaz bir toz, kokusuz ama nispeten kalın bir kıvamı var.

Helen'in akli Lanning cinayetine ve inşaat alanını kaplayan yoğun toza gitti. Katil her iki olay yerinde de aynı çizmeleri giymiş ve ilkinde bıraktığı izi ikincisinde de bırakmış mıydı?

"Ne kadar ?

Grieves durumun aciliyetini çok iyi bildiğinden, konuyu genişletmesine gerek yoktu.

"Meredith yarın öğlene kadar sizin için bir şeyler hazırlamış olur.

"Mükemmel. Gitmek için döndü, sonra kendini kontrol etti. "Ve teşekkürler, Jim.

Patolog homurdanarak cevap verdi ve işinin başına döndü. Hiçbir zaman uzun süreli vedalardan hoşlanmamıştı, bu yüzden Helen oyalanmadı ve çıkışa doğru yürüdü. Tuhaf ifşaatlar ve kötü sürprizlerle dolu zor bir gün olmuştu ama şimdi ölümle birlikte belki de umut etmek için bir nedenleri vardı. Belki bu kalıntı inşaat alanıyla bağlantılıydı, belki de değildi. Her iki durumda da, eğer Harvey'nin saldırganı tarafından olay yerinde bırakıldıysa, o zaman onları ona . Bu uzak bir ihtimaldi, Helen bunu biliyordu ama üzerinde çalışabilecekleri bir şeydi, şu ana kadar onları saman çöplerine tutunmak zorunda bırakan bir davada tutunabilecekleri bir şey.

Bölüm 65

Mükemmel bir gün daha geçirmişti. Emilia alçakgönüllülüğüyle tanınmazdı ama bugün kendini tatmin duygusunun tamamen haklı olduğunu hissetti. Bugün işi o yönetmişti.

Basın toplantısı en azından Simmons açısından tam bir tren enkazı olmuştu. Göreve ilk geldiğinde, yeni istasyon şefi Emilia'yı yanına çekmeye çalışmıştı. Gazeteci başlangıçta onu sevmiş, açık sözlü ve dürüst bulmuştu. Ancak son zamanlarda daha az görünür olmuştu ve bugünkü performansı ciddi anlamda uyumsuzdu, tutarlılıktan ve daha da kötüsü otoriteden yoksundu.

Doğrudan Emilia'nın ekmeğine yağ sürmüş, kendisine yöneltilen suçlamalara cevap verme konusundaki kararsızlığı polisin yetersizliği söylemini beslemişti. Sabahki felaket yüksek hızlı kovalamacanın ve Lanning/Harvey soruşturmasındaki acı verici ilerleme eksikliğinin ardından bu, pastanın üzerindeki kirazdı ve Emilia makalesini yazarken geri durmamış, Southampton Central'daki ekibe beceriksizlik ve dikkatsizlik suçlamalarını yöneltmişti. Kaza mahallinden çektiği fotoğraflar bu suçlamalara renk katmış, hatta editörü de bu suçlamalara katılmış ve 'Keystone Polisleri' başlıklı eğlenceli bir başyazı kaleme almıştı.

Doğrusu, daha iyisi olamazdı ama - nefis bir şekilde - bu en iyi kısmı bile değildi. Aslında Emilia bugün bir manşetten ve cömert bir köşe yazısı diliminden çok daha fazlasını kazanmıştı. Hudson'ın düşüncesizliği ve karakter zayıflığı sayesinde Emilia'nın eline altın bir fırsat geçmişti, tekrar içeriye girme şansı ve o da bunu iki eliyle yakalamıştı.

Tahmin ettiği gibi Hudson, Southampton Central'a yaptığı plansız ziyaretten iki saat sonra onu aramıştı. geldiğinde blöf yapmış, kırmızı çizgiler koymaya çalışmıştı ama

Hepsi anlamsızdı. Şimdi ona yumuşak , onu kamuoyu önünde ve mesleki utançtan kurtarırsa ona yardım etmeyi kabul etmişti.

Şimdilik bunu yapmaktan mutluydu. Elbette adamın fotoğrafları hâlâ elindeydi ama bundan da öte, bugün yaptıkları kısa konuşmayı kaydetmişti; bu konuşma sırasında adam, mevcut soruşturmayla ilgili gizli bilgileri ona sızdırmaktan mutluluk duyacağını ima etmişti. Bir mesaj ya da e-posta göndererek kendini suçlamaktan kaçınmaya çalışırken, doğrudan onun tuzağına düşmüştü. Her şeyin normale dönmesini, bugünkü hatalarını silmeyi, eskisi gibi bir memur olmayı istiyordu ama aslında tam tersini başarmıştı.

Şu andan itibaren ipte sallanan kukla gibi dans edecekti.

Bölüm 66

Çatıların üzerinden dışarı bakıyor, güneşin yavaşça ufkun ötesine kaymasını izliyordu. Yeni duş almış ve kalın bir havluya sarınmış olan Helen, dudaklarına bastırdığı sigarasıyla pencere kanadında siluet halinde duruyordu. Ekibindeki pek çok kişi elektronik sigaraya geçmişti ve onların düşüncelerini anlasa da Helen tütünün ona verdiği kirli etkiden vazgeçmeye pek hazır değildi. Şimdi bile, o tanıdık nikotin vızıltısını alırken, vücudunun rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu.

Daha önce, sorunlu bir davanın derinliklerindeyken, içindeki endişeyi bastırmak için gündelik ilişkilere, S&M'e, her türlü pervasız girişime başvurmuştu. Yasadışı heyecanların çekiciliğini hâlâ , zevkli acılar tarafından baştan çıkarılabilmesine rağmen, Jake ve diğerlerinin anıları zihninde hâlâ tazeyken, son zamanlarda bu yollarda yürümekten kaçınıyordu. Hız artık acının yerini almıştı, Helen Kawasaki'sinin üzerindeyken vücudunun aldığı darbelerden heyecan duyuyordu ve başka koşullar altında olsa şu anda yollarda adrenalin arıyor, rahatlamak istiyor olurdu.

Ancak bu gece nikotin ve kaynar sıcak bir duş yeterli olmak zorundaydı. Tek başına bisiklet sürmeye alışkındı - hayatının çoğunda bunu yapmıştı - ama son zamanlarda çift olarak bisiklet sürmeye, yanında yarışan bir rakibi almıştı. Bu gece, o tanıdık yollarda tek başına bisiklet sürmek, sorunu daha da kötüleştirecek, profesyonel sıkıntılarına kişisel sıkıntı, yalnızlık ve işlev bozukluğu acısı ekleyecekti.

Bu sabah çoktan sonsuzluk gibi başlamıştı. Joseph'in hayatındaki yeri ve Facebook'ta yaptığı keşifler hakkında düşünecek zamanı bile olmamıştı. Ama şimdi, Lanning davasıyla ilgili sorular ve şüpheler zihnini doldurmaya devam ederken bile, sevgiliyle ilgili düşünceler aklına gelmeye başlamıştı

davetsiz misafir. Güne onun özel hayatıyla ilgili ihmalleri - yalanları- karşısında şaşırarak başlamıştı. Bir oğlu olduğunun ortaya çıkması ilişkilerine kara bir gölge düşürmüştü, dürüstlüğünden bahsetmeye bile gerek yoktu. Günün ilerleyen saatlerinde yaşanan olaylar onun muhakemesini ve aynı zamanda ona karşı olan hislerini -saygısını- sorgulatmıştı. Kazadan sonra onu yakalamaya çalışırken yüz ifadesinde gerçek bir öfke, hatta zehir vardı. Yaşadığı şok ve üzüntü nedeniyle bu muhtemelen mazur görülebilirdi ama yine de bu durum onu endişelendirmişti.

Dušta dururken bu endişeleri bir kenara itmeye çalışmıştı. Bu gece onlarla ilgilenemeyecek kadar gergindi, kapanması gerekiyordu - yine de bir şekilde araya girmeye devam ettiler. Bir oğlu var mıydı? Ya da eski sevgilisi yalan söylüyor, karakterini lekelemeye, hatta ondan para koparmaya çalışıyor olabilir miydi? Daha garip şeyler de olmuştu ama yine de mesajlarının tonu acıdan ziyade üzücüydü. Bu da Helen'i tedirgin hissettiriyordu.

Penceredeki görüş noktasını terk ederek mutfığa geri döndü. Dizüstü bilgisayarı bıraktığı yerdeydi ve açtığında bir kez daha Karen Hudson'ın yüzüyle karşılaştı ve onun yanında Kieran'ın ıslıl ıslıl parlayan yüzüyle. İç açıcı bir manzara olmalıydı ama aslında Helen'in midesi bulandı. İlk içgüdüğü kapağı kapatıp uzaklaşmaktı ama bunun bir hata olacağını biliyordu. Öyle ya da böyle gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Akıl sağlığı için, kariyerinden bahsetmiyorum bile, bu kararı vermek zorundaydı.

Beş dakika sonra ihtiyacı olan şeyi bulmuştu. Karen Hudson Birkenhead'de seyyar kuaförlük yapıyordu ve iletişim bilgilerini bulmak hiç de zor değildi. Telefonunu eline alan Helen tereddüt etti, yaptığı şeyin istilacı, hatta kışkırtıcı olduğunun farkındaydı, sonra numaraları çevirdi. Arama bağlandı, cıvı cıvı bir ses cevap vermeden önce uzun süre çalıyor gibi görünüyordu.

"Karen mı o? Helen sordu.

' öyle. Sizin için ne yapabilirim?'

Profesyonel sesini takınmıştı, telefonda iş yapmaya alışkın olduğu belliydi. Bu da bir sonraki kısmı daha da garip hale getirdi.

'Geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Southampton'dan arıyorum.'

Telefonun diğer ucunda küçük ama belirgin bir nefes alma sesi duyuldu.

"Bu Joseph'le mi ilgili?

Karen'in sesinde kuşkunun yanı sıra bir parça endişe de vardı.

'Evet, ama endişelenecek bir şey yok, hiçbir şey olmadı. Ben onun bir meslektaşım...'

"Anlıyorum...

Helen kısa bir süre tereddüt etti, sonra hızla devam etti: 'Aslında ben bundan biraz daha fazlasıyım...'

Hiçbir şeyiçinde Yanıt. Helen aniden keçe açıklanamaz bir şekilde gergindi - ve Karen'in da aynı şeyi hissettiğini varsayıyordu.

'Ve I merak ettim Eğer I olabilir sadece sor sen a çift soruların.'

"Ne sorusu?

Açık sözlü ama temkinliydi. Sanki bu bir numara olabilirmiş gibi.

'Bak, bunu sorarken bile utanıyorum, biliyorum çok şey yaşadın ve muhtemelen bu konuda konuşmak istemiyorsun. Ben sadece onun nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bir duraklama daha, sonra: "Onun nasıl biri olduğunu düşünüyorsun?

"Gizemli.

Helen daha düşünmeye fırsat bulamadan ağzından o kelime çıkmıştı.

'Bu bir sıfat için onu,' Karen cevap verdi.

"Bencil, zalim, kalpsiz başkaları olabilir.

Helen bunu sineye ve devam etti: "Onu en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir ?

"On sekiz ay önce.

"Peki aynı şey Kieran için de geçerli mi?

"Elbette. O adam bizim hayatımızda yok'.

Elbette öfke vardı, ama aynı üzüntü de vardı. Helen, Karen'ın Joseph'i aile hayatına dahil etmeye çalıştığından ve bunu başaramadığından şüpheleniyordu.

Bunu duyduğuma üzüldüm Karen. Gerçekten üzüldüm. İlişkinizin neden bittiğini sorabilir miyim?

"Çocuk yüzünden tabii ki.

Bunu sanki çok açıkmiş gibi söyledi ama Helen bir an için afalladı.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti Karen. 'Kieran onun, . Sorun bu değildi.

"Özür dilerim, emin değilim-

"Bakın, kim olduğunuzu ya da bu işin ne kadar içinde olduğunuzu bilmiyorum," diye devam etti Karen hızla. "Ama şunu anla - Joseph kendi filminin yıldızı ve diğer herkes... onlar sadece küçük oyuncular.

"Doğru..." diye mırıldandı Helen, duyduklarından hoşlanmamıştı.

'Joseph ve ben... sadece ikimiz varken aşağı yukarı iyiydik ama Kieran gelir gelmez...'

Helen hiçbir şey söylemedi - bunun nereye zaten tahmin ediyordu. Arka plandan sesler duyuluyordu - genç bir çocuk bağırıyor ve gülüyordu - bu yüzden Karen sözlerini aceleye getirerek devam etti.

'Bu pek çok çiftin başına gelir. Bir çocuğun dünyaya gelmesi her şeyi etkiler, ilişkinizi etkiler. Kieran hasta bir bebektir, gece gündüz benim ilgime ihtiyacı vardı. Joseph bununla bir sorunu olmadığını, beni anladığını ve desteklediğini söyledi ama hiçbir zaman bunu yapmadı.

"Seni ve Kieran'ı... kıskanıyor muydu?

'Kıskanç, kızgın, sinirli. Muhtemelen benim hatam. "Bunun doğru olmadığına eminim.

'İlk birlikteliğimizde Joe'nun üzerine titrerdim, onu evrenimizin merkezi gibi hissettirirdim ama Kieran doğduğunda bunu yapamadım. İlk sadakatim çocuğuma olmalıydı.

"Tabii ki.

Sorun da buydu. Yusuf kızdı, sonra mesafeli davrandı. Daha çok çalışmaya, geç gelmeye başladı. Sonra bir gün... eve hiç gelmedi.

"Anlıyorum...

"Southampton'da bir işe başvurduğunu sadece bir arkadaşı - bir kadın meslektaşı - aracılığıyla öğrendim. Benimle hiç iletişime geçmedi, hatta ondan sonra sadece avukatları aracılığıyla "haber aldım".

"Seni herhangi bir şekilde destekliyor mu? Helen şaşırılmış bir halde sordu. 'Oh, ödemek olduğu parayı ödüyor, aptal değil.

Ama o

Bizimle uğraşmak zorunda kalmamak için ödüyor, istediği için değil.

Helen bir kez daha söyleyecek söz bulamadı. Böyle bir duygusuzluk inanılır gibi değildi. Joseph'in bu kadar katı yürekli olabilmesi imkânsız görünüyordu ama yine de Karen'ın söylediklerinde doğruluk payı vardı - hükmetme arzusu, itilip kakılmanın, kontrolü elinde tutamamanın verdiği hayal kırıklığı.

Karen, "Bak, gitsem iyi olacak," diyerek Helen'i kendine getirdi. "Bir daha aramamanı tercih ederim.

'Elbette, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ve eğer sizi üzdüysem-'

Benim için endişelenme, her şey yoluna girecek. Ama kendine dikkat et. Ne yapman gerekiyorsa yap ama Joe'nun sadece ve sadece bir kişiyle ilgilendiğinin farkında ol - kendisiyle.

Ve kapattı.

Bölüm 67

Rakamlar konuşuyordu ama o dinlemiyordu. BBC2'de neredeyse ünlülerin ve komedyenlerin birbirlerini eğlendirmeye çalıştıkları bir açık oturum programıydı. Fran bunun dikkatini dağıtabileceğini, biraz rahatlamasına yardımcı olabileceğini düşünmüştü ama sanki gerçek hayat - çalışmak, yemek yemek, alışveriş yapmak, televizyon seyretmek gibi normal hayat- kendisinden uzakta, sanki ondan kopuk bir şekilde yaşıyordu.

Maxine'le yaptığı konuşmanın ardından Fran eve gitmeyi düşünmüş, sonra da bir dürtüyle işe gitmeye karar vermişti. Ama oraya doğru giderken DI Grace aramış, durumu anlatmış ve önlem almasını istemişti. Tavsiyeler mantıklı ve akli başındaydı - izole bölgelerden uzak durmak, arkadaşlarla birlikte olmak, geceleri arkadaşlarıyla ya da ailesiyle geçirmek - ve onu rahatlatmalıydı. Ama aslında tam tersi bir etki yaratmıştı ve kısa bir süre sonra, otobüsteki sakallı bir adamın kendisine baktığına ikna olarak tedirgin olmuştu, bu yüzden şehrin öbür ucunda inmiş ve kendisini Shirley'deki ailesinin evine götürmesi için bir Uber çağırmıştı. Tahmin edilebileceği gibi annesi bir fare kokusu almıştı - sanki Fran bir şekilde işleri berbat etmek için önceden programlanmış gibi, sorunu yaşayıp yaşamadığını ya da işinden kovulup kovulmadığını sordu - ama şüphelerini uzak tutmayı başardı. Daha sonra Justin ve Callum'u sordu, Fran'in bir şey duyup duymadığını, ölümlerinin herhangi bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etti, ama Fran bilgisiz olduğunu iddia ederek bu konuşmayı kapattı. Elbette bu doğrudu ama bu, çocukları çok seven ve gözle görülür bir şekilde üzgün olan annesini tamamen yatıştırmamıştı ama en azından konuşmanın devam etmesini sağlamıştı. Ev yapımı spagetti bolonezden oluşan rahatlatıcı bir yemek Fran'in ruh halini sakinleştirmeyi başarmıştı - üç kadeh Chianti de zarar vermemişti - ve Fran biraz daha iyi bir ruh halinde televizyon izlemeye koyulmuştu.

Ama endişe onu bir kez daha ele geçirmeye başlamıştı. Maxine'le yaptığı görüşmeden endişeli ve korkmuş bir halde ayrılmıştı. Maxine onu rahatlatmaya çalışmış, sıcak, rahatlatıcı ve sakin olmak için elinden geleni yapmıştı ama Fran'in anlam veremediği nedenlerden dolayı Fran'e güven gelmemişti. Kendisine her şeyin anlatılmadığına, Maxine'in kendisinden bir şeyler gizlediğine dair iini kemiren kuşkuyu bir türlü üzerinden atamıyordu. Elbette bunun bir anlamı yoktu - Maxine'in Justin ya da Callum'a zarar vermesi söz konusu değildi - ama yine de bu his devam ediyordu.

Bu süre zarfında, olduğu yerde kalacaktı. Belki de dairesiyle ilgili bir sorun uydurması, bir hastalık olduğunu iddia etmesi ya da -en kötü senaryoyla- gerçek korkularını annesine anlatması gerekecekti. Bunu yapmak istemiyordu - annesi en ufak bir tehlike kokusu aldığını düşünürse sinir krizi geçirirdi - ama aile evinde kalmaya devam edecekse iş o noktaya gelebilirdi. Zorluklarla doluydu ama tehlike geçene, Justin ve Callum'un katili tespit edilip yakalanana kadar burada kalma fikri birden karşı konulmaz göründü.

Burası cehennemden kaçtıktan sonra geri döndüğü eviydi. Dördü de Downs'da sersemlemiş, yoğun siste yolu sürekli kaybedip sonra yeniden bulmuşlardı. King'in her an ortaya çıkmasını ve vahşi köpekleriyle peşlerine düşmesini bekleyerek zar zor dinlenmişlerdi ama kafaları o kadar karışmıştı ki, birkaç saat sonra uzak bir köy yoluna düşmüşler ve ürkmüş bir kamyon şoförüne işaret vermişlerdi. Oradan bir benzin istasyonuna, oradan da bir polis karakoluna gtrlmşler ve ancak çok daha sonra - A&E'de bir süre kaldıktan ve polis tarafından uzun süre sorgulandıktan sonra - her zaman evi olan Shirley'deki konforlu yarı müstakil eve geri dönmüştü. Önceleri bundan biraz utanmıştı - ev Justin'inkine ya da Maxine'inkine kıyasla küçük ve inceydi - ama o gün eşikten geçerken ağladı.

Yıllar içinde değişmiş olsa da - yeni kanepeler, yeni dekor - burası hala onun güvenli yeri idi. Hâlâ eviydi.

Bu düşünceyle neşelenen Fran, uzaktan kumandayı eline alarak Netflix'i açtı. Belki de noughties'den sevimsiz bir film bulabilirdi, rahatlmasına yardımcı olacak rahatlatıcı ve tanıdık bir şey. Ancak sörf yapmaya başladığında telefonu çalmaya başladı.

Ona kızgın bir bakış fırlattı - Helen Grace'le daha önce konuşmuş, güvenlik önlemleri hakkında memurlarından biriyle konuşmayı kabul etmişti. Birkaçı sesli mesajına mesaj bırakmış olan gazetecilerle de konuşmak istemiyordu. Hayır, sadece her şeyi bir kenara bırakıp nostaljiye dalmak istiyordu.

Neyse ki telefon çaldı. Fran göz atmaya devam etti - *Anchorman, Juno, Attack the Block* - ama sonra telefonu tekrar titremeye başladı. Fran lanet okuyarak telefonu açtı ve arayanın kimliğine baktı. Bilinmeyen bir numara. Fran tereddüt etti, emin değildi. Telefon kapandı ama hemen ardından tekrar çalmaya başladı. Sinirlenerek hemen cevap verdi.

"Evet?"

Sessizlik üzerinde ve diğer Bitti. O olabilir duymak Biri nefes alıyordu ama konuşmayı reddediyordu.

"Bu da kim?" diye sordu.

Ve Şimdive arayan yaptı Konuş, onun Yumuşak, sibilant Sözcükler ona korku okları gönderdi.

"Merhaba Fran. Sesini tekrar duymak ne güzel..."

Dördüncü Gün

Bölüm 68

Konuşmak onun işi değildi. O dinlemek için buradaydı.

Emniyet Müdürü Alan Peters, Grace Simmons'ı sabahın erken saatlerinde bir toplantı için ofisine çağırmıştı. Bunun, çünkü zor basın toplantısının ardından kendisini rahatlatmak için tasarlanmış bir moral konuşması olabileceğine dair umutlar çabucak yok oldu. Peters'ın basında çıkan olumsuz haberlerden dolayı sarsıldığı ve hoşnutsuzluğunu hissettirmeye kararlı olduğu açıktı.

"Tekrar soruyorum. DI Grace ekibini kontrol edebiliyor mu?' 'Evet, efendim. Sanırım-'

Çünkü kanıtlar tam tersi yönde. O iyi bir polis memuru, bazı istisnai yakalamaları oldu ama dün olanların hiçbir mazereti yok. Ya takip sırasında bir yayaya çarpılsaydı? Hatta ölseydi?'

'Dedektif Hudson'ın davranışları üzücüydü, bunu kabul ediyorum, ancak görüş alanımızda bir şüpheli vardı-'

"Şu anda soruşturmakta olduğumuz suçlardan masum olduğu ortaya çıkan kişi. Yanlış adamın peşinden pervasızca ve umursamazca koştukları ve halkı tehlikeye attıkları göz önüne alındığında, soruyu tekrar soracağım.

Simmons, Peters'ın da sıcaktan bunaldığından, Polis ve Suç Komiserinden erken bir telefon aldığından ve bu sabahki sözlü saldırısının bundan kaynaklandığından emindi. Peters'ın itibarını tehdit eden her şeye karşı alerjisi vardı ve görünüşe bakılırsa neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Ama Helen'i, onun hakkında her zaman şüpheleri olan bir adamdan korumak zorundaydı.

Kötü bir karardı efendim. DI Grace'sorumluluklarını hatırlatacağım. Ayrıca ekip içinde personel ya da iletişim açısından çünkü protokol ihlaline yol açmış olabilecek herhangi bir sorun olup olmadığını doğrudan kendisine soracağım.

Bunu söylerken bile Simmons bunu yapacağından emin değildi. Helen'in sorumluluklarını hatırlatmaya ihtiyacı yoktu ve Simmons hatanın DS Hudson'da olduğundan şüpheleniyordu.

'Ancak lütfen bunun çok hızlı ilerleyen bir soruşturma olduğunu ve dün biraz geçtiğini anlayın. Bununla birlikte, ekibin iyi çalıştığından ve bu davayı hızlı ve tatmin edici bir sonuca ulaştırmak için gece gündüz çalıştığımızdan şüpheniz olmasın.

Bu Peters'ı biraz yatıştırmışa benziyordu; hızlı ve düzgün soruşturmaları severdi. Ama Simmons'ı dehşete düşüren şey, henüz işini bitirmemiş olmasıydı.

"Peki ya siz?" "Ben mi efendim?"

"Dün basın önünde performans pek de iyi değildi.

'Anlaşıldı. Ancak sorgulama son derece düşmancaydı'.

'Siz kıdemli bir memursunuz, bu gibi durumlarla başa çıkmak için eğitildiniz-'

"Bu bir tuzaktı.

"Yine de savunmacı, dikkati dağılmış ve açıkçası biraz görünüyordunuz.

Buraya çağrılmasının gerçek nedeni bu ?

'Şimdi pek iyi görünmüyorsun. Bir sorun mu *var*?'

İşte bu, itiraf etme fırsatıydı. Ama bunu kullanabilir miydi?

Hastanenin kalp hastası olduğunu üzerinden bir hafta geçmişti. Diyet ve egzersizle düzeltilebilecek küçük bir sorun değil, hayır, bu 'hayatında ciddi değişiklikler yap ya da işlerini düzene sok' durumuydu. Teşhis onu o kadar etkilemişti ki ne çocuklarına ne arkadaşlarına ne de iş arkadaşlarına bir şey söyleyebilmişti. Ama işte itiraf etmek, yardım istemek için bir fırsattı.

"Hayır, kesinlikle iyiyim efendim. Soruşturmanın doğası gereği belki biraz yorgun olabilirim ama onun dışında savaşmaya hazırım.

Ona kurnazca bakıyordu. Hikâyesine inandı mı? Yoksa altmış iki yaşındaki bir kadına bakıyordu ve onun

zaman doldu mu?

"Şimdi izin verirsiniz, olay odasında yüzümü göstermek ve birlikleri toplamak istiyorum.

Gitmesine izin verdi, ama ofisinden aceleyle çıkarken gözlerinin üzerinde hissedebiliyordu. Adamın ona inandığından emin değildi, bu da onu endişelendiriyordu. Kendi iyiliği için değil, Helen'in iyiliği için. Simmons bir an içinde sırrını kendine saklamaya karar vermişti. Yapılacak en doğru şey muhtemelen yükünü önce Helen'le sonra da Peters'la paylaşmak olurdu ama böyle zor bir zamanda eski arkadaşına daha fazla stres ve endişe yüklemek yanlış görünüyordu. Bunun yerine yalan söylemiş, Helen'i gergin amirinden korumaya karar vermişti. Ekibin şu anda ihtiyacı olan şey kesintisiz destek ve cesaretlendirmeydi. Helen'in liderliğiyle ilgili herhangi bir soru son derece baltalayıcı olabilir ve tüm soruşturmayı rayından çıkarabilirdi. Hayır, onun görevi bu tür eleştirileri savuşturmak, kişisel bedeli ne olursa olsun mücadeleye devam etmektir.

En iyi subayı ve yakın arkadaşı olan Helen'i her zaman korumuştur. Ama bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

Bölüm 69

Her taraftan baskı artıyordu.

Huzursuz bir gecenin ardından sinir bozucu bir sabah gelmişti. Joseph işe giderken neredeyse bisikletinden düşüyordu, Exeter Caddesi'nde hızla ilerlerken bir kurye minibüsü hiçbir uyarıda bulunmadan önüne çıkmıştı. Muhtemelen kısmen kendi hatasıydı - dikkati dağılmıştı ve çok yorgundu - ama yine de sürücüye iki fıçı birden vermişti. İçindeki gerginliğin boşalması bir an için iyi gelmişti ama Southampton Central'a vardığında hâlâ tedirgin ve

Masa başı çavuşunun tavrı ruh halini iyileştirmemişti.

Günaydın, DS Hudson. Bunun için güzel bir gün...'

Muhtemelen bugün defalarca tekrarlanacak birkaç basit kelime. Yine de söyleniş biçimleri onu kızdırmıştı. Selamlaşmada, Joseph'in sıkıntıları göz önüne alındığında açıkça uygunsuz olan aşırı bir neşe vardı. Acaba hayal mi görüyordu, yoksa çavuş rütbesinin üzerinde durup "DS "yi mi vurguluyordu? Bu bir saygı göstergesi miydi? Masabaşının ses tonundaki neşeye bakılırsa bundan şüpheliydi. Bu, bir dedektif çavuşun dün böylesine gözü kara bir şekilde hareket etmemesi gerektiğini mi ima ediyordu? Ya da daha uzun süre komiser yardımcısı olamayabileceği mi?

Yusuf yedinci kattaki olay odasına doğru ilerlerken bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Uzun, uykusuz gece boyunca sonunda bir plan yapmıştı. Yeterince basitti ama ilerlemenin tek yoluydu. Kendisinden istenileni özenle ve şikâyet etmeden yapacak, gizemli şüphelinin deposunda buldukları kanıtları incelemeye devam edecekti. Helen'in iyi görüşünü yeniden kazanma, bazı görüşlerini geri kazanma umuduyla, başını öne eğerek ve tamamen profesyonel bir şekilde hareket ederek saygılı ve itaatkâr olacaktı.

Ekip içinde güvenilirliğini artıracak ve MIT dedikodularına daha fazla koz vermeyecekti. Masasının üzerinde yığılı duran kanıtların çokluğu karşısında yüreği ağzına gelse de, yine de şevkle işe koyuldu ve sadece kendine sert bir fincan kahve yapmak için durakladı.

Başlangıçta plan işe yaramış gibi görünüyordu, kanıtlar onu şimdiki sıkıntılarından uzaklaştırmayı başarmıştı. Şüphelileri hâlâ gözaltındaydı ama daha ne kadar gözaltında kalacaktı? - Kendisini koleksiyoncu olarak tanımlıyordu ama bu kesinlikle yetersiz bir tanımlamaydı. O bir takıntılıydı, bir istifçiydi, cinayet eşyalarından oluşan zulasında on binlerce parça vardı. Bunların çoğunun ilgisi olmayacaktı - Ted Bundy ve Jeffery Dahmer'a ait kişisel eşyaların mevcut katliamla hiçbir ilgisi yoktu - ama soruşturmayı aydınlatmaya yardımcı olabilecek herhangi bir şey saklı olup olmadığını görmek için bunları elemek zorunda kalacaklardı. Ancak bazı eşyaların konuyla ilgisi *olduğu* açıktı: Joseph'in masasının üzerinde duran, özenle poşetlenmiş üç kutu Daniel King 'hatıra eşyası'.

Çoktan etiketlenmiş ve kayıt altına alınmışlardı. Bunları ekibin dikkatine sunup sunmama kararı Joseph'e düşüyordu. Belki de boşa kürek çekiyorlardı, belki de tüm bu görev anlamsızdı, ama bundan kaçış yoktu. Hızlı bir ilerleme kaydederek sayısız öğeyi hızla değerlendirdi ve elledi - o döneme ait gazete makaleleri, Fran Ward'ın soruşturma memuru DI Bob Stevenson'a verdiği ifadenin fotokopisi, beş çocuğun da yer aldığı bir okul fotoğrafı, hatta şüphelinin yıkılan çiftlik evinden aldığını iddia ettiği tuğla.

Eşyaların birçoğu iyi durumdaydı, bazıları ise daha kötü. Joseph artık şüphelinin yanmış molozları karıştırmak için zaman ayırdığını, yakılmış köpeklerinden birinin yanmış tasmağını ve olay yerinde bırakılmış çöp kutularını ortaya çıkardığını anlıyordu. Bu sapkın bireye ait kişisel hatıraları bulmak için ne kadar ileri gittiği hayret vericiydi ve yine de bazı onlar ilgi çekiciydi - a

Doktorun Riluzole reçetesini ve bir kağıda açıklama yapılmadan karalanmış yerel bir numara - ekip için önemli bir bilgi içerip içermedikleri belli değildi. Joseph bu kararları elinden geldiğince verdi, önemli bir şeyi kaçırma korkusuyla tedbiri elden bırakmadı ve her zaman görevinin bir amacı olup olmadığını merak etti.

Bunun yapılması gerektiğini, kanıtların titizlikle değerlendirilmesi gerektiğini biliyordu ve bunu yaparken görülmeye kararlıydı, özellikle de DS Simmons ilerlemeyi kontrol etmek için kafasını olay odasına sokmuşken. Ama sanki gemi yoluna devam ediyormuş, şüphelerin odağı şüphelilerden uzaklaşıp bilinmeyen kişilere kayıyormuş gibi hissediyordu. O sırada Helen'in kendisine bu görevleri vermesinin bir ceza olabileceğini düşünmüştü - kendisini soruşturmanın merkezinden uzaklaştıracak zahmetli bir çıkılmaz sokak - ve her geçen dakika durumun böyle olduğuna daha da ikna oluyordu.

Ne zaman büyük bir soruşturma yürütülse, ceset sayısı artıyor, bu da Joseph'in angarya i leri için geniş bir dinleyici kitlesine sahip olduğu anlamına geliyordu. Saat henüz erkendi ama oda şimdiden dolmaya başlamıştı ve Joseph kaçamak bakışları, fısıltılı konuşmaları, bastırılmış kahkahaları fark etmekten kendini alamıyordu.

Ekip içinde popüler olmak için çok  abalamı tı ama aslında bu en ba ından beri bir mücadeleydi. lm   bir memurun yerine geçmek her zaman zordur ve belki de kendini kanıtlamak, memur arkadaşlarının ona saygı duymasını sağlamak için çok fazla çabalayarak aşırı telafi etmişti. Bunu yaparken kolay popülerliğini feda etmişti, ki şimdi bu bir hata gibi görünüyordu - ona gerçekten sadık olan, baskı altında olduğu için onu biraz rahat bırakacak çok az kişi vardı. Ba komiser Malik'in sevimli ve popüler bir memur olması da pek yardımcı olmamıştı. Hastaneden taburcu olmuş ve i inin başına d nm  t , şüphesiz onun davranışları hakkında zehir saçıyordu.

Kendine sakin olmasını ve konsantre olmasını söyledi ama odadaki atmosferi görmezden gelmek zordu. Orada bulunan en kıdemli memurdu ama kendini en acemi DC gibi hissediyor, insanların şakalarına ve alaylarına maruz kalıyordu. Birkaç kez, insanların kendisine baktığını bile fark . Ona aval aval bakmaya ne hakları vardı? Dedikodusunu yapmaya? Şimdiye kadar ne yapmışlardı ki?

Çok sayıda katili yakalamış, uyuşturucu çetelerini çökertmiş, masum çocukları ömür boyu sürececek kölelik ve aşağılanmadan kurtarmıştı. Oysa onlar sadece Helen Grace'in kuyruğuna takılmış, elde edebilecekleri her türlü şan şöhretin peşinde koşmuşlardı. Şu anki kınamaları haksız ve yersizdi ve bu onu öfkeliyordu.

Her geçen saniye, bu adaletsizlik duygusunu daha keskin bir şekilde hissediyor, subay arkadaşlarına karşı düşmanlığı pekişiyor ve içinde, derinlerde, yakıcı bir öfke de büyüyordu. Şimdi asıl soru, bunu kontrol altına alıp alamayacağıydı.

Bölüm 70

Yol boyunca kükreyerek ilerledi, yılan gibi kıvrılan trafikte ustalıkla ilerledi. Şehir merkezi bugün her zamankinden daha yoğundu, hafta sonu trafiği ana arterleri tıkamıştı ama gecikme söz konusu değildi, Helen Briton Caddesi'ne doğru hızla ilerlerken hızını sabit tuttu.

Telefon geldiğinde Woolston'daki adli tıp laboratuvarına gitme niyetiyle oturduğu bloğun bodrum katındaki otoparktan geçiyordu. Arayanın Charlie ya da Simmons olmasını bekliyordu ama aslında arayan istasyon operatörüydü ve en kısa zamanda Moon Lounge'a gelmesini istiyordu. Ayrıntıları vermiyor, sadece orada bulunan ekibin kendisiyle önemli bir gelişmeyi görüşmesi gerektiğini söylüyordu.

Helen deneyimli bir kadın polisti, yaklaşık yirmi yıldır CID memuruydu, ama yine de bir ipucu haberiyle adrenalin nabzının attığını hissetti. Üniformalı memurların neyi ortaya çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu - komşu bir mülkün güvenlik kamerası görüntüleri mi? Bir personelin tanık ifadesi mi? - Ama bunun önemli olduğundan hiç şüphesi yoktu. Rütbeli bir memur, söyleyecek bir şeyi olmadıkça kıdemli soruşturma memurunu çağırmazdı.

Hızını kısa bir süreliğine düşüren Helen, Orchard Lane'e döndü. yolun açık olduğunu görünce gazı açarak sıkışıklıktan hızla uzaklaştı. Beş dakika sonra Briton Caddesi'ne girmiş, bisikletini popüler gece kulübünün önünde zarif bir şekilde durdurmuştu. Sabah güneşinin altında biraz yalnız görünüyordu, her zamanki kılıksız müşteri kuyruğu yoktu ama Polis Memuru Polly Walton onu bekliyordu, aceleyle komutanının yanına gitti.

"Günaydın hanımefendi," dedi şapkasını çıkarıp saçlarını düzelterek. "Pazar sabahı sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

"Endişelenme. Benim için neyin var?"

Memur kısa bir süre durakladıktan sonra şu cevabı verdi:
"Sanırım kendiniz görseniz daha iyi olur.

Bunu söylerken kenara çekildi ve kulübün açık kapısını işaret etti. Helen tereddüt etmeden kaskını çıkardı ve karanlığa doğru ilerledi.

Bölüm 71

"Müfettişe bana anlattıklarınızı aynen anlatın.

Şimdi kulübün içinde bir araya toplanmışlardı; Walker gergin genç kadının yanında, Helen ise tam önünde oturuyordu. Kulüp bu sabah seyrek nüfusluydu ama yine de Helen yakınlarda gezinen müdürü - Chris Bridges - seçebiliyordu. Helen onu görmezden gelmeye çalıştı, onun yerine önündeki tanığa odaklandı.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı kadın, müdürüne kısa bir bakış fırlattı.

"Sorun Tatiana, başın belada değil," diye Helen onu rahatlattı. "Seninle kişisel olarak ilgilenmiyoruz.

Kadın bundan biraz rahatlamış görünüyordu ama yine de tereddüt etti.

'Henüz belgelerinizi almadıysanız veya burada yasadışı olarak bulunuyorsanız, bize söyleyecek önemli bir şeyiniz varsa bunu göz ardı edebiliriz.

Kadın, cesaret verici bir şekilde başını sallayan Polis Memuru Walker'a baktı. Derin bir nefes alan genç Arnavut konuşmaya başladı.

"Cuma gecesi çalışıyorum. Çok yoğun, bir sürü insan..." 'Burada ne iş yapıyorsunuz?

'Gündüzleri temizlik yapıyorum. Geceleri bardakları topluyorum, masaları temizliyorum. "Cuma günü de bunu mu yapıyordunuz?

Başını salladı.

Walker, "Bu işi yapan bir avuç insan var ama Tatiana'nın çalışma alanı VIP bölgesi," diye detaylandırdı.

Helen şimdi onun neden burada olduğunu biliyordu. "Devam et," diye cesaretlendirdi.

"Bütün gece orada bardak topladım. Bir sürü kız, bir sürü içki..."

"Doğru..."

"Gece yarısından hemen önce komik bir şey gördüm. Tek başına bir adam. VIP bölümü boş, kızlar dans ediyor, ama o

Orada. Belki arkadaşdır diye düşünüyorum ama tuhaf görünüyor...' 'Nasıl tuhaf?

'Gergin mi? Böyle mi diyorsun? Etrafına çok bakıyor... Sanki insanların onu izlemesinden korkuyor. Ama ben onu izliyorum, onu görüyorum-'

"Ne yapıyordu?" "Çantalara bakıyordu.

"Kadınların el çantalarında mı? Helen sordu.

Tatiana başıyla onayladı.

"Peki sonra?

"O zaman *beni* görür.

Hatırlayınca hafifçe ürperdi. "Sonra ne oldu?

Sonra hızlı hareket etti. Masadan boş bardağı aldı, yanıma geldi, bana verdi ... sonra gitti, gitti ...'

'Bu çok yardımsever,' Helen dedi, 'çalışıyor için gizlemek heyecanı. "Peki bu adamı tarif edebilir misiniz?

"Evet, ince, uzun boylu, açık renk saçlı, yanaklarına kadar iniyor. Helen bunu sindirdi, şimdi ilgisini çekmişti.

"Göz rengi?

Temizlikçi başını salladı.

'Ne vardı onun Özellikler Ne gibi? Geniş Burun,ince burun, sivri çene, kare çene?'

"İnce, bir kadınıninki gibi.

Helen içinde yükselen gerilimi görmezden gelmeye çalışarak başını salladı.

"Başka bir şey var mı?

Şimdi kadının tereddüt ettiğini gördü. Birden onun da gerginlikten kaskatı kesildiğini fark etti.

"Bir şey var," diye devam etti sonunda. "Bana bardak verdiğinde görüyorum.

"Evet?

Genç kadın başını kaldırdı, korku dolu gözleri Helen'e kilitlendi ve ekledi: 'O... onun elinde sadece dört parmak var.

Bölüm 72

"Bu *mümkün* mü?"

Grace Simmons yaşadığı şoku kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Bir saat öncesine kadar hayır derdim, kesinlikle hayır," diye yanıtladı Helen, hâlâ sabahki ifşayı kabullenmeye çalışıyordu.

"Bana göre Daniel King dünün haberiymi, uzak bir sahilde ya da kanalın dibinde kıyıya vurmuştu.

"Ama...?"

"Ama bunu şimdi değerlendirmek zorundayız. Tanığın tarifi doğrudu - boyu, saç rengi, yapısı ve tabii ki tarihi yarası.

"İnandırıcı mı?"

"Bakış açınıza göre değişir.

"Anlamı?"

"Belli ki burada yasadışı olarak bulunuyor. Bournemouth'taki arkadaşlarını ziyaret etmek için tatil vizesiyle buraya gelmiş, sonra da ortadan kaybolmuş. Yaklaşık altı aydır Southampton'daymış ve Moon Lounge'da belgesiz çalışıyormuş. Yani olay mahkemeye intikal ederse ideal bir tanık olmayacaktır ama öte yandan yalan söylemek için bir nedeni olduğundan da emin değilim. Ne kazanacak ki?"

Haklı bir noktaydı. Moon Lounge'un sahiplerinin en son isteyeceği şey polis incelemesinin devam etmesiydi.

'İşbirliği yaparak işini riske atıyor ve belli ki bunu gönülsüzce yapıyordu. Polisten korkuyor.'

"Biri ona bunu yaptırmış olabilir mi?"

"Muhtemelen. Ama kim? Ve neden?"

Simmons gözlerini ona dikmiş, Tatiana'nın ifadesini açıklayacak bir şey -herhangi *bir* şey- bulmayı umuyordu. Helen bir şeyler söylemeyi çok isterdi ama görünüşe bakılırsa ifadesinde şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu.

"Dahası," diye devam etti Helen, "gördüğü şeyin önemi hakkında hiçbir fikri olmadığına ikna oldum. O bir

King'in işlediği suçlar sırasında Arnavutluk'ta yaşayan genç bir kızın onun kim olduğunu bilmesi ya da onu doğru bir şekilde tarif edebilmesi mümkün değildir-'

"Tabii onu gerçekten görmediyse.

Simmons onun yerine cümlesini tamamladı. İki kadın birbirlerine bakarak bunun ne anlama geldiğini sindirmeye çalıştılar.

'Açıkçası, başka birinin onu görüp görmediğini görmek için bunu diğer yerel işletmelerle, CCTV yayınlarıyla ve benzerleriyle kontrol edeceğiz. Eski şüphelimizi ararken bunları bir kez gözden , ama tekrar yapacağız. Ayrıca King'in geçmişte görüldüğü yerleri de gözden geçireceğiz.

"Tarihi görüntüler mi? Simmons sorguladı.

'King aradan geçen yıllar boyunca çeşitli zamanlarda "görüldü", ancak bunların hiçbirisi doğrulanmadı ve ihbarlar genellikle isimsizdi. Zaman hırsızları, sahtekârlar ...'

"En son ne zaman görüldü?

Helen cevap vermeden önce kısa bir süre durakladı: "Dört hafta önce. İsimsiz bir ihbar daha. Dedektif Osbourne'dan bu ihbarın peşine düşmesini isteyeceğim, bakalım arayanın telefon numarası ya da daha iyisi aramanın kaydı var mı...'

"Ve bu Southampton'daydı.

'Evet. Bu ve inşaat alanında bulunan bot izinin King'in ayakkabı numarasına uyduğu göz önüne alındığında, hayatta ve aktif *olma* ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız.

Simmons düne göre biraz daha solgundu, her zamanki enerjisinden ve iyimserliğinden eser yoktu. Helen bir kez daha ona iyi olup olmadığını sormak istedi ama Simmons onun sözünü kesti.

"Peki ilk adımımız ne olacak? Sanırım bunu şimdilik gizli tutmak istiyorsunuz?'

"Şu an için. Elbette ekip King'le ilgili geçmiş ve şimdiki tüm ipuçlarının peşine düşecek ama öncelikle Fran Ward ve Maxine Pryce'ı güvenli bir yere yerleştirmek istiyorum.

"Tehlikede olduklarını mı düşünüyorsun?

Öyle olduğunu varsaymak zorundayız. Belki King hayattadır, belki de bir taklitçidir. Her iki durumda da, Pryce'ın kitabıyla ilgili tüm tanıtımlar, medyada çok sayıda görünmesi, Lanning ve Harvey'e yönelik bu saldırıları tetiklemiş olabilir. Eğer öyleyse, o zaman risk altındalar demektir.

Bu Simmons'ı neşelendiren bir düşünce değildi ama yine de cesaretlendirici olmaya çalışarak başını salladı.

"Açıkçası Justin ve Callum için adaleti sağlamak, ölümlerinden kimin sorumlu olduğunu bulmak istiyoruz," diye ciddiyetle devam etti Helen, "ve ekip bunu yapmak için gece gündüz çalışacak. Ancak bir katilin hala serbest olduğunu ve artık bir şüpheliye dair somut bir bulguya sahip olduğumuzu göz önünde bulundurursak, benim ilk önceliğim yaşayanlar olmalı.

Bölüm 73

'Bana kimliğini göster. Bana kimlik gösterene kadar hiçbir şey yapmayacağım.

Fran sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama sesi titrek ve üzgün geliyordu.

"Tamam, şimdi geçiyorum.

Mektup kutusu açıldı, Fran her ihtimale karşı kenara çekildi, ardından ince bir arama emri kartı içeri itildi. Fran koridorda sinmiş beklerken kartın içeri doğru kayması komik bir sahne olabilirdi, eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydı. Uykusuz geçen bir gecenin ardından sinirleri bozulmuştu ve çalan kapı zilinin sesi onu yerinden sıçratmıştı. Annesi cevap vermek için ayağa kalkmış ve dışarıdaki kişi kapıya vurmaya başladığında bile neredeyse sürüklenerek götürülmek zorunda kalmıştı. Fran'in şimdi annesine bir açıklama yapması gerekecekti ama bu bekleyebilirdi. Şu anda tek endişesi arayanın kimliğiydi.

Arama izni kartına baktı - bir ismin yanında yuvarlak, güzel bir yüz, Hampshire Polisi'nden Dedektif Çavuş Charlotte Brooks. Cesaretini toplayan Fran, casus deliğinden bakarak ilerledi. Aynı yüz ona geri baktı ve kadının yalnız olduğuna ikna olan Fran, kapının zincirini çözdü ve çekerek açtı.

İki dakika sonra birlikte oturma odasına yerleşmişlerdi. Fran'in annesi görüşmenin dışındaydı ama kapıda onları dinlediğine şüphe yoktu. Dışarıdaki döşeme tahtasının ara sıra çıkardığı gıcırtı bunu açıkça gösteriyordu.

"Ne tür bir konaklama?

Brooks sakince, 'Kulağa olduğundan daha dramatik geliyor,' diye cevap verdi. 'Ama temelde güvenli bir ev. Sahip olduğumuz ve etkin bir şekilde denetleyebildiğimiz, size 24 saat koruma sağlayan bir mülk.

Fran boş gözlerle ona baktı. Hayatı nasıl bu hale gelmişti?

Brooks, sanki bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi konuşarak, "Uzun sürmeyecek," diye devam etti. "Sadece bu durum açıklığa kavuşana kadar.

'Bu *durum* mu? Arkadaşlarımla öldürölmesini mi kastediyorsunuz?

Fran küçümsemesini gizleyemiyordu - bu kadın Justin ve Callum'un ölümlerinin sıradan bir vaka olduğunu söylemeye nasıl cüret ederdi?

'Onlar gerçek insanlardı, etten ve kemikten. Yıllarca acı çekmiş insanlar - depresyon, anksiyete-'

'Bunu biliyorum Fran ve inan bana , aileleri ve senin için de üzülüyorum. Yakın olduğunuz iki insanı kaybetmek korkunç olmalı.

Samimiyeti belliydi ve Fran'i biraz yatıştırdı. Ama yine de öfkesinin, duygularının kabardığını hissetti.

'Ve sorumluları adalete teslim edeceğiz, ancak o zamana kadar güvende olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor. Bunun büyük bir karışıklık olacağını, işinizi ve ailenizi etkileyeceğini biliyorum-'

"Sorun değil, ben yaparım.

Brooks onun verdiği yanıtın hızına şaşırarak kısa bir süre durdu.

'İstersen bunu ailenle konuşabilirsin. Sen burada beklerken ben de burada bekleyebilirim-'

'Söyleyecek ne var? Tehlikedeysem gitmeliyim.

Brooks hiçbir şey söylemedi, ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Fran haddini aştığını, memurun şüphesini uyandırdığını hemen anlamıştı ama gerçek şu ki, şimdi bir sığınak sunulmuştu ve o da bunu değerlendirmek istiyordu. Ailesinden uzaklaşmak, kafasını toplamak ve bu çılgın olaylar dizisine bir anlam vermeye çalışmak istiyordu.

"Peki, eğer eminseniz...

İkisi de ayağa kalktı ama Fran kapıya doğru dönerken Brooks bir kez daha konuştu.

"Fran...

Dönerek memurun kendisini değerlendirdiğini gördü. "Bir şey mi oldu?

"Ne demek istiyorsun?

"Normalde insanların böyle bir şeyi için biraz zamana ihtiyacı vardır.

"Ama bu normal bir durum değil, değil mi?

"Tabii ki hayır, ama aynı zamanda çok gergin görünüyorsun, sanki seni sarsacak bir şey olmuş gibi.

Fran hiçbir şey söylemedi.

'Demek istediğim, kapıyı açarken temkinli olmak iyidir, ama sanki bir şeyden, birinden korkuyormuş gibi açılmak konusunda çok isteksizdin-'

'İki yakın arkadaşım az önce öldürüldü. Nasıl tepki verirdiniz?'

Brooks bunu kabullenmiş görünüyordu ama yine de emin değildi. "Hiçbir şey olmadığına emin misin?

Bu onun şansıydı. Bu korkunç kâbusa bir başkasının da girmesine izin verme fırsatıydı. Ama bunu yapmayacağını biliyordu ve kendini 'Hayır, hiçbir şey' cevabını verirken bulduğunda hiç şaşırmadı.

Bölüm 74

"Asla olmaz.

DC Bentham duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Ama Maxine sözlerini sakınmayacaktı.

"Her şeyi bırakıp banliyönün kış tarafındaki bir dairede saklanmam mümkün değil.

"Düşündüğünüz kadar kötü değil ve dürüst olmak gerekirse, sadece kısa bir süre için olacak.

'Zamanlama tamamen yanlış. Medyada yer almam gereken bir dizi programım var, yoğun bir yazı programından bahsetmiyorum bile.

"Bilgisayarınızı yanınızda götürebilirsiniz," diye ısrar etti Bentham, "ancak internetten uzak durmanızı tavsiye ederiz. Kamuoyu önüne çıkma konusuna gelince, güvenliğinizi garanti altına alabileceğimiz zamana kadar bunları şimdilik ertelemeenin en iyisi olacağını düşünüyorum.

'O zaman bir şüpheliniz var mı? Aradığınız biri var mı?'

Bentham durakladı ve en iyi güven verici gülümseme denemesini yaptı.

'Şu anda birkaç soruşturma hattını takip ediyoruz. Açıkçası, rapor edecek önemli bir şey bulur bulmaz size haber vereceğiz.

Yalan söylüyordu, Maxine bundan emindi. Justin dünden önceki gün, Callum ise sadece yirmi dört saat önce öldürülmüştü. Yine de bu sabah aniden onu güvenli bir eve götürmek zorunlu hale gelmişti.

"Yani belirli biri yok mu?"

"Hayır. Henüz yok.

Maxine'in hoşuna gitmeyecek kadar hızlı söyledi.

'Her neyse, nasıl yürüyebileceği, temas kuralları hakkında sizinle konuşabilirim-'

"Ben burada kalıyorum.

Bir kez daha onu susturdu.

'Eğer gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsanız, polis korumasını önemsemiyorum, ancak dairemde çıkarılmayacağım. Burası benim evim!'

Bentham merakla ona baktı, belki de kabadayılığının gerçek mi yoksa göstermelik mi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

'Açıkçası bu da araştırabileceğimiz bir seçenek. Ancak olan biten her şey göz önüne alındığında, gerçekten de-'

"Hayır dedim, bana tekrarlatmayın.

Bentham sonunda yumuşadı ama bu yumuşama isteksizce oldu.

'Tamam, eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız. Siz buradayken önünüzde ve arkanızda 24 saat boyunca görevlilerimiz olabilir ve dışarı çıkmamız gerektiğinde de ayrı bir ekip görevlendirebiliriz. Ancak tekrar belirtmeliyim ki kamuoyu önüne çıkmayı minimum düzeyde tutmalısınız ve dışarı çıktığınızda *harfiyen* uymanız gereken katı protokoller olacaktır...'

Konuşmaya devam etti ama Maxine çoktan kulaklarını tıkamıştı, sözcükler onun üzerinden gidiyordu. Gerçek gibi görünmüyordu, *mümkün* görünmüyordu. Çocukken korkunç bir badire atlatmıştı ama hayatta kalmayı başarmış, *büyümüş* ve hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve dirençli olmuştu. Ama şimdi Maxine 2.0'ın özenle inşa edilmiş yapısı parçalanmaya başlıyordu.

Kendisine geçmişte yaşadığı korkunç olayların bir nedeni olduğunu söylemişti. Geçmişinin anlatısını sahiplenmiş ve onu olumlu bir sona doğru şekillendirmişti. Maxine pek çok insan için pek çok şeydi ama her şeyden önce *hayatta kalan* biriydi. Deneyimlerini, gücünü başkalarına ilham vermek için kullanabilen biriydi. Bir rolü vardı, bir geleceği vardı ama şimdi yeni yetme bir polise uğursuz, sinsi bir tehlikeden saklanmaktan bahsediyordu. Hikâyesinin böyle gitmemesi gerekiyordu, böyle planlamamıştı ve şimdi Bentham'ın endişeli yüzüne bakarken, belki de hikâyesinin her şeye rağmen böyle gitmeyeceğini fark etti.

mutlu bir sona sahipti. Ölümün gölgesi bir kez daha üzerine çöküyordu.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağıydı? Kalacak mıydı? Yoksa kaçacak mıydı?

Bölüm 75

Gözleri ona bakıyordu, sert ve acımasız. Helen, King'in yüzünü - kapüşonlu gözlerini, ağzının kıvrımını, soğuk, boş ifadesini - inceledikten sonra ekibe döndü.

Daniel James King. Bu onun elimizdeki tek resmi fotoğrafı, 2008'de saldırı suçundan tutuklanmasının ardından çekilmiş bir vesikalık. On yıldan fazla bir süre önce çekilmiş ama elimizdeki en iyi fotoğraf bu. Tatiana Lucaj şu anda e-fit ekibimizle birlikte çalışıyor, bu da bize ek bir şeyler sağlayabilir, ancak bu arada *bununla* çalışıyoruz.

Ekipten birkaç kişi kaçağın yüz hatlarını görmek için öne doğru ilerledi. Hepsi brifing odasında toplanmıştı - Charlie, Joseph, Osbourne; hâlâ Maxine Pryce'la birlikte kilit altında tutulan DC Bentham dışında herkes .

"Eminim hepiniz olayı biliyorsunuzdur ama hafızalarımızı tazeleyelim. Julia King'in tek çocuğuydu, babası bilinmiyordu. Chilgrove yakınlarındaki South Downs'da izole bir çiftlikte yaşıyorlardı. Pek karlı bir iş değildi - Julia içki sorunu olan dengesiz bir karakterdi, bu özelliklerini oğluna da geçirmiş gibi görünüyor. Daniel King nadiren okula gidiyor, dört tekerlekli bisiklete binmeyi ve çiftlikte tüfekte ateş etmeyi tercih ediyordu. İkili sık sık tartışıyor ve bazen kadın onu evden kovuyordu. Bu olduğunda ya da cebinde parası olduğunda Southampton'a gider, Northam bölgesindeki barları sık sık ziyaret ederdi. Burası alışlagelmiş bir parti bölgesi değil, ama orada bardağı bir sterline sert şarabı alabiliyorsunuz, her türlü uyuşturucudan bahsetmiyorum bile. Kendisinden bu ara sıra şehre yaptığı ziyaretlerden birinde haberdar olduk - birkaç kez kendini kaybettiğinden dolayı uyarılmış ve ayrıca hakaret suçundan tutuklanmıştı. Justin Lanning ile irtibata geçmek için kullanılan telefon ilk kez Northam bölgesinde canlandı. sinyalinin aldı.

kısa bir süre sonra tekrar kaybolmuş ve tehdit çağrısı yapıldıktan sonra sadece bir kez kullanılmış. Şu anda elimizdeki bilgiler bu kadar, ancak Northam'ın soruşturma için öncelikli bir bölge olduğu açık. DC Reid'den King'in eski uğrak yerleriyle örtüşüp örtüşmediğine bakarak mevcut kulüp ve barların bir listesini çıkarmasını istedim. Ayrıca o bölgede bilinen ortaklarının da peşine düşmeliyiz.

Ekibin birkaç üyesi güçlü bir şekilde başını salladı. Grubun arka tarafına yakın, garip bir şekilde dikkati dağılmış görünen Joseph Hudson dışında herkes meşgul ve enerjik görünüyordu. Helen bu konudaki tedirginliğini görmezden gelerek devam etti.

'Hatırlatma ihtiyacı duyan olursa, King ... tehlikeli bir ve son derece dikkatli yaklaşılmalıdır. Sicili, St Mary's çocuklarını kaçırmadan önce iki kez öldürmeye teşebbüs ettiğini, Lorraine Kielty ve Amanda Barnes'ı uzak kırsal yollarda hedef aldığını açıkça ortaya koymaktadır. Her iki kız da hafif yaralanmış - King onları boğmaya çalışmadan önce yumruklamış - ancak onunla savaşmayı ve kaçmayı başarmışlar. Saldırıları aile çiftliğinden oldukça uzakta gerçekleştiği için King'in kimliği hiçbir zaman tespit edilemedi - bu da onu kaçırmak, öldürmek ve öldürmek için serbest bıraktı.

Ekibin yeni üyelerinden biri, biraz sonra ne olacağını çok iyi bildiğinden hafifçe ürperdi.

"Beş çocuğu kaçırdıktan sonra onları bodrumda esir tuttu. Başlangıçta itaatkâr ve uysaldılar, ve King geri adım atmadı. Çocuklara işkence etmekten, onları bisiklet zincirleri ve lastik demirleriyle dövmekten ve bir çiftlik teliyle tehdit etmekten büyük zevk alıyor gibiydi.

Charlie bile artık biraz solgun görünüyordu, deneyimli subaylar King'in yaratabileceği dehşete karşı bağışık değillerdi.

"Çocuklar korkunç bir geceye katlandılar ama sonra kaçmak için fırsat çıktı ve bunu değerlendirdiler. King hatasını anladı ve onları Downs boyunca takip etti. Rachel Wood diğerlerinden daha az hareketliydi ve

pençelerine düştü, bunun üzerine onu eve geri sürükledi ve öldürdü. Kaçan çocukların polisi alarma geçireceğinin farkında olan adam köpeklerini, evini, her şeyini terk ederek çiftlik evini ateşe verdi ve Chichester sahiline kaçtı ve görünüşe göre orada intihar etti.

şimdi odayı ağır bir sessizlik kaplamıştı. Helen onların hangi soruyu sormak için can attıklarını biliyordu, bu yüzden onları bu ıstıraptan kurtardı.

"Açıkçası, şimdi bu anlatının sonucunu sorgulamamız ve King'in hala hayatta olup olamayacağını kendimize sormamız gerekiyor. Justin Lanning ve Callum Harvey cinayetlerinden sorumlu olabilir mi? En son görüldüğü yerle ilgili olarak ne durumdayız?

"Arama, Duckworth'daki Aldbury arazisinin yakınındaki bir kafede bulunan ankesörlü telefonda ana santrale yapılmıştır. Arayan kadındı ama ismini vermeyi reddetti. Etrafa sorması için oraya bir ekip gönderdim. Tally Greene'in o bölgede yaşadığını biliyorum - sahte bomba ihbarları ve benzeri suçlardan çok sayıda sabıkası var, dolayısıyla kesinlikle onunla konuşacağız.

"Peki ya çağrının kendisi?

"Detay yok, sadece arayan kişi King'i Portswood'da bir eve girerken gördüğünü düşünmüş.

"Nerede?

"Bir yol ismi vermediler ve dürüst olmak gerekirse arayan kişi oldukça belirsizdi. Operatör bunu Pryce'ın kitabıyla ilgili tüm tanıtımlara bağladı ve insanların artık King'in yüzünü şehrin her yerinde görmeye başlayacaklarını varsaydı.

"Peki ya diğer görülenler? Daha geriye gidenler.'

DC Malik hızlı bir şekilde, "Hâlâ onları ," diye cevap verdi. "Olabildiğince çabuk, lütfen.

Helen, Malik'ten dönerek gruba bir kez daha hitap etti.

'Hepinizin masasında dolu dava dosyaları var. Onları hızlıca ama iyice sindirin. size çarpan her şeyi , işaretleyin

derhal, bana veya DS Hudson'a. DS Brooks, ilk soruşturmayı yürüten DI Bob Stevenson ile temasa geçmenizi istiyorum. Sanırım hala buralarda yaşıyor. King'in psikolojisi hakkında bize bilgi verebilecek biri varsa, o da odur.

".

"Dedektif Reid," diye devam etti Helen. 'Senden Northam bölgesinin bir haritasını çıkarmanı katilin telefonunu alan direklerin yerlerini belirlemeni istiyorum. Her direğin ulaştığı alanın tam bir yarıçapını, ayrıca metruk binaların, pansiyonların, gecekonduların, King'in saklanabileceği her yerin ve bölgedeki tüm içki batakhanelerinin kapsamlı bir dökümünü istiyorum.

"Hallediyorum," dedi, ayağa kalkarak.

"Bunu alır almaz oraya gidiyoruz. Gerekirse üniforma giyin, orada aktif bir varlık istiyorum, herhangi bir tanığı, herhangi bir görgü tanığını ortaya çıkarabilir miyiz diye bakın. Tüm sosyal planlarınızı iptal edin, ailelerinize geç saatlere kadar çalışacağınızı bildirin. Artık bir ipucumuz var, baş şüphelimiz, bu yüzden tüm düşüncelerimizi ve enerjimizi o meşgul etmeli. Oraya gidelim, bu adamı bulalım,' Helen bakışlarını önündeki ekibe dikti, 've bu işi bitirelim.

Bölüm 76

Telefonu aniden çaldığında soğukta, sigara içilen alanda esen sert rüzgâra göğüs . Sigarasını sertçe çeken Emilia, bir Pazar sabahı kendisine kimin mesaj attığını merak ederek boştaki eliyle cebinden telefonu çıkardı. Tanıdığı bir numara değildi ama kimden geldiğini biliyordu, Hudson'ı kendisine yeni bir SIM kart aldığı için sessizce tebrik ediyordu. Grace'in köstebekleri avlama konusundaki sicili düşünülduğünde, tedbirli olmak üzmekten daha iyiydi.

Mesaj kısa ama son derece tatlıydı. 'Ekip şu anda aktif olarak Daniel King'i arıyor, olası bir görülmenin ardından.

Emilia yüksek sesle kahkaha atarak yakınlarda duran ve kafeinlerini alan iki spor muhabirinin merakını uyandırdı. Arkasını dönerek mesajı tekrar okudu, mutluluk ve inançsızlıkla kıkırdadı. King'in hayatta kalmasının zaman mümkün olduğunu düşünmüştü; tekrar hakaret etmenin güvenli olduğunu düşüneceği zamana kadar uzak bir ülkeye gidip saklanacağını varsaymıştı. En çılgın rüyalarında bile onun güney sahiline, suçlarının işlendiği yere dönebileceğini hayal etmemişti.

Elbette bu olasılığı ima etmişti - onunla yazılarının çoğunun alt metni buydu - ama alay konusu olmaktan korktuğu için bunu hiçbir zaman açıkça söylememişti. Ama bu haber her şeyi değiştirdi. Artık onu geride tutacak hiçbir şey yoktu.

Emilia ürperdi, şimdi soğuktan değil, heyecandan. Bu ilgi çekici olmanın ötesinde bir hikâyeydi - ünlü bir kaçak, kendisinden kaçanlardan intikam almak için geri dönüyordu. Dehşet verici, iğrenç ve harikaydı ve Emilia bir kez daha Tanrı'ya şükretti, çarpıcı gelişmeyi ülkenin geri kalan haber kanalları daha kokusunu almadan önce duyuracaktı. Bu

Sanki tüm Noelleri aynı anda gelmiş ve ona kariyerini belirleyebilecek bir hikaye hediye etmişti.

Bölüm 77

Bu sabah üzerinde kara bir leke varmış gibi hissediyordu. Gittiği her yerde şüphe, hatta korku uyandırıyor gibiydi.

Charlie'nin Fran Ward'la yaptığı konuşma garip ve asabi geçmişti ve Dedektif Bob Stevenson'la yaptığı görüşme de benzer bir şekilde başlamıştı. İri yarı emekli, planlanmamış bir ziyaretçinin gelişinden tedirgin olarak kapıyı açmakta temkinli davranmış ve onun kim olduğunu öğrendiğinde pek de hoş karşılanmamıştı. Charlie onun neden geldiğini tahmin edebiliyordu ve işbirliği yapmaya niyetli görünmüyordu ama Charlie'nin ikna gücü sonunda galip geldi ve bu yüzden şimdi kendini Fordham'daki konforlu bungalovunda mutfak masasında otururken buldu.

Aralarında, içinde dava dosyaları, eski gazeteler, hatta bir zamanlar Southampton'ı ve güney sahillerini kaplayan ve kaçak Daniel King'in nerede olduğuna dair bilgi isteyen afişlerin yıpranmış bir kopyası bulunan bir karton kutu duruyordu. Kutu ve içindeki eşyaların çoğu toz tabakasıyla kaplıydı, bu da onlara bir süredir dokunulmadığını gösteriyordu. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, diye düşünmüştü Charlie.

'Bunları karıştırabilirsiniz. Resmi dosyalarda olmayan şeyler ama size nasıl yardımcı olacaklarını bilmiyorum. Her büyük ipucu, her küçük ipucu iyice araştırıldı.

"Hiç yok.

Bu sadece çıplak bir iltifat değildi. Bob Stevenson Hampshire polis teşkilatında saygı duyulan bir polis memuruydu. Tam bir emeklilik maaşı, birkaç takdirname ve başı dik bir şekilde ayrılmıştı ama yine de Charlie vücut dilinden, koltuğunda sürekli kıpırdanmasından King davasının onu hâlâ rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. King'in ellerinden kaçmış ve adaletten kurtulmuş olma ihtimali hâlâ vardı,

Stevenson işini yaptığını asla tam olarak . Bu, kusursuz bir kariyerdeki tek soru işaretiydi.

"Her şeyi bir kez daha gözden geçirmek istiyoruz," diye devam etti Charlie. "Yeni bilgiler ışığında.

Stevenson başlangıçta King'in Southampton'a döndüğü fikrini kabul etmek istememişti. Ama şimdi daha kuşkulu, hatta biraz tedirgin görünüyordu.

"Bu tanık ne kadar koşer?" diye bağırdı.

"Bunu hala araştırıyoruz, ancak ondan şüphelenmek için bariz bir neden yok.

Stevenson başını salladı ama mutlu olmaktan çok uzak görünüyordu. "Peki tarif doğru muydu?

"Çok.

Küçük, isteksiz bir baş sallama daha.

"Bana King hakkında biraz daha bilgi vererseniz çok yardımcı olursunuz. Kimse onu araştırmak için senden daha fazla zaman harcamadı...'

Stevenson ona baktı, aniden yorgun görünüyordu.

"İster ister inanmayın, son yıllarda onu pek düşünmemiştim. İstasyondaki herkesin onu takıntı haline getirdiğimi düşündüğünü biliyorum ama aslında onu aklımdan çıkarmayı başarmıştım. Erica ve benim burada iyi bir hayatımız var, King gibi insanları düşünmeme gerek yok. O gelene kadar, onu bir an bile düşünmemiştim.

Mutfak tezgahının üzerinde duran bir paketi işaret etti. Charlie paketi eline aldığı anda bunun bir Jiffy poşeti olduğunu ve üzerinde Maxine Pryce'in yeni kitabının bir kopyasının durduğunu fark etti.

"Kitabı yazarken beni aradı. Yaşadıklarından dolayı nezaketen telefona cevap verdim ama ona katkıda bulunmayacağımı söyledim. Geçmiş kurcalamanın anlamı yok ...'

Tabii ki var. para için olmak yapılmış dışarı .
o, Charlie kendi kendine düşündü.

"İçinde ben de varım elbette," dedi, uzanıp ağır kitabı aldı, "ve sanırım bir ara göz atacağım, ama henüz değil.

Bunu kayıtsızca söyledi, kitabı masanın üzerinde çevirerek kendisinden uzağa bakmasını sağladı ama Charlie bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordu. Bu sadece o karanlık yere geri dönmek için duyduğu anlaşılabilir bir arzu muydu? Yoksa eleştirilmekten korkuyor, Maxine'in işkenceciyi adalete teslim için onu suçlayacağından mı endişe ediyordu?

"Bunun çok kapsamlı ve etkili bir soruşturmanın adil bir tasviri olduğuna eminim.

"Böyle düşünmenize sevindim; herkes bu kadar hayırsever değildi.

Charlie yerel basında bazı eleştiriler yapıldığının farkındaydı, ancak gerçekte bu tür eleştiriler çok azdı.

"Kesinlikle," dedi oyunbaz bir tavırla. 'Onun hayatını incelediğini, her taşın altına baktığını biliyorum, bu yüzden bana verebileceğin herhangi bir fikir ...'

Stevenson koltuğunda kıpırdandı, kadının buraya onu suçlamaya gelmediğini bildiği için biraz daha rahat görünüyordu.

Temel bilgileri biliyorsunuz. Belki de resmi raporlarda yer almayan şey King'in ne kadar... tuhaf olduğudur. Çok iyi bir hayatı olmamıştı -babası yoktu, sosa aşırı düşkün bir annesi vardı- ama annesi hayattayken yasaların doğru tarafında kalmayı başarmıştı. Her zamanki kazalar, içki, uyuşturucu, hırsızlık ve benzeri şeyler, ama annesi onu doğru yolda tutmuş. Sanırım onun üzerinde bir çeşit etkisi vardı.

"Ona ne oldu?

"ALS - motor nöron hastalığı - vardı ve sonunda onu öldürdü. Yokuş aşağı gidiyordu, fiziksel olarak daha az yetenekli hale geliyordu, Daniel'e giderek daha fazla güveniyordu, sonra bir gün gitti. Birdenbire on sekiz yaşında bir çocuk, bu büyük, köhne çiftliğin sahibi olarak dünyada tek başına kaldı. Bundan kısa bir süre sonra, işler gerçekten ters gitmeye başladı. Kederden mi, ani sorumluluktan mı, yoksa sadece

kötü alışkanlıklarına düşkün olabilirdi, kim bilir, ama hızla yokuş aşağı gitti. Uyuşturucu kullanımı gibi içki kullanımı da ağırlaştı, büyük miktarda yasadışı pornografi, snuff filmler ve benzerlerini indirdiğine dair kanıtlar vardı. Bundan kısa bir süre sonra Lorraine Kielty'ye saldırdı, ancak o sırada onun yaptığını bilmiyorduk.

'Ve kimsesi yok muydu? Ona rehberlik edecek ya da onu dizginleyecek kimse yok muydu?

Stevenson başını salladı.

"Açıkkası sosyal hizmetler dahil olmaya çalıştı, ancak hiçbir zaman çok hoş karşılanmadı, etkileşimde bulunmak istemedi. Onlar yaptı ...'

Stevenson şimdi durakladı, kaşları çatılmıştı.

'... onu birkaç kez çocuk psikoloğuna götürmeyi başardılar. Adamın adını unuttum ama bana ne söylediğini hatırlıyorum. Dosyaya hiç girmede, King kendini öldürdükten sonra bir anlamı kalmadı ama hep aklımda kaldı.

Sanki bu anıdan gerçekten rahatsız olmuş gibi durakladı.

"Bu psikiyatriste bir gün çiftlikte yürürken yaralı bir kuş bulduğunu anlattı. Minik bir serçe yavrusu yuvasından düşmüş ve yaralanmıştı. Onu almış, okşamış, küçük gagasının yiyecek arar gibi açılıp kapanması onu eğlendirmiş. Ve sonra onu ezdi. Yumruğunu kapadı ve o küçük şeyin içindeki hayatı ezdi.

Charlie tepki vermekten kendini alamadı ama Stevenson görmedi, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu.

"Psikiyatrist, bunu bir merhamet cinayeti gibi bile göstermediğini, aslında yaptığı şeyden *heyecan* duyduğunu, kuş üzerinde uyguladığı güçten zevk aldığını söyledi.

Charlie bunu sindirdi ve bu ahlaksız zalimlik görüntüsünün onu ne kadar üzdüğüne şaşırdı.

'İşte böyle bir adamla karşı karşıyasınız. Hayata saygısı olmayan ve ölüme karşı sapkın bir hayranlık duyan biri.

Bunu söylerken kitabı Charlie'ye doğru kaydırды. okumamaya karar vermişti? Sohbetlerinin

karşı mı karar verdin?

'Eğer geri döndüyse, gerçekten hayattaysa, onu bir an önce bulsanız iyi olur. Çünkü vicdanı olmadan öldürecektir. Ve bunu yapmaktan zevk alacaktır.

Charlie içten içe ürperdi, sesindeki ciddiyet ve güven o kadar büyüktü ki. Ve bunu yaparken bile gözleri kitabın kapağına takıldı; King ona eğlenerek, kibirli ve zalimce .

Maxine Pryce kitabından 'In Karanlık Bir Gece alıntı

Keşke yazmak zorunda kalmasaydım dediğim bir bölüm bu. Daniel King'in ellerinde hepimizin maruz kaldığı hakaretler, acılar üzerinde durmak hiçbirimize iyilik getirmez. Anılar, ilham verdikleri dehşet ve çaresizlik duyguları gibi güçlü bir şekilde yanıyor, ancak gerçek şu ki bu yaralar bizim bir parçamız, yolculuğumuzun bir parçası ve kaçınılamaz. Kim olduğumuzu, Daniel King'in kim olduğunu gerçekten bilmek istiyorsak, hikayenin tamamını anlatmalıyız.

İlk başta, bizi sadece esir tutmak istediğini düşündük. Silah bizi mahzene götürdü, köpekleri heyecanla havlıyor ve dans ediyordu. Oraya vardığımızda bizi birbirimize , son tutsakla kendisi ilgilendi ve beşimizi odanın ortasındaki iki çelik sütuna bağladı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, tekrar ayrıldı.

bir sessizlik oldu, ardından bir konuşma patlaması yaşandı, ancak daha akıllı kafalar bunun bir fidye durumu olduğuna 'karar verdi'. Ailelerimizden bazıları oldukça zengindi - belli ki bu adam bizden para karşılığı fidye alacak, sonra da ortadan kaybolacaktı. Bu düşünce herkesi neşelendirmede - Rachel ve Callum'un ailelerinin arasında bir fasulye bile yoktu - ama geri kalanımızı daha iyi hissettirdi. Çilemizin yakında sona ereceğine ikna olmuştuk - ailelerimiz parayı ödemekte tereddüt etmeyecekti.

Yanılmıştık. O anda ne kadar yanıldığımızı bilmiyorduk ama çok geçmeden anladık. Gece yarısından hemen önce King tekrar içeri daldı, bu sefer yalnızdı ve kafası bir uçurtma kadar iyiydi, bizi sözlü olarak taciz ederken sözlerini geveledi, bizi işkence, tecavüz ve daha tehdit etti. Sonra dayak başladı.

Parafin lambasının ışığında, zeminin eski aletler, makine parçaları ve paslı bisiklet çerçeveleriyle dolu olduğunu görebiliyorduk. King atılmış bir bisiklet zincirini kaptı ve başının üzerinde sallayarak sertçe

Rachel'ın boynu. Onun yanındaydım ve metalin ete çarpışını hissettim. Rachel inledi, nefesi kesilmişti. Bunu birkaç darbe daha izledi. Artık tutarsızca mırıldanıyordu, belki de merhamet diliyordu ama hiçbir şey fark etmedi. King'in kanı yükselmişti ve geri adım atmayacaktı.

Şiddetin ne kadar sürdüğünden emin değilim. King etrafımızda dönüyor, kurbanlarını rastgele seçiyor, yüzleri, boyunları, göğüsleri, kolları kırbaçlıyordu. Fran bir noktada bayıldı, kafası çelik sütuna çarptı, Rachel birkaç dişini kaybetti ama hiçbir şey King'in şiddet arzusunu tatmin etmiyor gibiydi. Sanki tüm hayatı bu an için inşa edilmişti ve artık o an gelmişti, bundan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydı.

Dayağım devam ediyordu ama belki de çoğundan daha hafifti. Sırada en son ben vardım ve King sonunda yorulmaya başlamıştı. Dövülmüştüm, kanlar içindeydim, morarmıştım ama bizi esir alan kişiye bakarken en kötüsünü atlattığımızı umdum - dua ettim. Onunla iletişim kurmaya çalıştım, hayatlarımız için, özgürlüğümüz için yalvardım.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Eğer gitmemize izin verersen, kimseye söylemeyiz-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun.

'Ailemin parası var, hem de çok. Eğer bizi serbest bırakırsanız, istediğiniz her şeye sahip olabilirsiniz.

Zincir yanağımı ısırdı. Geldiğini görmemiştim ve geriye doğru sarsıldım. Bir an için yıldızlar görüyordum, nerede olduğumdan ya da neler olduğundan emin değildim. Ama sonra birinin üzerime doğru geldiğini hissettim ve King'in terli yüzünün benimkine doğru bastırıldığını gördüm.

", değil mi?" diye homurdandı, tükürük parçaları üzerime düşüyordu. "Buradan *asla* çıkamayacaksın.

Güldü, doğruldu ve bisiklet zincirini bir kenara fırlattıktan sonra aceleyle köhne bir masaya geçip başka bir şey aramaya başladı. Diğerlerine bakmak için döndüm, umutsuzca bir şeyler arıyordum.

ama Rachel sersemlemiş görünüyordu ve Fran hıçkırıyordu. Callum'un yüzünü göremiyordum ve Justin'in yüzü de bana dönüktü, bu yüzden bakışlarımı tekrar bana doğru yürüyen King'e çevirdim, elinde uzun bir çiftlik teli vardı.

'Lütfen bana zarar verme, lütfen yapma-'

King teli çözerek, "Sana *zarar* vermeyeceğim şekerim," diye güldü. 'Sizi öldüreceğim. Bu gece *hepiniz* öleceksiniz.

Rachel'ın hıçkırıkları arttı ve ben yalvarmaya devam ettim ama hiçbir şey fark etmedi. King hızla ilerledi, öne doğru adım attı ve teli boynuma doladı. Bağlarımı çekiştirdim, var gücümle çırpındım ama teli sıkıca çektiği için onu durduracak gücüm yoktu. Şimdi dehşet beni tüketiyordu - bağlanmışım, nefes alamıyordum. O zaman biliyordum - bildiğimi sanıyordum - bunun o olduğunu. Burada, kirli bodrumda, bu korkunç sadist başımda dikilirken ölecektim.

'Öyleyse Tanrı ile barış tatlım, çünkü...'

Korkumdan zevk alıyordu. Gözlerimi kapattığımda onu hala görebiliyorum, öne doğru eğilmiş, burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar yakın, hala ruhumu ürpertme gücüne sahip o korkunç sözleri fısıldıyordu.

'... yüzüm göreceğin son şey olacak.'

Bölüm 78

Çok yakındılar, Joseph'in yüzü hedefinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Cılız, tıraşsız figür bir pislikti, dibine kadar aşağılık bir satıcıydı. Joseph gibilerle daha önce de defalarca karşılaşmıştı ve genellikle donuk gözleri, izleri ve öfkeli dövmeleleriyle bu hayaletle arasına sağlıklı bir mesafe koyardı. Ama bugün farklıydı. Bugün yakalamaları gereken bir katil vardı.

"Sana bir soru sordum.

'Ve cevabımı aldın. Ben konuşmam-'

Yusuf öne doğru bir adım attı ve botu 'yanlışlıkla' adamın ayağına indi. Kurbanı kaçmak için mücadele etse de onu orada tuttu.

'Seni duydum ama bu cevap hoşuma gitmedi. Bu yüzden sana tekrar soracağım. Bu adamı gördünüz mü?'

Daniel King'in vesikalık fotoğrafını kaldırıp adamın fırlattı. Saat henüz erkendi ve Dagger and Serpent, bir death metal mekânı gibi görünen ama aslında bir torbacı cenneti olan pis bir arka sokak barı, Joseph ve talihsiz barmen dışında boştu. Polis ziyaretleri pek hoş karşılanmıyordu ve barın bekçisi de şimdiye kadar işbirliği yapmayı reddetmişti ama Joseph'in reddedilecek bir hali yoktu.

Barmen fotoğrafa bakmadan, "Hayır, bakmadım," karşılık verdi.

Joseph, "Şuna bak," diye rica etti ve onu adamın göz hizasına getirdi.

"Dinle polis, sağır mısın nesin?

Hiçbir uyarıda bulunmadan Joseph'in eli adamın kasıklarına doğru gitti. Kurbanını taşaklarından yakalayan Joseph sertçe sıktı. Adam acı içinde haykırdı ama Joseph onu duymazdan gelerek gürültünün üzerine konuştu.

"Şimdi beni dinle dostum. Eğer buradan sağ salim çıkmak istiyorsan, fotoğrafıma bakacaksın ve

sorularıma eksiksiz ve kibarca cevap vereceksiniz.'

Adam Joseph'in pençesinden kurtulmaya çalıştı ama bu sadece acıyı daha da artırdı.

"Tanrım, bırak
beni..." "Fotoğrafa
bak.

Adamın gözlerinden yaşlar süzülüyordu, acı çektiği belliydi ama yine de dikkatini Daniel King'in fotoğrafına yöneltti.

"Yakından bakın...

Acı çeken adam, King'in bakarak boyun eğdi.

'Birkaç yıl önce buraya çok , burada oynamayı severdi. Söyle bana, buraya geldi mi?'

Adam düşündü, sonra: "Hayır, onu görmedim.

"Dikkatli düşün," diye mırıldandı Joseph, biraz sıkarak.

"Yemin ederim onu görmedim," diye ciyaktı adam.

"Gerçekten. "Ve sen çoğu zaman burada mısın?

"Her zaman. Benden *başka* kimse yok.'

Adam şimdi gerçekten ağlıyordu, acıyla kıvranıyordu. Joseph hiçbir uyarıda bulunmadan elini bıraktı ve kurbanı yere yığıldı.

"Peki, eğer gelirse beni ara," diye devam etti Joseph, elindeki kartı yüzüstü yatan üzerine atarak. "Sen aramazsan ben öğrenirim.

Döndü ve aceleyle çıkışa yöneldi. Çevrede göz atabileceği bir sürü başka dalış noktası vardı ve oyalanmak istemiyordu. Bu karşılaşmadan keyif aldığını inkâr edemezdi ama gerçekte hiçbir şey elde etmemişti ve hâlâ yapması gereken işler vardı. King'in hâlâ hayatta olduğunun ortaya çıkması soruşturmaya - ve kendisine- yeni bir soluk getirmişti. Şimdiye kadar hem profesyonel hem de kişisel olarak geri planda kalmıştı ama King'in yakalanmasını sağlayacak bir ipucu bulabilirse her şey unutulabilirdi.

Bölüm 79

Helen gözlerini Meredith'e dikmiş, adrenalinin etkisinde kalmıştı. "Ne kadar eminsin?"

Meredith bir gülümsemeyi bastırdı, Helen'in sorusuyla eğlenmişti ama meslektaşını kızdırmak istemiyordu.

"Yüzde yüz. Kesinlikle silika tozu."

"Yani karşılaştırmanız için inşaat alanından bir toz örneği alsak..."

Sizi kurtarabilirim. Justin Lanning'in elbisesi bununla kaplıydı, biz de bir örnek alıp karşılaştırdık - aynı madde. Bu başka bir yerden gelmiş olamayacağı anlamına gelmiyor elbette, her inşaat alanında silika tozu var ama bu büyük bir tesadüf olurdu.

Helen bunu duyunca heyecanı daha da arttı.

Katilimiz Lanning'i inşaat alanında öldürür. İki gün sonra, Harvey'i öldürüyor ve bu sırada yüzüne vuruyor. Belki saldırılar arasında botlarını temizlemeye çalışmıştır, belki de , her iki durumda Harvey'nin yüzünde silika tozu izleri bırakır..."

"Bunun adil bir varsayım olduğunu söyleyebilirim. Ve iyi haber şu ki, silika tozu insanlar için kokusuz olsa da, aslında bir koklayıcı köpeğin kolayca alabileceği çok güçlü bir kokuya sahiptir. Yerinizde olsam Köpek Birimi'ne giderdim..."

Helen'in yapmak istediği de tam olarak buydu.

Yıllar sonra ilk kez gülümsedi. Meredith yıllar boyunca ona birçok önemli ipucu sağlamıştı ve bu da farklı olmayabilirdi. Garip bir şekilde somut kanıtlardan yoksun olan bir davada, sonunda ellerinde üzerinde çalışabilecekleri bir şey vardı. Eski dostuna teşekkür eden Helen, cebinden telefonunu çıkararak Adli Tıp Birimi'nden aceleyle çıktı. Artık ellerinde bir ipucu olduğuna göre bir saniye bile kaybetmemeliydiler. Onun için - takım için - mücadeleye başlama zamanı gelmişti.

Bölüm 80

"Ne yapıyorsanız bırakın ve dinleyin!"

Birçok kafa döndü ve Helen'in ofisinin kapısında duran Charlie'yi seçti. Olay odası meşguldü, çok sayıda dedektif ipuçlarının peşindeydi, ama şimdi aniden sessizleşti.

"Az önce patronla konuştum ve yola çıkıyoruz."

Charlie'nin sesindeki aciliyetten enerji alan iş arkadaşları çoktan ayağa kalkmış, ceketlerini ve çantalarını kapmışlardı.

"Takip etmemiz gereken bir adli iz var. Köpek bakıcılarıyla Hutchinson Caddesi'nde buluşacağız. Ekiplere ayrılacak ve köpekleri belirlenen rotada takip edeceğiz - DI Grace tüm Northam bölgesini kapsamak istiyor."

"Peki ya Harvey'nin evi?" "Peki ya inşaat alanı?"

'Katilimizin saldırılardan sonraki hareketlerini izleyip izleyemeyeceğimizi görmek için zamanı geldiğinde her ikisine de bakacağız. Harvey'in evi daha umut verici - *eğer* olay yerinden arabayla uzaklaşmadıysa - ama şimdilik Northam'a odaklanacağız. Oldukça sınırlı bir bölge ve hücre haritası katilimizin son üç gün içinde orada olduğunu gösteriyor."

Ekibin içinde bir beklenti mırıltısı dalgalanıyordu. Katile dair elle tutulur bir iz bulmakta zorlanırken, birdenbire çok yaklaşmış gibi göründü.

"Eğer hala oradaysa, köpekler bir koku alabilirse, belki bizi doğrudan ona götürebilirler."

Heyecanlı yüzler ona gülümseyerek karşılık verdi, bu olasılıkla neşelendiler.

"Peki, ne ? Hadi gidelim."

Ekip hep birlikte çıkışa doğru yöneldi. Charlie onların enerjilerinden, kararlılıklarından ve iyimserliklerinden güç alarak gidişlerini izledi. O bunun çok olduğunu hissetti ve yine de fikri

Bu hayaletle yüzleşmek onu huzursuz etse de, onu içeri alma ihtimalinden duyduğu heyecanı inkâr edemezdi.

Köpekler işlerini yaparsa, tanrılar onların tarafındaysa, yakında bir katille yüz yüze geleceklerdi.

Bölüm 81

Kapı hızla açıldı ve dışarı sıçrayarak zarif bir şekilde yere indi. Kıpır kıpır siyah Labrador tasmaını germiş, gitmek için yanıp tutuşuyor, bakıcısı ise onu zapt etmek için büyük çaba sarf ediyordu.

"Kim bu?" diye sordu Helen, hızla yaklaşarak.

"Wilbur. İyi biri ama genç, aşırı hevesli...' 'Bir zamanlar hepimiz böyleydik.

"Bunun için sözünüze güvenmek zorundayım," diye cevap verdi DS Francis, puflayarak. "Şimdi, benim için neyin var?

Helen şeffaf plastik torbayı meslektaşına uzatarak 'Silika tozu' diye cevap verdi. "Pek bir şeye benzemiyor ama..

Francis çantanın içindeki ince toz tabakasını inceledi, sonra eğilip onu şarj etmesi için açtı. Wilbur tereddüt etmeden burnunu delikten içeri soktu.

"Kaç tane köpeğimiz var?

"Toplam altı kişi," diye cevap verdi Francis hızlıca. 'Wilbur, Jonty, Alice, Rose, Max ve Oliver. Hepsini kendim eğittim.

'Ve sizce yardım edebilecekler mi? Bahsettiğimiz izler muhtemelen çok küçük...'

Endişelenmeyin, Müfettiş. Bir köpeğin koku alma duyusu bizimkinden bin kat daha güçlüdür. Eğer adamınız bir iz bıraktıysa, ekibimiz onu bulacaktır.

Wilbur tasmaını çekiştiriyordu, bu yüzden Francis çantayı Helen'e geri verdi.

"Devam et, evlat.

İkinci kez söylemeye gerek duymadı, burnunu yol yüzeyine sabitleyerek kokuyu aradı. İlerleyişi yavaş ve dolambaçlıydı, bakıcısının dikkatli rehberliği altında bir o yana bir bu yana zikzaklar çiziyordu. Helen gösteriyi heyecanla ama tuhaf bir şekilde gergin izledi. Bir şey bulabilecekler miydi? Yoksa bu yine boşa çekmek mi olacaktı?

Sokağın başındaki kavşağa doğru sürüklenerek ilerlediler. Helen sabırlı olması gerektiğini biliyordu.

Bu tür şeyler zaman alırdı ama yine de köpeğin harekete geçmesini ve gerçek bir kokuya tutunmasını arzuluyordu. Bu davadaki ilerlemeleri şu ana kadar son derece sınırlıydı - bu adli tıp buluşu ortaya çıkarmayı başardıkları tek somut ipucuydu ve Helen bunun karşılığını almak için çaresizdi. Yine de izlerin silik olacağını, şüphelinin botlarından dökülen toz miktarının çok az olacağını biliyordu - ve bu da eğer şüpheli uzak bir yere ya da sığınağa gitmek yerine bu sokaklarda yürümüşse geçerliydi.

Northam'a gitmişti - Helen'in küçük umut buydu. Ana caddeleri ve yan yolları kapsayan altı güzergâh belirlenmişti; bu altı güzergâh şu anda Wilbur ve köpek kulübesi arkadaşları tarafından inceleniyordu. Helen'in, eğer varsa bir iz bulabileceklerinden hiç şüphesi yoktu ama çöpler, geçen arabalar, yaya trafiği ve zamanın geçmesiyle izlerin gizlenebileceği milyonlarca yol vardı. Şimdi yapabilecekleri tek şey beklemek ve umut etmektir.

Graham Caddesi'nin sonuna ulaşmışlardı - rotalarının bir bölümü daha tamamlanmıştı - ve York Yolu'na döndüler.

Burası şehrin bu kısmındaki son ana arter olan Millbank Caddesi'ne çıkan bir yan yoldu. Oraya vardıklarında rotalarının büyük bir kısmını tamamlamış olacaktı ve keşfedecekleri sadece birkaç ara yol kalmıştı. Her geçen dakika Helen'in midesindeki düğüm daha da sıkılaşıyordu. Eğer böyle bir şey olsaydı ne yapardı? geldi için Hiçbir şey mi? Nasıl olur o tutmak ve Takip edecek çok az ipucu varken ekibin enerjik ve iyimser olması? Şimdi a ses yapılmış onu bak Yukarı. Wilbur oldu Havlıyor, kaldırımında bir noktada daire çiziyordu. DS Francis ona döndüğünde Helen aceleyle yanına gitti.

'Kesinlikle bir şey var...'

Köpek devam etmek için can atarak ipini çekiştiriyordu. Helen yola göz gezdirdi - park etmiş arabalar ve kamyonetlerle dolu, kötü aydınlatılmış ve dikkat çekici olmayan bir ara yoldu. Belki de şüphelileri aracını burada, Wilbur'un şu anda kokladığı yerde . Francis'e başıyla devam etmesini işaret etti.

'Hadi ama...'

Wilbur caddede hızla ilerlemeye başladı, Helen da peşinden. Hızla ilerleyerek bir sonraki kavşağa doğru yol aldılar. Ama tam sokağın sonuna yaklaşmışlardı ki Wilbur durakladı ve bir kez daha daireler çizmeye başladı. Korkunç bir an için kokuyu kaybetmiş gibi göründü, ama sonra sola doğru dalarak yan yolda kayboldu. Helen onu takip etti, hayal kırıklığı ya da hüsrana belirtileri için Francis'i yakından izliyordu ama bakıcısı da en az kadar odaklanmış ve enerjik görünüyordu. Devam ettiler, bu kasvetli, çöplerle kaplı yolda avluları yiyip bitirdiler, sonunda çıkmaza girip geniş bir avluya açıldılar. Bu garip vahanın girişini eskiden zincir parmaklıklı kapılar koruyordu ama artık öyle değildi. Kapılar açıktı ve Wilbur hızla geçip avlunun bir turunu tamamladıktan sonra durdu, bir kez daha oturdu ve iki yumuşak havlama sesi çıkardı.

Francis sesini alçaltarak, 'Şimdilik bu kadar gidebiliyoruz,' dedi. 'Binaları arayabiliriz, ancak köpeklerin geri kalanına ve düzgün bir polis varlığına ihtiyacımız olacak.'

"Sorun , sonrasını biz hallederiz.

Francis köpeğe ödül vermek için eğildiğinde Helen manzarayı inceledi. Sırılsıklam karton kutular ve çürüyen ambalaj kutularıyla dolu avlu, dağınık bir sanayi sitesinin ana girişini ve otoparkını oluşturuyordu. Etrafta bir sürü bina vardı - büyük, iki katlı birimler ve depolar. Sanayi bölgesi bir zamanlar endüstri ve faaliyet yuvasıydı; ancak şimdi, binalar terk edilmiş, kapılar zincirlenmiş, pencereler kirli ve çatlak, eskimiş, unutulmuş bir yerdi. Helen manzarayı görünce ürperdi - burası bir hayaletin saklanması için mükemmel bir yer olabilirdi - ve yakındaki binalara yaklaşmakta tereddüt etti. Ama endişelenmeye gerek yoktu - Helen bu hortlakla tek başına yüzleşmeyecekti.

Süvarileri çağırma vakti gelmişti.

Bölüm 82

Şehrin dört bir yanından gelmişler, küçük avluyu ve bitişik yolları devriye arabaları ve plakasız araçlarla tıkamışlardı. Üniformalı polisler, sivil dedektifler, hatta yerel Trafik biriminden bir avuç ceset, hepsi Helen'in silahlanma çağrısıyla bölgeye akın etti.

Köpeklerden biri bir kokuyu takip ederek bu ıssız sanayi sitesine ulaşmıştı ve şimdi özenli bir arama yapıyordu. Sürpriz yapma şanslarını kaybetmiş olabilirlerdi ama Joseph Hudson içeride saklanan herhangi birinin kaçmaya vakti olmayacağından emindi. Mevcut cesetlerin sayısı göz önüne alındığında, ihtimaller şimdi daha da aleyhine dönmüştü ama işi şansa bırakamazlardı.

"Yirmi metre arayla dağılın, ama komşunuzu gözünüzün önünden ayırmayın," diye bağırdı etrafını saran memurlara. 'Bunu sistematik olarak ve *birlikte* yapıyoruz...'

Joseph çağrıyla aldığında yakınlardaydı. Helen'in talimatlarına uyarak, Gerrards Sanayi Sitesi'nin arka sınırını oluşturan Northam Yolu'na doğru aceleyle ilerledi. Burası hiçbir zaman araçların kullanacağı bir yer olmamıştı - dar giriş işçiler ve yayalar tarafından kestirme bir yol olarak kullanılıyordu - ama şimdi gizli bir kaçış yolu olabilirdi. Önden giden Joseph memurları buradan geçirdikten sonra geniş bir savunma hattı oluşturarak ilk görünen binanın önüne yayılmalarını sağladı.

Eski püskü bir binaydı, duvardan sarkan yıpranmış bir lastikçi tabelası geçmişteki endüstrinin ve amacın bir kanıtı gibiydi. Şimdi bina sadece canı sıkılan çocukların ilgisini çekiyor gibiydi, pencereler kırılmış, grafitiler mevcut her tuğlayı kaplıyordu. Atılmış sigara izmaritleri ve boş elma şarabı kutuları resmi tamamlıyordu - Joseph birini ayağıyla ezmekten zevk alıyordu.

Şimdi binanın kapılarına ulaşmışlardı. Belki de diğer binalarda olduğu gibi zamanlar zincirlenmişlerdi ama şimdi herhangi bir kısıtlama izi yoktu, asma kilit kapıdan sökülüp atılmıştı. Kolu deneyen Yusuf kapının kolayca açıldığını gördü. Eşikte duraklayarak arkasını döndü ve kendisini takip etmek için bekleyen bir grup hevesli subayı gördü. İşte o an gelmişti. Baş şüphelilerini yakalamak için bir şans. Tarihe geçmek için. Joseph'in kendini affettirmesi için bir fırsat.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Bölüm 83

Onu ilk çarpan şey kokuydu. Küflü, nemli, pis; çürümenin tatlı kokusuydu.

Helen burada bir şeyin öldüğüne ikna olmuştu ve şimdi bile, kasvetin ortasında, gözü suçluya, bir zamanlar güvercin olan yapışkan bir tüy yığınınına takıldı. Uzun zaman önce ölmüş olmasına rağmen, hareket ediyor gibi görünüyordu, sürünen karıncalar yanılsama yaratıyordu, sonra Helen etrafından dolanırken, harap olmuş kuş aniden canlandı ve yanından uzaklaştı. Helen donakaldı, kafası karıştı, ancak uzun, şişman bir kuyruğun bir ambalaj kutusunun arkasında kaybolduğunu gördü.

Helen cesedin yanından geçerken binanın iç kısmına baktı. Bir tür depolama tesisi gibi görünüyordu, yassılaştırmış kutular, köpük topakları, hatta yere atılmış bir dosya listesi bile vardı. Muhtemelen hiçbir zaman en göz alıcı işyeri olmamıştı, ama şimdi gerçekten kasvetli görünüyordu, pencereler kirden kalınlaşmış ve çatıdaki sayısız delik sayesinde zemin kaygan, kirli suyla kaplanmıştı. Helen yolunu dikkatle seçerek ilerledi, binanın yakın zamanda kullanıldığına dair işaretler aradı - yiyecek ambalajları, su şişeleri, uyku tulumları, ama hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Atılmış çöplerin etrafından dolaşan Helen, üç üniformalı memur tarafından kuşatılmış halde yoluna devam etti. Failleri saldırgan ve dengesizdi - Helen'in şimdiye kadar hayatta kalma geçmişi ne kadar iyi olursa olsun, onunla tek başına yüzleşmesi söz konusu olamazdı.

Artık merdivenlerin yukarı doğru çıktığı arka duvara ulaşmışlardı. Helen merdivenleri hızla çıktı, diğer memurlar da onun arkasında sıraya girdiler. En tepeye ulaşan Helen, küçük cam pencereden ötesindeki boşluğa bakmaya çalıştı ama cam kırılmış ve görüntüyü bozmuştu. Karşılarında ne olduğunu göremeyen Helen, copunu kemerinden çıkarıp sonuna kadar uzattı. Sonra diğerlerine kendilerini takip etmelerini işaret ederek kapıdan içeri girdi.

Hemen bir yanıt geldi, ürkmüş bir çift güvercin uçmaya başladı. Helen bir an için onlardan ürktü ama odanın içinde çılgınca ilerleyişlerini, panik içinde hem tavana hem de duvarlara çarpışlarını izlerken yalnız olduklarını gördü. Burada alt katta olduğundan daha fazla hayat yoktu - sadece boş, unutulmuş bir alandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kaygan beton zeminde ilerledi ve bir karton kutuyu tekmeleyerek yolundan çekti. Zemini on saniyede etti ve şimdi bir çeşit yangın merdivenine açılan bir kapıya yöneldi. Kapıya ulaştığında kolu test etti. Sert ve dayanıksızdı, , bu yüzden Helen omzunu dayadı ve kapı içini çekerek açıldı. Bir soğuk hava hücumu ona çarptı ve Helen bunu kucaklayarak metal yürüyüş yoluna çıktı.

Şimdi sanayi bölgesinin tüm genişliği ortaya çıkmıştı. Yerden yirmi metre kadar yukarıda durduğunda yedi, sekiz, dokuz farklı bina görebiliyordu. Hepsi çeşitli bakımsızlık durumlarındaydı ama sitenin kendisi alışılmadık derecede aktifti, düzinelerce memur unutulmuş kabukları keşfetmek için yayılmıştı. Bu kadar büyük bir alan neden terk edilmişti? İşletmelerin ve hayır kurumlarının yer için çılgın insanların zor şartlarda uyuduğu bir zamanda bu suç gibi görünüyordu. Şüphesiz bu geniş alan için bir kullanım alanı bulunabilirdi?

Balkonun kenarından uzaklaşan Helen, arkadaşlarına seslenmek üzereydi ki aniden telsizi ciyak ciyak ötmeye başladı.

Dedektif Hudson'dan Dedektif Grace'e, tamam.

'Bu Grace,' Helen yanıtladı. 'Ne var sende ? Tamam.'

"Duman," diye cevap verdi, nefes nefese. 'Alanın arka tarafındaki eski bir matbaadan duman geliyor. Tamam.

Helen dönerek bakışlarını o yöne çevirdi. "Geldiğimizde gitmediğine eminim. Birisi az önce bir yangın başlattı.'

Bir düzine olasılık kendini gösterdi - şüphelileri burada mıydı? Kanıtları mı yok ediyordu? Kendini mi yok ediyordu? - Ama Helen bunları düşünmek için durmadı. Şimdi yaklaşık iki yüz metre ötedeki bir binadan gelen küçük duman kümesini fark etmişti, bu yüzden tereddüt etmedi, yangın merdiveninden aşağı kaydı ve ona doğru koştu.

Bölüm 84

Kurnazlık için zaman yoktu, şimdi her şey hızdan ibaretti. Birkaç küçük barakanın yanından geçerek binanın ana girişine doğru koşan Helen, tam Joseph ve memur ekibi görüldüğü sırada oraya ulaştı. Üniformalı adamlar binanın etrafını sarmak için yayılmaya başlamışlardı bile ama Helen'in dikkati tamamen önündeki kapıdaydı, kapı kilitliydi ve görünüşe göre onu dışarıda tutmaya kararlıydı. küfrederek bir adım geri çekildi, sonra da ayağıyla Çelik kapaklı botu kilide çarptı ve Joseph Hudson omzunda belirlediği anda kapı açıldı. Ona kendisini takip etmesini işaret ederek içeri daldı.

İçerisi kasvetliydi ama inceledikleri diğer binalara göre daha iyi durumdaydı. Kasanın arkasında bir sürü fotokopi makinesi ve tarayıcı duruyordu, ama dumanın bu kattaki herhangi bir şeyden çıkmadığı açıktı, bu yüzden tezgâhtan atlayan Helen, Joseph'in peşinden merdivenlere doğru acele etti. Merdivenin dibine ulaştıklarında hızla yukarı çıktılar. Helen bütün kaslarını zorluyordu, şüpheliyi yakalamaya kararlıydı, ölümle burun buruna gelmeye kararlıydı.

İkinci kata açılan kapıdan önündeki odayı taradı. Burada daha büyük birimler, kaçan bir şüphelinin arkasına saklanabileceği, oldukça değerli olması gereken matbaa makineleri vardı ama gözüne çarpan bu değildi. Onun yerine, odanın en ucunda, havaya yoğun duman bir yağ varilinin görüntüsü dikkatini çekti.

Helen kendi güvenliğini umursamadan ileri doğru koşarak davula kadar olan mesafeyi kat etti. Her an King'in üzerine atlamasını bekliyordu, ama zemini rahatsız edilmeden geçmeyi başardı. Ağzını tutarak elini çılgınca salladı ve dumanı dağıtmaya çalıştı. Davulun içinde tam olarak ne olduğunu söylemek zordu, duman ve güçlü

Çakmak gazı kokusu gözlerini yaşartıyordu ama yanan bir tür kumaşın yanı sıra gazeteler ve bir tür haritaya benzeyen bir şey görebiliyordu.

"Söndür şunu.

Joseph onun yanındaydı ve hemen harekete geçerek bidonu yanlara doğru çekip devirdi, böylece alevler yere döküldü. Ani oksijen patlamasına anında tepki vererek da alevlendiler, ama Joseph ceketini kullanarak kalıntıları dağıtmak ve yangını söndürmek için çoktan işe koyulmuştu. Helen ona aldırış etmedi ve odanın geri kalanına bakmak için döndü. Diğer memurlar şimdi ikinci kata ulaşmış, preslerin arkasına ve dağınık dolaplara bakmak için yayılmışlardı, ancak Helen onları zar zor fark etti, dikkati açık duran ve büyüyen esintide ileri geri sallanan yangın merdivenine sabitlendi. Eğer kaçakları olay yerinden kaçtıysa, izleyeceği yol burası olmalıydı.

Helen saniyeler içinde oradaydı, kapıyı iterek içeri girdi. Şimdi önünde bir seçenek vardı, avluya inmek ya da çatıya çıkmak. Avlu uygun bir kaçış yolu gibi görünmüyordu, zaten üniformalı memurlarla doluydu, bu yüzden onun yerine metal merdivenlere vurarak yukarı doğru fırladı. Ciğerleri zorlanıyor, bacakları efordan yanıyordu ama itiraz eden bedenini görmezden geldi, tırabzana tutunup kendini çatıya çekmeden önce daha da yükseğe tırmandı.

Düz bir çatıydı ve içinden ince dumanların süzüldüğü tek tük delikler dışında iyi durumda görünüyordu. Yine de Helen, tek siperini oluşturan büyükçe bir trafo merkezine doğru ilerlerken dikkatli davrandı. Eğer şüphelileri saklanıyorsa, o zaman burada olmalıydı. Helen hızla oraya ulaştı, sapını kavramadan önce dikkatlice etrafında döndü. Nefes alarak copunu kaldırdı ve saldırmaya hazır bir şekilde kapıyı çekerek açtı.

İçeride kimse yoktu, sadece eski bir devre yığını vardı. Helen küfrederek arkasını döndü ve aceleyle çatının kenarına doğru ilerledi. Ayağını çıkıntıya koyarak baktı

Avluya indi, ancak aşağıda kendisine umutla bakan subaylarının yüzleriyle karşılaştı. Arkasını dönerek aceleyle diğerk tarafa geçti ama burada da sadece binanın etrafında savunma çemberi oluşturan ekibini buldu. Helen buna inanamıyordu. Joseph'e göre yangın onlar geldikten *sonra* çıkarılmıştı. Helen ona inanmaya meyilliydi, çünkü içindekilerin bir kısmı henüz yok olmamıştı. Ancak buna rağmen, onu için tüm çabalarını sarf etmelerine rağmen, baş şüphelileri bir kez daha ellerinden kaçırmıştı.

Uçurumun kenarında durup aşağıdaki karıncaya benzeyen insanlara bakan Helen, ezici bir hayal kırıklığı hissetti. Meredith'in buluşu onları buraya, Helen' King'in operasyon merkezi olduğunu varsaydığı yere getirmişti. Sürpriz avantajına, sayı üstünlüğüne ve baş şüphelilerini için kararlılığa sahiptiler. Yine de elleri boş dönmüşlerdi.

Bir kez daha, bu hayalet katil sırra kadem .

Bölüm 85

"Bir şey gören oldu mu?"

Simmons'ın sesinde bir kuşku notası vardı.

"Öyle görünmüyor," diye cevap verdi Helen. "Olay yerinde kırk memurumuz vardı, hepsiyle konuştuk."

"Peki ne oldu?"

"Sanırım onu şaşırttık ve o da kaçtı. Muhtemelen bölgeyi iyi biliyordu, en azından bizden daha iyi biliyordu."

"Ama bunu nasıl yaptı? Nasıl oldu da kaçtı?"

"Eğer yolunuzu biliyorsanız oradan çıkmanın birden fazla yolu var. Ön ve arka girişleri kapattık ama alanı çevreleyen çitlerde çok sayıda delik var. Şu anda çevre yollarda ev ev dolaşıyoruz. İnsanlar dumanı fark etmiş ya da birinin çitlerden geçtiğini görmüş olabilir..."

Kulağa ümitsiz bir umut gibi geliyordu ve muhtemelen .

"Adamımız *olduğuna* emin misin? Rastgele bir uyuşturucu kullanıcısı ya da işgalci değil mi?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz. Saklanmak için harika bir yer, ayrıca yağ varilinin içindekiler buranın onun için bir tür sinir merkezi olabileceğini gösteriyor."

"Çünkü mü?"

"Çok sayıda kalıntı vardı - meyve suyu kartonlarının kalıntıları, yiyecek kapları - bu da birisinin bir süredir orada yaşadığını gösteriyor. Bunlar kendi başlarına ilgi çekici değil, ancak DS Hudson daha ilgi çekici olan bazı başka eşyaları kurtarmayı başardı."

"Devam et."

"Southampton'ın bir haritasını bulduk. A'dan Z'ye değil, daha büyük Ordnance Survey haritası. Elbette çoğu yanmıştı ama DS Hudson, üzerinde Lordswood'daki bir adresin açıkça daire içine alındığı bir parçayı kurtarmayı başardı - Callum Harvey'nin evi."

"Doğru..."

"Ayrıca bir Mercedes anahtarlığının kalıntıları da var. Kötü bir şekilde erimiş ama amblemi hala görülebiliyor, yani ona ait olabilir-"

"Lanning'in kaçırıldığı arabaya," diye araya girdi Simmons. 'Bu eşyalardan King'in orada olduğunu doğrulayabilecek herhangi bir adli tıp bulgusu elde edebilir miyiz?

"Deneyeceğiz. Çok kötü yanmışlar ama bir şey bulabilecek biri varsa o da Meredith'tir.

"Davulun içinde sadece bu mu vardı?

"Yerel gazete parçalarını saymazsak. Orada kim yaşıyorsa belli ki haberleri takip ediyor, bu da muhtemelen evsiz ya da bağımlı biri olmadığını gösteriyor.

Simmons olumlu görünmeye çalışarak başını salladı ama basından söz edilmesinin moralini daha da bozduğu açıktı.

'Emilia Garanita'nın King'in baş şüphelimiz olduğu haberini çoktan verdiğini biliyorsunuzdur. Bu bilgiye nasıl ulaştığı hakkında bir fikriniz var mı?

Henüz değil. Ama bunu kendime iş edineceğim. Ekipten herhangi birinin bu kadar pervasız olabileceğini düşünemiyorum ama bu olasılığa karşı kör değilim.

"Peki bunu nasıl oynamak istersiniz, yani medya ile?

Helen bir süre bunu düşündükten sonra, "Bundan kaçabileceğimizi sanmıyorum. *Akşam Haberleri*'nin akışında zaten var, yarın ulusal gazetelerde olacak ...'

"King'i aradığımızı teyit etmemizi istiyorsunuz. Küçük bir tereddüt anından sonra Helen başını salladı.

'Açıkça organize, kararlı ve tespit edilmekten kaçmakta usta. Şu ana kadar tek bir teyit edilmiş görüntüsü bile yok. Emilia'nın bu bilgiyi nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama belki de bu sızıntı bize yardımcı olabilir. Şu anda en iyi kaynağımız halkın gözleri ve kulakları.

"Kaçınılmaz yanlış görüntülere rağmen mi?

'Bunlarla yaşamak zorundayız. Bence itiraf etmeli, temyize gitmeli ve ne çıkacağını görmeliyiz.

'İnsanlar korkacak ...'

'Bunu takdir ediyorum ama başka seçeneğimiz yok. King son derece tehlikeli, motivasyonu yüksek ve vicdan azabı duymadan cinayet işleyebilecek bir kişi. Halkı hedef alacağını düşünmek için bir nedenimiz yok ama insanlar tetikte olmalı.

Simmons, Helen'in kararlılığı ve amaç duygusundan güç alarak bunu kabul etti.

"Hemen ilgileneceğim," diye heyecanla onayladı Simmons ve telefonunu eline aldı.

Helen ona teşekkür ederek ayrıldı ve yedinci kattaki olay odasına doğru yürüdü. Her zamanki gibi toplantıdan motive olmuş ve amacına ulaşmış bir şekilde ayrılmıştı ama gerçek şu ki, şanslı bir görüntü ya da adli tıpta yeni bir gelişme olmadığı sürece Daniel King'i yakalamaya hiç de yakın değillerdi. Hareketlerinin izini sürmüşler, inini keşfetmişler, hatta acımasız katili gafil avlamışlardı ama yine de onlardan kaçmayı başarmıştı. Yani şu anda dışarıdaydı, özgür ve sınırsız.

Ve tekrar saldırmaya hazır.

Bölüm 86

Buna hiç şüphe yoktu. Kaçmak *zorundaydı*.

Maxine ilk başta, Bentham'ın derslerini dinleyerek, programını teslim ederek ve genel olarak tehlike geçene kadar oturmaya hazır biri gibi davranarak çizgiye uymuştu. Ancak meraklı gözlerden uzakta, güvenli bir şekilde yatak odasına yerleştikten sonra, yerel haber akışlarını yutmak için çevrimiçi etkinlik yasağını görmezden gelerek harekete geçti.

Hemen yapmamış olmayı diledi. Bentham'ın kendisinden saklamaya çok hevesli olduğu sır ortaya çıkmıştı - Daniel King Southampton'a geri dönmüştü. Buna inanması gerekmezdi - Emilia Garanita azılı bir dedikoducuydu - ama Hampshire Polisi haberi Twitter'dan doğrulamış ve o günün ilerleyen saatleri için bir basın toplantısı planlamıştı.

Öfkelenen Maxine'in ilk içgüdüğü Bentham'la yüzleşmek için yatak odasından dışarı fırlamak oldu. İnsanlar kendisinden bir şeyler gizlerse, güvenliği - *hayatı* - hakkında nasıl bilinçli seçimler yapabilirdi ki? Telefon konuşmasındaki alaycı üslup ve Callum ile Justin'in korkunç bir şekilde öldürülmeleri göz önüne alındığında King'in bu işin içinde olabileceğinden şüphelenmişti, hayır, korkmuştu ama on beş dakikalık şöhretleri için yanıp tutuşan bir sapık, bir taklitçi olabileceği fikrine tutunmuştu. Ancak şimdi, pek şüphe yok gibiydi. Daniel King kasabaya geri dönmüştü ve yıllar önce kendisinden kaçan okul çocuklarına sahip çıkmaya kararlıydı.

Yapılması gereken şey olduğu yerde kalmaktı. Saklanıp King'in hata yapmasını beklemek. Ama bu onu güvende tutar mıydı? Zaten iki kişiyi öldürmüş ve kurtarmıştı. Polis onun peşinde miydi? Şu anda nerede olduğunu ya da ne planladığını biliyor muydunuz? Ya da

Onlardan bir adım önde miydi, şimdi bile bir sonraki saldırısını mı planlıyordu?

Şüpheli olduğunu doğrulamayı bile reddederlerken bunu bilmek imkansızdı ve bu onun kanını kaynatıyordu. Polis yıllar önce görevini yapmamıştı -çiftlik evinden kaçışlarını planlayanlar çocukların kendileriydi- ve şimdi de bunu yapmaları pek mümkün değildi. Elbette bu farklı bir güçtü ve Helen Grace'in acımasız katiller getirme konusunda bir ünü olduğuna şüphe yoktu ama yine de... Callum polisi çağırmıştı ve bu onu nereye götürmüştü? Hayır, burada, King'in çoktan keşfetmiş olabileceği bir dairede kalması söz konusu değildi. Kız çantada keklik olacaktı, King zamanını kollayacak, ölümcül bir buluşma için fırsatını yakalayabileceği bir güvenlik açığını bekleyecekti...

Gitme vakti gelmişti. Birkaç giysiyi bir çantaya atmış, toplayabildiği kadar parayı toplamış ve arabasının anahtarlarını cebine koymuştu bile. Çok sevdiği VW Golf'ü evin arkasından bir taş atımı uzaklıkta, özel bir otoparkta duruyordu. Oraya fark edilmeden ulaşabilirse, kaçmış olacaktı. Bentham'a iş taahhütlerini yerine getirmek için şehirde kalmayı planladığını söylemişti ama artık Southampton'da kalması söz konusu değildi. Hayır, arabasına binecek ve Heathrow'a güvenli bir şekilde varana kadar yola devam edecekti. Yolda telefon görüşmeleri yapacaktı - Florida'daki ailesini, hatta Melbourne'daki eski üniversite arkadaşı Vanessa'yı ziyaret edebilirdi. Southampton'dan kilometrelerce uzakta olduğu sürece bunun bir önemi yoktu. Daniel King'den kilometrelerce uzakta.

Maxine yüreği ağzında, çantasını çekiştirerek kapattı. Öylece oturup yavaş yavaş delirmektense harekete geçmek iyi hissettiriyordu. Şimdi kaçmak cazip geliyordu ama bunun delilik olacağını biliyordu. Hava , dışarıdaki nöbetçi değişene kadar beklemek daha iyiydi. O anın geldiğini anlayacak ve onu yakalamak zorunda kalacaktı.

Hayatı buna bağlıydı.

Bölüm 87

"Kalacak mısın?

Garip bir soru gibi görünüyordu. Hayatı ciddi tehlike altında bir kadının neden hantal ve hamile bir subayın korumasını isteyeceği Charlie'nin aklının ucundan bile geçmiyordu ama başlangıçtaki temkinliliğine rağmen Fran ona ısınmış, onun nazik ve özenli tavrında bir rahatlık bulmuştu.

"İsterseniz siz yerleşene kadar biraz kalabilirim," dedi Charlie dikkatle. "Ama ben bir dedektifim, Özel Koruma'da çalışmıyorum, bu yüzden konuştuğumuz gibi senin yetkili memurun DS Grainger olacak.

Fran, Charlie'nin ona bakıcılık yapmayacağını öğrendiğinden beri cevapla ilgilenmiyormuş gibi dalgınca başını salladı. Özel Koruma'yı benimsemeye istekli olmasına rağmen, Fran bu süreçte kıpır kıpır ve memnuniyetsiz görünüyordu; önce nereye gittiklerinin kendisine söylenmesi gerektiğini savunuyor, sonra da evin çok iç karartıcı, çok havasız, çok korunmasız olmasında kusur buluyordu. Aslında hiçbirisi değildi, sadece sıradan bir banliyö eviydi, güçlendirilmiş kapılar ve koridor ile mutfakta konuşlanmış üniformalı polisler dışında, ama Charlie bunu belirtmemiş, Fran'in endişelerini ve memnuniyetsizliğini nezaketle sineye çekmişti. Burası sıradan da olsa Fran için şu anda bulunabileceği en güvenli yerd. Zamanla bunun farkına varacaktı ama Charlie genç kadının neden gergin olduğunu anlayabiliyordu ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapmaktan mutluluk duyuyordu.

'İhtiyacınız olan bir şey varsa birini .

Dergiler, kitaplar, atıştırmalıklar veya tatlılar ...'

Ama Fran başını sallayarak bu fikri reddetti.

"Burada internet yok," diye devam etti Charlie, "ama alt katta iyi bir film seçkisi olan bir televizyon ve DVD oynatıcı var.

Sanki kendini eğlendirme fikri çılgınca bir Şeymiş gibi bir kez daha başını şaşkınlıkla salladı.

"Bak Fran, ailenden uzakta olmanın zor olduğunu biliyorum. Muhtemelen kendini çok şaşkın ve korkmuş hissediyorsun ama yapabileceğin en iyi Şey buna alışmak. Rahatlamak ve dikkatinizi dağıtmak için bir yol bulmaya çalışın. Bu şekilde zaman daha çabuk geçecek, bu da eve daha çabuk döneceğiniz anlamına geliyor.

...

"Bir Şeyler yapması gereken ben değilim, sizsiniz," diye karşılık verdi Fran, sesi hafifçe titreyerek.

"Ve inan bana öyle de yapıyoruz. Bu işe çok büyük kaynaklar ayırıyoruz ve en iynin de en iyisi bu iş üzerinde çalışıyor. şu anda önceliğimiz faili yakalamak - ve yakalayacağız - ancak bu arada sizi güvende, rahat ve olabildiğince mutlu tutmamız gerekiyor. İhtiyacınız olan bir Şey varsa, buradayken üzerinde çalışabileceğiniz bir Şey ..."

"Spor derslerimi oturma odasında yapamazsam bu oldukça zor olacak.

"Bu biraz zor olabilir," dedi Charlie gülümseyerek. 'iyi bir egzersiz yapabilecek kilolu bir anne adayı tanıyorum...'

şimdi Fran'den kısa bir gülümseme geldi, gerginlik biraz azaldı. "Harika görünüyorsun," diye teklif etti.

"Michelin adama benziyorum," diye karşı ıktı Charlie. "şişmiş ayaklar ve çatlaklar da cabası.

"Belki bütün bunlar sona erdiğinde," diye teklif etti Fran, "spor salonuna gelebilirsin, yeniden forma girersin.

"ok isterim," dedi Charlie içtenlikle. 'Yine de sizi uyarıyorum, kolay olmayacak. zerimden atamadığım iki eski dostum var, kek ve ikolata...'

Fran gülümseyerek başını salladı, ama rahatlaması geçiciydi, sanki kaygısız bir geleceğin düşünceleri ona sadece zor şimdiki zamanı hatırlatıyordu.

"O zaman onu yakalayacak mısın?" diye sordu, sesi aniden sessiz ve kırılıandı.

"Evet, yapacağız. Ve sonra sen ve Maxine hayatınızın geri kalanında ile devam edebilirsiniz.

"O da bu yerlerden birinde mi? Charlie cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Evet, öyle.

'Hayatına yönelik herhangi bir girişim oldu mu? Hiç tehlikede miydi?'

'Hayır, bildiğimiz kadarıyla değil. Özel Koruma, biz bu meseleyi çözene kadar ikiniz için de sadece bir .

'Eğer ona bir şey olsaydı... bana söyler miydin?

Garip bir soruydu ama Charlie onun endişesini anlayabiliyordu. Suçlamalarından bazı bilgileri saklamak zorundaydılar ve Fran'in bunu anladığını söyleyebilirdi.

"Evet, öyle. Neyle uğraştığınızı bilmeniz adil olur, ama lütfen endişelenmemeye çalışın.

Fran ondan uzaklaşarak buzlu pencereye doğru yürüdü.

'Maxine emin ellerde, gece gündüz korunuyor. Ona hiçbir zarar gelmeyecek, bu yüzden ikinizi rahat tutun. Üzülmenize ya da korkmanıza gerek yok-'

"Oh, korkmuyorum, Maxine için korkmuyorum..." "Çünkü?

Onunla tanıştınız mı? O... o zırhla kaplı, istese bile kimsenin onu öldürebileceğinden emin değilim.

söylenmişti ama Charlie'yi şaşırtan acı bir yanı da vardı. Fran'in eski arkadaşı için endişe duyduğunu ifade etmesini beklemişti ama bu daha çok... küçümseme gibiydi.

'Her ne olsun, ona yine de iyi bakılacak, tıpkı Sen.'

'Yeterince adil, ama bu zaman ve para kaybı. Maxine gibi insanların başına kötü şeyler gelmez, gerçekten gelmez. Talihsizlikler onların üzerine sığıyor, sanki onlar bir şekilde başarıya, paraya, mutluluğa, statüye hak kazanmış gibi, geri kalanımız ise didinip duruyoruz.

'Ama ya ona bir şey olsaydı? Diyelim ki şimdi hedef alınan Justin ya da Callum değil de o olsaydı...'

Charlie şimdi gerçekten merak ediyordu ve Fran'in yüz ifadesine yerleşen sertlik karşısında şaşırmişti.

"O zaman belki de bir Tanrı olduğuna inanmaya başlayabilirim.

Bu teklif özür dilemeden yapılmıştı ama Fran yine de Charlie'nin tepkisini kaçırmadı.

'Oh, iyi görüldüğünü biliyorum - güçlü, duygularıyla temas halinde, bir kampanyacı ve ilham kaynağı... ama size söyleyeyim, o bunların hiçbirisi değil, gerçekten değil. Ve eğer başına bir şey gelirse, öyle olsun.

Fran sözlerini bitirmeden önce durakladı: "O kaltak başına gelen her şeyi hak ediyor.

Bölüm 88

'Merhaba, ben Maxine. Lütfen mesaj bırakın.'

Emilia kırmızı düğmeye basarak çağrışı sonlandırdı. Bu Maxine Pryce'a ulaşmak için yaptığı üçüncü başarısız girişimdi. Son zamanlarda medyanın ilgisini çekmeye çok hevesli olan profesyonel kurtulan, birdenbire çok utangaç bir hale gelmişti.

Ön camdan bakan Emilia, sıradan kapısı ve ihtiyatlı bir şekilde buzlanmış pencereleriyle dairesine baktı. Bu Emilia'nın buraya ilk gelişı değildi - bugünlerde bütün yollar Pryce'a çıkıyor gibiydi - ama şimdi bir fark vardı. Ön kapının yanında üniformalı bir memurun dolaştığı görülebiliyordu ve Emilia'nın arka tarafta da bir tane olduğundan hiç şüphesi yoktu. İlginç bir şekilde, içeride hayalet gibi dolaşan DC Bentham'ı da bir anlığına görmüş ve Maxine'in içeride olduğuna dair inancını pekiştirmişti.

Esneyen Emilia saatine baktı. Gözetlemelere alışkındı, zaman aldıklarını biliyordu ama yine de sonuç almak için sabırsızlanıyordu. King'in Southampton'da olduğu haberine gelen tepkiler şok, panik ve heyecan karışımıydı; şimdiden düzinelerce insan gazeteye 'bilgi' vermek için başvurmuştu. Bu ipuçlarının asılsız olduğu kanıtlanacaktı ama mesele bu değildi: önemli olan tepkinin büyüklüğü ve coşkusuydu. King'in geri döndüğünü ilan eden son manşeti aşabilecek çok az şey vardı artık, adamın kendisinin tutuklanması ya da dehşete düşmüş hedeflerinden biriyle röportaj yapılması dışında.

Fran Ward bir ihtimaldi ama Emilia'nın aklındaki asıl ödölün Maxine olduğuna hiç şüphe yoktu. Ünlü olan oydu - yaşadıkları trajedinin yüzü ve yaşadıklarını en çok duyuran kişi. Farkında olmadan bu süreci o mu başlatmıştı? King'i Southampton'a dönmesi için kışkırtmış mıydı? Bu merak uyandırıcı bir soruydu ve Emilia'nın yazara yöneltmek istediğı bir soruydu. Maxine

Kendinden çok emindi, neredeyse kibirliydi ama şimdi ne hissediyordu? Pişmanlık mı? Üzüntü mü? Korku mu?

Telefonunu eline alıp yazarı tekrar aradı ama Maxine'in sesli mesajı bir kez daha devreye girdi. Önemli değildi, Emilia bekleyecekti. Maxine'e başını eğmesi, olduğu yerde kalması söylenmişti ve başlangıçta en azından bu tavsiyeye kulak verecekti. Ama uzun süre içeride kalması ne kadar olasıydı? Emilia Maxine'i tanıyordu - inatçı, kibirli, tanınmak ve başarılı olmak için yanıp tutuşan biriydi. Yayıncısının Twitter akışına göre kitabının satışları şimdiden tavan yapmıştı - son birkaç gündeki haberler göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değildi. Maxine günün ; hayalini kurduğu tek şey buydu. Güvenliğine yönelik sözde tehdit göz önüne alındığında bile, şöhretini kucaklama fırsatını kaçırmaması düşünülebilir miydi? BBC South'da gençlik travmasını ilk kez dile getirmesinin ardından yaklaşık iki yıldır medyanın içinde ve dışındaydı. Şimdi ilgi odağı olmaktan kaçınması mümkün müydü?

Hayır, onu giymezi. Takamazdı. Polis ona ne söylemiş olursa olsun, Maxine kendi seçtiği bir zamanda ortaya çıkacaktı.

Ve bunu yaptığında, Emilia onu bekliyor olacaktı.

Bölüm 89

Pencereyi hafifçe açarak soğuk gece havasının içeri dolmasına izin verdi. Duraklayan Maxine, hareketinin fark edilip edilmediğini duymak için kulak kabarttı ama her şey sakın görünüyordu. Cesaretini toplayarak başını dışarı çıkardı. Umduğu gibi, arka bahçe geçici olarak korumasızdı. Yeni vardiyanın geldiğini duymuştu ve memurlar devir teslim sırasında not alışverişinde bulunurken mutfaktan gelen hafif konuşma sesini duymaktan memnun oldu.

Maxine daha sert çekince pencere tamamen açıldı. Bu kutsanmış bir rahatlamaydı - kilitleri çıkarmak uzun zaman almıştı, sonunda onları sökmek için bir tırnak törpüsü kullanmak zorunda kalmıştı - ve başarısını bastırmaya kararlıydı. Yine durup dışarıya baktı. Ne yangın merdiveni, ne tahliye borusu, ne de kolay bir iniş yolu vardı. Atlamak zorunda kalacaktı.

Bu kendi başına bir felaket değildi - sadece bir kat ve nişan alabileceği büyük bir çiçeklik vardı. Ama işler giderse ne olacaktı? Bileğini burkarsa ya da kırarsa? Kaçışı fark edilirse ne olacaktı? Bunu nasıl açıklayacaktı? Aslında Maxine bu soruları çoktan tartışmış ve ödülün riske değer olduğuna karar vermişti. Böylece, çantasının sırtında güvenli bir şekilde durduğundan emin olarak çıkıntıya kaydı, ayaklarını tuğlaların üzerine yerleştirdi ve itti.

Düşerken hava hızla yanından geçti, yer onu karşılamak için yükseldi. Ağır bir şekilde yere düştü, ayakları yumuşak toprağa batarken bile nefesi kesilmişti. Kendini toparladı, ağır ağır nefes alarak etrafına bakındı. İçeride ne bir ses ne de bir hareket belirtisi vardı, bu yüzden kendini toparlayarak aceleyle bahçe yolundan aşağı indi. Yüksek arka kapı alttan ve üstten sürgülüydü ama asma kilitli değildi, bu yüzden sürgüleri kaydırarak Maxine geçitten geçti ve arkasından yavaşça kapattı.

Kapının ötesinde, tüm evlerin arkası boyunca uzanan dar bir geçit vardı. Giriş için olması gerekiyordu ama şimdi karton kutular, bahçe atıkları ve terk edilmiş çocuk arabaları için bir çöplüktü. Karanlık ve ıssız bir yerdi ve Maxine oraya bakarken ürperdi. Bulutlar ayın üzerinde kayıyor, aşağıdaki zemine garip gölgeler düşürüyor ve ara sokağı tehditle canlı hale getiriyordu.

Maxine karanlığa baktı, kasveti delmeye çalıştı, sonra tekrar daireye baktı. Burada mevzilenen biri mülkü çok iyi görebilirdi, burası pusuya yatmak için harika bir yer olurdu. Bir kez daha etrafını taradı. Orada kimse var mıydı? Yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu? Her iki durumda da oyalanmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden ceketinin yakasını kaldırarak geceye doğru aceleyle yola koyuldu. Arkasındaki sokakta hiçbir hareket, hiçbir ses olmaması onu rahatlattı ve bir dakika sonra özgür ve temizdi.

Karanlık sokak boyunca yürüdü. Otopark hemen köşeyi dönünceydi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde orada olacaktı. Kendisine özel park yeri için para ödemek bir savurganlıktı ama kamyonların ve kamyonetlerin yolda ne kadar dikkatsiz olduklarını göz önüne alırsak, buna isteyerek katlanmıştı. Şimdi, tertemiz Golf'ünün tam olarak bıraktığı yerde olacağını ve kaçarken onu bekleyeceğini bilmek onu rahatlatıyordu.

Köşeyi dönerken gözleri ona takıldı. Parlak, gümüş rengi, yeni. Kalbi yerinden fırladı - VW güvenlik, rahatlama, hatta mutluluk vaat ediyor gibiydi - ve ayakları gevşek çakılların üzerinde çtırtıdayarak ona doğru koştu. Cebinden anahtarları çıkararak arabanın bagajını açtı. Çantasını içeri atıp kapıyı çarparak kapattı; arabanın etrafında dönüp sürücü kapısına yöneldiğinde bile ses ıssız otoparkta yankılandı. Eliyle kapının kolunu kavradı ve tam kapıyı açmak üzereydi ki aniden durdu.

"Ne oluyor lan...?"

Buna inanamadı. Sanki bir şeyler görüyormuş gibi gözlerini iki kez kırptırdı. Ama hiç şüphesi yoktu. Ön lastik patlamıştı. Bu nasıl ? Arabayı sadece iki gün önce kullanmıştı ve hiçbir şeyi yoktu.

Aklına kötü bir düşünce geldi ve Maxine eğilerek lastiğı incelemeye başladı. Yanılıyor, paranoyaklaşıyor olmak için dua ediyordu ama parmakları lastiğın üzerinde uzun, koyu renkli bir yarık açtı. Bu bir kaza değildi, birisi lastiğı kasten kesmişti.

Kalbi küt küt atarken, kafasında yüzlerce düşünce dönerken ayağı kalktı. Ama bunu yaparken bile bir ses duydu. Arkasındaki çakılda ayak sesleri.

Maxine dondu kaldı, korkudan felç olmuştu. Ve şimdi başka bir şeyin farkına vardı. Birinin nefes alışının sesi. Sanki tam arkasındaymış, neredeyse tepesindeymiş gibi geliyordu ama yine de bakmayı reddetti, zihni cevaplar arıyordu. Ne yapmalıydı? Kendini nasıl kurtarabilirdi?

Ama bu sorulara cevap veremedi bir ses konuştu. En kötü kâbuslarından gelen bir ses.

"Merhaba, Maxine.

Bölüm 90

Eşikte durdu, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Dairesinin içinde biri vardı. Buna hiç şüphe yoktu, içerideki hareketleri duyabiliyordu - ayak sesleri mi? - ve mutfak kapısının süzülen zayıf bir ışık görünüyordu. Helen bir an için tereddüt etti, içeri adım atmaktan çekiniyordu. Yardım çağırmalı mıydı? Davetsiz misafirle kendisi mi uğraşmalıydı? İkincisini seçti - desteğin gelmesi sadece davetsiz misafiri varlıkları konusunda uyaracak, belki de daha büyük sorunlar yaratacaktı - bu yüzden kemerinden kaydırarak içeri girdi ve kapıyı arkasından itti.

Oturma odasının içine bir göz attıktan sonra koridor boyunca mutfığa doğru ilerledi. Orada kesinlikle birileri vardı ama sessizleşmiş gibiydiler. Onun varlığını fark etmişler miydi? Şimdi bile pusuya yatmış bekliyorlar mıydı? Helen hayatın insanı ne kadar çabuk, ne kadar şaşırtıcı bir şekilde taşaklarından vurabileceğine hayret etti. Eve dönüp dinlenmeyi, duş almayı, günün zor olaylarını sindirmeye çalışmayı dört gözle bekliyordu - ve şimdi kendini savunmaya hazır bir şekilde kendi dairesinin koridorunda sürünüyordu.

Kapıda durup dikkatle dinledi. Hiç şüphe yoktu, içeride biri *vardı* ve sesi çekmecelerini karıştırıyor gibi geliyordu. Çok değerli bir şeyi yoktu ama birinin eşyalarını karıştırmasına izin verecekse de lanetliydi. Bu yüzden kapıyı tutarak açtı ve içeri adım attı.

Joseph Hudson etrafında döndü ve elindeki çatal bıçak takımına tutunmayı başardı. Gülerek bir elini hızla atan kalbinin üzerine koydu ve diğer elini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Biliyorum, , rahatsız için özür dilerim ama size sürpriz yapmak istedim. Düzgün bir şekilde yerleştirilmiş

Masanın üzerinde dumanı tüten bir kâse linguini vardı.
"Özür dilemek istedim

Bölüm 91

Orada oldu hiçbir şey için O. O olur var için Ara ve özür dilemeliydi. Charlie evde olması gerektiğini biliyordu - aslında bir saat önce orada olmalıydı- ama henüz gitmesi söz konusu değildi. Steve'i arayacak, onu yatıştırmaya çalışacak ve kendine biraz daha zaman kazandıracaktı. Veri teknisyenleri harıl harıl çalışıyordu ve Charlie, onlar aradığı şeyi bulana ya da denediği tüm yolları tüketene kadar olay odasında kalmaya kararlıydı. Southampton Central'a döneli iki saatten fazla olmuştu. Şimdi, ama onu Zihin devam etti için dön üzerinde onun konuşması ile Fran Ward.Buikincisi vardı reddedildi Maxine'e karşı detaylandırmak için, sert sözlerinden pişman olmuş gibi görünüyordu. Charlie bunun, okul arkadaşı hakkında kötü konuştuğu için kendini kötü hissetmesinden değil, Fran'in başka birinin perdenin arkasını görmesine, gerçek yüzünü görmesine izin verdiği için kendine kızmasından kaynaklandığını sezdi. Duygular. Bu oldusadece bir anlık - kısa, şaşırtıcı bir dürüstlük anı - ama Charlie'yi güçlü bir şekilde etkilemişti.

Bu garip vakayı anlamak.

En başından beri, talihsiz okul çocuklarının tökezleyerek kurtuldukları andan itibaren, dayanışma, iyi günde günde birbirine destek olan yakın bir arkadaş grubu anlatısı ön plandaydı. Bu, medyada sık sık tekrarlanan bir cümleydi, en son Maxine'in kendisi tarafından da tekrarlanmıştı. Charlie kitabını okurken Maxine'in grubun birlikteliğine yaptığı vurgudan etkilenmiş ve hayatta kalmalarını birbirlerine verdikleri destek ve sevgiye bağlamıştı.

Ancak daha sonraki olaylar bunun en azından kısmen bir kurgu olduğunu ortaya çıkarmıştı. Yaşadıkları çileye birlikte katlanmayı başardıklarına, sisin içinden tökezleyerek güvenliğe ulaştıklarına şüphe yoktu. Bu kalıcı bir bağı kurmuş olmalıydı, ama

Aslında grup o korkunç zamandan beri birbirini sadece kısa süreliğine görmüştü. Dahası, gerçek gerilimler belirgin hale gelmişti: Maxine para yüzünden Justin'le çatışıyor ve Fran ortak travmalarının anlatıcısına karşı gerçek bir küçümseme sergiliyordu. Bütün mesele para mıydı? Maxine'in geçmişte yaşadığı acıları kusması mı? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

Charlie bu bariz ayrılığın temel nedenini öğrenmek, ortaya çıkarmak için can atıyordu. Ama Fran susmuştu ve Maxine'in de ayrıntılara girmesi pek olası değildi - zaten kitabında olayları tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı. Charlie kitabı üstünkörü okumuştı ve Pryce'in bu konuda birlik ve dayanıklılık, sevgi ve sadakat bağları üzerinde duran bir parti çizgisi olduğunu biliyordu. Para ödeyen halk arasında iyi karşılanıyor gibi görünüyordu, o halde Maxine'in şimdi kendi anlatısıyla çelişme şansı var mıydı?

Hayır, Charlie daha fazlasını istiyorsa, arkadaşlıklarının doğasına ışık tutacak başka yollar bulması gerektiğini biliyordu. Bu da modern çağda sosyal medya anlamına geliyordu. Daniel King'in kurbanları dijital çağın çocuklarıydı, hayatlarının her detayını Facebook, Instagram ve diğer sitelere kaydetmekten mutluydular, arkadaşlıklarını yüz yüze olduğu kadar çevrimiçi olarak da yaşıyorlardı. Varoluşlarının küçük değişimleri ve büyük dramları orada bulunacaktı, bu yüzden Charlie veri teknisyenlerini okul çocuklarının dijital yaşamlarını taramakla görevlendirmişti.

İlk araştırmalarda pek bir şey çıkmadı - grup garip bir şekilde hoş bir grup genç gibi görünüyordu. Maxine'den gelen ve Fran'in Frank'in kısaltması olabileceğini öne süren, okul arkadaşının erkeksi fiziğine pek de ince olmayan bir gönderme vardı. Ancak bunun devamı gelmedi ve bir arkadaşlığı zehirleyecek kadar ağır ya da zehirli görünmüyordu. Görünüşe bakılırsa, grupta bir kırılma olduğunu düşündürecek pek bir şey yoktu.

Dakikalar ilerledikçe Charlie bir aşağı bir yukarı volta atıyor, arada bir teknisyenlere göz atıyor, diğer

zaman zaman saate göz atıyordu. Her zamanki gibi iki arada bir derede kalmıştı; Steve ve Jessie'yle birlikte eve dönmek için sabırsızlanıyordu ama yine de taş üstünde taş bırakmamaya kararlıydı. Araştırmalarını yönlendirmeye yardımcı olacak bariz bir şeyi gözden kaçırdıklarından emindi ama henüz kayda değer pek bir şey bulamamışlardı. Başka bir yere bakmaları mümkün müydü? Belki de kurbanların ailelerine geri dönüp, geçmişlerini daha derinlemesine araştırmalıydılar? Callum Harvey ve Justin Lanning'in aileleri keder içinde kaybolmuşken bu pek uygun görünmüyordu ama belki de somut bir şey ortaya çıkarsa buna değerdi? Yine de Charlie bu ihtimalden ürperdi. İnsanların acılarına müdahale etmekten nefret ederdi.

"Şuna bir göz atmak isteyebilirsiniz..."

Düşüncelerinden sıyrılan Charlie aceleyle teknisyenin masasına gitti.

'Sadece olmuştur bakıyor at Pryce'in Facebook Gönderiler. Genel olarak her şey tatlı ve hafif. Eğer biraz kendini düşünen ...'

"Ama..." diye yanıtladı Charlie sabırsızlıkla.

"Ama yaklaşık bir yıl önce birçok gönderisini sildi.

"Dijital bir temizlik..."

"Aynen öyle. Bunlar, çoğunlukla hala okulda olduğu zamanlardan kalma tarihi paylaşımlardı.

"Silinen herhangi biri King tarafından kaçırılmadan önce mi oluşturuldu?"

"Evet, çoğunluğu.

"Ve? Charlie şimdi iyice meraklanmış bir halde cevap verdi.

"Ve pek de hoş değiller. Birkaç kişiye, adını duymadığım birkaç çocuğa ve ayrıca Fran Ward'a sesleniyor. Dostlukları gidip geliyor gibiydi. Ama onun ateşi çoğunlukla Rachel Wood için saklı. Ondan *gerçekten* hoşlanmadı..."

Teknisyen bir sekmeye tıklayarak 16 Mart 2012 tarihli bir gönderiyi açtı. Yazı yoktu ama görüntü her şeyi anlatıyordu: Rachel'ın yüzü pornografik bir görüntünün üzerine kabaca fotoşoplanmıştı. Nahoş, kinci ve hafiften gülünçtü, ağır makyajlıydı, yine de esasen

Masum kız öğrenci yüzü, ameliyatla geliştirilmiş, bedeniyle tamamen çelişiyordu. Ne kadar amatörce ve inandırıcılıktan uzak olsa da, amacı açıktı. Maxine okul arkadaşını küçük düşürmek ve utandırmak istiyordu.

"Bunun gibi birkaç daha var ama bu en önemlisi, en çok ilgi çeken.

Charlie gönderinin aldığı beğeni ve paylaşım sayısına baktı ve saldırının küçük duygusuzluğuna kızdı.

'Tamam, bunların ve ortaya çıkardığınız diğer her şeyin kopyalarını çıkarın. Tüm ekibin bunun üzerinden geçmesini istiyorum.

Başını sallayan teknisyen işine geri dönerken, Charlie adımlarında bir sıçramayla masasına geri döndü. Bu dumanı tüten bir silah *değildi* ama Maxine Pryce ve arkadaşlarının yarattığı birlik kurgusunu yalanlayan bir ipucuydu. Charlie içgüdüleriyle hareket ediyordu, derin bir araştırmanın sonuç vereceğini umuyordu ve haklı olduğu kanıtlanmıştı. Maxine olaylara ne kadar olumlu yaklaşırsa yaklaşınsın, Fran ve diğerleri hangi efsaneleri beslemekten mutlu olurlarsa olsunlar, Charlie artık hikayenin tamamının asla açıklanmadığına ikna olmuştu.

Bölüm 92

"Buraya nasıl girdin?"

Joseph omuz silkti ve gülümseyerek, "Zaman içinde birkaç numara öğrendim," dedi.

"Bir hırsızı yakalamak için bir hırsız mı ayarladınız?"

"gibi bir şey. O kilide , şok edici.

Tabağından bir çatal dolusu daha linguini aldı. Yemek çok lezzetliydi, ama Helen onun aniden dairesinde belirmesinden rahatsız olduğu için şimdiye kadar çok az yemişti.

"Kimse 999'u aramadığı için şanslısın.

"Oh, gizlice dolaşmıyordum. Alışveriş yaparken komşunuza merhaba dedim. Jane, değil mi?"

"Joan.

'Yeterince arkadaş canlısıydı, beni etrafta gördü. Sanırım mobilyaların bir parçası oluyorum.'

Hafifçe, küstahça söylenmişti ama kulağa zorlama gibi geliyordu. Joseph aralarında hoş, rahat bir hava yaratmak için çok çalışıyordu ama gerçekte söylenmeyen o kadar çok şey vardı ki, yüzeyin altında o kadar çok şey fokurduyordu ki Helen rahatlamakta zorlanıyordu.

'Bu konuda onunla konuşmam gerekecek. Çok fazla güveniyor.'

Joseph bunu anlayışla karşılamış görünüyordu ve makarnasına saldırmaya devam ederken gülümsüyordu.

"Meredith'ten haber var mı?" diye sordu, ağzı doluydu.

Henüz bir şey yok. O ve ekibi sahada. Ana binada belirgin bir şey yok ama belki başka bir yerde şansımız yaver gider.

"Peki ya üniforma?"

"Hâlâ evden eve iş yapıyoruz, ancak etrafta çok sayıda sanayi birimi var, konut ya da yaya trafiği açısından pek bir şey yok.

"Bir şeyler ortaya çıkacaktır.

Umarım öyledir. Çünkü şu anda kığımızla dirseğimizi ayırt edemiyormuşuz gibi görünüyor. Emilia Garanita'nın işaret etmekten çok mutlu olduğu bir şey.

Joseph, "Yarının çip kağıdı," diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla.

'Polis komiseri, yerel politikacılar ve işimizi yapmadığımızı düşündüklerinde hayatımızı zorlaştırabilecek bir sürü kişi tarafından okunan çipli gazete. Garanita'nın karakolda birilerinin ipliğini pazara çıkarmış olması, Maxine Pryce ya da Fran Ward için tehlike arz etmesine rağmen kullanmak istediği hassas bilgilere erişimi olması hiç de yardımcı olmuyor.

Joseph hiçbir şey söylemedi, makarnasını bitirdi ve çatalını bir kenara bıraktı. Ama Helen onun kendisine bakmadığını fark etti; ısılt ısılt parlayan, kendinden emin barışçıl tavrı bir an için sekteye uğradı.

"Soruşturmalarımıza ilk kez girmiyor ama son zamanlarda onu uzak tutmayı başardık.

"Çok geçmeden başını belaya sokacak, onun gibiler hep böyle yapar.

"Yine de garip," diye ısrar etti Helen. 'Neden şimdi? Nasıl oldu da birdenbire şüphelilerimizin kim olduğunu ve ne planladığımızı öğrenebildi? Maxine ve Fran'in nerede olduğunu öğrenirse, dayanmaya ya da bir şekilde mülke girmeye çalışacağını tahmin ediyorum.

"O bunu yapmaz.

"*Yapardı*. O kadının batmayacağı derinlik yoktur.

Joseph başıyla onayladı ve birasından küçük bir yudum aldı. Ama gözlerinde bir şey vardı - endişe mi? Gerginlik mi? - Helen'in ilgisini çekti.

"Son zamanlarda onunla herhangi bir ilişkiniz olmadı, değil mi?

"Tabii ki hayır. O kadar aptal değilim.'

'Hiç temas yok mu?'

'Gemiden yeni inmedim, Helen. Bana biraz kredi ver.'

Vücut dili savunmacı, ses tonu hafifçe gergindi. Helen onun kendisine yalan söylediğine ikna olmuştu ama neden emin değildi. Emilia'yla yatağa girecek kadar aptal olamazdı herhalde? Ne kazanacaktı ki? Hayır, bu çılgınca ve saçma görünüyordu.

"İyi misin Helen? Joseph onun düşüncelerini yarıda keserek sordu. "Pek bir şey yememişsin.

"Ben iyiyim, sadece aklımda çok şey var, hepsi bu.

"Eğer makarna istemiyorsanız, *pudingim* var," dedi ve masadan kalkarken bir kez daha parladı.

'Aslında, bıraksak sorun olur mu? Pek iştahım yok.

Joseph durakladı, ona dikkatle baktı. İşleri rayına oturtmak için elinden geleni yapmasına rağmen odadaki sıcaklık aniden düşmüştü.

"Helen, burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum..." dedi ağır bir nefes vererek. "Her şeyi berbat ettiğimi, aptalca davrandığımı biliyorum ve bunu telafi etmeye çalışıyorum.

"Bunu biliyorum.

'Biz iyi bir , birbirimize uyumluyuz, o yüzden işleri yoluna koymak için ne yapmam gerektiğini söyle. Özür dilememi istiyorsanız, memnuniyetle-'

"Mesele o değil. "O

zaman ne?

Helen ona baktı. Gerçekten bu işe bulaşmak istiyor muydu? Bütün geceler içinde bu gece mi? Yine de başka ne seçeneği vardı ki? "Bu... bu güvenle ilgili.

'I anlamak Bu. Gidiyorum sonra bizim şüpheli tek başına ... Bunun usulsüz olduğunu kabul ediyorum, daha önce de söyledim-'

"İşyerini kastetmemiştim, ama evet, pervasızcaydı ve tehlikeli.'

Joseph hem kızgın hem de meraklı gözlerle ona bakıyordu. " oluyor, Helen?" diye sordu, yüzünde keskin bir ifade vardı. ses. "Benden bu kadar şüphe etmen için ne yaptım?

Kelimeler havada asılı kalmış, bir cevap bekliyordu.

"Bu beni ilgilendirmez, bunu tamamen kabul ediyorum," dedi Helen sessizce, önce özürlerini sunarak. "Ama... ama bana çocuğunuz olmadığını söylemişsiniz.

"Ben-

Ama yalan dudaklarında kaldı, Helen doğrudan ona bakıyordu. 'Küçük bir oğlun var. Kieran.'

Yusuf bunu inkâr etmeye çalışmadı, ona bakmaya devam etti.

"Size çocuklarınızı sordum ve bana kategorik olarak çocuğunuz olmadığını .

'Biliyorum ve özür dilerim... ama bu kadar erken bir zamanda bu konuyu açmak büyük bir şey gibi geldi-'

"O senin *oğlun*, Joseph.

Yusuf onunla göz göze gelmeye devam etti ve göz temasını kesmeyi reddetti.

'Hayatının bir parçası olması gereken bir çocuk. Sırtını döndüğün çocuk.'

'Kiminle cehennem sen konuşuyorsun ? Ne yapıyorsun oğlumu biliyor musun?'

Helen tereddüt etti. Joseph'in öfkesi açıldı ama bundan kaçmanın bir anlamı yoktu.

"Bak, bunu yapmamalıydım ama Karen'ı aradım.

"Ne yaptın?

"Bu benim görevim değildi, bunu biliyorum ama neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu.

'Onun söylediği hiçbir şeye inanmak istemezsin.

...'

"Neden olmasın?

"Çünkü o kızgın, acı çeken bir kadın.

'Ve Neden? Bu mu? Çünkü . bir şey o Öyle mi? Ya da

yaptığın bir şey yüzünden mi?'

Şimdi Orada oldu Hayır yanlış anlama o, ham Öfke alevlenme Joseph'in gözlerinde.

'Siz ikiniz her şeyi , değil mi? Eminim çok güzel vakit geçirmişsinizdir-'

'Öyle değildi, Joseph-'

"- dedikodu yapıyor, beni eziyor-

'Hayır, kesinlikle olmaz-'

"-Yalanlarını besleyerek, bıçağı saplayarak.

"Gerçeği öğrenmek istedim.

'Ve o söyledi sen ve Gerçek, yaptı O mu?' o tükürük geri, küçümseyerek.

Bilmiyorum. Öyle mi yaptı? Onları bırakıp gittin mi? Kendi oğluna sırtını mı döndün?'

Sorusu tam yerine oturmuş, Yusuf suçlamanın gücüyle susturulmuştu.

'Evet ya da hayır, Joseph. Tek ihtiyacım olan bu.'

Ama Joseph cevap vermek yerine ona doğru bir adım attı. Helen hemen ayağa kalktı ve karşılık vermeye hazırlandı. Birdenbire adamın ne yapacağı, neler yapabileceği konusunda hiçbir fikri kalmamıştı.

"Buna hakkınız yok," diye homurdandı. "Buna hakkınız yok.

Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Helen bir an için onun patlayıp kendisine saldıracağını düşündü, yüz ifadesindeki duygu öylesine canlıydı ki. Ama sonra ondan uzaklaştı ve tek kelime etmeden mutfaktan çıkıp gitti.

Saniyeler sonra, ön kapı çarparak kapandı ve bir başka berbat güne mükemmel bir son verdi.

Beşinci Gün

Bölüm 93

"Burada istenmiyorsunuz, o yüzden defolun gidin.

Polis Memuru Dan Meadows normalde bu kadar açık sözlü olmazdı ama sabrı tükenmişti. Gazeteciyi yoluna devam etmesi için üç kez ikna etmeye çalışmıştı ama kadın hâlâ kapının eşiğinde kamp kurmuştu.

"Bakın, ikimiz onun burada olduğunu biliyoruz, o yüzden sadede gelebilir miyiz? Garanita karşı çıktı. 'Onunla beş dakika konuşmama izin ver, sonra yoluma gideceğim. Sadece bir yorum istiyorum.

"Delirdin mi sen? Meadows umutsuzca sesini alçaltmaya çalışarak karşılık verdi. 'Kimseyle konuşmak istemiyor, hele hele *gazetecilerle...*'

Garanita alaycı bir tavırla, "Bunu bir küfür gibi söyledin," diye karşılık verdi. 'Bak dostum, istersen bütün gün etrafta takılabilirim, o-'

"Ve *sizi* görevlerini yerine getirmesini engellemekten tutuklayabilirim.

Ama gazeteci sadece güldü.

"Sizden birinin beni bununla tehdit ettiği her sefer için bir poundum olsaydı... ve ben hala buradaysam.

Kollarını bir zafer jestiyle açtı. Endişelenen polis memuru Meadows yola doğru bir bakış attı. Sabahın erken saatleriydi ve insanlar sessiz banliyö caddesine çıkmaya başlamıştı, işe gitmek için acele ediyor, çocukları evden çıkarıyorlardı. İhtiyacı olan son şey, pişmanlık duymayan gazeteciyle teke tek bir tartışma yaşamaktı.

"Üzgünüm ama cevabım hayır.

Garanita cevap vermek üzereydi ama Meadows ona fırsat vermedi ve kapıyı yüzüne kapattı. Kapı çalmaya hemen devam etti.

"Tanrı aşkına...

Koridordan aşağıya, çaresizce omuz silkmış meslektaşına bir bakış attı. Yapabilecekleri çok az şey vardı, kapana kısılmışlardı ama yine de kalmaları söz konusu değildi

Garanita'nın Pryce'in şu anki durumuna alenen dikkat çekmesiyle değil. Nerede olduğunu. Nerede yaptığı gazeteci olsun kendi kariyer hırslarını artırmak için başkalarının güvenliğini feda mı ediyor?

PC Meadows yüreği burkularak birinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Pryce'in tartışmayı duymuş ve neler olup bittiğini biliyor olması çok muhtemeldi, ama eğer duymadıysa, onu resmin içine sokması gerekecekti. Bu görevden pek hoşlanmamıştı ama cesaretini toplayarak kapıyı çaldı.

Bayan Pryce? Ben PC Meadows...'

İçeriden cevap gelmedi. Saat erkendi, hâlâ uyuyor olması imkânsız değildi, bu yüzden kapıyı tekrar çaldı.

Bayan Pryce? Biraz konuşabilir miyiz diye merak ediyordum. Bir şey .'

Onu duyabildiğine şüphe yoktu ama yine de içinde hiçbir hareket yoktu. Merakı şimdi uyanmış olmalıydı, öyleyse neden cevap vermiyordu? Kapıyı bir kez daha çaldı, endişesi giderek artıyordu.

"Her şey mi? Seninle gerçekten konuşmam gerek...'

Hâlâ bir şey yok. Kapının kilitli olmasını bekleyerek koluyla oynadı ama kapı kolayca açıldı.

"İçeri geliyorum, Bayan Pryce..

Temkinli adımlarla içeri girdi. Onu yarı çıplak bulmaktan, öfkesini uyandırmaktan korkuyordu ama oda boştu. Pryce'tan hiçbir iz yoktu.

Daha kötüsü, yatağında hiç .

Bölüm 94

Neredeyse hiç uyumamıştı. Düşünceler, endişeler, korkular, bebek kıpırdarken bile beyninin etrafında dönüp duruyordu. İçinizde yeni bir hayat olması eşsiz, harika bir deneyimdi, ancak bazen sürekli saldırı altındaymışsınız gibi hissediyordunuz, bebeğiniz her adımda sizinle savaşıyordu. Bu sabah da biraz öyleydi, Charlie bir ayağını diğerinin önüne atacak enerjiyi toplamak için derinlere inmek zorundaydı.

Erkenden kalkıp iki bardak demli çay içtikten sonra nihayet kendine gelebilmişti. Osbourne'dan, Fran, Maxine ve bir bütün olarak grubun uyumu hakkında bilgi kırıntıları aramak için arkadaşlarıyla ve uygun olan yerlerde ailesiyle temasa geçmesini istemişti. Bununla birlikte, en dönmek, Pryce'ın ikinci paylaşımlarını keşfetmelerinin ardından okul çocukları arasındaki dinamik hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Helen'i arayarak ne planladığını bildirmiş, sonra da hantal cüssesini Renault'suna sıkıştırarak şehrin öbür ucuna, Fordham'a doğru yola çıkmıştı. Arabayı park ettikten sonra kısa yolculuğu yürüyerek tamamlamış ve şimdi St Mary's okulunun önünde duruyordu.

Öğrenciler okulun kapısından aceleyle geçerken onu atlatarak yanından geçip gidiyorlardı. Charlie mutlu bir eğitim almıştı ve kalabalık bir okul görmek onu her zaman neşelendirirdi - çok fazla enerji, çok fazla gürültü, çok fazla olasılık. Onun zamanında da yapacak çok şey vardı ama hiçbiri şimdiki çocukların katılabildiği sayısız kulüp ve kursa benzemiyordu: kendi kendilerine animasyon filmleri yapmayı, DJ olmayı, kendi müziklerini kaydedip dağıtmayı öğreniyorlardı. Charlie'nin bir yanı o günlere geri dönmeyi, yeniden genç kız olmayı diliyordu ama saf değildi. Birçokları için okulun hiç de kolay olmadığını biliyordu - akademik baskı, zorbalık, uyuşturucu, hatta öğrencilerin hayatlarına giren çete şiddeti.

Ve bu, standart olarak gelen arkadaşlık sorunlarının - parçalanmış sadakatler, statü kaybı, dışlanma - ötesinde ve üstündeydi. Her öğrencinin kendi sorunları, her okulun kendi sırları , Charlie de bu yüzden buradaydı. Fran, Maxine ve diğerleri arasında ciddi bir sorun *varsa*, bu okulda birileri bunu biliyor olmalıydı. Çantasından izin kartını çıkaran Charlie, bebeğinin izin kadar hızlı adımlarla okul ofisine doğru ilerledi.

Bölüm 95

İlk gelen oydu, bu da onun hoşuna gidiyordu. Rahatsız bir gecenin ardından Helen, güne erken başlamak için erkenden ofise gitmişti. Yolda Charlie'den gelen bir karşılaştı. Duyulabilir yorgunluğuna rağmen, eski arkadaşı St Mary's School'a gidip biraz daha araştırma yapacaktı ve taş üstünde taş bırakmamaya kararlıydı. Helen kendisinin de aynısını yapması gerektiğini biliyordu.

Kendini ofisine kapatarak dava dosyalarını önüne yaydı. Buradan cinayet panosunu rahatlıkla görebiliyordu, Justin Lanning ve Callum Harvey'nin gülümseyen yüzleri ona tedirginlikle bakıyordu, böylece ikisi arasında kolayca çapraz referans yapabiliyordu. Tek başına ve rahatsız edilmeden her ayrıntıyı inceleyerek, şimdiye kadar ellerinden kaçan bazı ipuçlarını, bazı önemli bağlantıları ortaya çıkarabileceğini umuyordu.

Bazı önemli gerçekler şüphe götürmüyordu. İki cinayet işlenmiş ve kurbanların yüreklerine korku salacak şekilde gerçekleştirilmişti. Moon Lounge'daki tanık onu teşhis etmeden önce bile Daniel King bariz bir şüpheliydi - çünkü kurbanlarını korkutmayı seviyordu, çünkü iki kurban sadece onun aracılığıyla bağlantılıydı, çünkü saldırıların nedeni - bağla boğma - daha önce olduğu gibi aynıydı. Katilin Northam'a musallat olması da bir başka önemli ipucuydu - burası King'iyi bildiği ve saklanırken kendini rahat hissedeceği bir yerdi. Eldeki kanıtlar büyük ölçüde King'i işaret ediyordu ama yine de cevaplanması gereken sorular, doldurulması gereken boşluklar vardı.

Sebepe çok önemliydi. King'in o okul çocuklarının bir kez daha merhametine sığınmasını hayal edeceğine şüphe yoktu ama dünya onun öldüğünü düşünürken işi bitirmek için geri dönerek büyük bir risk alıyordu. Peki neden şimdi saldırdı? Neden onları hedef almak için sekiz yıldan fazla beklediniz? Evet,

Maxine Pryce davayı yeniden kamuoyunun gündemine getirmiş, belki de King'i kışkırtmıştı ama Pryce ve diğer kurbanların çektiği ilgi düşünülüğünde bu King'in işini *daha* da zorlaştıracaktı.

Daha da önemlisi saldırıların şekliydi. Lanning kandırılmıştı, katili şoförü gibi davranıyordu. Peki ya Callum Harvey? Southampton Central'ı aramış, hayatının tehlikede olduğuna ikna olmuştu. Tüm kapıları kilitleyeceğine, Helen gelene kadar sabırla bekleyeceğine söz vermişti ama yine de tüyler ürpertici bir sonla karşılaşmıştı - zorla girilmiş ya da boğuşulmuş gibi görünmemesine rağmen. Eğer katil King'se, içeri girmeyi nasıl başarmıştı? Harvey telefon ettiğinde çoktan eve girmiş olması mümkün müydü?

King'in Harvey'yi pusuya düşürmek için pusuya yatmış olması ilgi çekici bir düşünceydi ama eğer durum buysa, Harvey neden kendini korumak için savaşmamıştı? Saldırgan onu *şaşırtmış* mıydı? Ya da... Harvey saldırganı tanıyor ve ona güveniyor, hatta belki de kendi isteğiyle içeri girmesine izin vermiş olabilir miydi? Maxine ya da Fran bir şekilde olaya karışmış olabilir miydi?

İmkânsız görünüyordu ama bu cinayetlerin işlenmesindeki hassasiyet ve özen, failin saklayacak bir şeyi ya da en azından kaybedecek bir şeyi olduğunu düşündürüyordu. Görünüşe bakılırsa, bu cinayetler doğası gereği fevri ve aceleci olan King'in alametifarikası değildi, ama aradan geçen yıllarda başına neler gelmiş olabileceğini kim bilebilirdi? Acaba sofistike bir şekilde büyümüş, 'zanaatını' geliştirmiş olabilir ?

King'in psikolojisini daha fazla araştırmak isteyen Helen, dosyasını açarak suçlama kâğıtlarını, dönemin sosyal hizmetleri tarafından tutulan notları, hatta annesinin cenaze töreninden yerel gazete kupürlerini karıştırdı, ancak burada zaten bilmediği çok az şey vardı. Bunun yerine King'le ilgili daha yeni keşiflerine yöneldi. Burada da somut kanıtlar zayıftı, ancak materyal depodan kurtarmışlardı,

Joseph Hudson'ın eleyip harmanladığı eşyalar. Burada pek çok ilginç şey vardı - yanan çiftlik evinin enkazından alınmış bir tuğla, karanlık ağ koleksiyoncularının King'in dobermanlarından birine ait olduğunu iddia ettiği bir köpek tasma, her ikisi de yangında ölmüştü - ama ipucu anlamında çok az şey vardı. Envantere göz atan Helen, Joseph'in birkaç eşyayı işaretlediğini gördü ve şimdi onlara daha yakından baktı.

İlki, King'in belirsiz eliyle bir kâğıt parçasına karalanmış Southampton telefon numarasıydı. Helen tereddüt etmeden numarayı aradı ama numaranın artık kullanılmadığını görünce şaşırmadı - Joseph tüm hatalarına rağmen *bunu* kontrol ederdi. Daha derine inmeleri, BT'nin geçmişe dönük bir listesi olup olmadığına bakmaları, bağlantının önemli olması ihtimaline karşı takip edebilecekleri bir isim bulmaları gerekecekti. Numara King'in bir arkadaşına ait olabilir miydi? Bir sırdaş? Bir suç ortağı?

Kâğıt parçasını bir kenara koyan Helen diğer parçayı inceledi. Bu, görünüme göre Riluzole adlı bir ilaç için hiç kullanılmamış bir reçeteydi. Helen bu ismi bilmiyordu, bu yüzden etiketin geri kalanını inceledi. Lekeli ve yırtıktı, reçete çiftlikteki çöp kutularından toplanmıştı, ancak Helen yine de bazı ayrıntıları, özellikle de pratisyen hekimin ve hastanın adını seçebiliyordu. Daniel King.

Helen şimdi durakladı. King'in annesinin motor nöron hastalığından muzdarip olduğunu biliyordu ve bu reçetenin onun için olduğunu varsaymıştı. Ancak düzenlenme tarihine - ölümünden birkaç hafta sonra- ve hastanın adına baktığında, bunun oğlu için düzenlendiği açıktı. Bu ilginçti, çünkü King hakkında okuduğu hiçbir şeyde herhangi bir hastalıktan söz edilmemişti.

Meraklanan Helen bilgisayarını açarak Riluzole hakkında bilgi aramaya başladı. Artık kendini kaptırmış, ekrandaki bilgilere dalmış, çalışma odasına süzülen ekip üyelerinden tamamen habersizdi.

Ofis. Gerçekten de, okuduğu şeye o kadar dalmıştı ki, telefonu yanındaki masanın üzerinde vızıldayarak onu yerinden sıçrattı. Bir gözü ekrandayken telefonu aldı.

"DI Grace.

"Ben DC Reid, hanımefendi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir sorunumuz var.

Hemen tüm dikkatini ona verdi, sesindeki endişe notası böyleydi.

"Maxine Pryce kayıp.

Bölüm 96

"Maxine?"

Çılgılığı otopark boyunca sürüklendi ve sessizliğin ortasında yavaşça söndü.

"Maxine?"

Bu kez daha yüksek sesle, ama Emilia'nın sorusu yine yanıt . Maxine kaçmak için farklı bir plan mı yapmıştı? Eğer öyleyse, şimdi neredeydi? Gümüş renkli Volkswagen'e yaslanan Emilia seçeneklerini düşündü, bir kez daha ne yapacağını şaşırmıştı.

Polis memuru Meadows'la yaptığı tatmin edici olmayan konuşmanın ardından Emilia ofise geri dönmeyi düşünmüş ama sonunda Pryce'ı başka bir yere götürmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak ederek kalmaya karar vermişti. Emilia uzun bir gözetim için hazırlıklıydı ama sonuçta fazla beklemesine gerek kalmamıştı, tacize uğrayan polis memuru birkaç dakika sonra yüksek bir endişe içinde aniden daireden fırladı. Umutsuzca yolu tarıyor, bir yandan da telsiziyle on dokuz düzine konuşuyordu. Bu telaşlı aptallık gösterisi Emilia'ya ne olduğuna dair iyi bir ipucu verdi ve kulak misafiri olduğu konuşma parçaları da bunu doğruladı. Maxine Pryce kaçmıştı.

Mantığa aykırı, pervasızca bir şey gibi görünüyordu ama Emilia şaşırmamıştı. Pryce kendini kapana kısılmış hissettiği için mi kaçmıştı? Yoksa herkes ondan bir parça isterken saklanmanın delilik olduğuna mı karar vermişti? Her iki durumda da, gitmişti.

Polis şimdi telaşla etrafı arıyor, destek çağırıyordu ama Emilia oyalanmamış, sokağın köşesine doğru hızla ilerleyerek gözden kaybolmuştu. Maxine'in gurur ve neşe kaynağı olan yeni bir VW Golf'ü vardı ve onu dikkatsiz sürücülerden korumak için özel bir otoparkta saklıyordu. Telefon görüşmelerinde yeni satın aldığı araçla övünmüştü görüşme - araba ve özel park alanı

yeni keşfettiği servetinin kanıtı - ve Emilia hemen oraya koştu. Maxine'in etrafta dolanıp yakalanmayı beklemesine imkân yoktu, bir amacı, bir planı olacaktı. İlk durağı otopark olacaktı. Oradan herhangi bir yere gidebilirdi, muhtemelen kendisi ile Southampton arasına mümkün olduğunca mesafe koymayı planlıyordu.

Yine de Emilia'yı şaşırtan Maxine'in arabası hâlâ oradaydı. Park yerinde çaresizce duruyordu, havasız ön lastiği artık tamamen patlamıştı. Emilia'nın hayal kırıklığı artıyordu; hatta Maxine'i arama arzusu daha da artmıştı, çünkü hikâye büyüyor gibiydi: tehlikede olan genç bir kadın, şansını denemek için evinden kaçıyor ya da belki de kariyerini sürdürmek için polis korumasını reddediyordu - her iki durumda da Daniel King hikâyesinde peşine düşmek istediği somut bir gelişme vardı. Ama önce Maxine'e ihtiyacı vardı. Bir yorum ve çekilmiş bir fotoğraf işine yarayacaktı. Ama o neredeydi?

Cebinden telefonunu çıkaran Emilia, Maxine'in numarasını çevirdi. Bunu beklentiden çok umutla yapmıştı ama Emilia'yı şaşırtan şekilde telefonun çaldığını duydu. Sadece kulaklığında değil, yakınlardaki gerçek telefonun sesini de. oluyordu? Maxine'den hiçbir iz yoktu. Kaçmadan önce telefonu bırakmış mıydı? Elbette mümkündü ama neden arabayı almadan buraya gelmişti ki? Belki de patlak lastik kaçma girişimini engellemişti ama öyle olsa bile neden telefonunu atsındı ki?

Telefon çaldı ve Emilia sesli mesaja yönlendirildi. Gazeteci tekrar aradı ve dikkatle dinledi. Ve şimdi bir şey fark etti. Tiz ses duyulabiliyordu ama boğuktu, ses donuklaşmıştı. Duymak için kendini zorlayınca başka bir şey fark etti. Melodik ses arabanın bagajından geliyor gibiydi.

Emilia şimdi tereddüt ediyordu. Araştırmalarına devam etmeli yoksa yetkilileri uyarmak için geri mi çekilmeliydi? bir göz attı ama ıssız arabada oldukça yalnızdı

Elini kolunun içine soktu ve kolu çekiştirerek botu açtı. Temkinli bir şekilde içeri baktı ama eli hemen ağzına gitti ve dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

Maxine Pryce'ı bulmuştu ama çok geçti. Kadın kendi arabasının bagajında cansız yatıyordu, ince boynunu mor morluklardan oluşan bir halka çevreliyordu.

Bölüm 97

"Neden Maxine Pryce hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz?"

Kadının sesinde kuşkunun yanı sıra endişe de vardı. Charlie bu görüşmeden anlamlı bir şey elde etmek istiyorsa kadının korkularını ve onu yanına çekmek zorunda olduğunu biliyordu.

'Maxine ve kaçırılan diğer çocuklar arasındaki ilişkiler bazı arka plan araştırmaları yapıyoruz. Sanırım hepsini tanıyordunuz?'

Okulun uzun süredir görev yapan müdür yardımcısı Donna Parks kısa bir süre başını salladı.

'Evet, hepsi iyi çocuklardı, sunacak çok şeyleri vardı. Justin ve Callum'a inanamıyorum...'

Gözle görülür bir şekilde üzgün olduğu için kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordu, bu yüzden Charlie hemen araya .

'Bu korkunç bir trajedi ve bunu yapanları bulup adaletle teslim etmeye *kararlıyız*.

Parks bundan memnun görünüyordu, kayıp duygusu açıldı.

'Bunu yapabilmek için, kaçırılan çocuklar arasındaki bağlantıları anlamamız, ilişkileri hakkında bir fikir edinmemiz çok önemli - ayrılıklar, aşklar, ortak hobiler vb. Onları ne kadar iyi tanıdığınızı söyleyebilirsiniz?'

"Çok iyi. Hepsine şu ya da aşamada öğretmenlik yaptım'.

"Kaybolmaları sizin için de, okul için de zor olmuş olmalı.

Parks bu anı karşısında ürperdi.

'Gerçekten tarif edemiyorum... *Korkunçtu*. Pek çok öğrencimizi DoE ödüllerine katılmaları için teşvik ediyoruz. Bu harika bir deneyim ve CV'lerinde harika görünüyor ama onlara olanlar... en kötü kabusumuzun gerçek olmasıydı.

Bu Charlie'nin Daniel King'le ilgili olarak sık sık duyduğu bir ifadeydi.

"O adamın Rachel'a yaptıkları, diğerlerinin katlandıkları," diye devam etti Parks, başını öfkeyle sallayarak, gözleri bir kez daha yaşardı. 'Aileye destek olmak, arama çalışmalarına yardımcı olmak için elimizden geleni yaptık... ve ortaya çıktıklarında çok rahatladık. Sanırım hepimiz onları kaybedebileceğimizi hissettik.

"Peki bulunduktan sonra ne oldu?

"South Hants'ta kontrol edildikten sonra polis tarafından sorgulandılar. Okul müdürü ve ben de oradaydık ve elimizden gelen desteği sunuyorduk. O zamanlar hepsinin St Mary's'e geri dönüp eğitimlerini tamamlayacaklarını ama ... işler pek de öyle gitmedi. Bazıları kaldı, bazıları ise ortamın değişmesi gerektiğine karar verdi. Elbette onlarla iletişimde kalmaya çalıştım ama bu çok zordu.

...

'Peki ya kalanlar? Yakın kaldılar mı?'

"Bir bakıma. Ortak bir kederleri, kimsenin anlayamayacağı ortak bir deneyimleri vardı, ama ben ... birbirlerinden kaçtıklarını hissettim. Başka insanlarla birlikteyken, neredeyse bunu unutup başka biri olabiliyorlardı.

...

Charlie bunu sindirdi ve birkaç not karaladı.

'Peki kaçırılmadan önce nasıldı? Sıkı bir birlik miydiler? Birlikte sosyalleşirler miydi? Aşkları var mıydı?'

Charlie gerçekten de bunun için ve deneyimli başkan yardımcısı bunu hissediyor gibiydi.

"Bu kayıt dışı mı?

Garip bir şekilde gergin görünüyordu.

"Eğer tercih ederseniz. Söyleyeceğin her şey şimdilik aramızda kalabilir.

Parks bunu düşündü, seçeneklerini tarttı sonunda konuştu: "Şey, onlar karışık bir torbaydı. Callum ve Rachel zor ve değişken bir geçmişe sahipken, Justin ve Maxine daha istikrarlı ve varlıklı ailelerden geliyorlardı.

"Ya Fran Ward?

"Arada bir yerde.

"Peki ya dinamik?

"Değişiyordu. Justin ve Maxine yakındı; grubun liderleri onlardı. Callum herkesin arkadaşıydı, şakacıydı. Fran güvenilir, sağlam, mantıklı, pratik biriydi. Rachel ise okulda yeniydi ve hâlâ yerini bulmaya çalışıyordu. Sanırım DoE yapmak onun uyum sağlamaya çalışma şekliydi.

"Yani gösteriyi Maxine ve Justin mi yönetiyordu?

"Oldukça fazla. Sanırım Maxine ikisinin balonun kral ve kraliçesi gibi her şeyi yönetmesi fikrinden hoşlanıyordu.

"Hiç ilişkileri oldu mu?

"Hayır, ama Maxine'in hayır demeyeceğinden şüpheleniyorum. O zamanlar Justin'in eşcinsel olduğunu bilmiyordu. Bu onun yayınladığı bir şey değildi.

'Peki aralarında belirli bir gerginlik var mıydı? Herhangi bir anlaşmazlık?'

Parks, sanki cevap vermek için doğru yolu arıyormuş gibi tereddüt etti.

"İnsanların Maxine Pryce hakkında ne hissettikleriyle özellikle ilgileniyorum.

Charlie bunu nazikçe, dikkatlice söylemişti ama hemen bir tepki gördü.

'Bana söyleyebileceğiniz herhangi bir şey çok yardımcı olacaktır...'

"Maxine... zaman ne istediğini bilen bir kızdı. Yaşadıklarından olumlu bir şeyler çıkarmayı başaran kişinin o olmasına şaşırmadım. Her zaman çok hırslı ve kararlıydı. Belki de dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu hissediyordu...'

"Ayrıcalıklı geçmişi yüzünden mi?

"Ve kişiliği. Her şeyde en iyi olmak zorunda olan, dezavantajlı olmaya dayanamayan çocuklardan biriydi.

"Öyle olsaydı ne olurdu? Parks omuz silkti sonra: "Tepki verirdi.

Bu oldu bir bariz girişim içinkaçının ve
Soru, Ama Charlie'nin buna izin vermesine imkan yoktu.

"Ne şekilde?

"O... o zirveye çıkmak için çabalarını iki katına çıkarırdı.
Ve eğer bu işe yaramazsa, başka yollar denerdi.

Parks sanki eski öğrencisi hakkında kötü konuşmaktan
çekiniyormuş gibi yine durakladı.

"Anlamı?

"Derslerinde, hatta belki de sınavlarında kopya çektiğine
ikna oldum. Ve yalan söylediğine dair hiçbir şüphe yoktu -
kendisi hakkında, başkaları hakkında ...'

"Ne şekilde?

' kendini şişirir, başkalarını aşağılarken şişirirdi.
Yalanlar, söylentiler yaymak, başlarını belaya
sokmak...' 'Aklınıza herhangi bir ayrıntı geliyor mu?

"Bir keresinde Fran Ward'ı çalışmasını kopyalamakla
suçladığını hatırlıyorum, oysa öyle bir şey yapmadığını
biliyorum. Rachel'a karşı da oldukça acımasızdı.

"Neden?

Parks başını sallayarak, "Şimdi aptalca geliyor," diye devam
etti. 'Ama sanırım Justin'in Rachel'a karşı bir hissettiğini
kafasına sokmuştu. Rachel zor ve şiddet dolu bir geçmişten
geliyordu, bu yüzden aniden bu okula, bu bölgeye taşınmıştı.
Maxine bunu öğrendi, Rachel'ın annesinin genellikle öğlene
kadar sarhoş olduğunu öğrendi ve okulun geri kalanının da
bunu bilmesini sağladı. Bu tipik bir Maxine'di - oldukça
önemsiz bir şeye büyük bir aşırı tepki.

"Kazanmak zorunda olduğu için mi?

"Kısmen öyle," diye devam etti Parks üzüntüyle. "Kısmen de
bundan zevk aldığı için, yaramazlık yapmaktan hoşlandığı için.

"Kulağa yaramazlıktan biraz daha fazlasıymış gibi geliyor.

"Haklısın, öyleydi," diye düzeltti Parks kendini. 'Kindarca,
önceden planlanmış ve acımasızcaydı. Elbette Rachel bu
söylentileri kimin yaydığını asla öğrenemedi. Öğrenseydi DoE
gezisini yapmasına imkân yoktu.

"Ve bu davranış, bu kötü niyet Maxine için olağan bir şey miydi?

Soru havada asılı kaldı. Charlie bir an için müdür yardımcısının cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra gözlerini kaçırarak cevap verdi: 'Dürüst olmak gerekirse, evet. Maxine'in bazı iyi özellikleri vardı, mutluyken, rahatken yeterince iyiydi. Ama kızgın ya da üzgün olduğunda, işte o zaman... o zaman saf zehirdi.

Bölüm 98

Kapının kolunu kavradığında araba hâlâ durmak üzereydi. Kendini dışarı atan Charlie, yaklaşan memura arama izni kartını gösterdikten sonra polis kordonunu kaldırdı ve aceleyle otoparka doğru ilerledi.

Bebegi bu sabah hareket halindeydi, çakıllı zeminde sürünürken sürekli pozisyon değiştiriyordu. Charlie nefessiz ve rahatsız hissediyordu, şimdi gümüş renkli Volkswagen'e yaklaşıırken tereddüt ediyordu. Bir yanı içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu, bir yanı ise gerçekten istemiyordu ama Helen tarafından çağrıldığı için başka seçeneği yoktu. Eski arkadaşı açık bagajın yanında duruyordu, yüzü asıktı ve Charlie içeriye baktığında nedenini anlayabildi. Maxine Pryce orada yatıyordu, boynu fena halde morarmıştı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Onu kim buldu? Charlie mırıldandı.

"Garanita," diye cevap verdi Helen, inanamayarak başını sallayarak. "Dairesinin dışında aylak aylak dolaşıyordu. Maxine'in bir ranzada yattığı çıkınca, onu durdurmak umuduyla buraya geldi... ama onun yerine bunu aldı.

"Birini gördü mü?

"Olmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Ceset gibi.'

Charlie Maxine'e baktı. Patolog değildi ama ölüm katılığının genç kadının vücudunu çoktan sarmış olduğunu söyleyebilirdi.

"Şu anda ifade veriyor," diye devam etti Helen, "ama bundan işe yarar bir şey çıkacağını sanmıyorum. Maxine'in dairesinden ne zaman ayrıldığını bile bilmiyoruz.

Charlie bunu .

'Suç mahalli önümüzdeki on dakika içinde burada olmalı. O zamana kadar kaleyi korumanızı istemek zorundayım.

"Elbette..." diye yavaşça cevap verdi Charlie, Helen'in olay yerinden ayrılmasına şaşırılmıştı.

Dedektif Hudson ev ev dolaşıyor. Olay yeri güvenli hale geldiğinde ve Meredith'in ekibi yerini aldığıında, ekibin geri kalanını üsse geri çekmeni ve Maxine'in son bir gün içindeki hareketlerini, aramalarını, finansal işlemlerini incelemeye başlamanı istiyorum. Eğer dün gece bir tehdit telefonu aldıysa, kaçmasına sebep olan şey buysa, bilmek istiyorum.

Helen dikkatini bir kez daha cesede çevirdi. 'Telefonu hâlâ üzerinde, ama adli tıbbın bu telefon üzerinde kural koymasını istiyorum, bu yüzden cep telefonu sağlayıcısıyla temasa geçip tüm arama geçmişini alın. Bir şey bulur bulmaz bana haber verin. Arabadan uzaklaştı.

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Charlie balık tutarak cevap verdi.

"Birkaç saat kadar.

Arkadaşının merakına karşılık veren Helen ekledi: Gitmem gereken bir yer var.

Ayrıntıya girmeden ayrıldı ve Charlie'yi cesetle baş başa bıraktı. Charlie inanamayarak cesede baktı. Maxine ve Fran'in potansiyel olarak tehlikede olduğunu biliyordu ama yine de bu kadının, daha iki gün önce konuştuğu bu hayati öneme sahip güçlü kadının ölmüş olması mümkün görünmüyordu. Yüzü sayısız gazeteyi süsleyen, sesi radyo ve televizyonda duyulan Maxine vahşice öldürülmüştü. Bu, hepimizin hayata ne kadar kırılgan bir şekilde tutunduğumuzu, tüm enerjimizin, amacımızın ve gücümüzün bir anda nasıl sönebileceğini . Kusursuz bir zamanlamayla bebeği güçlü bir tekme daha atarak bir kez leğen kemiğine çarptı. Ama bu sefer Charlie hiç acı hissetmedi.

Şimdi sadece uyuşmuş hissediyordu.

Bölüm 99

Onu sadece göz ucuyla gördü ama o olduğunu biliyordu. Hiç kimse Helen gibi güçlü, zarif, atletik ve böyle bir amaçla hareket etmemişti. Bazı memurlar onun aniden ortaya çıkmasıyla dikkatleri dağılmış, SIO'larına göz ucuyla bakmışlardı ama Joseph Hudson tepki vermemeye kararlıydı. Sadık bir köpek gibi Helen'in peşinde dolanarak ona bu zevki tattırmayacaktı, hele de şimdi işler kesin bir hal almışken.

Bir başka huzursuz geceyi daha işleri nasıl halledeceğini düşünerek geçirmişti. Haksızlığa uğrayan oydu, ama rütbesi, nüfuzu ve bankadaki kredisi vardı. Eğer onu yoluna devam ettirmek istiyorsa, belki de son kazasıyla ilgili soruşturmanın yeterince zarar verici olmasını sağlayarak, muhtemelen bunu yapabilirdi. Herkes Grace Simmons'ın cebinde olduğunu ve istediğini yapabileceğini söylüyordu... ama o neden yoluna devam etsin *ki*? Bu göreve gelebilmek için çok çalışmıştı ve Helen'in paranoyası ve burnunu sokması yüzünden işinden olacaksa lanet olsun ona.

Ama en iyi nasıl karşılık vermeliydi? Hiçbir şey söylememeli, ilişkilerinin kamuoyuna yansımalarının yaratacağı olası utancın Helen'in işleri olurlarına bırakması için yeterli olacağını mı ummalıydı? Yoksa saldırıya geçip Helen'e pozisyonunu açıkça bildirmeli ve ona karşı çıkması için meydan mı okumalıydı? İkincisini tercih etmişti ve bu sabah bunu yapmayı düşünmüştü ama sonra olaylar onun elini kolunu bağladı.

Bentham onu dokuzdan hemen sonra aramıştı. Tüm kıdemli dedektifleri uyarıyor ve onları Pryce'in dairesinin yakınındaki özel otoparka, ekibe katılmaya çağırıyordu. Joseph ona bir saldırı beklemiyordu, polis koruması altında olduklarına göre King'in bu kadar pervasız, bu kadar aceleci olup olmayacağını sorguluyordu. Yine de bir kez daha saldırmış, bir şekilde Pryce'i dairesinden çıkarıp ölüme sürüklemişti. Özel olarak, King'in

Katilin etkinliği ve uzmanlığı; her zaman onlardan bir adım önde görünüyordu, kendi seçtiği bir zamanda, görünüşe göre kendisi için hiçbir risk almadan saldırabiliyordu. Mantiğa meydan okuyordu ama gerçekler kendi adına konuşuyordu. Üç ceset ve en ufak bir iz bile yok. Onlara gülüyordu ve Yusuf şimdi onun intikamını tamamlamasını engelleyebilecek bir şey -ya da herhangi biri- olup olmadığını merak ediyordu.

Önünde toplanan memur grubundan korkularını gizleyerek, 'Ne yapacağınızı biliyorsunuz,' diye bağırdı. 'Kapı kapı dolaşarak kapsamlı bir araştırma yapmak istiyoruz ve tüm sakinlerle konuşana kadar bölgede kalacağız. Maxine Pryce en son dün akşam saat 21:00'de Polis Memuru Dan Meadows tarafından canlı olarak görölmüştür, bu nedenle o saatten bu sabah saat dokuzaya kadar Pryce'in yolunda ya da otopark yakınında görölmüş olan her türlü ihbarın peşindeyiz. Garip sesler, boğuşma sesleri, yoldaki yabancı figürler, rölantide çalışan ya da olay yerinden hızla uzaklaşan şüpheli araçlar ...'

Memurlar onun sözlerini sindirerek başlarını salladılar.

'Mahalle izleme grubu olup olmadığını, telefon, CCTV kameraları, bisiklet ya da araba kameraları gibi yerel sokakları görüntüleyebilecek kişileri öğrenin. DC Reid şu anda kuryeler, taksi şoförleri ve yemek dağıtım firmalarından gelen ihbarları kontrol ediyor. Bunlardan herhangi biri önemli çıkarsa, onları takip edecek gönüllüler arıyor .

Emir vermeye devam etti, toplanan kalabalık her direktifle birlikte kararlı bir şekilde başını sallıyordu ama yavaş yavaş zihni sürüklenmeye başladı. Bunu birçok kez yapmıştı, uykusunda bile yapabilirdi, şimdi dikkati bir kez daha görüş alanına giren Helen'e çekilmişti. Şaşırtıcı bir şekilde olay yerinden ayrılıyor, bisikletine tırmanıyordu. Kendisinden sadece yirmi metre uzaktaydı ama ona doğru bakmamasına, hatta varlığından bile haberdar olmamasına şaşırmamıştı. Böyle bir suçta evden eve operasyon hayati önem taşırdı, yüzden bu işi yürütmekle görevlendirilmiş olması hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Yine de Yusuf bunun bir başka ceza olduğundan emindi.

Onu iyi şeylerden, suç mahallinden uzak tutacak önemsiz bir görev. Bu şovu yönetme onuru tahmin edilebileceği gibi Helen'in eski dostu ve yoldaşı Brooks'a düşmüştü.

Helen motorunu çalıştırmış, yola çıkmaya hazırlanıyordu. Onun istediği gibi gelip gidebilmesi, Brooks'un ne kadar güçsüz olduğunun altını çiziyordu. Brooks ve o eşit rütbedeydiler ama Helen'in olmadığı durumlarda SIO'nun Brooks olduğu söylenmeyen bir kuraldı. Her zaman böyle olmamıştı ama bundan sonra böyle olacağından hiç şüphesi yoktu. Eğer onun yardımcısı olmak için seçmelere katılmayı umduysa, Joseph artık köprüleri yakmıştı. Artık ne ona güvenilebilirdi ne de eski sevgilisi tarafından davası ilerletilebilirdi.

Mesleki açıdan engellenmiş olsa da özel hayatında inisiyatifi ele . Helen kırbacın elinde olduğunu düşünebilir, onu istediği gibi kullanabilir, taciz edebilir ve suçlayabilirdi ama buna izin vermesine imkân yoktu. Kimsenin şamar oğlanı olmayacaktı. İlişkileri Helen'in temelsiz düşmanlığı ve şüphelerinin ağırlığı altında çöküyor olabilirdi ama Helen'in son noktayı sabırla beklemeyecekti. Hayır, bu işi *kendi* şartlarıyla bitirecekti.

Bölüm 100

Motosiklet kükreyerek geçti ve yolda hızla ilerledi. Helen Grace tamamen görevine odaklanmış görünüyordu, gözleri yola kilitlenmişti, etrafındaki her şeyden habersizdi. Maxine'in katilinden sadece birkaç metre uzakta olduğu gerçeğinden habersizdi.

Sokağın köşesinde aylak aylak dolaşan adam bisikletin ilerleyişini takip ediyor, Grace'in trafikte bir o yana bir bu yana savrulup yavaş yavaş gözden kayboluşunu hayranlıkla izliyordu. Etkileyici bir figür olduğuna şüphe yoktu - dinamik, güçlü, kararlı - ama bugün bu hayranlık endişeyle doluydu.

Belli ki aceleyle bir yere gidiyordu. Ama nereye? Ve neden?

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitmişti. Pryce'ın ölümü son derece tatmin edici olmuş ve diğerlerinden daha zor olmamıştı. Hatta bazı açılardan daha kolay olmuştu. Justin Lanning en azından dövüşmeye çalışmış, Callum Harvey ise yalvarma cesaretini göstermişti. Pryce ikisini de yapmamıştı, dehşet onu konuşma ve harekete geçme gücünden mahrum bırakmıştı. O sadece kaderine boyun eğmişti.

Gazetecinin cesedi bulması planlanmamıştı ama önemli değildi. Birisi -park görevlisi, başka bir sürücü- cesedi çok geçmeden bulacaktı. Ondan sonra olaylar bilindik bir seyir ; Grace ve dedektifler sirki olay yerine üşüştü, umutsuzca ipucu, tanık, faili bulmalarını sağlayacak herhangi bir şey aradılar. Etrafta koşturmalarını izlemek eğlenceliydi, çok kararlı ama çok kör, bunu nasıl durduracaklarını bilmiyorlardı.

İlk iki cinayette Grace olay yerinde epey zaman geçirmiş, küçük de olsa bir ipucu, bir dümen bulmaya çalışmıştı. Ama bu sefer öyle olmadı. Bu kez gelmiş, bayrağı meslektaşına devretmiş, sonra da ayrılmıştı. Neredeyse bisikletine koşacak, üzerine atlayacak ve kükreyerek uzaklaşacaktı,

Polis barikatının etrafından dolanarak giderek artan seyirci ve aval aval bakan kalabalığın yanından hızla geçti. Aralarından birkaçı onun gidişini izlemek için dönmüştü ama merakları buna kıyasla çok az ve önemsizdi. Onlar için bu bir ölüm kalım meselesi değil, sadece küçük bir dikkat dağıtmaydı.

Grace nereye gidiyordu? Neden bu kadar acele ediyordu? Çok önemli bir şey olmadığı sürece olay yerini bile bile terk etmezdi. Ama ne? Son artık çok yakındı, Grace'in yine de işleri engellemesi mümkün müydü? İmkânsız görünüyordu ama şüphe içten içe kemiriyor, kuşkuyu ve hatta korkuyu besliyordu. Grace daha önce de tehlikeli katiller getirmiş, bazı durumlarda tek başına hareket etmiş ve her zaman tehlikeli bir düşman olarak görünmüştü. Şimdiye kadar uzak tutulmuştu ama şimdi merak ve endişe arttıkça korkunç bir olasılık kendini gösteriyordu. Kan dökülmesini engellemesi mümkün müydü? Maxine Pryce son ölen kişi olabilir miydi?

İnandırıcı görünmüyordu, doğru görünmüyordu. Ama daha önce sadece kesinlik varken, şimdi sadece şüphe vardı.

Bölüm 101

"Nasıl oldu bu?

Önündeki memur huzursuzca ayaklarının üzerinde kayıyor, gözlerini ondan kaçıırıyordu.

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Şimdilik elimde sadece çıplak gerçekler var. DS Brooks kısa süre içinde sizinle temasa geçecek, size daha fazla bilgi verebilecek-'

"Öldürüldü mü?

Fran kulağa ne kadar kaba geldiğini umursamadı. Sadece gerçekleri öğrenmek istiyordu. Bu havasız, iç karartıcı evde tıklıp kaldığından, garip arkadaşı kötü haberi vermek için içeri girmeden önce bile yavaş yavaş aklını kaçıırıyordu.

"Dediğim gibi-

"Öldürüldü mü?

Sesi sertti ve bunu söylerken Fran memura doğru bir adım attı. Gerekirse adamın ağzını burnunu kıracaktı.

"Evet, .

"Boğuldu mu?

Memur durakladı, belli ki kararsızdı. Emirlerle uyması gerekiyordu ama o da bir insandı ve Fran'in bilme ihtiyacını anlıyordu. Yavaşça başını kaldırdı, sonra kısaca başını salladı.

Fran nefesinin kesildiğini hissetti, dudaklarından bir inilti kaçtı. Çılgına dönmüş bir halde yatağa yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. Zihninde korkunç görüntüler belirdi - Maxine'in yavaşça, acı çekerek yaşamı elinden alınıyordu - ve dünya geri çekilmeye başladı. Etrafının karanlıkla, acıyla ve ölümle çevrili olduğunu hissetti. Böyle bir şey yaşamayalı yıllar olmuştu ama şimdi yine oradaydı, o korkunç çiftlik evinde sıkışıp kalmıştı ve King dikiliyordu. Yüzünü mükemmel bir şekilde hayal edebiliyor, hepsine öleceklerini bildirdiği o korkunç zevki görebiliyordu.

"Dediğim gibi, DS Brooks sizi kısa süre içinde arayacak.

Fran sıçradı, sözler onu irkiltti. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, bir an için polis memurunun hâlâ orada olduğunu unutmuştu.

"Zahmet etmeyin, kimseyle konuşmak istemiyorum.

Mide bulantısı onu tüketti, korku ona saldırdı. Sadece yüzünü yastığına gömmek ve bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranmak istiyordu.

"Bence onunla konuşmalısınız. Eminim elinde bazı bilgiler vardır-"

"Arama yok.

Sesi meydan okuyucu ve kararlıydı.

Tamam o zaman. Belki sabaha. Bu arada ben dışarıda ve meslektaşım da ön kapıda, yani oldukça güvendesiniz.

Eğer bu onu rahatlatmak içinse, hedefi ıskalamıştı. İki memur, pençesinden kaçanları yok etmeye kararlı Daniel King'in acımasız gücüne karşı koymayı nasıl umabilirdi?

Memur şimdi uzaklaşıyor, sessizce geri çekiliyordu. Ancak kapıya ulaştığında durakladı, kadına dönerken döşeme tahtası gürültüyle gıcırdadı.

"Ve bir kez daha kaybınız için çok üzgünüm.

Fran gülebilirdi, onu teselli etme çabası o kadar boşa gitmişti ki. Hissettiği keder değildi, hatta üzüntü bile değildi. Maxine'in her şeyinden nefret ediyordu - duygusuzluğundan, ikiyüzlülüğünden, kan donduran bencilliğinden - ve dünyanın onu özlemeyeceğinden emindi. Burada kaybedilen bir hayat için sempati yoktu, onun ölümünden acı duymuyordu. Hayır, şu anda Fran'i felç eden şey bir kayıp duygusu değildi. İstiraptı. Dehşetti.

Ama her şeyden önce suçluluk duygusuydu.

Maxine Pryce kitabından 'In Karanlık Bir Gece alıntı

Sanırım fırsatımızı ilk fark eden Justin oldu.

gibi bir işkence ve dehşet gecesine katlanmıştık - sözlü taciz, dayak, sonra da King'in pis bodrumunda hepimizin öleceği vaadi. İlk ölenin ben olacağıma ikna olmuşum, King teli o kadar sıkı çekiyordu ki neredeyse . Ama sonra aniden beni serbest bıraktı, teli gevşetti ve bir hamleyle çekti. Dehşetimi içime çekerken yüzündeki heyecanı hala hayal edebiliyorum.

King eğleniyordu, buna hiç şüphe yoktu. Bizi öldüreceğinden hiçbirimizin şüphesi yoktu. Sıkılı yumruklarının arasındaki teli kavrayarak, sırayla her birimize bakarak etrafımızda dolaştı.

"Evet," diye peltek konuştu. "İlk kim gitmek ister?"

Konuşmak istesem bile konuşamayacak kadar travmatize olmuşum, çok yaralıydım. Belli ki diğerleri de aynı şeyi hissediyor, umutsuz bir sessizlik sürdürüyorlardı.

Alıcı yok mu? Tamam o zaman, sanırım karar vermek zorundayım.'

Fiziksel olarak hasta hissettim. Bu muydu? Bu sonun başlangıcı mıydı?

King etrafımızda dönmeye devam etti. Kendi kendine mırıldanıyordu, mutlu ve kaygısızdı, sonra aniden bir çocuk tekerlemesini korkunç bir etkiyle tekrarlayarak ilahi söylemeye başladı.

"İp, dip, doo ...

Her kelimeyle birlikte dikkati bir potansiyel kurbandan diğerine geçiyordu.

"Kedi grip olmuş...

Ne kadar kırılmış olsak da, onun her kelimesine bağlanmıştık. "Köpek suçlu olmuş...

İleriye saymak, nereye varacağını hesaplamak cazip geliyordu ama sonunda bana varırsa diye dayanamadım. Gözlerimi kapatarak kendimi kafiyenin son dizesine hazırladım ama şaşkınlık içinde King aniden durdu.

Gözlerimi açtım. Bodrumun ortasında duruyordu, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Dikkatle dinliyordu ve şimdi nedenini anlıyordum. Üst kattan sesler geliyordu.

Önce ne olduğunu anlayamadım, sonra birden fark ettim. Köpeklerdi. King'in dobermanları çılgına dönmüş, öfkeyle havlıyorlardı. King küfretti, keyfi kaçtığı için öfkeliydi ama uyarı işaretlerini görmezden gelemezdi. Eğer Dobermanlar davetsiz bir misafire, belki de bir arabaya havlıyorlarsa, bu birinin davetsiz geldiği anlamına geliyordu. Bizi arayan biri olabilirdi.

Endişeyle merdivenleri hızla çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Anahtarın kapıda döndüğünü, sonra da ayak seslerinin hızla uzaklaştığını duyduk. Bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar hızlı ve uyanık değildim, ama Justin farkındaydı. Daha önce King odadan , ekstra güvenlik için iki sürgü kaydırmadan önce kapıyı kilitlemişti. Bu kez, acelesinden bunu unutmuştu. Yani özgürlükle aramızda paslı, eski bir kilit vardı.

"Hadi çocuklar. İşte bu kadar.."

Sonrasında olanlar olağanüstüydü. O kadar çökmüş, o kadar yenilmişti ki, birdenbire hepimiz canlandık, Justin bizi teşvik ediyordu. Su borularına bağlanmıştık ama Callum'un bağları boruları yerinde tutan metal bir dirseğe dayanmıştı. Bir süredir iplerini hafifçe ona sürtüyordu ama şimdi saldırısını yeniledi.

"Lütfen," diye yalvardı Rachel. 'Lütfen acele edin...'

Callum çabalarını iki katına çıkardı. Her saniye bir saat gibi geliyordu. Köpekler hâlâ havlıyordu ama her an King'in dönmesini bekliyorduk.

'Hadi ama...'

Bu kez Fran'di ama hepimiz adına konuşuyordu. Artık elimizde bir umut ışığı, ince bir kaçış şansı vardı ve bunu değerlendirmeliydik. Aniden, hiçbir uyarı olmadan Callum'un bağları koptu. Şimdi o ayaklarının üzerindeydi, acele ediyordu.

Rachel'a devretti. Artık özgürdü. Mümkün görünmüyordu ama doğruydu. Birkaç dakika sonra hepimiz ayağa kalkmış, birbirimize bakıyorduk.

İçimizden enerji akıyordu. Merdivenleri hızla çıkmak cazip geliyordu ama Justin dikkatli olmamızı tavsiye etti. King'i kaçma girişimimiz konusunda uyarmaktan korkarak bizi yavaş ve dikkatli bir şekilde yukarı çıkardı. Her adımda acı çekiyorduk, tahtalar korkunç bir şekilde inliyordu. King'in önümüzde, tüfeğini kaldırmış bir halde kapıyı açmasını bekliyordum ama fark edilmeden en tepeye ulaştık. Justin yerden paslı bir keski almıştı ve şimdi onu kapı çerçevesi ile kilit arasındaki boşluğa kaydırıyordu. Yavaş yavaş basıncı arttırdı. Bunu izlemek korkunçtu - neden bu kadar uzun sürüyordu? Neden açılmıyordu? - Sonra aniden kilit yerinden fırladı ve kapı açıldı.

İçgüdüler devreye girdi, Callum dışarı fırladı ve ön kapıya doğru hamle yaptı, ama Justin onu tuttu ve geri çekti. Önce şok olduk ama sonra nedenini anladık - King ön tarafta köpeklerine bağııyordu. O tarafa doğru gidersek, doğruca ona çarpacaktık. Bunun yerine kasvetli koridordan aceleyle arka tarafa geçtik ve orada -şaşkınlık ve sevinçle- başka bir kapı vardı. Mandalı kaldırdım, kolu kavradım ve çektim. Nemli gece havası içeri doldu, serin ve ferahlatıcıydı, ama oyalanmadık, kapıyı itip dışarı çıktık.

Arka bahçe çöplerle doluydu ve ileriye doğru yolumuz tehlikeliydi. Hatta sis öncekinden de kötüydü, önümüzü iki adım zor görebiliyorduk. Birdenbire tüm girişim umutsuz göründü. Hangi yöne gideceğimizi nasıl bilebilirdik? Hangi gideceğimizi?

"Düz gitmeye devam edelim," diye fısıldadı Rachel ısrarla. 'Eninde sonunda bir yola ya da başka bir şeye rastlayacağız...'

"Ama hangi yolun düz olduğunu nereden bileceğiz? Fran karşılık verdi. "Dönüp dolaşıp daireler çizebiliriz.

"Başka seçeneğimiz yok, elimizden geldiğince değerlendirmek zorundayız.

King'in delici ve acımasız sesi konuşmamızı sona erdirdi. Köpekler artık sessizleşmişti ve gölgeye havladıkları için onları azarlıyordu. Artık kurtarma ekibinin olmadığı açıktı, bu yüzden beklemeden yoğun sisin içine daldık.

En başından beri işler zordu. Çiftlikten çıkmayı başardık ama hemen sorunlarla karşılaştık. Zemin yumuşak, bataklık ve engebeliydi. Callum bir tavşan deliğine takılıp yere çakıldı ve arkasında Rachel çoktan debelenmeye başlamıştı, şiş ayak bileği ilerlemesini engelliyordu. Onu daha yumuşak zeminde destekleyerek yukarı kaldırdık ve ilerlemeye devam etmesi için onu teşvik ettik.

Hadi, Rach. Acıdığını biliyorum ama devam etmeliyiz...'

Onu cesaretlendirirken, omuzlarımızın üzerinden endişeli bakışlar atmaya devam ettik. Henüz King'den bir iz yoktu, kaçışımızı fark ettiğine dair bir işaret de yoktu, ama uzun sürmeyeceğini biliyorduk, bu yüzden ayaklarımız bileklerimize kadar sulu toprağa batarken bile küfrederek, ağlayarak tökezlemeye devam ettik. O kadar çok şey yaşamış, o kadar çok hakarete katlanmıştık ki, ama bu gerçekten bir kâbusun ortasındaymışız gibi hissettirdi, sonsuz olduğu kadar aşılmaz görünen bir sisin içinde koşuyorduk. İçimde her an çiftliğe geri döneceğimize dair mide bulandırıcı bir his vardı ama bunu kendime saklayarak, her ikisi de zorlanan Rachel ve Fran'in ilerlemesine yardım ettim.

Durmak, pes etmek söz konusu bile değildi ama bunu duyduğumuzda hepimiz donup kaldık. King onların isimlerini haykırıyor, onlara acımasızca küfrediyor, köpekleri de çılgınca havlayarak onlara katılıyordu. Durduk ve dikkatle dinlemeye başladık. Ses giderek zayıflıyor, bizden uzaklaşıyor ? Yoksa daha da mı yükseliyordu?

Orada öylece durduk, sese bürünmüştük, duymak için zorlanıyorduk. King'in sesi gittikçe yükseliyordu. Köpeklerin onların kokusunu takip ediyor olması mümkün müydü? Yoksa King içgüdüleriyle hareket ediyor, rastgele bir rota mı çiziyordu? Her iki durumda da kaçmak zorundaydık.

Çabalarımızı yenileyerek ilerlemeye devam ettik. Hepimiz, hatta çocuklar bile artık inliyorduk, korkuyla parçalanmış olsak da devam etmeye kararlıydık. Hepimiz yeterince zindeydik ama aldığımız ceza ruhumuzu, dayanıklılığımızı tüketmişti ve gelişigüzel tökezleyerek ilerliyorduk. Hâlâ King'in küfürleri yükseliyordu. olduğumuzu anlayabilir miydi? Bizi görebiliyor muydu?

Küçük bir ılık dönmemi sağladı. Dehşet içindeydim, Rachel yerde yatıyordu ve görünüşe göre hareket edemiyordu. Fran ve ben ona doğru koşarken bile çocuklar durakladı.

'Rachel, şimdi duramazsın...'

'Durmak zorundayım...'

'Ayağa kalkmalısın, devam etmeliyiz-' 'Bir adım daha atamam.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Korkunç derecede şişmiş olan ayak bileğine bakmak için eğildim. Rachel tepkimi fark etmiş olmalı ki, "Sen devam et," dedi.

'Hayır' dedik, onu ayağa kaldırdık. "Henüz işimiz bitmedi.

Rachel acısını yutkunarak cesaretini topladı. ve Biz

bastırılmış üzerinde. Biz vardı

rahatlamış ama Şaşırmadım, her zaman en

iyisini zorluklar içinde göstermiştir. Biz onu destekliyor,

ağırlığının bir kısmını alıyor ve onu ileriye doğru itiyorduk.

Neyse ki kısa süre içinde tekrar iyi bir ilerleme kaydettik ve çok

geçmeden kendi gücüyle devam edebildi, yarı topallayarak

yarı koşarak bize ayak uydurdu. Sanırım o anda hepimiz bir

enerji patlaması, bir iyimserlik hissettik, sanki

belki yine de sorun olmazdı.

Düşüncelerimi mutlu şeyler üzerinde tutmaya çalıştım. Ailemi, kedimi, rahat yatak odamı düşündüm. Ve arkadaşlarımı, Callum, Justin, Fran, Rachel ve beni bekleyen daha mutlu zamanları düşündüm. Tanrı biliyor ya, onları hak etmiştik.

"Nerede o?

Soruyu soran Fran'di. Kendimi şimdiki zamana geri döndürerek döndüm, bunu yaparken kalbim botlarımın içine yuvarlandı. Rachel hiçbir yerde görünmüyordu.

"Tam ," diye nefes aldım. "Yemin ederim tam arkamızdaydı.

Bir adım öne çıktım.

"Rachel?

Benim ağla sürüklendi uzakta aracılığıyla
ve sis, ortaya çıkarma Cevap yok.

"Rachel?

Bu sefer çığlık attım ve şimdi bir şey duydum. Hafif bir cevap çığlığı.

"Geri dönmeliyiz.

Bunu Fran'e söylerken bir yandan da çocuklara bakmak için geri döndüm. Ama şimdi ortadan kaybolmuşlardı. İçimi korku kaplamıştı ama yine de Fran'i elinden tuttum.

".

İsteksiz görünüyordu ama onun , King ve köpeklerinin yakınlığına rağmen, sisin içinden Rachel'ı en son gördüğümüzü sandığımız yere doğru tökezleyerek geri döndük. Ama ayaklarımız toprağa batarken bile ellerimiz ince havayı kavriyordu.

"Rachel, lütfen," diye inledim. "?

Ama artık sadece King'in köpeklerinin sesini duyabiliyorduk. Çırpınıyor, birbirimize , umutsuzca arkadaşımızı arıyorduk. Kaçışımızı gerçekleştirdiğimize göre onu, cesur, zapt edilemez Rachel'ı kaybetmemiz imkânsız görünüyordu. Onu bulacaktık, onu bulmak zorundaydık, her şey yoluna girecekti...

Ama sonra onu duyduk. Tiz, mide bulandırıcı bir çığlık, Rachel'ın acı dolu sesi çınladı, sonra aniden kesildi.

Bölüm 102

Masasında oturmuş, kendi düşüncelerine gömülmüştü.

Ofise geri döndüğünde Emilia herkesin ilgi ve endişesinin odağı . Ona en ufak bir ilgi göstermeyen iş arkadaşları soru yağmuruna tuttukça şaşkınlık merakla birleşmişti.

"İyi misin?

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

"Maxine'e ne oldu?" "Neden eve gidip dinlenmiyorsun?" "Gerçekten ne gördün?"

"King miydi?"

Emilia yirmi dakika boyunca buna katlandı, sonra şokta olduğunu ama iyi olduğunu ve yapacak işleri olduğunu söyleyerek zaman istedi. Aceleyle çalışma gidip bilgisayarını çalıştırdı ve bu akşamın manşetini yazmaya hazırlandı, ancak kelimeler bir kez daha yetersiz kaldı. 'Maxine Pryce ölü bulundu'. 'Maxine Pryce öldürüldü'. Hiçbiri kesmiyor gibiydi, hiçbiri az önce yaşadıklarının tüm dehşetini yansıtmıyordu.

Pryce'a karşı güçlü hisleri yoktu, diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü . Emilia onun ruhuna, bağımsızlığına, kararlılığına, kıskançlık ve belli bir bölgesel düşmanlıkla dolu olsa da hayranlık duyuyordu. Emilia kendi hayatı ve çektiği acılar hakkında iki kitap yazmıştı ama hiçbir zaman Pryce'ın gördüğü ilgiyi görmemiş ve medyada yer almamıştı - öyle olsaydı hâlâ yerel gazetede çalışıyor olmazdı. Prycelar bir kez karşılaşmış, birkaç kez telefonda konuşmuş ve Waterstones'daki o son görüşmesine kadar hırslı genç kadın kaderini kontrol ediyor gibi görünmüştü.

Ama geriye dönüp baktığında Pryce'ın tehlikede olduğunu hissettiği açıktı. Kitapçıdaki dengesiz ve korku dolu performansı bunu doğruluyordu. Acaba King'i mi arıyordu?

Onca insanın önünde diklenmesini mi bekliyordu? Eğer öyleyse, King onu ele geçirmeden önce yalnız kalana kadar sabırla beklemişti.

Emilia daha önce de cesetler görmüştü ama kendi arabasının bagajında yatan Maxine'in görüntüsü onu gerçekten etkilemişti. Bunun nedeni kısmen onun her zamanki dinamizmiyle cansız cesedi arasındaki tezattı, ama aynı zamanda yaralarıydı - o korkunç morluklar ve telin etini kestiği o korkunç kırmızı çizgi. Hayatın kelimenin tam anlamıyla içinizden çekilip alınması kadar korkunç bir ölüm şekli olabilir miydi?

Emilia ürperdi ve yere baktığında ellerinin titrediğini gördü. Bu sabah yaşadıklarını kelimelere dökmek zordu, çünkü hala şoktaydı, çünkü hatırladıkları çok korkunçtu, çünkü olanlar inanılmazdı. Çıplak gerçekleri bir manşetle aktarmak mümkündü, profesyonel kurtulan Maxine Pryce öldürülmüştü, ama bu onun ölümünün tüm dehşetini, tüm anlamını özetlemeye yaklaşıyordu. Çünkü sadece bir başka gencin ölümü, sapkın bir katilin tekrar saldırması değildi. Bu artık daha korkunç ve daha dehşet verici bir şeydi. Bunun asıl anlamı, olayların artık kanlı bir sonuca ulaştığı, bu hortlağın intikam arzusunu doyurmaya çok yakın olduğuydu.

Daniel King işi bitirmek üzereydi.

Bölüm 103

Burası onun en son görüldüğü yerdi, canlı olarak görüldüğü son yer.

Helen'in buraya ulaşması bir saatten az sürmüştü, küçük West Ashling doğru hızla ilerlerken ilçe sınırlarını geçmişti. Güney Downs'un kenarında, bilmediği bir bölgedeydi ve normalde Batı Sussex'in Büyük Olay Ekibi'ndeki meslektaşını arayarak varlığından haberdar etmesi gerekirdi ama bugün bunun için zamanı yoktu. Daha fazla kan dökülmesini önlemek istiyorsa hızlı hareket etmek zorundaydı.

Köy, sakin İngiliz taşra hayatının bir resmiydi. Bol meyve ve sebze sepetleriyle güzel köy dükkanının önünde dururken, yüksek drama için olası bir ortam gibi görünmüyordu, ancak sekiz yıl önce yerel polis gücünün Daniel King'i avlamasının merkezinde yer almıştı.

Okul çocuklarının kaçışının ardından King, Rachel Wood'un peşine düşmüş, onu çiftlik evine , yaralı kızıdan korkunç bir intikam almıştı ama oyunun yakında biteceğini biliyordu. Evi ateşe verdikten sonra Downs üzerinden, çamurdan geçerek ve kısa bir süreliğine medeniyete geri dönerek kaçmıştı. Vahşi doğadan West Ashling'de ortaya çıkmış, köyün kenarındaki bir benzin istasyonundan aceleyle uzaklaşırken güvenlik kameralarına yakalanmıştı. Ancak Helen'i ilgilendiren bu görüntü değildi - görüntüyü daha önce görmüştü ve grenli ve kısa olduğunu biliyordu - şimdi onu ilgilendiren King'i köyün içinde gören tanığın kendisiydi.

Manavın hâlâ olup olmadığını kontrol etmek için önden aramıştı, bu yüzden Peggy Turner'ın dükkânın kapısında durup kendisini incelediğini görünce şaşırmadı.

'Oraya park edemezsin canım. Kesin ceza yersin,' diye uyardı yaşlı dükkan sahibi, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Denediklerini görmek isterim," diye karşılık verdi Helen sıcak bir şekilde, yetki kartını göstererek. "DI Grace. Telefonda konuşmuştuk?"

"Gerçekten öyle. İçeri buyurun."

Helen'i dükkâna sokmak için yana doğru ilerledi. Beş dakika sonra arka odaya yerleşmişler, ellerinde dumanı tüten çay bardaklarıyla koltuklara tünemişlerdi. Helen'in hoşbeş için çok az zamanı vardı ve ev sahibesi aciliyeti hissetmiş gibiydi, doğrudan konuya girdi.

"Danny buraya düzenli olarak gelirdi," dedi zihnini geçmişe götürerek.

Adını bu şekilde söylediğini duymak garip gelmişti. Her zaman 'Daniel King' ya da 'Daniel , katil' derdi; kısaltılmış ilk adının kullanılması onu sıradan, hatta normal gösteriyordu.

"Annesi çok hareketli değildi, bu yüzden market alışverişinin çoğunu o yapıyordu. Sanırım Chichester yakınlarındaki Sainsbury's'i tercih ediyordu ama pek düzenli değildi. Her zaman bir şeyler unuturdu ve sık sık acil erzak için buraya uğramak zorunda kalırdı.

Bu anıya gülümsedi ama kısa süre sonra daha karanlık düşüncelerin araya girmesiyle bu gülümseme kayboldu.

"Her zaman tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm ama annesine sadık ve özenli biriydi. Sonunda ... yaptığı şeyi yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Ne satın aldı?"

"Her zamanki şeyler. Yumurta, ekmek, süt, sigara ve alkol tabii ki. Sonlara doğru bunlardan çok vardı. Muhtemelen ona satmamalıydım ama annesi öldükten sonra hayatında pek bir şey kalmamıştı ve benim de onu reddetmek için herhangi bir gerekçem yoktu.

İtirazlarına rağmen yüzünde büyük bir pişmanlık ifadesi Sanki yaşlı dükkân sahibi, King'e sattığı bira ve alkollü içkilerin okul çocuklarının çektiği çileye bir şekilde katkıda bulunmuş olmasından korkuyordu.

"Yani köyün demirbaşlarından biriydi?"

"Bir demirbaş değil, ama onu etrafta gördük. O...' Sanki aptal gibi görünmekten korkuyormuş gibi duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse biraz yerel bir şakaydı. Onu uzun balmumu paltosu ve şapkasıyla, Doberman köpekleri peşinde, sanki köhne bir çiftliğin sahibi değil de malikanenin efendisiymiş yürürken görürdünüz. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi hissederdim... statü, saygı, ne olduğunu bilmiyorum...'

"Anlıyorum," diye cevap verdi Helen, şimdi meraklanmıştı. "Ve o sabah, çocukların kaçtığı, çiftlik evindeki yangının olduğu sabah, her zamanki gibi kapıyı mı açıyordunuz?

Evet, aynen Bob Stevenson'a söylediğim gibi. Sabah altıdan hemen önce kalkmışım. Her zamanki gibi aşağı indim ve dışarıda meyve ve sebzeleri yerleştiriyordum.

"Ve onu o zaman mı gördün?

"Evet. Onu hemen fark ettim çünkü etrafta başka kimse yoktu... ve onu bu kadar erken bir saatte köyde görmek tuhaftı.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat.

Yaşlı kadın durakladı, sanki bu hileli bir soru olabilirmiş gibi Helen'e merakla baktı. Ama Helen'in yüz ifadesi ona devam etmesini söyledi.

"Sepetleri yerleştiriyordum ve kafamı kaldırdım. Ve işte yolun diğer tarafındaydı, gerçekten aceleyle yürüyordu. Ne olduğunu sonradan öğrendim, kaçıyormuş-'

"Ne giydiğini hatırlıyor musun?" diye araya girdi Helen, işleri rayına oturtmak istiyordu.

"Tüm bunları daha önce de söyledim, dosyalarda olmalı..." "Güldür beni.

"O zaman da söylediğim gibi, normal açık hava kıyafetlerini giyiyordu. Uzun balmumu bir palto, botlar, şapkası...'

'Size göre neredeydi? Karşınızda mı yoksa ...?

"Yolun biraz ilerisindeydi, aceleyle uzaklaşıyordu. "Yani yüzünü göremediniz?

Turner şimdi durdu, geçmişini düşünüyordu.

'Hayır, ama kesinlikle oydu. Başka bir şey olmasa bile cüssesinden anlaşılırdı. Uzun boyluydu...'

Ondan bir şey görebildiniz mi? Ellerini? Bacaklarını? Boynunun arkasını?'

"Şey, hayır, gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum...

'Onunla konuştunuz mu? Onunla iletişim kurmaya çalıştınız mı?'

"Evet, evet, sanırım öyle yaptım," diye onayladı dükkân sahibi, zihnini geriye götürerek. "Ona , onu etrafta gördüğümde bunu sık sık yapardım.

"Peki cevap verdi mi?"

"Hayır. Acelesi vardı-

"Onu çağırdığınızda hiç döndü mü?" "Hayır.

'Bu olağan mıydı? Sizi genellikle görmezden gelir miydi?'

"Hayır, sanırım öyle değildi. Çok fazla arkadaşı yoktu, insanlar ondan biraz şüpheleniyordu, bu yüzden normalde merhaba derdi.

"Yani karakterine aykırı mıydı?'

'Evet, ama kaçıyordu, değil mi? Hayatı için kaçıyordu...'

Ses tonu meydan okuyucu, ifadesi kesindi ama sesindeki gerginlik ona ihanet ediyordu. Peggy Turner ilk soruşturmada kilit tanıklardan biriydi ve bir katille karşılaştığı için belli bir şöhrete sahipti. Ama Helen artık yaşlı dükkân sahibinin kendinden emin olmadığını, korkunç bir hata yapmış olmaktan korktuğunu açıkça görebiliyordu.

Bölüm 104

DC Osbourne, kolunun altına sıkıştırdığı değerli paketle koridorda hızla ilerliyordu. DI Grace'den acil çağrılar almaya alışkındı ama bu sonuncusu her zamankinden daha önemli görünüyordu. Söylediği her şeyi anlayamamıştı - Batı Ashling'deydi ve telefonun çekimi oldukça zayıftı - ama talimatlarının özünü anlamıştı, Woolston'daki adli tıp laboratuvarına geri dönmek için acele ediyordu.

Parlak koridorun sonuna ulaşmış, laboratuvar kapılarının yanında kayarak durmuştu. Kapiya vurarak camdan içeri baktı ve yaklaşan laboratuvar asistanına arama izni kartını uzattı. Kapiyu iterek açtı ve onu içeri aldı.

"Emma Barton'ı mı arıyorum?"

Laboratuvar şefi Meredith Walker hâlâ otoparkta, Pryce'in aracının üzerinde sürünüyordu, bu yüzden Osbourne onun yerine yardımcısına yönlendirildi.

"Şurada," diye cevap verdi asistan, laboratuvarın derinliklerindeki uzun, ince bir figürü göstererek.

Osbourne ona teşekkür ederek aceleyle yanına gitti, laboratuvar teknisyeni de onu selamlamak için döndü.

"Siz DC Osbourne olmalısınız."

Osbourne onun uzattığı eli sıkarak, "Memnun oldum," diye karşılık verdi.

"Benim için önemli bir şey olduğunu söylemiştin?"

"Dedektif Grace'den acil bir talep var," diye yanıtladı ve büyük paketi ona uzattı. "King soruşturması için."

Barton bir şekilde başını salladı, gülümsemesi bir parça soldu.

"Anlıyorum."

Bunlar ilk soruşturmadan. DI Grace talimatlarını teyit etmek için kısa süre içinde sizi arayacak, ancak temel olarak kapsamlı bir adli tıp taraması istiyoruz...'

Barton paketi dikkatle incelemeye başlamıştı bile; mührü kontrol ediyor, içindeki malzemelere sekiz yıldır dokunulmadığını doğrulayan etikete dikkat ediyordu.

davanın tatmin edici bir şekilde sonuçlanmasını beklemek üzere polis deposuna kaldırılmıştır.

"Her türlü deri hücresi, kıl, kan, mukus, her türlü DNA kaynağı incelenecek ve kayıt altına alınacaktır.

"Ne zamana kadar?

'Bir saat önce. Tam olarak bunlar onun sözleriydi.'

'Elimden geleni yaparım ama düzgün yapılmasını istiyorsa...'

Ondan çoktan uzaklaşmış, eldivenlerini giymiş ve paketi steril bir arama alanına taşımıştı. Orada mührü dikkatlice kırarak içindeki eşyaları aldı ve önüne koydu.

Osbourne sadece onun nazik ve metodik yaklaşımından değil, kayıp bir hayaleti hayata döndürüyor gibi görünen eşyaların kendisinden de etkilenmiş bir halde onu izliyordu. Barton'ın önündeki masanın üzerinde Daniel King'in şapkası, çizmeleri ve çamur lekeli balmumu paltosu duruyordu.

Bölüm 105

Kâğıt parçalarını masasının üzerine yayarak sonsuz sayı dizilerini inceledi. Söz verdiği gibi Charlie olay yerini emniyete almış, sabırla Meredith Walker'ı bekliyordu ama zamanını iyi değerlendirmiş, veri analistlerinden birini Maxine Pryce ve Fran Ward'ın tüm arama geçmişini elde etmekle görevlendirmişti.

Meredith gelir gelmez Charlie yola çıktı, hızla üsse döndü ve aceleyle yedinci kata çıktı. Belirlediği görevin iyi bir şekilde yerine getirildiğini görmek onu memnun etmişti ve birkaç dakika sonra veriler önüne serilmişti. Yere çömelip parmağını satırlarda gezdirerek tarihleri, telefon numaralarını, arama sürelerini ve daha fazlasını inceledi. Bunun gibi karmaşık vakalarda şeytan genellikle ayrıntıda gizlidir.

Hemen bir engelle karşılaştı. Maxine Pryce, Justin Lanning ve Callum Harvey ile hemen hemen aynı şekilde öldürülmüştü ama arada çok önemli bir fark vardı. İlk iki kurban da bir telefon almış ve bir saat ömürleri kaldığı konusunda uyarılmışlardı. Pryce almamıştı. Ölüm saatini kesin olarak bilmek zordu ama mevcut vücut ısı ve ölüm katılığının derecesi göz önüne alındığında dün akşam geç saatlerde ölmüş olmalıydı. Saat 21:00'de canlı olarak görülmüştü, belki de kısa bir süre sonra dairesinden kaçmıştı. Charlie tehdit telefonu aldığını düşünmüş ve kaçmaya karar vermiş, arabasını, parasını vs. almak için eve doğru yola çıkmıştı - ancak telefon geçmişi o saatte hiçbir arama almadığını .

Ondan önce, telefonları yayın öncesi ve Lanning'in ölümünün ardından yaşananlarla meşguldü. Ama dün saat 16:00'dan sonra hiç arama almamıştı. Belki menajeri insanları uyarmıştı, belki de Maxine polisin tavsiyesine uymuş ve telefonunu kapatmıştı. Her iki durumda da tehditkâr bir arama olmamış, başına gelecekler konusunda önceden uyarılmamıştı.

Neden? Kanlı cinayetlerin faili o kadar klinik, o kadar kesin, o kadar sadistti ki kurbanlarının dehşetinden zevk alıyor, yaklaşan ölümlerini bilmelerinden zevk alıyordu, peki Pryce'ta farklı olan neydi? Neden bu psikolojik işkenceden kurtulmuştu?

Bir şeyleri gözden kaçırdığına inanan Charlie, sıra sıra dizilmiş numaraları inceledi. Faillerinin Northam'daki sanayi bölgesinden kaçtıktan sonra kasten sessiz kalmış olması mümkündü belki ama bu onun şimdiye kadarki sakin özgüvenine uyuyor muydu? Bir şekilde Pryce'la irtibata geçmeye çalışacağından emin olan Charlie - ne de olsa hayatta kalanlar arasında en göze çarpan, en açık sözlü olan oydu - daha da geriye gitmeye, önceki günleri, hatta haftaları kontrol etmeye, Pryce'ın hedef alınıp alınmadığını görmeye karar verdi.

Tanıdık numaraları görmezden gelerek, engellenmiş veya gizli tutulan bir telefon numarasından gelen aramaları aradı. Lanning ve Harvey'e yapılan tehdit aramalarının her biri yaklaşık bir dakika sürmüştü, bu yüzden Charlie arama süresini arama kaynağıyla karşılaştırdı ve umutsuzca bu garip anormalliği açıklayacak bir şey aradı. Ama hiçbir şey yoktu; ne sabit hattından ne de cep telefonundan hiçbir çağrı almamıştı.

Şaşkına dönen Charlie Helen'i aramak üzereydi ki aklına bir geldi. DC Reid, Maxine'in şehir merkezinde, menajerinin bir arkadaşından ödünç aldığı bir dairede vakit geçirdiğinden bahsetmişti. Burası rahatsız edilmeden yazabileceği, *yalnız* olduğu bir yerdi. Bir gelişme olduğunu hisseden Charlie, telefon ve kamu hizmetlerini kontrol etmeden önce adresi buldu. Birkaç dakika sonra BT'yi arıyor ve sorgusunun aciliyetini onlara iletiyordu.

Ve şimdi aradığı şeyi bulmuştu. Ev sahibi Amerika'da olduğu için haftalardır dairenin sabit hattına gelen ya da giden hiçbir arama olmamıştı. Ancak geçen Cuma günü bir geldi. Arayan

saat 18:00'de kayıtsız bir cep telefonundan alınmış ve tam bir dakika sürmüştür.

Charlie derin bir nefes aldı, çağrıyı bulduğuna sevinmişti ama zamanlama kafasını karıştırmıştı. Maxine Pryce Pazar akşamı geç saatlerde öldürülmüştü ama çağrıyı tam kırk sekiz saat önce almıştı. Cinayet panosundaki zaman çizelgesini kontrol eden Charlie şaşkınlıkla fark etti ki aslında çağrı Harvey hedef alınıp öldürülmeden önce gelmişti. Katil neden saldırmamıştı? Dairede ya da Waterstones'a tek başına yürürken Maxine'i hedef almak zor olmazdı. Tehdidini gerçekleştirmeden önce neden iki gün bekledi? Ve neden Pryce'a yapılan ilk aramadan sonraki sabah Callum Harvey'i hedef almıştı?

Harvey'yi daha kolay bir hedef haline getirecek bir şey olmuş olabilirdi ama bu katil becerikli, cesur ve kararlıydı - meydan okumaktan çekinecek bir tipe benzemiyordu. Bu da Charlie'yi meraklandırmıştı: Pryce bir şekilde onun kaderini erteleyerek katilin dikkatini Harvey'ye çekmiş olabilir miydi? İmkânsız görünüyordu ama yine de, eğer seçme şansı Pryce'ın tam olarak yapabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Eğer seçme şansı verilirse. Bu düşünce Charlie'nin beyninin derinliklerine yerleşti ve birden evrakları karıştırıp Fran Ward'ın arama geçmişini aramaya başladı. Eğer Maxine bir şekilde ölümle randevusunu erteleyip dikkatini Harvey'e verdiyse, Fran Ward da benzer bir şey yapmış olabilir miydi? Ölümünden önceki saatlerde Pryce'la temasa geçilmemesinin nedeni *bu* muydu?

Parmağı bugünden geriye doğru arama listesinde hızla ilerledi. Sabit hattı geldi - Fran ailesinin evinde yaşıyordu - onun yerine cep telefonuna odaklandı. Ve bir dakikadan kısa bir süre içinde . Fran Cumartesi gecesi saat dokuz buçuk sularında kayıtlı olmayan bir cep telefonundan aranmış ve diğerlerinde olduğu gibi bu arama da tam bir dakika sürmüştü. Yirmi dört saat içinde Pryce ölmüştü, Fran ise görünüşe göre ölümü aldatmıştı.

Ve Şimdi, bu sıkıntılı dava sırasında Charlie ilk kez taŐların yerine oturmaya başladığını hissediyordu. Fran'in katilin dikkatini kendi isteğiyle Pryce'a y nelteceğinden hiÇ Şüphesi yoktu - eski okul arkadaşına ayıracak zamanı yoktu; hatta onu hor görüyor gibiydi. Birden korkunç bir görüntü belirdi - Charlie'nin zihni Jessica'nın partisine geri döndü. Birden Fran, Pryce ve diğerlerinin bir tür oyuna, arkadaşlıkları bozan ve katılımcıları kaderlerinden kaçma f rsatıyla baştan çıkaran zalim bir paket geçirme versiyonuna dahil oldukları ona açıkça göründü.

  g d sel olarak, Pryce'ın Callum Harvey'yi  l me mahkûm ederek bu fırsatı değerlendirdiğini düşündü. Fran Ward da muhtemelen aynı Şeyi yapmıştı, dolayısıyla Pryce artık  lm Ő t . Ama bu Fran için ne anlama geliyordu? Katilin arayabileceği kimse kalmamıştı, Fran'in suçu atabileceği kimse kalmamıştı. Bu onun kurtulacağı anlamına mı geliyordu? Yoksa bu acımasız katilin son kurbanı mı olacaktı?

Bu düşünceyle telaşlanan Charlie, Helen'i aramak niyetiyle telefonunu kaptı. Ancak bunu yaptığı sırada, kadının kendisi olay odasına daldı ve doğrudan ona doğru yöneldi.

Bölüm 106

"olamaz, değil mi?"

DC Reid, yaşadıkları şok açıkça belli olan gruptaki pek çok kişi adına konuştu. Brifing odasında Helen'in etrafında toplanmışlardı. Komiser Yardımcısı Simmons da cesaret vermek ve destek olmak için kalabalığa katılmıştı ama o da şaşkınlığını gizlemekte zorlanıyordu.

"Çiftlik evindeki yangında öldü..."

"Rachel Wood'un yangında öldüğünü *düşündük* ama ceset alevler tarafından tamamen yok edildiği için DNA'dan bunu doğrulayamadık - kemikler, dişler, her şey," diye düzeltti Helen onu. "Bodrumda büyük miktarda insan külü bulundu, Rachel'in küpeleri, kolyesi, hatta ayakkabılarının izleri bile vardı. Yani hatanın nasıl yapıldığını anlamak çok kolay. Diğer çocuklar orada işkence görmüştü, King Rachel'dan daha büyük ve güçlüydü, zaten o da yaralıydı.

"Ancak King yangından saatler sonra West Ashling'den hızla geçerken görüldü.

"Bir tanık King'i gördüğünü düşündü, ancak şimdi onun yüzünü hiç görmediğini tespit ettik.

Ekip bu bombayı sindirmiş, kül rengi bir ifadeyle bakıyordu. Aradıkları hayalet gerçekten de bu ?

'Soruşturma ekibi bariz bir şekilde anlatılan hikayeyi benimsedi: King Wood'u yakaladı, öldürdü, evi ateşe verdi ve sonra kaçtı ama artık bu senaryoda sorunlar olduğunu biliyoruz. Öncelikle, köpekler. Onlar King'e, King de onlara son derece sadıktı, öyleyse neden terk edildiler, yangında ölüme terk edildiler? Bob Stevenson, King'in kaçışını engelleyecekleri için onları feda ettiğini öne sürmüştü ama ben bunun doğru olduğundan emin değilim. Onlar King'in dünyadaki tek arkadaşları, değer verdiği tek şeylerdi. Ancak bodrumdaki *King'in* cesediyse, kalıntılarının onunla birlikte olması

çok daha mantıklı. Efendilerine sonuna kadar sadık
...'

Ekipten birkaç kişi salladı, Helen'in anlattıkları acımasız ve gelmeye başlamıştı.

"Ancak daha da önemlisi DS Hudson'ın depoda bulduğu kanıt," diye devam etti ve Joseph'e doğru kısa bir işaret yaptı, Hudson bakışlarını onunkilerden kaçırdı. "Daniel King adına düzenlenmiş bir Riluzole reçetesi. Yanlış iz üzerinde olduğumuzu düşünmeme neden olan şey buydu. Riluzole ALS, yani motor nöron hastalığı için reçete edilir. ALS genetik olabilen, tedavisi olmayan, kas eritici bir hastalıktır. Annesi bu hastalıktan ölmüştü, şimdi King'de de varmış gibi görünüyor.

"Bunu neden daha önce bilmiyorduk? Başkomiser Osbourne öfkesi vurarak sorguladı. "Bob Stevenson'ın ekibi bunu neden bulamadı?

Helen sakince, "Ona sormanız gerekir," diye cevap verdi. 'Ama tahminimce onu aramıyorlardı. Onlara göre ya kendini öldürmüş ya da Kıta'ya kaçmış bir kaçağın peşindeydiler. Odak noktaları onu bulmak olurdu - telefonunu, banka hesabını takip etmek, herhangi bir arkadaşını ya da suç ortağını kovalamak, keşif amaçlı bir sohbet için doktorunu ziyaret etmek değil. Ayrıca "koleksiyoncumuz" bu reçeteyi, arama ekibi içeri girmeyi başaramadan önce yıkılan çiftlik evinden çaldı, dolayısıyla soruşturma ekibi bu kanıtı asla bulamayacaktı-'

"Ama bu ne anlama geliyor? DC Bentham sözünü kesmeye cesaret ederek sordu. 'Reçete sekiz yıl önce mi düzenlenmişti...?

'Dediğim gibi, ALS bir israf hastalığıdır. Bilinen bir tedavisi yoktur ve tanı konulduktan sonra beklenen yaşam süresi kısadır - en fazla üç, dört yıl.

"Yani şimdiye kadar ölmüş olma ihtimali var mı? Charlie cevap verdi.

'Evet, ya da ölmediyse bile ciddi şekilde iş göremez durumda. Tekerlekli sandalyede, hastanede. Bu göz önüne alındığında, bu saldırıları gerçekleştirmiş olması düşünülemez. İşte bu yüzden sordum

Meredith Walker, King'in balmumu ceketine, botlarına ve şapkasına tekrar baktı.

Ekip şimdi sessizdi ve onun her sözünü bekliyorlardı.

"İlk seferinde test edilmediler, en azından doğru düzgün test edilmediler, çünkü bunlar sadece bir kaçağın atılmış giysileriydi - anahtarları, cüzdanı, telefonu ceplerindeydi ve Stevenson için bu yeterliydi. Ama Meredith bugün balmumu paltoyu yeniden inceledi ve yakanın iç kısmındaki bir fermuara takılmış tek bir siyah saç teli buldu. Bildiğiniz gibi King'in saçları açık renkti, bu yüzden Meredith ondan bir DNA örneği aldı ve sistemde inceledi. Rachel Wood'la eşleştirdi."

Bu kez gruptan duyulabilir bir soluk sesi geldi ama Helen devam etti.

"Ne olduğundan emin olamayız ama Rachel'in bodrumda saldırganı bir şekilde etkisiz hale getirdiğini, çiftlik evini kazara ya da kasıtlı olarak ateşe verdiğini ve sonra da kaçtığını tahmin ediyorum. Giysilerinin parçaları -sutyen askısının kopçası, kemerinin tokası- bodrumun arka odasında bulundu, bu da King'in ona saldırmadan önce onu soymasına . Eğer kadın yanan evden sisin içine, çıplak, soğuk ve savunmasız bir şekilde kaçıyor, o zaman eline geçen ilk şeyleri - King'in paltosunu, botlarını ve şapkasını - alıp üzerine geçirmiş olması gayet mümkün, hatta muhtemeldir. Bence King'in o sabah köyde Peggy Turner'a merhaba demek için dönmemesinin nedeni kaçıyor olması değil, aslında Rachel Wood olmasıydı."

"Peki ya gece kulübündeki olay? İki gece önce?"

Yusuf müdahale etmek için zamanını beklemiş ve en zor, en acil soruyu seçmişti.

Helen dürüstçe, 'Hiçbir fikrim yok,' diye cevap verdi. 'Ama öğrenmemiz gerekiyor. Belki de Tatiana yanıliyordu. Belki de kasıtlı olarak bizi yanlış yönlendiriyordu. Her iki şekilde de, bizim insanlara ihtiyacımız var.'

Şu anda orada, cevapları alıyorum. Eğer bize kasten yalan söylediye, bu Maxine Pryce'ın hayatına mal olmuştur.

Peki ya telefon görüşmeleri? Lanning ve Harvey bir *adam* tarafından arandıklarını söylediler...'

'Kesinlikle, ama ses bozucu uygulamalar bugünlerde çok sofistike ve on kuruşa satılıyor. Eğer Rachel cinsiyetini gizlemek isteseydi, bu hiç de zor olmazdı.

"Öyle bile olsa, Rachel çiftlik evinden kaçtıysa," diye ısrar etti Joseph, ekibin diğer üyelerinin meraklı bakışlarına neden olarak, "neden polise gidip çilesini bu şekilde sona erdirmede? Neden ortadan kayboldu? Elde edeceği ne olabilir ki?

Helen, Joseph'in onun anlattıklarını test etmek için mi yoksa baltalamak için mi saldırdığından emin değildi. Her iki durumda da, Charlie o daha cevap veremedenden araya girdi.

'Belki de fırsat yakalamıştır,' dedi, ekip şimdi ona dönerken. 'Son birkaç gündür Rachel'in hayatına bakıyordum ve pek de hoş şeyler okumadığımı fark ettim. St Mary's'e yeni gelmişti, başına gelenlerden birkaç ay önce Acil Koruma Emri kapsamında buraya yerleştirilmişti. O ve annesi Vanessa bundan önce yıllarca aile içi şiddet mağduru olmuş, kontrolcü ve şiddet yanlısı bir eşin merhametine kalmışlardı. Burada her şey onlar için daha iyiydi ama para sıkıntılıydı, Vanessa'nın alkol bağımlılığı sorunları vardı ve Rachel giyim tarzı, konuşma şekli ve parasızlığı nedeniyle okulda alay konusu oluyordu...'

"Yani... ne? Sizce ortadan kaybolma, kendini yeniden keşfetme fırsatını mi kullandı?

Yusuf sorgulamaya devam ediyordu ama sesi artık daha az iddialı çıkıyordu.

"Bir düşünün," diye onayladı Charlie. 'Bir adam öldürüyor, çiftlik evinden tökezleyerek çıkıyor, uzun bir geceyi Downs'da dolaşarak geçiriyor. Polise gidebilirdi, gitmeliydi ama diğer çocukların çoktan eve vardığını ve yetkilileri alarma geçirdiğini varsaymak zorunda. Ne olacak

Bunun sonucu ne olacak? King'e ve *ona* karşı büyük bir polis soruşturması ve çocuklara karşı büyük bir basın ilgisi. Adının gazetelerde, televizyonlarda yer almamasına imkan yok-'

DC Reid, 'Şiddet yanlısı babasını yeni yerlerinden haberdar ediyor,' diye ekledi.

"Kesinlikle. Şimdi yeniden evlendirilebilir, hatta yeni bir kimlik verilebilirdi ama yine de hem ihmalkar hem de alkolik bir anneyle zor bir ilişki içinde kalacaktı, parasız, beklentisiz... *Oysa* ortadan kaybolma fırsatını değerlendirse, dünya öldüğünü düşünürken yeniden başlasa, o zaman babası, annesi, *hiç kimse* tarafından asla bulunamayacaktı. Çiftlik evinde yaptıklarının, Kral'ı öldürmesinin hesabını da vermek zorunda kalmayacaktı.

...'

Baştan çıkarıcı bir teoriydi ve görünüşe bakılırsa son derece mantıklıydı. Ama yine de ekibin soruları vardı, DC Osbourne şimdi araya girdi.

'Tüm bunlar doğru olsa bile, neden şimdi? Wood bunca yıldan sonra neden şimdi saldırısın? Ne elde etmeye çalışıyordu?'

Tüm gözler bir kez daha Helen'a çevrildi.

"Bu adil bir soru, DC Osbourne" - bu soruyu bekliyordu ve buna hazırды - "ama buna cevap verecek en iyi kişi ben değilim.

Bölüm 107

Fran Ward gözlerini yere dikmiş, ileri bir geri volta atıyordu. Helen onu dikkatle izledi ve isteğini tekrarlamadan önce Charlie'ye hızlı bir bakış attı.

"Bize söyleyebileceğiniz bir şey varsa, Rachel'ın sizi ve arkadaşlarınızı neden hedef aldığını açıklayabilecek bir şey varsa, şimdi paylaşmanın tam zamanı.

Ward başını kaldırmadı. Hâlâ King'in bu korkunç cinayetlerden sorumlu *olmayabileceğinin* ortaya çıkmasının şokunu yaşıyordu. Aslında eski arkadaşı, yasını tuttuğu ve uğruna gözyaşı döktüğü bir kız, şimdi korkunç bir intikam alıyor olabilirdi.

'Ben sadece... Ben sadece bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum...'

"Yaşadığınız şoku biliyorum ve anlıyorum," diye devam etti Helen nazikçe. 'Ama King'in yerel hastanesini kontrol ettik. ALS teşhisi koyduklarını doğruladılar. Bu yüzden onunla tanıştığınızda kelimeleri geveliyordu, hastalık zaten kaslarını, dengesini ve hatta konuşma yeteneğini yok ediyordu. Tüm bunlardan onun sorumlu olması mümkün değil.

sözler Ward'ın nefesini kesmiş gibiydi; volta atmayı bırakıp yatağa yığıldı.

"Peki, bu suçlardan Rachel sorumluyorsa," diye ekledi Charlie, "bize neden böyle bir şey yapabileceğini söyleyebilir misiniz? Justin, Callum, Maxine ve sizinle ne alıp veremediği var?

Fran yüzünü ellerine gömdü. Charlie onu kaybedeceklerinden korkarak Helen'e bir bakış attı ama sonra genç kadın konuştu.

"Bu *onun* hatası.

Kelimeler acı ve kederli bir şekilde döküldü.

"Rachel?

"*Maxine*," diye düzeltti Ward onu. "Hepsi *onun* suçu. "Anlamıyorum..."

Ward derin bir nefes aldı. Sanki kelimeler ruhundan sökülüp ıkarılıyormuş gibi devam etti: 'Televizyonda söyledikleri... o kitapta yazdıkları...' Ward şu anda bile tiksintisini zorlukla bastırabiliyordu. "Doğru değildi.

"Bir kısmı öyle olmalı," diye itiraz etti Charlie. 'Kaırılmanız, yaşadığınız ile...'

Ward sözlerine şöyle devam etti: "Olayın temel şekli şuydu: Evet, *bu* konuda yalan söyleyemezdi. "Ama geri kalanı saçmalıktı. Biz hiçbir zaman nl Beşli olmadık... Hiçbir zaman mutlu bir grup olmadık...'

"Neden? Ne oldu?" "Rachel oldu.

"Anlamı?" diye sordu Helen, şimdi meraklanmıştı.

Takıma geç katıldı. Justin'in önerisiydi. Hepimiz bunu sorun etmedik - onun nazik olmaya çalıştığını düşündük - ama Maxine bu fikirden nefret etti.

"Justin'in Rachel'a karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğü için mi? Ward donuk bir ifadeyle başını salladı.

"Maxine en başından beri Rachel'a saldırıyor, kıyafetlerinde, ekipmanlarında ve tavırlarında kusur buluyordu. Yalvarmak ve eşyalarını ödünç almak zorunda , bizim kadar atletik olmaması Rachel'ın suı değildi. Parlak siyah saçları, takma kirpikleri ve makyajıyla olması gerektiği gibi görünmediği doğruydu ama yine de ona karşı bu kadar *acımasız* olmaya gerek yoktu...'

Bunca yıl sonra bile Maxine'in kindarlığının anısı tazeydi.

"Tabii Rachel bileğini incittikten sonra işler daha da kötüye gitti. Maxine kitabında haritayı kaybettiğimiz için Callum'u suladığımızı iddia ediyordu ama bu doğru değildi. Maxine'in suçladığı *Rachel*'dı - yolumuzu kaybettiğimiz için, çiftlik evine gittiğimiz için, King'le buluştuğumuz için...'

Ward titreyerek kollarını kendine doladı.

"O yerde sıramızı beklerken, işkence görmeyi, tecavüze uğramayı, öldürülmeyi, Tanrı bilir neyi beklerken, Maxine durmuyordu. Rachel'ı kışkırtıyor, bizim için onu suçluyordu.

Talihsizlik... Onu savunmaya çalıştık, en azından ben, ama Maxine susturulamadı.

'Yanine oldu mu? Ne zaman sen kaçtı, yaptı Maxine onu kasten mi terk etti? Onu sisin içinde geride mi bıraktı?

Ward şimdi duraksadı, gözleri yaşlarla doldu.

"O...

Sanki bunu söylemeye dayanamıyormuş gibiydi.

"Bodrumdan hiç çıkamadı.

Helen tamamen şaşırması bir halde ona baktı.

"Ama Pryce hepinizin kaçtığını, Rachel'in siste kaybolduğunu söyledi.

"Hiç de öyle değildi.

Yine de Helen'e bakmadı.

"Anlat bana Fran. O gece ne olduğunu anlat.'

Helen'in sesinde bir şefkat vardı ama çelik vardı. Bilmek zorundaydılar. Fran Ward sonunda cevap vermeden önce derin ve ağlamaklı bir nefes aldı.

'Kral... o... o bizi bodrumda bağladı. Etrafımızda dolaşıyor, o korkunç tekerlemeyi söylüyor, önce kimi öldüreceğini bulmaya çalışıyordu.

"İşte o zaman köpekler havlamaya başladı-"

Ward başını sertçe salladı.

"Böyle bir şey hiç olmadı. Tüm bu süre boyunca odada bizimle birlikteydiler.

Charlie Helen'e endişeli bir bakış fırlattı ama Helen bunu görmezden geldi. 'Kral... Kral tekerlemenin sonuna kadar gelememi ama

O korkunç köpekler yüzünden değil. *Maxine* onu durdurdu.' "Ne demek istiyorsun?

'Belki de hesaplamıştı, üzerine düşeceğini biliyordu. Belki de sadece korkmuştu. Her iki durumda da, sonuna geldiğinde, ağzından kaçırdı ...'

"Neyi ağzından kaçırdı?

"Ona... Rachel'ı almasını söyledi.

Helen ilk kez sustu, bu duygusuz zalimlik karşısında şaşkına döndü. Oda şimdi sessizdi, sadece

Ward'un yumuşak hıçkırıkları. İçi boşalmış, eski halinin bir gölgesi gibi görünüyordu.

"Sonra ne oldu? Charlie onun her kelimesine asılı kalarak yalvardı.

Ward'dan ses yok. Sanki soruyu duymamış gibiydi.

"Fran, lütfen...

Ward Charlie'ye kederli bir bakış fırlattı, sonra bocalayarak ve acımasızca devam etti.

"Rachel... Rachel hayatı için yalvardı ve King'e onun yerine *Maxine*'i almasını söyledi. O da geri kalanımıza ne düşündüğümüzü sordu. İşte o zaman Maxine, Rachel'i neredeyse hiç *tanımadığımızı*, başından beri nasıl bir sorun olduğunu, bizi bu karmaşaya nasıl soktuğunu hatırlattı.. Bunu duymak , King'in yapmamızı istediği şeyin bu olduğunu biliyordum, ama sonra... Justin'in ona katıldığını, King'e Rachel'i almasını söylediğini duydumCallum da - hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı, ama yine de ... Ondan sonra fazla seçeneğim yoktu, söylediklerim zaten bir fark yaratmayacaktı ...'

"Yani onu almasına izin mi verdin?

Ward cevap vermedi, derin hıçkırıklara boğuldu.

"Sonra ne oldu?

Helen, Ward'un durmak istediğini biliyordu ama şimdi onu bağışlaması söz konusu .

"İzlemeye dayanamadım. Gözlerimi kapattım ama hâlâ duyabiliyordum. Rachel'in arka odaya sürüklenişini, giysilerini yırtarken attığı çığlıkları, onu tekrar tekrar döverken çektiği acıyı duyabiliyordum. Ağladım. Ağladım, ağladım, bitmesini istedim, orada ölmek istedim... ama birden önümde birinin durduğunu fark ettim - *hissettim*.

"Kim?

Cevap çok açıktı belki ama Helen'in Ward'ın ağzından duymaya ihtiyacı vardı.

Maxine. Kitapta özgürlüğüne kavuşanın Callum olduğunu söylüyordu ama asıl o kurtuldu. King korkunç oyununa başlamadan önce bağlarını gevşetmiş olmalı.

'Bu yüzden Rachel'ı almasını çok istiyordu, çünkü bu dikkat dağıtacak, geri kalanınıza kaçmak için biraz zaman kazandıracaktı.

Ward başını sallayarak korkunç gerçeği onayladı. "O zaman ne olacak?

"O... o hepimizi çözdü.

"Ve sonra? Helen sabırsızlıkla ısrar etti.

"Ben... Rachel'a yardım etmek istedim elbette. Dört kişiydik, belki King'i alt edebilirdik? Ama Maxine bunu kabul etmedi, ona hiçbir şey borçlu olmadığımızı, bizim dostumuz olmadığını söyledi. Callum dehşete düşmüştü, Justin gidip başka bir yerde yardım aramanın daha iyi söyledi. Her neyse, ikisi de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler ve kapıyla uğraşmaya başladılar. Bir dakika sonra... gitmişlerdi.

"Ya sen?

"Ne ki?

Ward başını kaldırıp doğrudan Helen'a baktı. Yüz ifadesi yalvaran, içten ama suçluluk dolu bir ifadeydi.

"Rachel'a yardım etmek istedim, gerçekten. Onu orada bırakma düşüncesine dayanamıyordum. Ama tek başımaydım, yetişkin bir adama karşı on yedi yaşında bir kız...'

Charlie'ye döndü, sanki affedilmek için yalvarır gibiydi. Ama hiçbir şey almadı.

"Yani?

"Ben de kaçtım...

Yüzünü bir kez daha ellerinin arasına alan Ward hıçkırarak ağladı. Kocaman, sarsıcı hıçkırıklar. Helen onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Onun için, bu genç kızın içinde bulunduğu imkânsız durum için üzülüyordu ama aynı zamanda kızgındı da. Yalanlara, ihmallere, savunmasız genç bir kadının duygusuzca ihanetine. Hayatta kalanlar kendilerini kurtarmak, dünyanın onlar hakkında iyi düşünmesini sağlamak için korkunç bir şeye göz yummuşlardı.

kurgu. Ama aldatmacaları, zalimlikleri onlara pahalıya mal olmuştu.

"Bütün bunlar bu yüzden mi oluyor? Ward gözyaşları arasında ağzından kaçırdı. 'Telefon görüşmeleri,...'

"Öyle olduğuna inanıyoruz.

Hıçkırıklar artmıştı. Ward belli ki yıkılmıştı, korkunç itirafı yüzünden çok yıpranmıştı. Başka koşullar altında Helen bu konuyu orada bırakmayı tercih ederdi ama sorması gereken bir soru daha vardı.

"Fran...

Hıçkırıklar Helen'in duyabileceği kadar azaldı.

'Tehdit aldığınızda, bu sadece hayatınıza yönelik doğrudan bir tehdit miydi? Yoksa size bir seçenek mi sunuldu? Ölümü aldatma fırsatı mı?'

Ward başını kaldırdı, gözyaşlarıyla çizilmiş yüzündeki renk kaybolmuştu.

"Fran?

Helen'e şaşkın şaşkın baktı, sonra başını öne eğdi.

"Bana... bana bir saat ömrüm kaldığı söylendi. Ama... ama bundan kaçınabileceğimi... eğer seçersem... benim yerime Maxine'in ölmesini seçersem...'

Fran ağlamaya devam ederken Helen Charlie'ye döndü. Artık net bir tablo ortaya çıkmaya başlamıştı. Rachel Wood kendisine ihanet edenlerden intikamını daha basit bir şekilde alabilir, onlara beklemedikleri bir anda saldırabilirdi. Ama bu onun için yeterli değildi. Hayır, onların o korkunç ölüm korkusunu tatmalarını, King'in ellerinde yaşadığı yaklaşan kıyamet duygusuyla ezilmelerini istiyordu. Bundan da öte, onlarla , onları *geri almak istiyordu*. Onlara bir başkasını ölüme aday gösterme şansı vererek dörtlünün maskesini düşürüyor, zalim bir paslaşmayla sözde dostluk bağlarının ne kadar ince olduğunu ortaya koyuyordu. Callum Harvey ve Justin Lanning belki de kendilerini affettirmişlerdi.

hasta oyununu oynamak için. Pryce ve Ward kendilerini kurtarmak için başkalarını feda etmekte pek de başarılı olamamışlardı.

Wood, eski arkadaşlarının ahlaki iflasını ortaya çıkarmaya ve kapsamlı, korkunç bir intikam almaya kararlıydı. Bu da, resim artık netleşmiş olsa da, hikayenin henüz bitmediği anlamına geliyordu.

Fran Ward hâlâ hayattayken, Rachel Wood rahat durmayacaktı.

Bölüm 108

Aynada kendine baktı ve yansımasını inceledi.

Helen Grace Northam'daki üssünü keşfettiğinden beri kullanmak zorunda kaldığı umumi tuvaletin duvarında asılı duran cam çatlak ve kirliydi ama Rachel'in onun keskin , solgun yüzünü ve delici mavi gözlerini görmesini sağlayarak amacına hizmet ediyordu. Cama bakarken bile yüz hatlarına bir gülümseme yayılmış, ifadesine ışık ve hayat getirmişti. Bu oydu - katıksız, açıkta duran - ve bu onu çok memnun ediyordu.

Her zaman böyle olmamıştı. Görünüşü onu her zaman memnun etmemişti. Çocukken tuhaf görünümlü, aşırı uzun, geniş omuzlu ve çocuksu, asimetrik bir yüzü olduğunu düşünürdü ve bu, babası onun için yeniden düzenlemeye başlamadan önceydi. Yatak odasındaki aynada kendine bakar, boynundaki ve yanaklarındaki morluklara bakar ve bunları en iyi nasıl gizleyebileceğini düşünürdü. Annesi her zaman kimsenin bilemeyeceğini, dayakların *kendi* suçları olduğunu söylemişti, bu yüzden küçük yaşlardan itibaren annesinin makyaj malzemelerini kullanmasına izin verilmişti.

Geriye dönüp baktığında, makyajın dayak için bir ödül olması çok berbat bir şeydi ve şimdi hatırlıyordu ki, bir zamanlar ödüller ve ardından gelen şımartılma göz önüne alındığında, şiddetin aslında *iyi* bir şey olabileceğini düşünmüştü. Babası sonunda bu çarpık düşüncenin bedelini ödemiş, bir gece sarhoş öfkesiyle neredeyse annesini öldürüyordu. Bundan kısa bir süre sonra hayatları sonsuza dek değişti, çift Southampton'da yeni bir hayata başlamak üzere Manchester'dan karanlığın örtüsü altında kaçırıldı, ancak makyaj sevgisi devam etti. Yeni okul arkadaşları, hatta bazı öğretmenler bile sahte bronzluğun, dudak parlatıcısının ve akıl almaz uzunluktaki kirpiklerin kuzeyli bir şey olduğunu düşünüyor, Rachel'in gerçek yüzünü gizleme arzusunun kökenini tahmin etmekte zorlanıyorlardı. Umurunda değildi, mutluydu.

Özellikle de bazı çocuklar onun görünüşünden hoşlandıkları için.

Rachel şimdi ona ne kadar çirkin görünüyordu. Ne kadar da boyalı bir fahişeydi, gösterişli ve zavallı, sahtekâr ve korkak. Yıllardır, özellikle de Brighton, Bournemouth ve başka yerlerdeki sürgün yıllarında dış görünüşünü takas etmişti ama iş başa düştüğünde, *harekete geçme* zamanı geldiğinde, eski halinden vazgeçmekten zevk alıyordu. Uzun siyah saçları kesilmiş, kısa bir sırt ve yanlar onların yerini almıştı. Kirpikler ve sahte bronzluk da çöpe atılmış, geriye ona bakan ince, solgun, çocuksu bir yüz kalmıştı.

Ergenlik çağındaki benliği bu cinsiyetsiz figüre isyan ederdi ama şimdi yansıması sadece mutluluk veriyordu. Memnun etme çabaları, yatıştırma girişimleri geride kalmıştı. Şimdi sadece bu vardı, yalın gerçek ve bu Rachel'ı derinden heyecanlandırıyordu.

Dönüşümü tamamlanmıştı. Daha önce bir kuklaydı, iğrenç bir şekilde süslenmiş bir oyuncak bebektir, onunla karşılaşan herkes tarafından hor görülüyor ve acınıyordu. Şimdi ise bir dehşet ve hayranlık nesnesiydi.

Artık o bir ölüm meleğiydi.

Bölüm 109

"Ward'daki güvenliği iki katına çıkarmamızı istiyorum. *Gece gündüz* dört memur hazır bulunsun..."

Helen evden uzaklaştı, sadece çırpınan Charlie'nin ona yetişmesine izin vermek için durakladı. Çok hızlı konuştuğunun ve ses tonunun sert olduğunun farkındaydı ama az önce duydukları onu derinden endişelendirmişti.

Charlie telefonunu çıkararak, "Elbette, şimdi ararım," diye onayladı.

Helen başını sallayarak, "Yol boyunca hep bir adım geride kaldık," diye devam etti. 'Ama bir hayat kurtarabilirsek bu da bir şeydir...'

"Kesinlikle," diye cevap verdi Charlie, numaraları tuşladı ve telefonu kulağına götürdü.

'bana mesaj at. Seninle üste görüşürüz.'

Charlie'nin telefonu bağlandı ve o da arkasını döndü, böylece Helen bisikletine doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Ward'a yaptıkları ziyaret bilgilendirici olmuştu - Helen'in artık Simmons'a rapor edecek somut bir ilerlemesi vardı - ama bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Başından beri yanlış yöne bakmışlar, önce masum bir koleksiyoncunun, sonra da çoktan ölmüş bir hayaletin peşine düşmüşler, gerçek suçlunun cinayet planını engelsiz bir şekilde gerçekleştirmesine izin vermişlerdi. Daha sıkı, daha hızlı, daha *akıllıca* çalışsaydı kaç hayat kurtarılabilirdi? Şimdiden üç cenaze töreniyle karşı karşıyaydılar ve Helen en iyi çabalarına rağmen en kötüsünün henüz gelmemiş olmasından korkuyordu.

Kendisine ve ekibe karşı sert davrandığını biliyordu. Kimsenin Rachel'ın cehennemden kurtulduğuna dair bir *fikri* yoktu. Yine de başka yüzler, başka şüpheliler dikkatlerini dağıtmasaydı, Maxine Pryce'ı kurtarmak için gerçeğe zamanında ulaşabilirlerdi. Koleksiyoncunun King'le ilgili malzeme hazinesini yaklaşık kırk sekiz saat önce ortaya çıkarmışlardı - Joseph ve Helen birlikte daha yakın çalışıyor olsalardı, kişisel sorunları profesyonel çalışmalarını engellemeseydi.

King'in reçetesini gibi hayati bir kanıtı daha erken işleme koyabilirler miydi? Helen bir kez daha çizgiyi açtığı, kendi bencil ihtiyaçlarının dikkatini da ıtmasına izin verdiği için kendini azarladı. İlişkilerin her zaman kalp kırıklığı ve başarısızlıkla sonuçlandığını şimdiye kadar fark etmemiş miydi? Bu kez yaptığı hata bir hayata mal olabilirdi.

Tam o sırada telefonu biyledi. A a ı baktığında Joseph'ten bir mesaj olduğunu gördü. Kısa ama pek de tatlı olmayan bir mesajdı.

Bitti artık. Güven minimumdur.

Eğer bu kadar kızgın olmasaydı onun yana ına gülerdi. Şu anda karşısında olsaydı, kendini be enmi  kibrine öfkelenerek kafasını koparırdı. Hatalı olan oydu, yalan söyleyen oydu ama yine de mağdur taraf gibi davranıyordu. Durumu nasıl yanlış de erlendirmişti, onu nasıl bu kadar kötü , onu açıyordu - akraba ruhlar olabileceklerini d   nm  t , ama aslında o bir saman adamdı.

Her şeye son noktayı koyması, tüm bu üzücü olayı sona erdirmesi gerekirdi ama tabii ki egosu buna izin vermezdi. Ne demek açıkça ifade etmişti. Yusuf gibi adamlar için son anda bile olsa kontrolün onda olması önemliydi. Hik yenin ne zaman ve nasıl bitece ine o karar verecekti.

Bölüm 110

Eylemleriniz için her zaman ödenecek bir bedel vardır.

Emilia bunu çocukken öğrenmişti ve zor yoldan öğrenmişti; uyuşturucu kaçakçılığı yapmayı reddettiği babasının suç ortakları tarafından asit saldırısına uğramıştı. Yaptıklarından asla pişman olmamıştı, saldırganların tutuklanması ailesini onların esaretinden kurtarmıştı ama direnişinin zihinsel ve fiziksel bir bedeli vardı. Körpe yaşında, unutmadığı değerli bir dersti bu.

Ancak diğerleri öğrenmekte daha yavaş davranmış, haklarının, toplumdaki konumlarının, katıksız şanslarının onları bir şekilde bu hesaplaşmadan muaf tuttuğuna inanmışlardı. Zaman zaman teraziye yeniden dengelemek Emilia'nın işiydi ve bunu DS Hudson ile yapmaktan keyif alıyordu. Kötü bir polis memuru değildi, özellikle beceriksiz ya da yozlaşmış da değildi ama kibirli, agresif ve küçümseyiciydi. Başka bir deyişle, klasik bir erkekti. İlk başta Emilia'nın tekliflerine direnmiş, adil bir bedel ödemediği için istediğini elde etmeye çalışmıştı ama kısa süre sonra hatasını anlamıştı. Belki Grace ve Brooks'a karşı böyle davranabilirdi ama ona karşı değil. Biriyle bir pazarlık yaptığında, onun bu pazarlığa sadık kalmasını beklerdi.

Elbette yeterince şey yaptığını öne sürerek yakınmıştı ve yararlı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama bu soruşturma devam ederken onun hizmeti henüz sona ermemişti ve şimdi onu tekrar gerekecekti. Maxine Pryce'ın kökünü kazıma çabaları sonuç vermişti ama beklediği şekilde değil. Davada sansasyonel bir gelişme daha yaşanmış ve Emilia hem kilit bir tanık hem de baş muhabir olarak yeniden ilgi odağı haline gelmişti ama ona işin iç yüzünü, olayla en yakından ilgili kişilerin kişisel ifadelerini vermemişti. Emilia'nın gerçekten arzuladığı şey buydu - ne yaşadıklarına dair bir his

Ölümün sizi takip ettiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Maxine Pryce ölmüştü, tıpkı ondan önce Justin Lanning ve Callum Harvey gibi. Geriye Emilia'ya ihtiyacı verebilecek, onun için resmi tamamlayabilecek tek bir kişi kalmıştı. Belli nedenlerden ötürü Ward'ın şu anki konumu sıkı korunan bir sırdı, dolayısıyla Hudson'ın yardımına ihtiyacı vardı. Hudson elbette reddedecekti. Emilia'nın hayatını tehlikeye atacağını, soruşturmayı tehlikeye atacağını iddia edecekti ... ama sonunda, alternatifin ifşa olması ve rezil olması olduğunu anladığında top oynayacaktı.

gereken buydu, *olabilecek* tek yol buydu. Beş gün önce, dünya Lanning ve arkadaşlarını sadece hayatta kalanlar olarak biliyordu; trajedi ve kalp acısını cesurca yeni bir hayata, yeni bir geleceğe iten dört genç insan. Şimdi üçü ölmüştü, vahşice ve etkili bir şekilde infaz edilmişlerdi. Katil hâlâ hayattaydı ve artık uğruna oynanacak tek bir ödül kalmıştı; ona arzuladığı tatmini, Emilia'ya da ihtiyacı olan kepçeyi verebilecek tek bir kişi. Artık tüm yollar Fran Ward'a çıkıyordu.

Joseph Hudson da Emilia'nın onu bulmasına yardım edecekti.

Bölüm 111

Ne demek gitti?

Sözcükler patladı, salyalar havaya saçıldı.

'Ben de aynen öyle dedim: siz onunla konuştuktan sonra birkaç saat etrafta takıldı ve sonra hepsi bu kadar... pooofff!

Lisa McGee iki elini havaya kaldırarak bir duman pufunu işaret etti. Moon Lounge'un müdür yardımcısı polisin tekrar kulübüne gelmesinden memnun değildi ve Joseph'e bunu belli etmeye niyetli görünüyordu.

"İşte böyle oluyor," diye devam etti. 'Onun gibi düzgün işçiler buluyorum-'

"Kaçak işçiler," diye düzeltti Joseph.

"Çalışmaktan, uzun saatler çalışmaktan, paralarını kazanmaktan mutlu olan iyi işçiler, sonra sizinkiler ona bir sürü garip soru soruyorlar. Ve tahmin et ne oldu, daha sonra onu toz için görmüyoruz. Maaşını bile almadan çekip gitti-'

"O zaman sen de varsın, değil mi? Joseph onun ses tonundan olduğu kadar aktardığı haberden de rahatsız olmuş bir şekilde karşılık verdi.

"Çok zor! Kısa sürede onun gibi çalışbirini nereden bulacağım-'

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Joseph araya girdi. "Bir adres, telefon numarası ya da nerede kaldığına dair fikriniz var mı?

Ama McGee çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Elden nakitti. Geldi ve parasını aldı. İşler böyle yürüyordu.

"Peki ama nasıl oldu da burada çalışmaya başladı?

"Bir arkadaşı, Arnavut bir kız, Ajola, onu tavsiye etti. Ve siz sormadan söyleyeyim, o da artık burada çalışmıyor. Bu yüzden size yardım etmek isterdim... ama elim kolum bağlı.

Ellerini birleştirerek bir kez daha ona işaret etti. Yusuf'un aklından kelepçe takmak geçiyordu.

karakola götürmek ve onu engellemekle suçlamak istiyordu ama bunun pek bir anlamı yoktu. Kadın açıkça doğruyu söylüyordu. Ona teşekkür ederek yoluna devam etti ve şansına lanet okudu. Buraya bu gizemin temeline inmeyi, Tatiana'nın polise *neden* yalan söylediğini anlamaya çalışmayı umarak gelmişti ama eli boş dönüyordu. Şimdi onu bulma şansı ne kadardı? Muhtemelen kara ekonomide başka bir yerde yeniden ortaya çıkacaktı, yani izini bulmak haftalar alacaktı, tabii bunu başarabilirlerse. Bugünlerde Southampton'da işlerin nasıl yürüdüğü düşünülürken, bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu.

Belki de neden kaçtığını asla öğrenemeyeceklerdi. Kaçak olduğu için mi ortadan kaybolmuştu, polisin sözünden dönüp onu göçmenlik bürosuna ihbar etmesinden mi korkuyordu? Yoksa birileri tarafından mı korkutulmuştu? Her şeyin bir oyun olması, bu savunmasız tanığın üzerinde nüfuzu olan biri tarafından polise yalan söylemesi için baskı altına alınmış olması mümkün müydü? Yoksa gördükleri konusunda yanıltılmış mıydı? Gazetelerde King hakkında yazılanları okumuş, televizyonda görmüş ve bir şekilde onu gördüğüne kendini inandırmış olması mümkün müydü?

Joseph kapıdan güneş ışığına doğru fırladı. Öfkesi büyüyor, hayal kırıklığı artıyordu ve karanlık bir ruh hali içinde bisikletine doğru yürürken ekibe bu haberi nasıl vereceğini düşünüyordu. Helen'le olan kişisel ilişkisindeki kırılmaya rağmen, ona ve ekibe hâlâ etkili bir memur, değerli bir varlık olduğunu göstermeye kararlıydı. Ancak hayat onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ederken bunu nasıl yapabilirdi? Onların saygısına layık olduğunu onlara nasıl gösterebilirdi?

Artık bisikletine ulaşmıştı ama tam bisiklete binmek üzereyken telefonu çalmaya başladı. Hızla ceketinden çıkardı - bir gelişme mi olmuştu? - Ama arayanın kimliğini görünce yüzü düştü. Emilia Garanita. İçinde öfke alevlendi;

Ŗu anda ihtiyaı olan son Ŗey onun zincirini ekiŖtirmesiydi. Telefonunu parçalamak, *onu* parçalamak ve Ŗu anda bile kolunu kaldırmıŖ, iPhone'unu yere fırlatmaya hazır olduğunu fark etti. Ama son anda kendini tuttu, sağduyusu öfkesini dizginlemeyi baŖardı.

Aramayı reddederek telefonu cebine geri koydu. Helen'la, Emilia'yla, ekiple araları ama kontrolü kaybetmek Ŗu anda ona yardımcı olmayacaktı. İnisiatifi tekrar kendi lehine çevirmek için büyük, etkileyici bir Ŗeye ihtiyaı vardı ve huysuzluk bunu baŖarmasına yardımcı olmayacaktı. Hayır, akıllı, kurnaz ve baŖarılı olması gerekiyordu. Artık oyunun sonu gelmiŖti ve bir Ŗekilde yenilginin pençesinden zaferi kapmak için ölümüne oyuna dahil olması gerekiyordu.

Yine de kontağı çevirirken ellerinin titrediğini görebiliyordu. Öfkesini kontrol etmesi, becerikli ve etkili olması gerekiyordu ama bu kolay olmayacaktı. Adrenalin pompalanıyor, duyguları ayaklanıyor, kin duygusu artıyordu. Ve kendine yalan alıŖsa da, Ŗu anda tehlikeli bir Ŗekilde sınıra yakın olduğunu inkâr edemezdi.

Bölüm 112

"Southampton, Portsmouth ya da Hampshire'ın herhangi bir yerindeki seçmen kayıtlarında "Rachel Wood" diye biri yok.

Helen, DC Reid'in iddiasına şaşırılmamıştı. Eğer baş şüphelileri yıllar önce ortadan kaybolmaya karar vermiş, iyi niyetli, oy veren bir vatandaş olarak kendini kanıtlamışsa bu garip olurdu.

"Peki ya banka hesapları, kredi kartları...?"

"Ülke çapında bu isimde çok sayıda hesap var," diye Reid. 'Ama yerel olarak hiçbir şey yok. Ve son sekiz hafta içinde Southampton'da bu ismi taşıyan hiçbir banka ya da kredi kartı kullanılmamıştır. Daha da geriye gidebiliriz...'

Ama Helen çoktan başını sallamaya başlamıştı.

'Muhtemelen yıllardır yeni bir isimle, muhtemelen birkaç farklı isimle faaliyet gösteriyor. Ayrıca, böyle basit bir hata yapmayacaktır. Bu cinayetler ciddi bir planlama gerektiriyor; görünmemek, tek bir adli iz bırakmamak için elinden geleni yaptı, hiçbir geleneksel yolla yakalanmayacaktır.

Bir araya toplanmış memurların üzerine bir sessizlik çöktü. Helen ve Charlie tekrar olay odasında idi, Joseph Hudson ve bir grup DC vardı. Fran Ward'ın güvenliğini sağladıktan sonra, şimdi öncelik Wood'u içeri almaktı.

"Peki ya e-fit? Charlie sordu. "Bakalım onu tanıyan var mı?"

Helen cinayet panosuna baktı. Rachel Wood'un on yedi yaşında, kaçırılmadan hemen önce çekilmiş bir fotoğrafı yeni eklenmişti. Helen fotoğrafı dikkatle inceledi - uzun, parlak saçları, dar, köşeli yüz hatlarıyla çelişkili görünen parlak kirpikleri ve dar mavi gözlerindeki şüphe.

'Yüz hatlarına, yüz şekline odaklanarak bir şeyler bir araya getirmeye değer olabilir. 'Bir araya getirmeye

Saç, makyaj ve göz rengini değiştirmek kolaydır. Ancak bu bile bizi bir yere kadar götürür - şu anda hangi tarzı tercih ettiğini, hangi kıyafetleri giydiğini, faaliyet alanının neresi olduğunu bilmiyoruz ...'

Reid, 'Northam'a geri dönebiliriz,' diye teklif etti.

"Oradan çoktan gitmiştir.

Helen umursamaz görünmek istememişti ama bu ele avuca sığmaz katili bir türlü yakalayamamaları onu endişelendiriyordu. Neredeydi? Ne planlıyordu? Daireler çizip durdukları hissine kapılmıştı.

"Peki ya daha da geriye gidersek? Charlie, Helen'i kendine getirerek, "Daha da geriye gitsek?" dedi.

"Anlamı?

"Okuldayken Rachel ve annesi Townhill Park'ta bir dairede yaşıyorlardı. Okuldan sonra, annesi evde yokken gittiği, kendini güvende hissettiği yerler olmalı. Tanıdık bir yer, nasıl uyum sağlayacağını bildiği bir yer. Bir park, bir alışveriş merkezi, mağazalar, bir kafe olabilir. Şu anda nasıl görüldüğüne dair bir imajımız olsaydı, etrafta onu gören birileri olup olmadığını sormak faydalı olabilirdi.

Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi. Charlie haklıydı - katiller kendilerine tanıdık gelen yerlere yönelme eğilimindeydiler. Townhill Park Southampton'ın gözde bir bölgesi değildi, bu yüzden orada yaşayan ve çalışan insanlar dışında pek fazla ziyaretçiniz olmazdı. Saklanmak için iyi bir yer olabilir.

'Tamam, bir avuç memur görevlendirin. Yerel sakinlerle konuşalım ama aynı zamanda terk edilmiş mülklere, gecekondulara ve benzerlerine de dikkat edelim. Dışarıda sığınabileceği pek çok boş ticari mülk var.

"Yine de tuhaf, değil mi? Osbourne gözlemledi. 'Townhill Park'tan geliyor, Bitterne'de okula gitmiş ama tüm bunlar olurken Northam'da yaşıyor.

Helen onun yapıcı olmaya çalıştığını, Charlie'nin önerisini baltalamaya çalışmadığını biliyordu ama haklı olduğu bir nokta vardı.

"Northam King'in faaliyet alanıydı, oradaki barlara ve kulüplere King giderdi, o değil.

'Bunu olarak bilmiyoruz, oraya gitmiş olabilir. ...' Charlie karşı çıktı.

"Ama annesi yüzünden pek içki içmezdi. Ayrıca Lanning, Harvey ve mürettebatın geri kalanı içki içmek için Portswood'a, Jolly Sailor barına giderlerdi. Northam'a gittiklerini gösteren bir şey görmedim.

"Belki de bizi kasten yanıltmaya çalışıyordu," diye cevap verdi Helen. 'Lanning ve Pryce ile bağlantı kurmak için kullanılan telefonlar ilk olarak Northam'da sinyal verdi, üssü de sonunda orada bulundu, belki de tüm bunların arkasında King'in olduğunu düşünmemizi istedi.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Osbourne. 'Ama bu Tatiana'ya yalan söyletenin o olduğunu gösterir, değil mi?

Bu kesinlikle bir olasılıktı, ancak görünüşte saçma bir öneri gibi görünüyordu. Genç Arnavut neden hiç tanımadığı biri için böylesine büyük bir yalan söylesin ki? Rachel ona rüşvet vermiş olabilir miydi? Onun tarafından tehdit mi edilmişti?

"Kesin olarak bilmek imkânsız," dedi Helen hızlıca, konuyu saptırmamaya kararlıydı. 'Şimdilik Townhill Park'a ve Rachel'in son birkaç gün içinde gittiğini bildiğimiz tüm yerlere memur göndermeliyiz. Lordswood, Shirley, Wickham. Önceden yalnız bir erkek arıyorduk. Şimdi bilinen bir kadını arıyor olmamız işleri tamamen değiştiriyor. Orijinal fotoğraflarının kopyalarını ve şu anda nasıl görüldüğüne dair bir e-fit hazırlayalım ve sokaklara çıkalım, olası tanıklarla konuşalım, CCTV kayıtlarını inceleyelim, onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapalım.

Ekip, Helen'in emirlerini getirmek için enerjik ve hazır bir şekilde ayağa kalktı, ancak bunu yaptıkları sırada DC Bentham onları durdurdu. Vermek istediği acil bir şey olduğu açıktı,

Yani Helentutulan yukarı onu el, durdurmak
ve takım içinde onların izleri.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama az önce iletişim
ekibinden bir telefon aldım...

Helen dikkatle dinliyordu, aniden gerilmişti, umutluydu.

"Maxine Pryce'ı aramak kullanılan telefon... az önce tekrar
aktif hale geldi.

Bölüm 113

"Nerede o?"

Helen ve Charlie şimdi iletişim odasındaydı ve yanlarında DC Benthams vardı. Gününün çoğunu telefon sinyallerini takip ederek geçiren Rose Richardson önlerinde oturmuş, ekranını Southampton'ın dijital bir haritası dolduruyordu.

Rose ekranın altındaki kırmızı noktayı işaret ederek, "Şu anda Bitterne'de," diye cevap verdi.

Telefon ne zaman açıldı?

'Yaklaşık on dakika önce. Aşağıda birkaç direk var, bu yüzden sinyal oldukça güçlü.

"Sabit mi yoksa hareket halinde mi? Helen umutsuzca birincisi olmasını umarak sordu.

"Sabit.

Helen Benthams'a dönerek, "Tamam," dedi. 'Bölgedeki üniformalı memurları alarma geçirin. Daha kesin bir konum belirlediğimizde, onları ona yönlendireceğiz.

Benthams'ın ikinci kez söylemesine gerek kalmadı, aceleyle kapıya gitti ve çekerek açtı. Bunu yaparken Joseph Hudson kapı aralığında belirdi ve boşluğu doldurdu. Benthams içgüdüsel olarak kenara çekilip amirinin içeri girmesine izin verdikten sonra yoluna devam etti.

"Osbourne, Wood'un yeri hakkında bir ipucu bulduğunu söyledi.

Sanki son birkaç gündür aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi açıkça, profesyonelce söylenmişti. Helen, bu kritik anda hiçbir şeyin dikkatlerini dağıtmasına izin vermeyerek aynı şekilde karşılık vermeye kararlıydı.

"Telefon sinyali geri .

"Nerede?"

Helen Richardson'a dönmeden önce, "Bitterne," diye cevap verdi. "Daha kesin bir yer öğrenebilir miyiz?"

"Kesin konuşmak zor. Sinyal bu üç direk arasında üçgenleme yapıyor, yani bu yarıçap içinde herhangi bir yerde olabilir.

Parmağıyla ekran üzerinde hayali bir daire çizdi.

"Bu alan ne kadar büyük? Charlie sordu.

"Yaklaşık yarım mil kadar.

Helen Charlie'ye bir bakış attı. Umduğundan daha büyük bir alandı ama başka ne seçenekleri vardı ki?

Richardson, "Bekleyin," diye devam etti. "Hareket halinde.

"Kahretsin.

Helen durduramadan kelime kaçtı. Wood'un yerel üniformalı polislerden kaçma ihtimali vardı... tabii bir şekilde yolunu kesemezlerse.

"Hangi yöne gidiyor?" "Kuzeye.

Tüm gözler ekrandaydı ve ekranda sarsıntılı şekilde hareket eden noktanın ilerleyişini takip ediyordu.

"Oldukça hızlı hareket ediyor, değil mi? Helen ilgiyle gözlemledi.

"Bir tür aracın içinde olmalı. "Şimdi nerede?

Bitterne Hill'e doğru ilerliyor. Gidiş yönüne bakarak, muhtemelen Woodmill Lane'de olduğunu söyleyebilirim...'

Helen Charlie'ye bir kez daha baktı ama o çoktan Bentham'ı aramak için telefonu eline almıştı.

", yine durdu.

Helen daha da yaklaştı ve artık hareketsiz olan noktaya dikkatle baktı. Ama sadece kısa bir süreliğine, küçük kırmızı daire bir kez daha kuzeye doğru yönelmeye başladı.

"Neden orada durdu? Yusuf sordu. "Orada trafik ışığı ya da geçit yok.

"Trafik ?

Richardson başka bir monitöre dönerek, "Şu anda temiz olmalı," dedi.

Birkaç saniye çılgınca yazdıktan sonra Woodmill Lane'den gelen canlı trafiğin gerçekten de serbestçe aktığını gösterdi.

'Evet, iyi ilerleme kaydediyor, kuzeye doğru gidiyor..'

"Eastleigh'e doğru.

Joseph'ten bir müdahale daha geldi ve bu herkesin dikkatini çekti. Fran Ward'ın tutulduğu güvenli ev Eastleigh'deydi.

"Atlarınızı tutun, yine durdu.

"Ne be? Joseph mırıldandı. "Yollar temiz.

Helen şaşkın bir şekilde ekrana baktı. Sonra: "O bir otobüste.

Şimdi onlara katılmış olan Joseph ve Charlie'ye döndü.

'Bu dur-kalk hareketinin başka bir nedeni yok ve şuraya bakın...'

Helen ekranı işaret ediyordu. Otobüs durağından uzaklaşan 12 bir Bluestar otobüsü açıkça görülüyordu.

Richardson, 'Yine harekete geçti,' diye doğruladı. "Bu kadar o zaman. Joseph Helen'e döndü.

"Üniformaya haber vereyim mi? Charlie sordu. 'Onlara oraya gitmelerini söyle-'

"Kendimiz yapsak daha iyi olur," diye araya girdi Joseph. 'Hiçbir şeyi şansa bırakamayız, şimdi olmaz. Oraya bir ekip götürüp otobüsü durdurmaktan mutluluk duyarım-'

"Trafığe haber vermeli, onlarla koordinasyon sağlamalıyız," diye ısrar etti Charlie, üzerine konuşulmasına sinirlenerek.

"Bunun için zaman yok," diye karşı çıktı Joseph. 'Ayrıca, bir şeyle başa çıkamazlar. Eğer yollara barikat kurmak istiyorlarsa, tamam. Ama Wood'la kendi başlarına yüzleşemezler, neyle uğraştıklarına dair hiçbir fikirleri yok.

Helen, 'DS Hudson haklı,' diye cevap verdi. 'Hemen oraya gitmeliyiz ama taktiksel bir birimle birlikte. Eğer hayati tehlike varsa Wood'u etkisiz hale getireceğiz. Anlaşıldı mı?'

"Kesinlikle," diye yanıtladı Joseph, bu olasılık karşısında son derece neşeli görünüyordu. "Ve benim liderlik etmemden memnun musunuz?

Şimdi, nihayet, ona baktı. Yüz ifadesi nötrdü ama gözlerinde Helen'in fark edemediği bir şey -bir meydan okuma- vardı. Charlie ona bakıyordu.

Onu yere sermesini bekliyordu ve bunu yapmak için can atıyordu.

'Evet, sen yönet. Onu görür görmez bana haber verin.'

Joseph cevap verme zahmetine girmede, işe koyulma hevesiyle odadan aceleyle çıktı. Helen de oyalanmadı, Richardson'a yardımı için teşekkür etti ve Joseph'i kapıya takip etti. Charlie'nin şokunu hissedebiliyordu ve eski arkadaşının onu sorgulamak istediğini anlayabiliyordu ama otopsi için hazır değildi. Henüz hazır değildi.

Bölüm 114

Pencereden dışarı baktı ama sadece karanlığı gördü.

Gece artık Southampton'ın üzerine çöküyor, evleri, simge yapıları, Fran'in bildiği ve sevdiği yerleri yutuyordu. Memleketi yabancı ve yabancıymış gibi görünüyordu, sanki bir şekilde onu sürüklüyordu. Fran tek başına olmaya alışkındı ama kendini hiç bu geceki kadar yalnız hissetmemişti.

Alt kattaki memurlarla nazik bir konuşma yapmamaya karar vermiş, başka bir güçlendirilmiş kapıdan ikinci kattaki konaklama yerine çekilmişti. Şimdi bu kararın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyordu. Sıkışıp kalmıştı... bu küçük, havasız yatak odasında sıkışıp kalmıştı. Duvarlar üzerine kapanıyor gibiydi ve telefonunu ya da interneti kullanması yasak olduğu için tek dikkat dağıtıcı şey tül perdelerden aşağıdaki şehre bakmaktı. Ancak şehir manzarası da artık onun için kayıptı, gölgeler içinde gizlenmişti, yani klostrofobisi, pişmanlığı ve korkusuyla tamamen yalnızdı.

Her geçen dakika endişesi bir kademe daha artıyordu. Baş ağrıyor, nefes almakta zorlanıyor ve yavaş yavaş aklını yitirdiğine ikna oluyordu. Belki de yapılacak en mantıklı şey memurları çağırmak ve birkaç dakikalığına bu küçük hapisneden çıkmak, havadan sudan, futboldan, herhangi bir şeyden konuşmak olurdu. Yine de içgüdüsel olarak bunu yapmayacağını biliyordu. Bu havasız odanın dışında kendini güvende hissetmeyecekti ve ayrıca ne hakkında konuşacaklardı ki? Rachel serbestken konuşacak ne vardı ki? Yakalanana, tüm bu iğrenç kâbus sona erene kadar hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onlarla - Justin, Callum, Maxine - tanıştığı güne nasıl da hayıflanmıştı. Aslında Fran hiçbir zaman gerçek anlamda grubun bir parçası olmamıştı. Rachel'dan daha popülerdi - bu zor değildi - ama asla havalı çocuklardan biri olmadı, asla komik ya da sportif ya da güzel olmadı. O sadece Fran - güvenilir, di,

Sorumluluk sahibi, yetenekli Fran, etrafta olması faydalı bir insandı. Maxine'in DoE grubuna katılma davetini kabul etmiş, daha sonra Rachel'ı da memnuniyetle karşılamış, her zaman nazik olmayan bir okul yılında bir şeyler bulduğu için mutlu olmuştu. Maxine'in gruplarının yapısından memnun olmadığını biliyordu, onun düşmanlığını, paranoyasını hissedebiliyordu ama iki günü zarar görmeden atlatabileceklerinden emindi. Ne kadar da yanılmıştı.

O olaydan, o korkunç günlerden beri zamanının çoğunu Maxine'den nefret ederek, onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü, ne yaptıklarını, ihanetlerinin ne kadar iğrenç olduğunu tüm dünyaya anlatmayı hayal ederek geçirmişti. Uyanırken gördüğü bu rüyalar onu geçici olarak rahatlatmış, ama daha fazlasını getirmemişti ve kısa süre sonra tekrar acımasız gerçekliğe dönmüş, bir kez daha suçluluk duygusuyla sakatlanmıştı. Kaçmak için döndüğü o anı defalarca tekrarlamış, Rachel'ın yanında kaldığı, hatta onu kurtardığı farklı senaryolar hayal etmişti. Ama King'in üzerine çullanıp onu *öldürdüğü* düşüncesi onu her seferinde yarı yolda bırakıyor, düşüncelerini yalanlıyordu. O bir korkaktı, sade ve basit. Arkadaşına yardım etmesi gerekirken kendini ön plana çıkaran biriydi. Şimdi aynı duruma düşse yine aynı şeyi yapmayacağını kim söyleyebilirdi?

Evet, hepsi Rachel'a ihanet etmiş, kendilerini kurtarmak için onu feda etmişlerdi ve şimdi hepsi bedelini ödüyordu. Okul arkadaşının şu anda dışarıda bir yerlerde olduğunu, onu izlediğini, beklediğini ve saldıracağı anı seçtiğini düşünmek dehşet vericiydi. Rachel'ın intikamı müstehcen, mide bulandırıcı ve acımasızdı ama Fran bunun yersiz olduğunu söyleyebilir miydi? King'e terk edilmiş olsaydı ne hissederdirdi? Başkaları bu deneyimi takas ederken o gölgelerde yaşamaya zorlansaydı? Yalanlar söylemek, hikayeler uydurmak, televizyona çıkmak, kameralara caka satmak ve poz vermek. Maxine onların acılarını kâr amacıyla kusarken, Rachel'ın kaybindan duyduğu üzüntü hakkında yalan söylerken, Rachel'ın acısı nasıl da büyümüş ?

eski 'arkadaşının' cesedi. Öfkeyi anlıyordu, acıyı anlıyordu ama yine de kanı donmuş, içinden korku okları fırlamıştı. Rachel'a ihanet etmişlerdi ve o hariç hepsi artık ölmüştü. Rachel polisten kaçmaya ve istediği gibi saldırmaya devam ederken, bu hikâyenin nasıl bir alternatif sonu olabilirdi ki? Birdenbire gücü, ulaştığı yer kaçınılmaz göründü. Belki de her şeyden sonra bu sadece bir zaman meselesiydi.

Eşiği kavrayan Fran geceye doğru baktı. Manzarada huzur bulmayı ummuştu ama bu gece sadece ıssızlık ve tehlike görüyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu, gidecek hiçbir yer yoktu, kendisine verilen cezadan dikkatini dağıtacak hiçbir yol yoktu. Bu yüzden hareketsizce durdu, mürekkep gibi karanlığa baktı ve bir daha şafak görüp göremeyeceğini merak etti.

Bölüm 115

Araba karanlık sokakta mırıldanarak ilerliyor, avına ayak uyduruyordu. Sürücü Joseph Hudson, yanında DC Bentham, arkada DC Reid Malik oturuyordu. Başlangıçta sohbet canlı ve boldu, ancak dörtlü şimdi sessizdi, ellerindeki göreve odaklanmışlardı.

"Taktik birimin tahmini varış süresini kontrol edin.

Bentham kendisinden isteneni yaptı ve onlara doğru yola çıkan silahlı müdahale birimine telsizle haber verdi.

"Üç dakika, en dört.

Joseph başını salladı, gözlerini öndeki otobüse sabitledi. Otobüs oldukça doluydu, Eastleigh'deki son durağına daha çok vardı ve kişileri seçmek zordu ama Wood'un cesetlerin arasına gizlenmiş bir şekilde otobüste olduğundan emindi. Onu nasıl ele geçireceği ise başka bir konuydu. Otobüsü Eastleigh'den önce durdurmaları gerekecekti ama ne zaman? Otobüs ne zaman seyrelemeye başlayacak ve hedef sayısı azalacaktı? Ona rastlasalar bile, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra onu tanıyabilecekler miydi? Ve eğer tanırlarsa, onu sessizce gelmeye ikna edebilirler miydi? Yoksa ölümüne bir dövüş mü olacaktı?

Yusuf'un bu ihtimalden korkması, belki de heyecanlanması gerekirdi. Ama ikisi de değildi. Tüm bu deneyim garip bir şekilde doğal, hatta kaçınılmaz geliyordu, sanki her şey bu ana doğru geliyordu. Yaşadığı onca şeyden, onca yanlış dönüşten ve aksilikten sonra, bu onun parlama zamanıydı, bu sıkıntılı davayı sonuca ulaştırma fırsatıydı.

"Bir dakika uzaklıkta.

Joseph cevap vermeden önce başını salladı.

"Tamam çocuklar, hazırlanın. Otobüsün bir, belki iki durak daha gitmesine izin vereceğiz ve sonra, koşullar elverirse, sert bir duruş gerçekleştireceğiz. Önce ateşli silahlar, sonra biz gireceğiz. Rachel'ın kim olduğunu ve ne yaptığını daha iyi anladık.

Bu yüzden o otobüse binmemiz gerekiyor ama hepinizin çok dikkatli olmasını istiyorum. Hiçbirinizin yaralanmasını istemiyorum.

Dikiz aynasından Malik'i seçmekten kendini alamadı. Göreve devam etmesi uygun görülmüştü ve bu davayı sonlandırırken burada, arabada bir kez daha onunla birlikte olması garip bir şekilde uygundu. Belki de Wood'u kelepçeledikten sonra daha az dedikodu yapacak, daha az şikâyet edecekti.

"İşte başlıyoruz..

Yan aynasına bakan Joseph, karartılmış bir Audi Estate'in onu solladığını, öndeki otobüsü kolayca geçip şeridine geri döndüğünü gördü. İşte o an gelmişti. Otobüs artık sıkıştırılmıştı, taktik destek yerindeydi, ekip hazırды. Rachel Wood'u gözaltına almalarına dakikalar kalmıştı.

Tek yapması gereken o kelimeyi söylemekti.

Bölüm 116

Kapıyı arkasından kapatarak kendini dünyadan soyutladı. Yakında Charlie'yle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu, hatta belki Joseph'le arasında geçenlerin bir kısmını ona anlatacaktı ama şimdi yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Joseph, ekip ve neredeyse tüm istasyon Bitterne'de yaşanan dramdan büyük bir enerji almıştı. Günler süren sonuçsuz araştırmalardan sonra nihayet bu yakalanması zor katille yüz yüze gelecekleri anlaşılmıştı. Helen bir dereceye kadar onların heyecanını paylaşıyor, bu zor vakanın yakında sona ereceğini ümit ediyordu ama bir yanı da sıkıntılıydı, olay odasındaki adrenalize atmosferin tadını çıkaramıyordu.

Charlie, Joseph'in liderliği ele almasına izin verdiği için onu azarlayabilirdi ama Helen'in cömert ruhu tamamen stratejiden yoksun değildi. Diğerleri gibi o da Wood'u getirirse çok mutlu olacaktı ama içgüdüleri ona erken bir çözüm konusunda temkinli olmasını söylüyordu. Bunu Joseph'e ya da muhtemelen ekibe söyleyemezdi ama her şey çok kolay görünüyordu. Wood kurbanlarını hedef alırken çok dikkatli davranıyordu. Her seferinde farklı bir telefon kullanıyor, telefonu ortadan kaldırmadan önce talihsiz alıcıyı aramak için sadece bir kez kullanıyordu. Wood her adımda izlerini gizlemek için büyük çaba sarf etmişti - telefonlarla, erkek sesi takınarak, Northam'da üslenerek, hatta belki de savunmasız bir tanığı kendisi için yalan söylemeye zorlayarak. Polisi yanlış yönlendirmekte usta olduğunu kanıtlamış, gözlerini istediği yere yönlendirmekten mutluluk duymuştu. Şimdi de aynı şeyi yapıyor olması mümkün, hatta muhtemel değil miydi? Evet, sinyal doğru yöne, Eastleigh'e doğru gidiyordu ama telefonu neden açındı ki? Şimdiye kadar telefonda hiçbir hareket olmamıştı, Ward'la bağlantı kurmaya çalışmamıştı, o halde o kullanmıyorken neden o açarak riske girsin o sürece

Kasıtlı olarak onları çıkamaz sokağına mı sokmak istedi? Dikkatlerini gerçek hedefinden uzaklaştırmak için mi?

Panjurları kapalı ofisinde volta atan Helen'in aklı bir kez daha Osbourne'un önceki sözlerine gitti. Wood usta bir manipölatördü, King'i iyi tanıyan, halkın bu korkunç hayalete olan ilgisini bilen ve bu bilgiyi kendi amaçları doğrultusunda kullanabilen, dünyayı ölü bir adamın yeniden dirildiğine inandırabilen biriydi. Ayrıntılara gösterdiği özen ve Northam'ın avı hakkındaki bilgisi sayesinde King'in eski uğrak yerine kamp kurmayı bile başarmıştı, sonuçta inini keşfettiklerinde bile hala karanlıkta kalmışlar, çoktan ölmüş bir adam için anlamsız bir insan avı sürdürmüşlerdi.

zaman onlardan nasıl kaçabildiğine inanmak güçtü, tabii eğer gerçekten şeytani bir şansa sahip değilse, ama o zaman da bu davayla ilgili açıklanamayan pek çok şey vardı. Tatiana polise yalan söylemesi için nasıl baskı altına alınmıştı? Callum Harvey neden saldırganı evinde ağırlamış gibi görünüyordu? Wood nasıl bu kadar bilgiliydi ve soruşturmada her zaman bir adım önde görünüyordu? Helen'in aklı ilk şüpheliye, Daniel King hakkında her şeyi bilen, şok tabancası kullanan çelimsiz koleksiyoncuya gitti. İyi bir şüpheli olabilirdi ama Callum'un onu eve almasına imkân yoktu ve Moon Lounge'a adımını bile atmadığı artık çok açıktı. Hayır, Tatiana'yı hedef alan her kimse kulüpte zaman geçirmiş, onu zayıf halka olarak görmüş ve onu oyuna getirmeye ikna edecek araçlara sahip olmalıydı. Kaçak göçmenin şu anda sorgu odasında olmasını, genç kadını itirafa yönlendirmesini, onu kimin zorladığını ortaya çıkarmasını ne kadar isterdi...

Ve şimdi Helen'in aklına bir düşünce geldi, o kadar şok edici ama o kadar ikna edici bir düşünce ki, gerçekten de olduğu yerde durdu. Donup kalan zihni Pazar sabahına, Moon Lounge'un dışındaki görüşmeye geri döndü. Ve şimdi başka bir hatıra araya girdi, Ay Salonu'ndaki küçük bir anormalliğın hatırası.

Kanıt, o sırada farkına vardığı ama hiçbir zaman tam olarak değerlendiremediği bir şeydi.

Aceleyle masasına dönen Helen dosyalarını açtı ve aradığını bulana kadar kâğıt parçalarını yırttı: Harvey'nin cinayetinden sonra komşularından alınan tanık ifadeleri. Onları karıştırdı ve kısa sürede aradığını buldu. İlk ifade Bayan Frances Lang tarafından verilmişti ve sabah 10.08'de gördüklerini kaydetmişti. İkinci ifade ise Bay Dan Crowther tarafından verilmişti ve 10.14'te tanık olduklarını anlatıyordu. İfadeleri benzerdi ancak Helen'e bilmesi gereken her şeyi anlatan çok önemli bir fark vardı.

Kâğıtları dosyaya geri koyan Helen, kapıya doğru koştu. Kapıyı açtığı anda diğer tarafta Charlie'yi görünce şaşırdı. Eski arkadaşı biraz garip, hatta resmi görünüyordu, sanki bir konuşma hazırlamış gibiydi. Ama Helen ona fırsat vermedi.

"Benimle gel.

Bölüm 117

"Herkes olduğu yerde kalsın.

Yusuf otobüse binmişti ve şaşkın yüzlerle dolu bir denizle karşı karşıyaydı. Önünde yaklaşık yirmi kişi oturuyordu - birkaç dakika önce kuzeye, Eastleigh'e doğru yol alan ve tamamen sıradan bir günün tadını çıkaran insanlar. Her şey bir anda değişmişti. Önce silahlı bir müdahale aracı otobüsün önünde aniden durmuş ve onu durmaya zorlamıştı. Ardından, çelik yelek giymiş ve yarı otomatik silahlar taşıyan dört polis memuru araca binmişti. Şimdi bir dedektif önlerinde durmuş, elinde arama izni kartıyla emirler yağdırıyordu. Şaşkın görünüyorlardı ve da ötesi korkmuş görünüyorlardı.

'Benim adım DS Hudson, bu bir polis arama operasyonu. Lütfen ayrılma izniniz verilene kadar yerlerinizde kalın.

Daha şimdiden koridorda ilerliyor, karşısına çıkan yüzlere göz gezdiriyordu. Yaşlı bir beyaz kadın, genç bir Asyalı çocuk, genç bir siyah kadın. Kalbi hızla atıyordu - adrenalin, korku ve beklenti hissediyordu. Devam etti, başka bir yaşlı kadının yüzü kırıksık ve suçlayıcı bir şekilde önünden geçti, ama o devam etti. Olup bitenlerden heyecanlanmış görünen iki genç çocuk, iyice sinirlenmiş görünen hamile bir kadın. Joseph yoluna devam etti ama inancı çoktan sarsılmıştı. Wood'un bu otobüste olduğundan emindi ama ileriye doğru baktığında sadece bir avuç yolcu kaldığını gördü. Hiçbiri Wood'a uzaktan yakından benzemiyordu.

Birini mi kaçırmıştı? Aracın arkasına ulaştığında dönüp koridorda geri yürüdü ve kandırılmadığından emin olmak için ilk izlenimlerini tekrar kontrol etti. Ama . Wood otobüste değildi.

"Ne yapmak istiyorsun?

Bentham onun yanındaydı ve üzgün görünüyordu. Ustası fısıldaşıyor, kızarmalarını engellemeye çalışıyordu, ama Joseph

böyle bir vicdan azabı çekmedi. Yolculara dönerek kükredi:
'Kimliklerin *hemen* gösterilmesini istiyorum. Çantaların
açılmasını, ceplerin açılmasını istiyorum...'

Hepsine öfkeli bir bakış fırlattı.

'... ve kimse iyice aranmadan inemez.

Bölüm 118

Fotoğrafa dikkatle baktılar, önlerindeki görüntüyü dikkatle incelediler. Tanıdık özellikler arıyorlardı, tanımanın sıcak ışıltısını hissetmeyi umuyorlardı ama hiçbir şey bulamadıkları yüzlerinden belliydi.

"Hayır, üzgünüm... Bu kişiyi tanımıyoruz.

Bayan Walker fotoğrafı Helen'e geri verdi. Bunu yaparken kocası elini onun elinin içine soktu ve duyguların yüzeye çıkmasının çok uzak olmadığını hissetti.

"Üzülecek şey yok, çok yardımcı oldunuz," dedi Helen rahatlatıcı bir şekilde.

"Ve siz diyorsunuz ki," diye yanıtladı Bay Walker, bocalayarak, "bu kişi..." gülümseyen kadının fotoğrafını işaret etti, "Polly'nin adını, kimliğini ödünç aldı...

Bu doğru. Bu resim Hampshire Polisi'nde görev yapan WPC Polly Walker'a ait. İki yıl önce teşkilata katılmak için başvurduğunda, açıkça "ödünç aldığı" bilgileri verdi - anne ve babası olarak sizin isimlerinizi yazdı, Polly'nin doğum tarihini kullandı, okul bilgilerine el koydu-'

"Ama ona hiç benzemiyor. Polly'nin kızıl saçları var, Tanrı aşkına. Kimlik kontrolü yapmıyor musunuz?'

'Elbette öyle. İşe alınan her kişi titizlikle incelenir, ancak insanların sistemi aldatması mümkündür. Örneğin birinin pasaportunu ele geçirmeyi başarmışlarsa, kendi resimleriyle değiştirmişlerse ...'

Bay Walker karısına döndü, Helen sessiz iletişimi fark etti.

"Polly'yi en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?

Kocası bir yanıt ararken, Bayan Walker gözlerini yere indirerek soruyu ısıtır gibi oldu.

"Üç yıl önce, muhtemelen biraz daha fazla. Polly bizim tek çocuğumuz ve her şeye rağmen onu çok seviyoruz. Ama hiçbir zaman ona ulaşamadık, onu kontrol edemedik. O

güvenilmez arkadaşlar, tatsız erkek arkadaşlar ve uyuşturucu onu ele geçirdiğinde ...'

"Şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Charlie nazikçe sordu.

" yok.

Sesinin titreyişinden, karısının elini tutuşundan acısı belliydi.

"Ara sıra ondan bahsedildiğini duyuyoruz. Arkadaşlar, tanıdıklar onu görüyor. Bir kez Brighton'da, bir kez Portsmouth'da. Onlar... olaylara olumlu bir bakış açısı getirmeye çalışıyorlar ama biz onun temelde zor şartlarda yaşadığını, kıt kanaat geçindiğini düşünüyoruz...'

"Peki pasaportunun üzerinde olması mümkün mü?" diye sordu Helen.

Karı koca arasında bir başka sessiz alışveriş. "Polly son kez gittiğinde... her şeyi aldı.

bir değeri olabilir. Mücevherler, iPad'ler, dizüstü bilgisayar, hatta televizyon. Pasaportunun da kayıp olduğunu sonradan fark ettik. Biz fark etmeden onu dosya dolabından almış...'

"Ve uyuşturucu alışkanlığını finanse etmek bunu satması onun karakterine uygun olur mu?

"Kesinlikle.

Kesin ve güçlü bir şekilde söylenmişti, ancak yine de ıssızlık parlıyordu. Sevmiş ve kaybetmiş olan bu çift için umutsuzca üzülmemek elde değildi.

'Peki onu en son ne zaman gördünüz? En son ne zaman görüldü?'

Uzun, hamile gibi bir duraksamanın ardından nihayet Bay Walker cevap verdi. Neredeyse bir yıl oldu. Dürüst olmak gerekirse... biz... hiçbir fikrimiz yok.

ölü ya da diri.'

Ve işte oradaydı. Charlie, üzüntü ve kederden iki büklüm olan Polly'nin babasını teselli etmek için harekete geçtiğinde Helen gözlerini bir kez daha fotoğrafa dikti. Downs'ta ortadan kaybolan, King'in ölümünü taklit eden Rachel Wood radarın altında kalmıştı ama belli ki yakınlarda kalmış, güney sahiline musallat olmuştu. Belki de

İlk başlarda sokaklarda, belki pansiyonlarda yaşamış, hatta belki de annesi gibi kendisi de bağımlılık sorunları yaşamıştı. Her neyse, bir şekilde Polly Walker'la temasa geçmişti. Rachel Wood'a pasaportunu sattığında ya da elinden aldığı zavallı kızın ne durumda olduğunu kim bilebilirdi ama Helen ikincisinin bunu umursamadığından şüpheleniyordu. Rachel istediği şeye sahipti. Başka biri olma yeteneğine.

Karşısındaki gülümseyen yüze bakan Helen, aptallığı için kendini azarladı. Şok tabancası bir ipucu olmalıydı, tüm memurlara standart olarak bir tane verilirdi. Callum'un saldırganı kendi isteğiyle içeri alması da öyle. Bu koşullarda, kendisine yardım etmesi için *polis*i çağırdıktan başka kime güvenebilirdi ki? Bir de Tatiana'nın ifadesi vardı, Helen'a yalanlarını anlatırken yanında duran polis memuru Polly Walker. Rachel/Polly'nin genç kadını hapse atmakla, sınır dışı etmekle tehdit ettiği ve daha sonra geri dönüp ortadan kaybolmasını emrettiği artık çok açıktı. Hiç arkadaşı ve gücü olmayan genç kadının, resmi makamlarla yaşadığı bu endişe verici karşılaşmadan korkarak itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Rachel Wood'u koruyan, ölümcül planını uygulamasına, göz önünde saklanırken ekibin katil avını yakından takip etmesine olanak tanıyan şey üniformasıydı, iyi niyetli bir polis memuru rolüydü. Bu ve şekil değiştirme yeteneği. Justin Lanning kısa saçları, geniş omuzları ve anonim şoför üniformasıyla eski arkadaşını tanıyamamıştı. Callum Harvey de muhtemelen çok geç olana kadar onu tanımamıştı. Helen da onu fark etmemişti. Birkaç kez onunla yüz yüze gelmiş ama hiçbir şey görmemişti. Saçları değişmiş, uzun saçlarının yerini kısa bir arka ve yan saçlar almıştı. Muhtemelen renkli lensler sayesinde göz rengi de değişmişti. Makyaj yapmıyordu ve yüzünün şekli bile değişmişti, şimdi biraz daha dolgundu, ama tüm bunlara rağmen tuhaf köşeli hatları, ince burnu ve ağzı vardı,

baktı at ile a taze Göz, vardı Açıkça Onu.
İnanılmaz görünüyordu ama doğruydu.
Şımarık, kararlı WPC Polly Walker, aslında Rachel Wood'du.

Bölüm 119

Duyguları isyan halindeydi, zihni bulanıktı, hayal kırıklığı kaynama noktasındaydı. Bunların *hiçbiri* mantıklı gelmiyordu.

Yolcular, silahlı korumalar eşliğinde teker teker otobüsten indirilmişti. Aramaya tabi tutulmadan önce kimliklerini ibraz etmek zorunda kalmışlardı. İlk başta sadece çantalar, montlar ve cepler aranmış, ancak telefona dair bir iz bulunamayınca, şaşkınlıkları öfkeye dönüşen birkaç yolcunun da şaşkınlığıyla aramalar daha kapsamlı hale gelmiştir.

Onların suçlamalarına aldırmayan Yusuf otobüse yeniden , koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşarak umutsuzca kayıp telefonu aramaya koyulmuştu. İçlerinden birinin yere düşürdüğünden ya da koltuğun kenarına sakladığından emindi ama ne kadar araştırırsa araştırсын hiçbir şey bulamadı. Parmakları kirden simsiyah olmuştu ama yine de devam etti. Wood'un izini bulmuşlardı, , Eastleigh'e doğru gidiyordu... ama aniden bir duman bulutu içinde kaybolmuştu. Ne olmuştu böyle?

"Bir şey var mı?

Bentham şimdi otobüse binmişti ve aceleyle ona doğru geliyordu. Hudson başını salladı; otobüsü ilk kez taramış ve hiçbir şey bulamamıştı.

'Otobüsün altını, tekerlek kemerlerini kontrol etmemizi ister misiniz...'

"Neden olmasın? Yusuf dalgın dalgın ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bu pek onurlu bir davranış değildi ama Joseph'in başka seçeneği yoktu. Bentham otobüsü terk ederken, Joseph koridor boyunca sürünmeye, koltukların altlarını, gizli girintileri kontrol etmeye, kirli parmaklarıyla dürtmeye ve yoklamaya başladı. İstasyona eli boş dönmesine imkân yoktu. Wood'un yerini tespit edemediklerini kabul ediyordu ama herhangi bir açıklama yapmadan hiç dönmek düşünülemezdi.

Bir şekilde, akşamki tuhaf olaylara bir anlam vermek zorundaydı.

Şimdi onu gördü, üç sıra önündeydi. Kirli yüzeyi tırmalayarak koltuğun altına baktı. Ve oradaydı, koltuğun alt tarafına kabaca bantlanmış bir cep telefonu. Küfürler savuran Joseph, kendi aptallığına öfkelenerek telefonu koparmamak için kendini zor tuttu. Sonunda Wood'u görebildiklerini, yolunu kesip onu yakalayabileceklerini düşünmüştü. Ama kurnazca yaptığı şaşırtmacanın da kanıtladığı gibi, Wood kararlılıkla onlardan bir adım öndeydi.

Bölüm 120

Volta atmayı bıraktı, üniformalı memura kısa bir bakış attıktan sonra penceredeki yerine döndü. Polis memuru bir tepsi yemek taşıyordu ama Fran hüzünlü görünen tavuk salatasıyla hiç ilgilenmedi. Aslında bu gece hiçbir şey için iştahı yoktu.

Memurun tepsiyi bırakıp kapıya döndüğünü ve arkasından yavaşça kapattığını duydu. Perdeleri bir kez daha aralayan Fran karanlığa bakarak aşağıdaki boş banliyö caddesini seyretti. Ama bunu yaparken başka bir şey daha duydu. Bir döşeme tahtasının yumuşak gıcirtısı.

Odada onunla birlikte biri vardı. Göz ucuyla polis memurunun koyu siyah üniformasını gördü. Demek ki, öyle görünmesine ve kapıyı kapatmasına rağmen . Orada öylece dolanarak ne yapmaya çalışıyordu? Ve kapıyı neden kapatmıştı? Neden mahremiyete ihtiyaç duymuştu?

Ve şimdi Fran'i dehşet verici bir düşünce ele geçirdi. Ama bunu tam olarak , konuşmak için ağzını açamadan bir ses duyuldu. Şaşırtıcı derecede tanıdık bir ses.

"Merhaba Fran.

Bu imkânsızdı. Dönen Fran, memurun şapkasını çıkardığını ve ona yaklaşırken gelişigüzel yatağın üzerine fırlattığını gördü. Fran orada öylece durdu, felç olmuştu. Yanılıyor olması gerektiğinden emindi - Rachel'ın saçları kısa değildi... Ama bu kesinlikle oydu - ifadesi, ince yüz hatları ve o delici mavi gözleri.

"Rachel...

Kelimeyi soludu, herhangi bir ses, herhangi bir inanç toplayamadı. Sanki karnına yumruk yemiş, konuşması, enerjisi, hatta düşüncelerini toparlama yeteneği bile elinden alınmış gibiydi. Rachel ölmüştü, o canavar Daniel King tarafından öldürülmüştü, yine de burada o yaşıyordu, hayattaydı ve iyiydi.

Bunca yıldır neredeydi? Ona ne olmuştu? Peki ya King? Eğer Rachel yaşıyorsa, o da

...

Şimdi Rachel'ın uzattığı kolundaki silahı görüyordu. Bir saniye içinde her şey netleşti. Bu sevgi dolu bir kavuşma değildi, bu onun ölümle randevusuydu.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama şok tabancasının dişleri göğsüne saplanınca aniden kesildi. Bir anlık şokun ardından aniden tüm vücudu kasıldı ve korkunç bir acıyla sarsıldı. Nefes nefese tökezledi, sonra düştü ve ağır bir şekilde ahşap döşeme tahtalarına çarptı. Orada kıvranarak kaldı, onu tüketen ıstıraptan başka hiçbir şeye duyarsızdı, uzuvları yerde umutsuzca sallanıyordu. Yine de Rachel'ın üzerine eğildiğini ve sondaları göğsünden çıkardığını fark etti. Artık onlara gerek yoktu, Fran direnecek güçte değildi. Saldırgan bunu açıkça biliyordu, yanına çömeldi ve parmağını hafifçe yanağında gezdirirken şöyle dedi: 'Seni tekrar görmek ne güzel.

Bölüm 121

"Hemen haber vermeliyiz.

Helen Walker'ların evinin önündeki merdivenleri hızla iniyordu. Charlie ilk defa Helen'in adımlarına ayak uyduruyordu.

"Evle irtibata geçin, ben gelene kadar Fran Ward'a kimse giremez.

Charlie telefonunu çıkarmış ve son aramalarına göz atıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabildi, ağdan nasıl sıyrıldı?" diye mırıldandı, sonunda aradığı numarayı bulmuştu.

Helen basitçe, 'Kendini yeniden yarattı,' diye yanıtladı. 'Son iki yıldır Portswood'da bir adreste yaşıyormuş. Ev sahibesi ve kiracısının bize verdiği referanslar gerçektir, tıpkı erken yaşamı hakkında verdiği ayrıntılar gibi. Tüm niyet ve amaçlara göre, o Polly Walker'dı...'

Charlie telefonu kulağına götürdü ama aklı hâlâ günün şok edici .

'Bu şeyi en az iki yıldır planlıyor olmalı...'

"Bu da Maxine Pryce'in medyada görünmeye başladığı zamana denk geliyordu. Sokaklarda yaşarken, arkadaşlarınız için feda edilmiş olmanızı kabullenmek zor olmalı...'

Şimdi Helen'in bisikletine ulaşmışlardı ve o da bacağını bisikletin üzerine attı. Fran Ward'ın güvenliğini sağladıktan sonra, şimdi öncelik Polis Memuru Polly Walker'ı bulmak ve onu içeri almaktı. Şimdiye kadar gizli kalmayı başarmış, soruşturmaya, polis kayıtlarına ve King davasına ayrıcalıklı erişimini kullanarak dikkatlerini ustaca başka yöne çekmişti. Helen'in, King'in görüldüğüne dair isimsiz ihbarları yapanın o olduğundan, eğitimini tamamlarken bile planlarının temellerini dikkatle attığından hiç şüphesi yoktu. Herkes onun acemi, hevesli ama deneyimsiz bir çaylak olduğunu düşünüyordu. Aslında, tam tersi doğrudur. O

yaşının ötesinde bir bilgelik ve deneyim göstermişti; kendisine ihanet edenleri soğukkanlılıkla, duygusuzca öldürmüştü.

Ancak ilk kez bir avantajları vardı. Charlie ve Helen'in nereye gittiğini kimse bilmiyordu, çünkü Helen neyle uğraştıklarından emin olana kadar ekibin geri kalanını karanlıkta tutmaya karar vermişti. Wood muhtemelen hâlâ otobüsle oyalama taktığının onları meşgul edeceğini ve Helen'in cehaletini kendi kullanması gerektiğini düşünüyordu.

Motoru çalıştıran Helen frene bastı ve tekerlekler ileriye doğru hareket etti. Eski arkadaşına bir veda konuşması yapmak üzereydi ama bunu yapamadan Charlie ona döndü, telefonu hâlâ elinde tutuyordu. Bembeyaz, kederli görünüyordu.

"Wood evde. Onu içeri aldılar.

Bölüm 122

Polis memuru Jack Bullen merdivenleri hızla çıktı, Marsh ve Thomas da hemen arkasındaydı. Telefon geldiğinde koridorda sohbet ediyor, dün geceki futbol maçını inceliyorlardı. Dedektif Brooks son bulgularını aktarırken kanı donmuştu. Baş şüpheli, üç vahşi cinayetten sorumlu kadın, görevdeki bir polis memuruydu. Tanıdığı ve sevdiği biri. Eve yeni kabul ettiği biri.

Görünüğü herhangi bir endişeye yol açmamıştı, üniformalı memurlar sıkı bir vardiya sistemi içinde düzenli olarak dönüşümlü olarak çalışıyorlardı. Walker bu gece için görevlendirilmişti, bu yüzden diğer memurlara yaptığı gibi ona da hoş geldin demişti. Keyfi yerinde görünüyordu, yardım hevesliydi, Ward'ın yemeğini ona götürmeyi teklif etmişti. Hatta bir süre oyalanabileceğini, moralini düzeltmeye çalışabileceğini bile söylemişti. Hatta gerçek niyetinin pek farkında olmadan ona görevinde şans dilemişti.

Merdivenlerin tepesine ulaşınca kapının kolunu tuttu. Fran Ward'ın bulunduğu birinci kat, güçlendirilmiş bir kapıyla alt kattan ayrılmıştı. Bullen tutamağa sertçe bastırdı ama beklediği gibi kapı yerinden kırıldamayı reddetti, içeriden emniyete alınmıştı.

Nefes nefese kalan arkadaşlarına dönerek onları geri gönderdi ve kendine biraz yer açtı. Sonra ani bir hız patlamasıyla kendini kapıya doğru fırlattı. Omzu parlak metale çarptı ama hiçbir etki yaratmadı, çubuk sol böğründen aşağı yukarı acı okları gönderdi. Sarsılmış ama kararlı bir şekilde kendini tekrar engele doğru fırlattı. Kapı çerçevesi sallandı, merdiven titredi ama yine de kapının kendisinde elle tutulur bir etki olmadı.

"Dur, ben de .

Thomas şimdi kontrolü ele aldı ve omzunu tutarak geri çekilmeden önce bir, iki, üç kez kapıya çarptı. Polis memuru Marsh bunu bir işaret olarak algılayıp öne çıktı.

ve tüm gücüyle kilidi tekmeledi. Kapı yine sallandı ama dayandı. Tekrar denedi, yine geri püskürtüldü.

"Bunu birlikte yapalım.

Marsh başını sallayarak Bullen'in yanına dizildi.

Üç deyince. Bir, iki, üç...'

İleri atılarak kapıya çarptılar.

Hiçbir şey yoktu. Yüzeyde bir çentik açmışlardı ama kapı dayanmıştı. Yorgun ve acı içinde olan Bullen bir küfür savurdu. Gecikme tehlike demektir. Azılı bir katil, şu anda bile hayatı için savaşıyor olabilecek Ward'la birlikte içeride kilitli kalmıştı. Zaman çok önemliydi; ihtimaller aleyhlerineydi ve ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Ama yine de önlerindeki engel boyun eğmeyi reddetti.

Bölüm 123

Fran yerde yatıyor, Rachel teli boynuna geçirirken karşı koyamıyordu. Saldırmak, arkadaşını saçlarından yakalamak, gözlerini oymak istiyordu ama kolları ağır ve işe yaramaz hissediyor, vücudu şok cihazının şokuyla titriyordu. yatıyordu, savunmasızdı, tamamen saldırganın merhametine kalmıştı.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun," dedi Rachel sessizce, telin halkasını tamamlarken, "öleceğini *bilmek*?"

Bunu zevkle değil, acımasız bir sertlikle söylemişti. Sanki içinde hâlâ öfke yanıyormuş gibi. Fran anladığını belirtmek için başını salladı ama hareketleri garip ve düzensizdi.

Hayır, bilmiyorsun. En ufak bir fikrin bile yok. O adamın, o *canavarın* gözlerine baktım ve beni öldüreceğini biliyordum. O iğrenç karyolanın üzerinde çıplak ve yalnız ölecektim.

Fran gözlerini kapadı, yaşlar süzülüyordu. Korktuğu, sık sık hayal ettiği senaryo buydu. Rachel o korkunç arka odaya sürüklenmiş, istismar edilmiş, işkence görmüş ve sonra da öldürülmüştü...

'Dahası, bunu yapmaktan zevk alacaktı. Bize ne derdi hatırlıyor musun? "Yüzüm-

"... gördüğünüz son şey."

Fran sadece kelimeleri çıkarmayı başardı. Dili sanki onunla savaşıyormuş gibi şişman ve hantal hissediyordu. Kendini kurtarmak için bir umudu olacaksa, bunu kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Rachel'la konuşması, onu ikna etmesi, merhamet dilemesi gerekiyordu.

"Hatırlıyorsun değil *mi...*" diye mırıldandı Rachel, parlayarak. "Bunu bana o gece söylemişti. Bunu söylerken yüzümdeki sıcak nefesini hâlâ hissedebiliyorum. Ama o gece ölen *ben değilim*."

Fran'i şaşırtacak şekilde, saldırganın yüzünde bir gülümseme belirdi. Rachel'in yaşadıkları ona pahalıya mal olmuştu - yakından bakınca yaşından daha yaşlı görünüyordu- ama Fran orada gurur görebiliyordu. Sanki her şey Rachel'in öngördüğü gibi ilerliyormuş gibi büyük bir güven de vardı. Saldırgan merdivenlerdeki kargaşadan -bağırışlardan, kapıya vurulmasından- tamamen habersiz görünüyordu; sanki kimse ona dokunamayacakmış gibi sakince işine devam ediyordu.

"Onun merhametine kaldığımı, bana istediğini yapabileceğini ," diye devam etti, gülümsemesi artık solmuştu. "Ama karyolada gevşek bir çivi vardı. Ve o beni döverken, beni *kırmaya* çalışırken, onu bağlarımı gevşetmek için kullandım ve sonra, öldürmek için geldiğinde ...'

Gözleri , anıların içinde kaybolmuş gibiydi. '... O pis çiviye tam gözüne sapladım.

Fran şiddetle ürperdi, görüntüden tiksindi. King'in kafatasını delen çiviye ve genç Rachel'in üzerine fışkıran kanı görebiliyordu.

"*Bunu* beklemiyordu," diye güldü Rachel. 'Ortalığı birbirine kattı, eşyalara çarptı, bir şeyleri devirdi...'

'Bu... çok kötü olmuş olmalı...' Ama Rachel onu duymuyor gibiydi.

"Ne yapacağımdan emin değildim... işini bitirmem gerekecek miydi yoksa... ama sonra bacakları gitti. O sırada parafin lambasını devirdi ve ondan sonra ne yapmam gerektiğini *çok* iyi biliyordum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım...'

Kendine gelen Rachel dikkatini Fran'e verdi. Telin uçlarını kavrayarak, ilmiği sıkmaya hazırlandı.

"Kurtuldum Fran. O yangından kurtuldum. Ama o duyguyu hiç unutmadım... çaresizlik duygusunu. Öleceğimi, dünyada sadece *dakikalarımın* kaldığını bilmek.

"Lütfen, Rachel...

Ben de böyle hissetmeni istiyorum Fran. Benim de istediğim buydu.

hepinizin hissetmesi için.'

'Ben... ben... bunu hak '

Karşı koyma Fran. Olması gereken buydu. Onun
saldırgan tezgâhlanmış üzerinde Onu, bakıyor
doğrudan at Onu,

Soğuk, mavi gözlerini ateşleyen haklı bir öfke.

"Zaman doldu.

Bölüm 124

Helen yol boyunca hızla ilerliyor, rüzgâr vücudunu dövüyordu. Arkasından siren seslerini duyabiliyordu, bir düzine devriye arabası Eastleigh'e iniyordu. Normalde onları bekler, süvarilerle birlikte gelirdi ama şimdi böyle bir şey söz konusu değildi. Wood evin içindeydi ve her saniye önemliydi.

Helen gazı kökledi, asfalt boyunca kükreyerek ilerledi ve çok geç kalmamak için dua etti. Günlerdir bu katille kedi fare oyunu oynuyorlardı, yavaş yavaş korkunç tasarımı bir araya getiriyorlardı ama şimdi her şey buna bağlıydı. Fran Ward'ın hayatını kurtarmak için zamana karşı bir yarış.

Tüm okul çocukları acı çekmişti. Ve hepsinin vicdanında lekeler vardı. Ama hiçbir suçluluk duygusunu Fran'den daha fazla hissetmemişti. Rachel'a karşı hiçbir düşmanlığı yoktu, onun için üzölmüş, hatta onunla arkadaş olmaya çalışmıştı. Ve iş o geldiğinde, King'in peşinde olduğu o korkunç sisin içinde kaybolduğunda, Rachel'ı kurtarmaya çalışmıştı. Korku onu ele geçirene kadar onu kurtarmak *istemişti*. Yaptığı hoş bir şey değildi, *doğru* bir şey de değildi ama yaptıklarının bedelini hayatıyla ödemeyi hak etmiyordu. Ancak Rachel Wood'un niyeti de tam olarak buydu: Kendisine ihanet ettiğini düşündüğü kızı korkutmak ve infaz etmek.

Artık geç olmuştu ve yollar açıktı. Helen bundan yararlanarak Southampton Havaalanı çıkışından kuzeye doğru hızla ilerledi. Artık Eastleigh tabelalarını görebiliyordu, onu tren istasyonuna ve eğlence merkezine yönlendiriyordu ama bu yerel simgelerle ilgilenmiyordu. Güvenli ev Eastleigh'in banliyö merkezindeki sıra sıra dizilmiş evlerin arasında gizliydi - bu son savaş orada gerçekleşecekti.

Ana yolda hızla ilerliyordu, demiryolu hatları şimdi sağında görünüyordu, ama yönünü değiştirdi, hızını artırdı, keskin bir sola dönüşe doğru eğildi,

Ana caddeden Derby Yolu'na saptı. Burası da temizdi, bu yüzden bir kez daha sapmadan önce yolu kesti, bu sefer sağa doğru döndü. Zar zor fren yaptı, tekerlekleri ani yön protesto edercesine gıcırdadı, çakıllı yolda savrularak küçük taşları havaya fırlattı. Grantham Green, küçük bir ortak bahçe, önünde uzanıyordu, şimdi banklardan birinde oturan aşk dolu bir çift dışında boştu. Helen birkaç gün içinde ikinci kez kendini Southampton'ın açık alanlarından birinde kükreerken buldu; önce aşıkların, sonra da çocuk oyun alanının yanından geçerek diğer tarafa çıktı.

Hızını keserek kaldırımdan aşağı indi ve hız yapan arabaları kontrol etti. Ama şans ondan yanaydı ve hızla Wilmer Yolu'na girdi. Bu sakin yerleşim sokağı genellikle boştu, uykulu banliyönün tanıımıydı, ama bu gece bir şeyler vardı. Helen, kaldırımda önlükleri ve paltolarıyla dolaşan, rahatsız ve endişeli görünen küçük bir grup insan görebiliyordu.

Helen, keşfedebileceği şeylerden korkarak onlara doğru kükredi. O yaklaşırken ayrılmışlar, dikkatlerini tekrar eve çevirmeden önce gizlemedikleri bir merakla ona bakmışlardı. Görünüşte, mülkte olağandışı bir şey yoktu. Düzgün, dikkat çekici olmayan teraslı bir evdi. Görülecek bir şey de yoktu, ne bir boğuşma ne de bir tutuklama. Ancak içeriden gelen gürültü dikkat çekiciydi - ön kapı açıktı ve içeriden çekiş sesleri ve bağırışlar duyuluyordu.

Polis memuru James Marsh onu karşılamaya koştu. Helen, Fran'i kurtarabileceklerini, zamanında yetişebileceklerini ummuştı - dua etmişti - ama yüzü ona haberlerin kötü olduğunu söylüyordu.

Giriş kapısını kilitlemiş. Her şeyi denedik ama kıramıyoruz...'

Helen birinci katın penceresine bakarken içinde endişe belirdi. Orada neler oluyordu? Ne oluyordu?

Wood ona ne yapıyordu? Perdeler çekilmişti ve içerideki dehşeti imkânsızdı.

'Devriye arabalarından biri bir varil yükü getiriyor. Onlar geldikten sonra içeri girebiliriz ama en az beş, on dakika daha sürer...'

O konuşurken Helen'in umutları yerle bir oldu. İçeri girmenin, Fran Ward'a ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Ellerinden geleni yapmışlardı ama çok geç kalmışlardı.

Bölüm 125

Tel boynunu sıkıca sarmış, derisini kazıyordu. Fran nefes almak için mücadele ediyor, soluk soluğa kalıyordu, saldırganı yavaşça, kasıtlı olarak ilmiği germekten zevk alıyordu.

"Lütfen..."

Zar zor duyuluyordu, acımasız bir katile yapılan zayıf, acınası bir yakarış. Fran'in görüşü artık bulanıklaşmaya başlamıştı, nefes borusu her an çatlayacakmış gibi hissediyordu ve hâlâ kollarını kaldıracak gücü yoktu. Burada merhamet , kurtuluş olmayacağını biliyordu ama denemek zorundaydı.

"Rachel..."

Saldırgan, teli daha da sıkarken o anın içinde kaybolmuş, kendi adını bile hatırlamıyor gibiydi. Fran'in tanıdığı o genç, sorunlu kızıdan geriye ne kaldıysa çoktan gitmişti, Rachel canını almaya hazırlanırken artık hiçbir duygu göstermiyordu. Bir zamanlar korktuğu canavara dönüşmüştü.

"Ben... seni kurtarmak istedim..." Fran'in nefesi kesildi. "Lütfen bana inan
-."

Ama Rachel teli daha sert çekip hava akışını kesince, kelime dudaklarında kayboldu. Panik Fran'i ele geçirdi - *nefes* alamıyor, ciğerlerine oksijen çekemiyordu. Bacakları ileri geri sallanıyordu, adrenalin ve korku vücuduna hücum ettikçe bacaklarına biraz his geri geliyordu. Ama saldırganın umurunda değil gibiydi, teli son bir kez çekiştirirken kollarının üzerine diz çöktü.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadı burnunu Fran'inkine . 'Beni terk ettin. Ve şimdi bunun *bedelini* ödemelisin.

Bölüm 126

"Ne yapmak istiyorsun?"

Helen'bakışları birinci kattaki pencereye sabitlenmişti ve yanındaki PC Marsh'ın endişeli cıvıltısını zar zor duyuyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız hanımefendi.

Sesi titriyordu, endişe ve korkudan felç olmuştu ama Helen onu duymazdan gelerek çaresizce Fran'e ulaşmanın bir yolunu aradı. Birinci kattaki pencere, çöp kutularının üzerinde durarak erişilemeyecek kadar yüksekti ve yakınlarda tırmanabilecekleri bir tahliye borusu da yoktu. Bir merdiven bulabilirlerse pervaza ulaşabilirlerdi ama bunun için kaynak bulmak zaman alacaktı ve o zaman bile dar çıkıntıya tünemişken pencereyi kırmayı içeren tehlikeli bir manevra olacaktı. Wood için karşı koymak, davetsiz misafiri aşağıdaki betona itmek kolaydı.

PC'ler Thomas ve Bullen artık bitkin ve yenilmiş bir halde evden çıkmışlardı. Ona doğru koştular ama paylaşacak iyi bir haberleri yoktu.

'Her şeyi denedik ama değiştiremiyoruz.

Helen'in gözleri eve, güçlendirilmiş kapıya çıkan merdivenlere kaydı.

'Namlu şarjını alana kadar, bize biraz daha ısırick bir şey ...'

Ve birden Helen ne yapması gerektiğini anladı.

"Kenara çekil.

Gazı kökledi ve iki adam yolundan çekildi. Gazı bir, iki, üç kez geri çekti, tekerlekler kaldırımda öfkeyle dönerken motor kükrüyordu. Sonra hiç uyardımadan Helen frene bastı. Motor öne doğru fırladı, açık kapıdan içeri girdi. Helen en alttaki merdivene sertçe vurdu ve bisiklet bir an için yerden ayrıldı, tekerlekler havada çılgınca döndü, sonra bir kez daha halıyı ısırarak onu yukarı doğru itti. Eğer şimdi tereddüt ederse, eğer o tam olarak kendini bu çılgınlığa adamamışsa, o

başarısız olacaktı. Bisiklet ileri doğru kükredi, kilitli kapı ona doğru hızla ilerliyordu. Gözlerini kapatan Helen gidonu kavradı ve çarpışma anına hazırlandı.

Bölüm 127

Dışarıdan gelen şiddetli sarsılarak başını kaldırdı. Şimdiye kadar, memur arkadaşlarının ona ulaşma çabaları uzak, garip bir şekilde sessiz görünüyordu, sanki bağırımları ve vurmaları başka bir dünyada gerçekleşiyormuş gibi. Ama *bu* sesin yanlış anlaşılması mümkün değildi - birisi az önce güçlendirilmiş kapıyı menteşelerinden kırmıştı.

Korku ve belirsizlik Rachel Wood'u sarmıştı. Son birkaç gündür her şey planlandığı gibi gitmişti -her şey- ve görevini tamamlamaya, onu ölüme mahkûm edenleri ortadan kaldırmaya çok yaklaşmıştı. Ama şimdi tüm bunlar tehlikedeydi.

Dikkatini tekrar Fran'e vererek tüm gücüyle teli çekiştirdi. Fran'in yüzü morarmış, gözleri şişmişti. Ölüm sadece saniyeler uzakta olabilirdi, bu yüzden Rachel işi bitirmeye kararlı bir şekilde çabalarını iki katına çıkardı. Ama şimdi başka bir şeyin farkına varmıştı. Bir el saçlarını çekiştiriyor, onu geri çekiyordu. Şaşkınlıkla o yöne doğru bir bakış attı ve Fran'in uzuvlarındaki hissin geri geldiğini fark etti. Karşı koymaya başlamıştı.

Onu fırçalayarak bir kez daha teli çekiştirdi ama Rachel bir an için tutuşunu gevşetmişti ve Fran ondan uzaklaştı. Rachel kurbanını saçlarından tutarak bir kez yüzünü ona dönmeye zorladı ama şimdi dışarıda bir hareket duyuyordu. Dışarıda garip bir uğultu vardı -gürültülü ve mekanik bir şey- ama bu şimdi kesilmişti; yerini ona doğru hızla gelen ayak sesleri almıştı.

Rachel hiç tereddüt etmeden teli bıraktı ve koşmaya başladı. Yakalanmaya, hayatının geri kalanını bir hücrede çürüyerek geçirmeye hiç niyeti yoktu; çok yol kat etmiş, günlerini bu şekilde sonlandırmak için çok şey yapmıştı. Odanın bir ucundan diğerine koşarak kapıdan içeri girdi - tam zamanında Helen Grace'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Bir an için dondu kaldı, miğferli figürün kendisine doğru geldiğini

hafifçe topalladıktan sonra dönüp kaçtı, tırabzanın etrafından dolandı ve merdivenlerden koşarak en üst kata çıktı.

Kapıdan fırladığında kendini mütevazı bir çatı katı dönüşümünde buldu. Artık merdiven ya da yangın merdiveni yoktu ama küçük bir balkona açılan bir çift Fransız penceresi vardı. Grace arkasından merdivenleri tırmanıyordu, Rachel hızla ilerleyerek kapıların kilidini açtı ve hızla dışarı fırladı.

Tökezleyerek balkona çıktı ve etrafına bakındı. Aşağı tırmanmasının imkânı yoktu ve atlamak intihar olurdu, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Grace artık ondan sadece birkaç metre uzaktaydı, bu yüzden Rachel tereddüt etmeden parmaklıkların üzerinden çıkıntıya tırmandı. O bunu yaparken bile peşindeki kişi kapıdan balkona fırladı, Rachel da atlayarak evler arasındaki küçük boşluğu doldurdu ve karşıdaki kiremitli çatıya indi. Hemen aşağı doğru kaymaya başladı ama bir elini uzatarak metal parıltıya tutundu. Vücudu sarsılarak durdu, sonra yavaşça, dikkatle kendini yukarı çekti ve sonunda çatının tepesine ulaştı.

Burada sırtı süsleyen düz kiremitlerden oluşan ince bir çizgi vardı tehlikeli derecede dar bir patika oluşturunuyordu. Ayağa fırlayan Wood arkasına bir göz attı. Grace atlamaya hazırlanıyordu, bu yüzden dönerek sırt boyunca aceleyle ilerledi. Yirmi santimetre genişliğindeydi ve geçmesi son derece zordu - kiremitler düzensizdi ve akşam çiyiyle kayganlaşmıştı - ama aşağıda polis arabaları cayır cayır dururken risk almaktan başka çaresi yoktu.

Ya yap ya öl durumuydu.

Bölüm 128

Joseph patinaj yaparak durdu ve bisikletinden atladı. Doğrudan çağrılmamıştı ama çağrıyı duyar duymaz Eastleigh'e doğru koşmaya başlamıştı. Otobüsteki telefonun kasıtlı bir şaşırtmaca olduğu, içine düştükleri bir tuzak olduğu ve Wood'un son kurbanına serbestçe koşmasına izin verdiği açıktı. Eğer bu hatayı telafi etmenin bir yolu varsa, eğer bu üzücü destanın sona ermesine yardımcı olabilecekse, o zaman bunu değerlendirmeliydi. Onun için, kariyeri için, önümüzdeki birkaç dakika çok önemli olabilirdi.

Yolun yarısını çoktan geçmişti, copunu uzatmıştı, vücudu gergin ve harekete hazırdı. Ancak isimsiz güvenli eve yaklaştığında, yakınlardaki bir çığlık onu durdurdu. Görevli polislerden biri çatıyı işaret ederek çılgınca bağırıyordu. Şaşkınlık içindeki Joseph durdu ve bakışlarını yukarı doğru çevirdi - Helen'in kendini havaya fırlatıp komşu evin çatısına büyük bir gürültüyle indiğini görmek için tam zamanında.

"Ne oluyor lan...?"

Yapılacak çılgınca bir şeydi. Şu anda bile, çaresiz figür evin ön tarafındaki kaygan kiremitlerden aşağı kayıyordu. Bir saniye içinde çatıdan aşağı atlayacak ve iki kat aşağıya düşecekti. Helen cesareti ve pervasızlığıyla ün salmıştı ama onun standartlarına göre bile bu çılgınlıktı.

Kalbi ağzındaydı, onun acı içinde inişini izliyordu, ama sonra aniden, merhametle, ayağı oluklara takıldı ve ilerlemesini durdurmayı başardı. Şimdi yeniden harekete geçmiş, kiremitlerden yukarıya, çatının tepesine doğru tırmanıyordu. Ve şimdi nedenini görüyordu - hemen önünde, dikkatle, temkinli adımlarla ilerleyen Rachel Wood vardı.

Üniformalı bir polis memurunun bir kadın motorcu tarafından takip edilmesi tuhaf bir manzaraydı.

sıradan ya da basit değildi. Her yeni gelişme, soruşturmadaki her yeni dönemeç, yeni sorunlar ve hayal kırıklıkları getirmişti. Joseph bu soruşturmanın enkazından bir şeyler, bir zafer kırıntısı çıkarabileceğini ummuştu ama artık çok geç kaldığı açıktı. Her zaman yaptığı gibi Helen'i gölgelemekten başka yapabileceği bir şey yoktu, umutsuzca olumlu bir sonuç umuyordu.

Rachel Wood'un kaderi artık Helen'in ellerindeydi.

Bölüm 129

Helen fayansın kenarına tutunarak kendini yukarı doğru çekti. Bunu yaparken parmakları kaygan yüzeyden kayd ve bir an için vücudunun tekrar aşağıya doğru kaydığını hissetti, ancak diğer elini atarak tutuşunu yeniden kazanmayı başardı ve kendini çatının tepesine doğru çekti.

Döndüğünde Wood'un çatının kenarına yaklaştığını gördü. Bu ev komşusuyla bağlantılıydı, bu yüzden kaçak aceleyle ilerledi, kendini düzeltmeden önce bir an yalpaladı. Dengesini yeniden kazanan Helen peşinden gitti. Şimdiden nefes darlığı çekmeye başlamıştı, kaburgaları Kawasaki'nin çarpma anında ona çarptığı yerden ağrıyordu ve sağ dizine zarar verdiğini biliyordu. Koşabiliyordu - *sadece* - ama bu hantal, hızlı bir topallamaydı, etkili olsa bile hantaldı. Yine de devam etmekten başka çaresi yoktu. Wood yakalanmaktan kaçmaya niyetliydi, belki de daha önce olduğu gibi zahmetsizce ortadan kaybolmayı umuyordu ama Helen'in buna izin vermesine imkân yoktu.

Aşağı bakmaya cesaret edemedi, aşağıdaki sirkin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Eğer buradan canlı çıkacaksa, Wood'u getirme şansı olacaksa, konsantrasyonunun bir an bile dağılmasına izin veremezdi. Yürüdüğü yol dardı, en fazla birkaç santim genişliğindeydi, bu yüzden bir ayağını dikkatlice diğerinin önüne atması ve dengesini korumak için kollarını iki yana açması gerekiyordu. Serin bir geceydi, fayansların üzerinde kaygan bir çiy oluşmaya başlamıştı ve rüzgâr şiddetini artırıyordu. Arada sırada güçlü bir rüzgâr Helen'i savuruyor, dengesini bozuyor ve felaketle tehdit ediyordu. Ama o devam etti, komşu araziye atlarken ivmesini korudu.

İleride Wood'u görebiliyordu, acımasızca ilerliyordu. Tamamen korkusuz, tehlikeyi umursamaz ve kaçmaya kararlı görünüyordu. Kollarını iki yana açmış, adımlarını sabit tutarak fayansların üzerinde zahmetsizce ilerliyordu,

Sanki rüzgâra binmiş gibiydi. Helen onun kendine güvenine, duruşuna hayret ediyor, onu yakalamak için en ufak bir şansı olup olmadığını merak ediyordu. Wood garip bir şekilde zarar görmez gibi görünüyordu, sanki olağan tehlikeler, fizik kuralları geçerli değildi. Önüne ne engel çıkarsa çıksın kaçmaya kararlı görünüyordu.

Helen hızını artırdı -onu kaybetme riskini göze alamazdı- ama bunu yaparken yine ayağı kaydı. Sağ ayağı yana doğru kaydı ve onunla birlikte yuvarlanarak çatıdan aşağıya baş aşağı düştü. Çılgılık atarak bir kolunu uzattı ve bir şekilde çekiş gücü bularak yakındaki bacaya bağlı eski bir televizyon antenine tutundu. Bir an havada asılı kaldı, bir eliyle inleyen metal direğe asılmıştı, bacakları çılgınca tekmeliyordu. Aşağıdan gelen bağırışları duyabiliyordu ama onları duymazdan gelerek elindeki işe odaklandı. Şimdi ayakları bir kez daha kiremitleri buldu ve minnetle çatıya geri tırmandı.

Nefes nefese, kalbi küt küt atarak Wood'a doğru döndü. Kaçağı orta mesafede, özgür ve temiz bir şekilde görmeyi bekliyordu, ama aslında sadece otuz metre ilerideydi ve açıklanamaz bir şekilde durmuştu. Helen inisiyatifi ele aldı, komşu evle arasındaki küçük boşluğu temizledi ve dar sırt boyunca ona doğru hızla ilerledi. Aralarındaki mesafeyi giderek açıyordu ve avına yaklaştığında gecikmenin nedenini gördü.

Bulundukları ev ile komşu mülk arasındaki boşluk alışılmadık derecede büyüktü, mülkleri ayıran geniş bir yan erişim yolu vardı. Kolayca köprülenemezdi ve normal koşullarda asla atlamaya kalkışmazdınız. Wood açıkça başka seçeneği olmadığını hissetti ve Helen'in arkasından hızla geldiğini duyunca kendini bıraktı.

Sıçrayışındaki güç öylesine fazlaydı ki, Helen bir an için boşluğu kolayca geçeceğini düşündü, ama Wood komşu eve yaklaşırken hızını kaybeder gibi oldu ve aşağıya doğru düştü. Helen haykırdı ama Wood'un inişi aniden durdu, çaresiz kaçak

Çatının kenarındaki oluklara. Kendini kurtarmıştı ve şimdi bile güvenli bir yere çıkmak için çabalıyordu.

Birkaç adım geri çekilen Helen atlamaya hazırlandı. Wood'un uzaklaşmasına izin verdi, sonra kendini kenara doğru koşarken buldu. Başarı ince bir muhakemeye bağlıydı ve Helen tam çatıdan düşmek üzereyken ön ayağıyla sertçe aşağı itti. Şimdi havada süzülüyordu, çatı ona doğru hızla ilerliyordu. Bunu Wood'dan daha iyi değerlendirmişti ama yine de dar çıkıntı boyunca kayarak dizlerinin üzerine düştü. Acı alevlendi, derisi ama Helen çoktan ayağa kalkmaya , gücüne güç katıyordu.

Wood onun yirmi metre önündeydi, belki yorulmuştu ama inatla kararlıydı. Evden eve hantal bir şekilde ilerliyor, önde kalabilmek için tüm kaslarını zorluyordu. Helen adım adım onunla eşleşti, sonunda bu yarışta bir şansı olduğunu hissetti, bu acımasız katili yakalamak için küçük bir umut. Yavaş yavaş, amansızca, aralarındaki fark daralıyordu.

Wood hiçbir uyarıda bulunmadan bir kez daha durdu. Artık sıradaki son evin üzerindeydiler ve Helen kısıtlı görüş açısından bile devriye arabalarının ve bir grup polisin aşağıda toplandığını görebiliyordu. Wood yer seviyesine inebilse bile kaçması mümkün değildi. Yolu tükenmişti.

Wood bunu açıkça hissetmişti, şimdi takipçisiyle yüzleşmek için dönüyordu. Helen hızını azaltmıştı, şimdi yavaş ve dikkatli bir şekilde şüpheliye doğru yürüyordu. Wood etrafını tarıyor, bir kaçış yolu arıyordu ama bunun anlamsız olduğu açıktı. Kovalamaca noktaya kadar gelmiş, iki kadın kaygan bir çatının tepesinde karşı karşıya gelmişti.

'Bu kadar yeter Rachel. Buna bir son vermenin zamanı geldi. Sürpriz bir şekilde, rakibi gülümsedi.

"Zamanı geldiğinde söyleyeceğim.

Gidecek bir yerin yok. O yüzden birlikte gidelim-' 'Beni kilitleyebilesin diye mi? Anahtarı atmak için mi?'

"Böylece *konusabiliriz*."

Wood alaycı bir şekilde homurdandı.

'Üzgünüm *hanımefendi*, bir hayvan gibi kilit altında tutulup herkese gösterilmeyeceğim. Bir daha kurban olmayacağım.

'Öyle değil, neler yaşadığınızı biliyorum, bu yüzden-'

"Ben artık o kişi değilim," diye karşılık verdi Wood. 'Asla öyle biri olmayacağım. Artık ben buyum.

Üzerlerinde kükreyen buz gibi bir rüzgâr Wood'un dengesini geçici olarak bozdu. Bu onu kararlı kılmış gibi görünüyordu ve Helen'e doğru bir adım attı.

"Belki de haklısın Helen. Belki de yolun sonuna geldik. İkimiz için de.'

Helen'e doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, hızı her zaman artıyordu.

"Rachel, beni dinle. Acı çektiğini biliyorum, neler yaşadığını biliyorum ama böyle olmak zorunda değil.

Wood gülümsüyordu, Helen'in sözleri koşmaya başladığında

.

'Sana zarar vermek istemiyorum. Sana *yardım* etmek istiyorum.'

Ama artık çok geçti. Wood kararını vermişti ve şimdi ona doğru koşuyordu. Helen'in artık kendini çarpışmaya hazırlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bölüm 130

Charlie boynunu geriye doğru bükerek yukarıdaki figürlere baktı.

Eastleigh'e doğru koşarlarken Helen'e yetişmeye çalışmıştı ama bunun umutsuz bir görev olduğu ortaya çıkmıştı. Daha Southampton Havaalanı'nı geçmeden onu kaybetmiş, güvenli eve yardım edemeyecek kadar geç varmıştı. Kendisi havuz arabasından dışarı fırladığında Helen çoktan içerideydi ve kapıyı yumruklayarak korkusuzca baş şüphelinin peşine düşmüştü.

Durumuna ve tehlikeye rağmen Charlie ona katılmaya, elinden gelen yardımı yapmaya kararlıydı. Ama ilerleyişi durmuş ve yavaşlamıştı - karnı aniden uğursuz bir şekilde kramp girmeye başlamıştı - eve doğru çabalarken bile, üzerinde çatıları aşmaya çalışan iki figür belirmişti. Charlie afallamıştı, korkudan deliye dönmüştü, çılgınca kovalamacayı uzaktan takip etmekten başka bir şey yapamıyordu. Charlie birden fazla kez haykırmıştı, önce Helen çatıdan aşağı kayarken, sonra Wood boşluğu yanlış değerlendirip neredeyse ölümüne düşerken. Şimdi de kaçağın doğrudan Helen'e saldırmasını dehşet içinde izliyordu, onu aşağı indirmeye kararlıydı.

Charlie, Helen'in bir şeyler yapacağına, bir numara inanıyordu. Ama gerçekte Helen'in gidecek hiçbir yeri yoktu, üzerine gelen Wood'dan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Ve şimdi Charlie darbeyi gördü, Wood kendini öne atıp iki koluyla Helen'in etrafını sararak onu ayaklarından yere düşürdü. Çarpmanın etkisiyle iki kadın da ileri doğru savruldu ve şimdi aşağıya doğru yuvarlanıyorlardı, fayansların üzerinde hızla kayıyorlardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Charlie'nin haykıracak zamanı bile olmamıştı; ikilinin çatıdan uçup havada süzöldükten sonra mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere çakılmalarını izlerken sesi boğazında düğümlenmişti.

Bölüm 131

Gökyüzüne baktı, gözleri cam gibi ve hareketsizdi. Birkaç dakika önce pespembe olan yüzünün rengi çoktan solmuş, ölümün solgunluğu onu ele geçirmişti. Savaşmıştı, hayatta kalmak için savaşmıştı ama savaş bitmişti, soğuk ve sert zeminde yatarken artık son nefesini veriyordu.

Helen daha önce de insanların öldüğünü görmüştü ama nadiren bu kadar yakın mesafeden. Düşmanın tam üstünde, burun buruna yatıyordu ve neredeyse Wood'un gözlerindeki ışık sönerken ruhunun kaçtığını görecekti. Her şeye rağmen Helen, Wood'un özünü kaçmadan yakalamak ve bu sorunlu genç kadına yeniden hayat vermek istiyordu. Ama bunun için çok az şans vardı - Wood kurtarılabilseydi bile, Helen ona yardım edebilecek durumda değildi.

Bunun son olduğuna ikna olmuştu. Wood ona çarpmıştı, sonra aniden düşüyorlardı, hınzırca dönüyorlardı, yere doğru dalıyorlardı. Sonra her şey bitti, Wood yere çakıldı, hâlâ Helen'i göğsünde tutuyordu. Katilin dudaklarından uzun, yavaş bir inilti bile darbe korkunçtu, şok ediciydi, Helen'e çarpıyordu ama Wood'un sağladığı koruma onu kurtarmış olmalıydı. Helen hayattaydı.

Tüm vücudu tepki veriyor, şiddetle titriyordu. Görme yetisi azalmıştı ama yine de genç kadının başının arkasını kaplayan ve gittikçe genişleyen kan gölünü seçebiliyordu. Bir an için Wood'un yüzü netleşti ve Helen sanki planının bu şekilde biteceğini hiç beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık ifadesi gördü. Ama Helen'in fark etmesine izin verilen tek şey buydu - eller şimdi onu kavıyor, ters çeviriyordu. Sırt üstü, yüzükoyun yatan figürün yanına yığıldı, gökyüzüne, sonra da Charlie'üzerinde beliren endişeli yüzüne baktı.

"Helen? Helen, beni duyabiliyor musun?"

Helen başını sallamak istedi ama yapamadığını fark etti, tüm vücudu kasılmaya başlamıştı. Bunun yerine gülümseyerek arkadaşının rahatlama gözyaşları dökmesine neden oldu.

'Tanrım, Helen... Bunu bana neden yapıyorsun?

Charlie gözyaşları içinde karnını tutarak gülüyordu. Helen ona cevap vermek, onu rahatlatmak istedi ama bunu yapacak nefesi yoktu, bu yüzden Charlie'nin elini biraz daha sıktı. Konuşabilseydi bile ne söyleyebilirdi ki? Wood'u getirmek için neden hayatını tehlikeye attığını, neden sürekli kendini tehlikeye attığını bilmiyordu. Tek bildiği, bunu yapmak zorunda hissettiği idi ve bundan memnundu. Fran Ward'ın hayatını kurtarmıştı ve Rachel Wood bu süreçte ölmüş olsa da, hayatlarındaki bu korkunç bölüm artık sona eriyordu.

'Bitti...'

Kelimeler ağzından zar zor duyulacak şekilde döküldü. Charlie duygularına hâkim olmaya çalışarak arkasını dönmüştü ve Helen eski dostunu rahatlatmak, görünüşe rağmen her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istedi.

'Başardık...'

Charlie şimdi ona dönmüştü. Helen hâlâ elini tutuyordu ve yüz ifadesinde rahatlama, hatta mutluluk görmeyi umuyordu. Ama sürpriz bir şekilde endişe, hatta korku gördü. Helen'in neler olduğunu anlaması bir an aldı - Charlie neden bu kadar endişeliydi? - Ama sonra elinin yumruğuna kenetlendiğini fark etti. Ve daha o konuşmadan, Helen Charlie'nin ne söyleyeceğini biliyordu.

"Sanırım bebek geliyor.

Altıncı Gün

Bölüm 132

"Bu ne kadar ?

Helen hastane yatağında yatıyordu, tam bir hayal kırıklığı görüntüsüydü.

"Neredeyse bitti. Şimdi, kalemimi gözlerinizle takip edebilirsiniz ...'

Helen boyun eğmiş, kalemin tekrarlayan hareketini, sarkaç gibi ileri geri gidişini izliyor ve bir an önce bitmesi dua ediyordu. Birkaç saattir hastanedeydi ve iyi olduğunu söylemesine rağmen onu taburcu etmeyi reddediyorlardı. Şafak söküyordu - Helen güneşin kirli pembe ışıltısını panjurların arasından görebiliyordu - ama hiç durulmuyor, Helen kırık kemik, beyin sarsıntısı ya da iç kanama olmadığından emin olmak için bir dizi teste tabi tutuluyordu. Helen buna gerek olmadığına ikna olmuştu - hırpalanmış ve yaralanmıştı ama zarar görmemişti - ama burada hiçbir gücü yoktu.

'Tamam o zaman, sonuncusu...'

Doktor kalemini bıraktı ve Helenin elini eline aldı. Nabzın atıp atmadığını anlamak için ceketine ilıstirdiği saate baktı ve parmaklarını Helen'etine bastırırken sessizce saymaya başladı. Oda sessizdi, odanın dışındaki sesler bile artık garip bir şekilde kısılmıştı ve Helen'in gözleri doktorun saatine, acımasızca ilerleyen saniye ibresine takıldığında, düşünceleri son birkaç günün olağanüstü olaylarına geri çekildi.

Helen'in standartlarına göre bile tuhaf ve rahatsız edici bir vakaydı. Sekiz uzun yılın ardından, Rachel Wood'un intikam arzusu o kadar şiddetliydi ki, eski okul arkadaşlarının içine Tanrı korkusu , onlara yaklaşan ölümleri hakkında önceden uyarıda bulunmaya karar vermişti. İğrençti, zalimceydi, ama okul arkadaşlarının duygusuzluğu göz önüne alındığında, bunun sapkın bir mantığı vardı.

iharetleri ve Daniel King'in ellerinde yaşıadığı korkunç deneyimler.

Onun motivasyonunu anlamak daha zordu. Helen daha önce King'in bir sadist olduğunu, alkol ve uyuşturuu yüzünden gerçeklikle bağı onarılamaz bir şekilde kopmuş, sapkın bir yalnız olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun yalnız ve sorunlu hayatının tam bir resmine sahipti ve işin içinde başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. King annesinin ölümünü izlemişti, vücudu motor nöron hastalığı yüzünden yavaş yavaş tahrip olmuştu ve aynı kaderin kendisini de beklediğini biliyordu. Daha önce tanık olduğu şeyler göz önüne alındığında, teşhisi bir ölüm cezası gibi hissettirmiş olmalı, bu yüzden başkalarını terörize ederek, *onlara* ölümün soğuk elini hissettirerek biraz rahatlamış olabilir mi? Sapkın bir şekilde, gerçekten *yaşadığını* hissettiğı tek an bu muydu?

Helen'in içgüdüsel olarak mantıklı bulduğu bu olasılık ilgi çekiciydi ama bundan asla emin olamayacaklardı. Fran Ward'a göre Wood, King'i o korkunç bodrumda öldürdüğünü itiraf etmişti. Ancak King sırlarını mezara götürmüştü. Şu anda yapabilecekleri tek şey spekülasyon yapmaktı - önümüzdeki yıllarda Daniel King ve Rachel Wood hakkında pek çok kitap yazılacağına şüphe yoktu.

Helen başını kaldırdığında doktorun kendisine gülümsediğini gördü.

"Pardon, bir şey mi dediniz?" diye sordu Helen, kendini toparlayarak.

"Tüm sağduyuma rağmen, seni işten çıkaracağımı söyledim.

Helen çoktan harekete geçmişti ama Dr. Macdonald onun koluna nazik ve dizginleyici bir el koydu.

"Ama *en az* bir hafta izinli olmanı istiyorum. Hiçbir iş yapmayacaksın ve kesinlikle kahramanlık yapmayacaksın. TAMAM MI?"

Helen mutlu bir şekilde razı oldu ve yataktan kayarak taburcu formlarını imzaladı. Üzerine tam oturmayan hastane önlüğüyle berbat görünüyordu ama umurunda değildi, yakındaki bir bornozu kaptı ve aceleyle kapıya doğru giderken üzerine geçirdi. Omzunun üzerinden doktora ilgisi için teşekkür etti ama oyalanmayacaktı.

Olması gereken bir yer vardı.

Bölüm 133

Helen'in doğum ünitesini bulması on dakika sürdü - hastane mükemmel bir labirentti - ve giriş izni alması daha da uzun sürdü. Resmi ziyaret saati henüz başlamamıştı ve Helen bir akraba olmadığı için ebeler onu kabul etmekte isteksizdi. Steve duruma el koyup Helen'in aileden olduğunu ve gecikmeden kabul edilmesi gerektiği konusunda ısrar edince Helen çok duygulandı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Helen, Steve'in onun hantalca topallamasını görmezden gelme konusundaki incelikli kararını not ederek, "Savaşacak kadar formdayım," diye yalan söyledi. "Sen nasılsın?"

Helen'in sevincine Steve'in yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirdi. "Dünyanın zirvesi. O..."

Sözcükleri bulamamış gibi duraksadı, sonra odaya doğru eliyle işaret etti.

"Peki, neden kendiniz görmüyorsunuz?"

Helen gülümseyerek kapıya yöneldiğinde Charlie'yi yatakta oturmuş, yeni doğmuş bebeğini kucağına almış halde buldu. Anında Helen'in gözleri yaşardı - Charlie gerçek bir aileye sahip olduğu en yakın şeydi ve anne ile bebeğin güvende ve iyi olduğunu görmek onu çok mutlu etmişti.

Helen yatağının yanına yaklaşırken Charlie yorgun bir ifadeyle, "Benim hissettiğim gibi görünüyorsun," diye şaka yaptı. "Ayağa kalkman gerektiğinden emin misin?"

"Muhtemelen hayır, ama dayanamadım.

İşarete cevap veren Charlie pozisyonunu değiştirerek Helen'in uyuyan bebeğinin pembe, buruşuk yüzünü görmesini sağladı. Helen bebeğin yumuşak yüz hatlarını, battaniyenin üstünden çıkan minik parmaklarını inceledi ve bir kez daha duygu seline kapıldığını hissetti. Yeni ve masum bir hayatın sade güzelliği nefes kesiciydi.

"Adını Orla koymaya karar verdik. Steve'in büyükannesinin adı."

"Orla," diye tekrarladı Helen usulca, bir parmağını küçük yanağında hafifçe gezdirerek.

'İrlanda mirasıyla savaşamazsın..'

Bunu gülümseyerek söyledi ve Helen de karşılık verdi. Charlie'nin doğumunun uğursuz ve erken başlangıcı göz önüne alındığında, hem annenin hem de bebeğin iyi olması onu çok rahatlatmıştı. Ve son birkaç günde yaşanan korkunç olaylardan sonra, bu ona dünyada iyi şeylerin de olduğunu, bazı hikâyelerin mutlu sonla bittiğini hatırlatan güçlü bir hatırlatmaydı.

Helen saate bakarak, "Ne kadar zamanım var?" diye sordu.

"Onu tartmalarına yaklaşık bir saat kadar var.

Konuşurken bile Charlie bir kez daha yer değiştirerek Helen'a bebeği almasını işaret etti.

"Hadi, yükümü hafiflet.

Helen buna mecbur kaldı ve Orla'yı dikkatlice avuçlarından çıkarıp kollarının arasına aldı. Bu his, göğsüne bastırılan sıcak paket, heyecan vericiydi. Helen aniden enerjiyle, güçle ve iyimserlikle doldu. Son zamanlarda her şey çok zordu, çok karanlıktı ama şimdi nihayet huzura kavuşabilirdi. Daha dün gece ölümüne bir kavgaya karışmıştı ama daha şimdiden o acı mücadele zihninden siliniyor, yerini daha iyi, daha *güzel* bir şeye bırakıyordu. Şimdi Helen'in zamanıydı - bu güzel bebekle geçirebileceği mükemmel bir saat.

Ve bunun tadını kadar çıkarmaya niyetliydi.

Bölüm 134

Helen hastane koridorlarında memnun bir sersemlik içinde dolanıyordu. Yorgun ve acı içindeydi ama mutluydu. Orla'nın gelişiyile ilgili anılarına değer verecek ve yıllar boyunca daha pek çok kez böyle anlar yaşamayı umacaktı. Helen'i biraz şaşırtan bir şekilde, Charlie ondan tekrar vaftiz annesi olmasını istemişti; Jessica'nın hayatında şimdiye kadar kısa bir süre görüldüğü için bu onuru hak etmediğini düşünüyordu.

Hastanede hızla yürüyen Helen daha iyisini yapacağına yemin etti. Hayat ona ne getirirse getirsin, bundan daha aktif bir varlık olmaya kararlıydı. İşten en az bir hafta izinli olacaktı; Jessica ve Orla'yı şımartmak ve Charlie ile Steve'in genişleyen ailelerini tanımalarına yardımcı olmak için yeterli bir süre. Jessie'yi daha yakından tanımak için harika bir fırsat olacaktı - yıllar hızla akıp geçiyor gibiydi okula başlamış olması inanılır gibi değildi - ve Helen dikkatli olmazsa, genç kız farkına bile varmadan genç bir kadın olacaktı.

Gecikmemeye kararlı olan Helen, kıyafetlerini, telefonunu ve anahtarlarını toplamak için aceleyle koğuşuna geri döndü. Eve gidecek, biraz uyuyacak, sonra dünyayla yeniden ilişki kuracak, *hayatla* yeniden ilişki kuracaktı.

Kapının kolunu tutarak içeri itti. O kadar hızlıydı ki neredeyse yatağın yanında duran ve elinde bir buket çiçek tutan uzun boylu bir figüre çarpacaktı. Tam zamanında ayağa kalktığında Joseph Hudson'ın karşısında durduğunu görünce şaşırdı.

"Seni burada bulacağımı söylediler.

Helen başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, onun aniden ortaya çıkmasının şaşkınlığı içindeydi.

"Belki de ranza yapmışsındır diye düşündüm.

"Charlie'yi görmeye gittim," diye mırıldandı Helen, kendini huzursuz hissediyordu, hazırlıksız yakalanmıştı.

Çürük hastane önlüğünü saklamaya çalışarak bornozunu üzerine çekti ama Joseph onun rahatsızlığını fark etmemiş görünüyordu.

'Evet, listemde sırada o var. Lafı açılmışken, ekip bunları almanızı istedi.

Ona çiçekleri uzattı. Helen onları mekanik bir şekilde aldı ama bakmadı.

"Ayağa kalktığınızı duyunca memnun olacaksınız."

"Ben iyiyim, gerçekten..."

"Tabii ki öylesiniz. Peki sizi ne zaman üsse geri bekliyoruz? Hak ettiğiniz bir mola mı vereceksiniz yoksa doğrudan kömür ocağına mı döneceksiniz?"

Ona bakakaldı, söyleyecek söz bulamadı. Adamın neşesi ve enerjisi yüreklendirici olmalıydı, ancak aralarında geçen her şey göz önüne alındığında tamamen yersiz, hatta yanlış görünüyordu. Sanki kendinden emin bir gülümsemenin yalanları, tartışmaları, kırılmaları bir şekilde silebileceğini düşünüyordu.

"Henüz karar vermedim, tam olarak değil, ama..." Helen tereddüt etti, ne kadar açık sözlü olacağından emin değildi, "ama işe yarayacağından emin değilim, Joseph."

Ona gülümsemeye devam etti ama gözleri kısıldı.

"Yaşanan onca şeyden sonra aynı takımın parçası olmamız."

"Ne diyorsun Helen?"

Ses tonu sakindi. Helen onun kasıtlı olarak kalın kafalı hissine kapıldı.

"Charlie şu anda doğum izninde olacak ve senin yardımcım olmanın ikimiz için de iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Joseph cevap vermedi, ona merakla bakıyordu. Helen bir kez daha durakladı ama.. lafı dolandırmanın ne anlamı vardı ki?

'El sıkışıp yolumuza devam etmemizin herkes için en iyisi olacağını düşünüyorum. Rütbenize ve deneyimimize uygun yeni bir pozisyon bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Biliyorum."

Bu ne senin ne de *benim* istediğim bir şey değil, ama işler böyle yürüyor-'

"Hayır.

Tek bir kelime, onu kısa kesmek için yeterli zehirle ona vuruldu.

'Böyle olmayacak. Eminim bu şekilde olmasını istersiniz - beni halının altına süpürün ve yolunuza devam edin - ama bu olmayacak. Bu pozisyonu elde etmek için çok çalıştım, çok fedakârlık yaptım, benden çalınmasına izin veremem.

Gözlerinde öfkeyle kelimeleri tükürdü. O bunu yaparken bile adam bir adım öne çıktı, göğsü hâlâ Helen'in tuttuğu çiçeklere bastırıyordu. Helen içgüdüsel olarak bir adım geri attı, sonra bir adım daha, ama Joseph gelmeye devam ederek onu köşeye sıkıştırdı. Helen bir an için onu yakalayabileceğini, hatta ona vurabileceğini düşündü ve kendini saldırıya hazırladı. Ama onun yerine Joseph yaklaştı ve yüzünü Helen'in yüzüne dayadı.

"Hayatına devam etmek istiyorsan, değil," diye homurdandı, "ama şunu bil. Ben *hiçbir yere* gitmiyorum.

Bakışlarını Helen'in tutarak ona cevap vermesi için meydan okudu ve yavaşça ayrılıp Helen'in etrafından dolaşarak kapıya doğru yürüdü. Saniyeler sonra kapı çarparak kapandı ve Helen yalnız kaldı.

Ve orada, sessiz, güneşli odada yalnız bir figür olarak kaldı, çiçek buketi hala çarpan kalbine sarılmıştı.

[Yazar Biyografisi](#)

M.J. Arlidge son yirmi yıldır televizyonda çalışmakta olup, aralarında *Silent Witness*, *Torn*, *The Little House* ve son olarak ITV'nin hit dizisi *Innocent*'in de bulunduğu üst düzey drama yapımcılığında uzmanlaşmıştır. 2015 yılında *Six Degrees of Assassination* adlı sesli kitabı en çok satanlar listesinde bir numara oldu. İlk gerilim romanı *Eeny Meeny*, İngiltere'de 2014'ün en çok satan ilk polisiye romanı oldu ve ardından hepsi *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesinde yer alan sekiz DI Helen Grace gerilim romanı daha geldi. *All Fall Down*, yazarın çok sevilen baş dedektifi Helen Grace'in dokuzuncu romanı

@mjarlidge

/MJArldidge

Ayrıca yazar: M.J. Arlidge

DI HELEN GRACE

Eeny Meeny

Pop Goes the Weasel

Bebek Evi Yalancı

Yalancı

Küçük Mavi Çocuk

Geri Dönüş Yok (*bir e-Kitap romanı*)

Saklambaç

Running Blind (*bir e-Kitap romanı*)

Beni Sev Ormana

Gitme

DİĞER ROMANLAR

Ölmek İçin Bir Hediye

Krediler

M.J. Arlidge ve Orion Fiction, *All Fall Down*'ın Birleşik Krallık'ta yayınlanmasında emeği geçen Orion'daki herkese teşekkür eder.

Editorial

Emad Akhtar

Lucy Frederick

Metin editörü

Liz Hatherell

Prova okuyucu

Clare Wallis

Ses

Paul Stark

Amber Bates

Sözleşmeler

Anne Goddard

Paul Bulos

Jake Alderson

Tasarım

Debbie Holmes

Joanna Ridley

Nick May

Editorial Yönetim

Charlie Panayiotou

Jane Hughes

Alice Davis

Finans

Jasdip Nandra

Afeera Ahmed

Elizabeth Beaumont

Sue Baker

Pazarlama

Tom Noble

Tanıtım

Leanne Oliver

Üretim

Ruth Sharvell

Satış

Jen Wilson

Esther Waters

Victoria Laws

Rachael Hum

Ellie Kyrke-Smith

Frances Doyle

Georgina Cutler

Operasyon

Jo Jacobs

Sharon Willis

Lisa Pryde

Lucy Brem

BİR ORION E-KİTABI

İlk olarak 2020 yılında Orion Books tarafından Büyük
Britanya'da yayımlanmıştır İlk olarak 2020 yılında Orion
Books tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© M.J. Arlidge 2020

M.J. Arlidge'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla iletilemez veya başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan,
yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir cilt veya kapak.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek
kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978 1 4091 8843 8

Dizgi The Spartan Press Ltd, Lymington,
Hants'da yapılmıştır

The Orion Publishing Group Ltd

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra, EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK şirketi

www.orionbooks.co.uk

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

